

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SARA RAASCH

GECE

GİBİ

AYAZ

Çeviren: HANDAN SAĞLANMAK ARLI

KARANLIK BİR GÜÇ.
TEHLİKELİ BİR SİHİR.
UMUTSUZ BİR PLAN.

MEIRA SİHRİNİ KULLANMAYI ÖĞRENİP
DÜNYAYI KURTARABİLECEK Mİ?

Ateş Gibi Buz için için övgüler:

“Fantastik kurgu hayranları bu kitabı bir solukta okuyacak ve son kitap için sabırsızlanacaklar.”

-School Library Journal

“Okurlar üçüncü kitabı bekleyecek ve *Gece Gibi Ayaz*’ın Meira ile onun halkına sonunda huzur getirmesini umacaklar.”

-Kirkus Reviews

kirmizikedi.com
/kirmizikedikitap
/krmzikedikitap

ISBN 978-605-298-270-9

Meira'nın krallığını ve bütün dünyayı tehdit eden Angra'yı engellemek için sihrini kontrol etmeyi öğrenmesi gerekiyordu. Hiç beklemediği bir zamanda Paisly'den gelen yardım teklifiyse her şeyi değiştirecekti. Ama Çürüme'nin yayılmasını engellemenin yolunun Mevsim Krallıkları'nın altındaki-sihirli bir labirentten geçtiğini öğrenen Maira'nın işi çok zordu. Bu yolda kendisini tehlikeye atacak ve çok büyük bir fedakârlık yapması gerekecekti.

Mather'ın Buz Çözülmesi'nin Çocukları'yla birlikte Maira'yı bulması ve ona gerçek hislerini söylemesi gerekiyordu. Ancak büyük bir savaş ve bütün krallıkları işgal eden kötülükle uğraşırken Meira'yı korumak onun için giderek zorlaşacaktı.

Ceridwen, abisini öldüren ve krallığını ele geçiren Angra'nın karanlığıyla savaşıırken Yaz'la ilgili şok edici bir sırrı öğrenecekti. Gerçek aşkı ve krallığını kurtarmaya çalışırken elindeki her şeyi kaybetmekle yüz yüze gelecekti.

Angra'nın Çürümesi bütün dünyaya yayılırken Meira, Mather ve Ceridwen ya Primoria Krallıkları'nı bir araya getirecek ya da... her şeyi kaybedeceklerdi.

FOTOGRAF: JOODIE PHOTO. LLC

SARA RAASCH

Küçüklüğünden beri yazmaya tutkuyla bağlı olan yazarın, kurgusu sağlam temellere oturtulmuş bu ilk serisi eşsiz bir fantastik dünyanın kapılarını açıyor.

Sara Raasch

Beş yaşındayken arkadaşları limonata standı kurduğunda, Sara Raasch elle çizilmiş resimli kitaplar satmanın peşinde koşuyordu ve kitaplarla ilgili bir kaderi olduğunu biliyordu. O günden beri pek bir şey değişmedi: Arkadaşları, o bir şeyler çizmeye kalkıştığında hâlâ kaygıyla bakıyor ona. Yazılı sözcüklere olan tutkusu yazarın sınırları zorlamasına yol açıyor. *Kiil Gibi Kar*, onun ilk romanı. Ancak çizimler ona ait değil. saraaasch.tumblr.com internet sitesini ziyaret edin.

Handan Sağlanmak Arlı

1983 yılında İstanbul'da doğdu. Adnan Menderes Anadolu Lisesi'nde aldığı eğitimi, Boğaziçi Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nde tamamladı. İstanbul Üniversitesi İnsan Kaynakları Yönetimi Bölümü'nde Yüksek Lisans yaptı. 2009'dan beri özel sektörde, İnsan Kaynakları Departmanı'nda çalışmalarını sürdürüyor. Çeşitli yayınevlerinde başta çocuk kitapları ve romanlar olmak üzere birçok çevirisi bulunuyor.

Kırmızı Kedi Yayınevi: 908
Çocuk ve Gençlik Kitapları: 240

Özgün adı: *Frost Like Night*

Gece Gibi Ayaz

Sara Raasch

Çeviren: Handan Sağlanmak Arlı

Metin © Sara Raasch, 2016

Harita © Jordan Saia, 2014

© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2016

Yayın Yönetmeni: Enis Batur

Editör: Alkım Özalp

Kapak Çizimi: Jeff Huang, 2016

Kapak Tasarımı: Erin Fitzsimmons

Kapak Uygulama: Gökçen Yanlı

Grafik: Yasemin Çatal

Bu kitabın Türkçe yayın hakkı HarperCollins *Children's Books*, a division of HarperCollins Publishers ve Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Nisan 2018, İstanbul

ISBN: 978-605-298-270-9

Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Karist Baskı Çözümleri

Yeşilköy Mh. AHVL Cd. EGS Business Park B2 Blok No: 8/20

34149 Bakırköy/İST. Tel: 0212 465 92 48 Sertifika No: 22827

Kırmızı Kedi Yayınevi

Ömer Avni Mah. Emektar Sok. No: 18 Çarşıbaşı 34427 İSTANBUL

T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

Sara Raasch

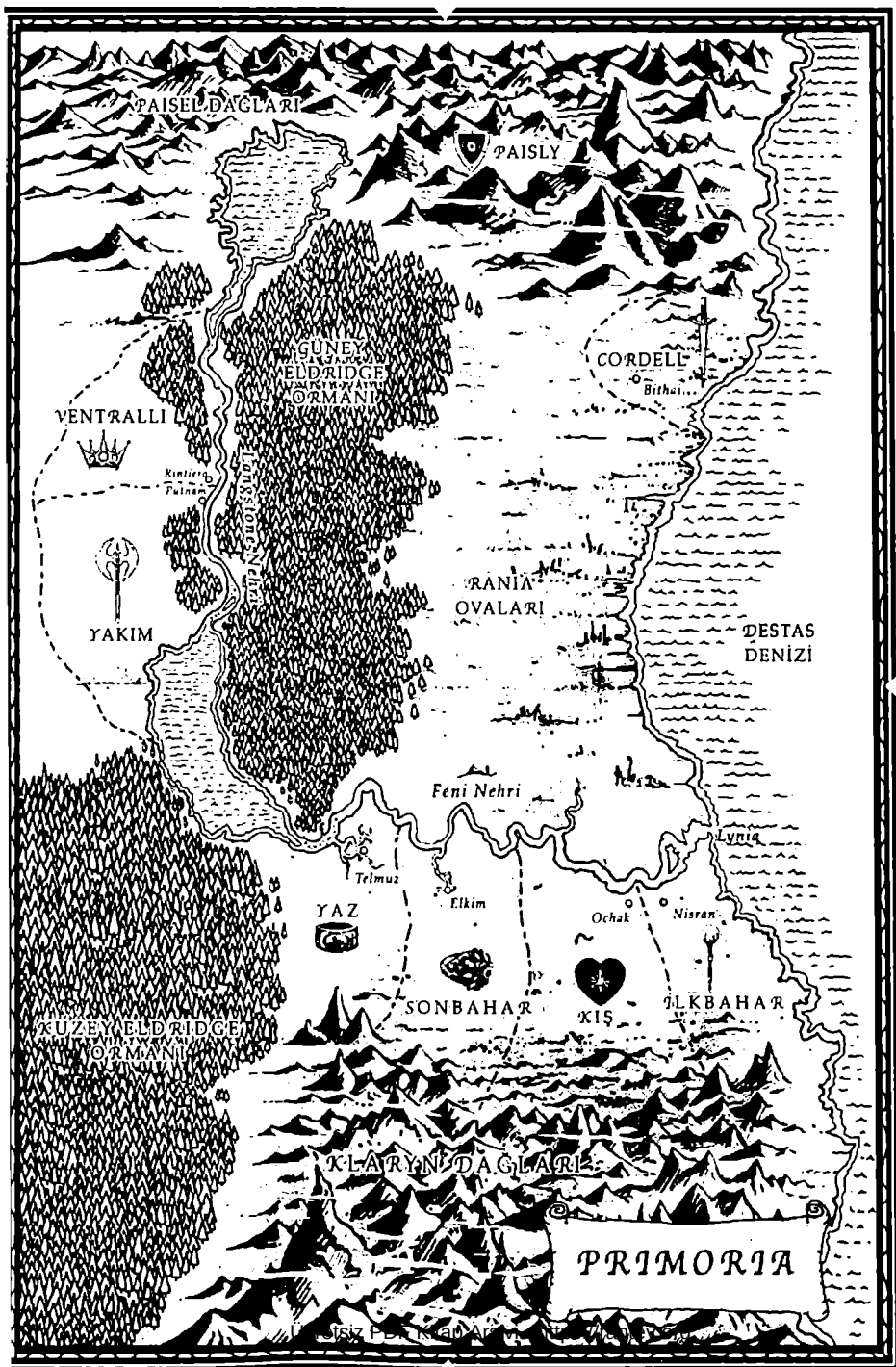
GECE GİBİ AYAZ

Çeviren: Handan Sağlanmak Arlı

PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Efendi ve Hannah'dan çok daha az baş belası
oldukları için Doug ve Mary Jo'ya...*

Meira

BU ÇOK yanlış.

Hâlâ Donati Sarayı'nın zindan kapısında gizleniyorum ve şimdiden Ventralli'deki değişimi, karanlık bir fırtınanın ilerleyişini hisseder gibi hissedebiliyorum. Fakat yanımdaki bir avuç Kışlıyla birlikte savaşmak için kalmak yerine önümdeki adamı izliyorum.

Ve doğrusu önümdeki adamın gerçekte kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yok.

Zindanın dışındaki gardiyanların hepsi gitmiş; Raelyn'in krallığı işgalin yarattığı kaosta kaybolmuşlar. Sağımızda ve solumuzda hücreler var. İçerdekilerin bizi fark etmeyeceği kadar uzak; benim onların hareketlerini yakalayabileceğim kadar yakınız. Askerler saraylıları varak kaplı duvarların önünde gruplara ayırırken hizmetkârlar ağlamakla meşgul. Ama esas korkutucu olan onlar değil; hiçbir şey yapmadan yaşananları izleyenler. Tehditler savurup Kral Jesse'yi tahttan indirerek, yerine İlkbahar'ın Kralı Angra'nın ona verdiği ve şimdi herkesin kullanabileceği bir güce sahip Kraliçe Raelyn'i, Ventralli'nin hükümdarı olarak tahta çıkaran askerleri izleyen bu kalabalık.

“Hayatta mıymış?”

“Sihri, Kraliyet Bağları’ndan daha mı kuvvetliymiş?”

“Bu şekilde mi hayatta kalmış?”

Bu sorular askerlerin savurduğu tehditleri bastırarak hızla atan kalbimin sesine karışıp kulaklarımda yankılanıyor.

“Angra, Ventralli kraliçesinin kralını devirmesine yardım etti. O...” –konuşurken nefesim kesiliyor– “...o Cordell’de etkisini sağlamlaştırdı bile. Sonbahar ve Kış’ı kuşattı, Yaz kralını öldürttü ve tüm bunlara rağmen bu insanlar ondan korkmak yerine hayret içindeler.”

İzlediğim adam olan Rares –tabii gerçek adı buysa– bana bakıyor.

“Angra bu işgali muhtemelen ortadan kaybolduğu üç aydır planlıyordu; yani intikamı görüldüğü kadar hızlı sayılmaz,” diyor Rares, “ve insanların korku yerine hayreti seçmelerinin ne kadar kolay olduğunu herkesten çok senin bilmen gerekir.”

“Herkesten çok benim mi?” diyorum güçlkle. “Ben bunu nasıl bilebilirim ki?”

“Gerçekten şu an bu tartışmayı yapmak istiyor musun?” O gözlerini kısıp bakarken Rares’in suratının sağ tarafında, şakağından çenesine uzanan yara izi kırışıyor. “Öncelikle en azından bizi ani bir ölüm tehdidinden korumayı planlıyoruz...”

Kılıçlar şangırdarken salondaki bir asker bağılıyor. Rares benim tepkimi beklemeden içeri koştuğunda ben de onu takip etmek zorunda kalıyorum.

Gizemli bir Paisly’linin arkasından gitmemeliyim aslında. Benim şu an zindanlardaki Kışlıları kurtaran Mather’a yardım etmem gerekiyor. Ya da krallığımı Cordell saldırısından

kurtarmak için bir plan yapmam. Veya Raelyn, Yaz kralını öldürdükten sonra onu yakaladığında Ceridwen'i bekleyen kaderden kurtarmam. Ya da Theron'u Angra'nın elinden kurtarmak için bir yol bulmam.

Kendi endişelerime takılıp bocalıyorum. Angra'nın ölümünün bir tezgâh olduğundan her zaman şüphelensem de en hezeyanlı, korku dolu anlarımda bile bağlara sahip olmayan kişilere sihir verebilecek kadar güçlü olduğunu hayal etmemiştim.

Fakat onun gücü, sihri bağlara hapseden hükümler henüz ortada yokken yaratılmış Çürüme tarafından bozulmuştu.

Rares'le birlikte salondan salona koşarken Angra'nın sihrinin meyvelerini görebiliyorum. Buraya ilk geldiğimizde fark ettiğim Ventralli'nin ışığı ve renkleri gitmiş; yerini İlkbahar'ın karanlık sokaklarını arumsatan bir tona bırakmıştı. Askerler, öfkeden gerilmiş suratları ve sert adımlarıyla ilerliyorlar. Saray halkı kocaman açılan gözleri ve istilacılarını memnun etmek isteyen hevesli halleriyle korkudan titreyerek birbirlerine sokulmuşlar.

Kimse karşı koymuyor. Kimse askerleri engellemekten ya da onlarla mücadele etmekten bahsetmiyor.

Angra'nın işi bu. Maiyetinden sadece üst düzey olanlara sihri kontrol etme yeteneğini vermiş gibi görünüyor. Tıpkı Yaz'ın kralını öldüren Raelyn gibi. Salonları dolduran insanlar akılları bulanmış, kendilerinden başka bir şeyin etkisi altına girmiş gibiler. Sanki hep birden bozuk bir şarap içip sarhoş olmuşlar.

Angra'nın yarattığı şey bu işte; herkesin sihir etkisi altında en derin ve karanlık duygularından sıyrılıp boyun eğdiği, sonsuz güçten oluşan bir dünya.

Onu nasıl durdururum? Herkesi...

Bağ sihri me sorduğum soru zihnimi kurcalıyor ve yeniden o ana geri dönüyorum. Rintiero sokaklarında Le-kan ve Conall'la dolaştığım anlara. O zamanlar en büyük endişem Ceridwen'in ağabeyini öldürmesine engel olmak, Ventralli'yle bir ittifak kurmanın yollarını bulmak ve Cordell'in sihirli mağaraya erişmesini önlemek için Arınma Tarikatı'na ve anahtarlarına ulaşmaktı.

Sonra kendime şu soruyu sormuştum: *Herkesi nasıl kurtarırım?* Cevapsa bir anda ruhumda belirmişti.

Kraliyete ait bir bağı feda edip onu sihrin kaynağına geri döndürerek.

Ama Kış'ın bağı benim. Her şeyimle. Annem sayesinde.

Rares beni, tam da karşımızdaki odalardan birinden bir grup adam dışarı çıktığı anda saksının arkasına çekiyor.

"Şimdi değil," diye fısıldıyor bir yandan da. Gömleğinin içinde bir şeyler arayıp, bana zindanda gösterdiği zincire bağlı anahtar çıkartıyor. Tadil Madeni'ndeki sihir mağarasının son anahtarı. "Beni buldun. Arınma Tarikatı'nı buldun... ve evet, Angra'yı yenip tüm bunları bitirmenize yardım edeceğiz. Ama önce, buradan sağ çıkmalıyız."

Sözcükleri, o çok ihtiyacım olan cesareti veriyor. Hatta öylesine işe yarıyor ki, o yeniden salona dönerken ben endişelendiğimi nereden anladığımı düşünüyorum.

Ama bir önemi yok. Yutkunuyorum, kuvvetliyim. Bunu yapacağım. Tarikattan öğrenebildiğim her şeyi öğrenecek, bu bilgiyi ya Angra'yla savaşta yüzleşip onu ve sihrini yok etmek ya da anahtarları ondan alıp Tadil'deki mağaraya girerek bildiğim tek yolla sihri ortadan kaldırmakta kullanacağım.

Her iki şekilde de yapmam gereken şey bu. Angra fazla güçlü, yardıma ihtiyacım var ve bana, sihrimi onun gibi durdurulamaz şekilde kullanabilmem konusunda yardım edebileceğini bildiğim tek kaynak Arınma Tarikatı.

Rares beni, içerisi kalın ahşap masalar, gürül gürül yanan şömineler ve muhtemelen bu darbenin karmaşasında saklanan hizmetkârların bıraktığı yiyeceklerle dolu boş bir mutfaka sokuyor. Çıkardığı matarayı köşedeki muslukta dolduruyor.

“Kimsin sen?” diye soruyorum sonunda.

Bana tezgâhın üzerindeki bıçakları işaret ediyor. “Silahlan.”

“Mutfak bıçağıyla mı?”

Tereddüt etmeden, “Bıçak bıçaktır. Her çeşidi kan akıtır,” diyor.

Suratımı assam da kemerime birkaç bıçak koymadan edemiyorum. Sırtımdaki boş silah kılıfım hâlâ üzerimde ve chakramum balo salonunda, Garrigan’ın göğsünde kaldı.

Tezgâhın kenarına tutunuyorum.

Omzumda bir el var ve başımı kaldırıp baktığımda Rares’in beni izlediğini görüyorum.

“Adım Rares. Sana bu konuda yalan söylemedim,” diyor.

“Paisly’li Rares Albescu. Arınma Tarikatı’nın liderlerinden biriyim.”

Saraya açılan mutfak kapısının önünde durmuş omzumun üzerinden bana bakıyor. Giderek yükselen adım sesleri koridorda yankılanırken o daha fazlasını açıklayamadan kaçmamız gerektiğini anlıyorum.

“Sana her şeyi anlatacağım,” diye söz veriyor. “Ama önce sağ salim Paisly’ye varmalıyız. Angra bizi orada takip etmeyi göze alamaz.”

“Neden alamasın ki?” diyorum Rares’in yüzüne. “Sen ne planlıyorsun... *neden bu...*”

Rares omuzlarımı hafifçe sıkarak sözümü kesiyor. “Lütfen majesteleri. Orası en güvenli yer ve söz veriyorum, ilk fırsatta her şeyi anlatacağım.”

“Meira,” diye düzeltiyorum. Hayatımı öngörülebilir bir gelecek için riske atacaksam o zaman bana *benim* dilediğim şekilde hitap edilecek.

Rares gülümsüyor. “Meira.”

Bahçeye açılan diğer mutfak kapısına doğru yöneliyoruz. Rares dışarı adımını attığı sırada ben de kaçtığım için içimde kalan son pişmanlık kırıntısına yenilmek üzereyim. Onunla giderek yardım ediyorum elbette –ne de olsa Angra’yı durdurmak için en büyük fırsatım Arınma Tarikatı– yine de bana sanki kaçıyormuşum gibi geliyor.

Rares arkasını dönüyor. “Kalarak herkesi kurtaramazsın.”

Bunu bana başkaları da söylemişti. *Herkesi kurtaramazsın; senin önceliğin Kış*. Bunu en yüksek sesle söyleyen de elbette Efendi’ydi.

İçimi bir keder kapladı. Mather bana Alysson’ın ölümünü anlatmıştı ama ya Efendi? O Ochak’taki Cordell saldırısından kurtulmuş muydu? Peki ya Kış’tan kalanlar? Krallığım şimdi nasıl bir haldeydi? Efendi’nin öldüğünü hayal edemiyorum. Hayatta olmalı ve eğer öyleyse Kış’ı bir arada tutmak için elinden gelen her şeyi yapar.

Rares’in az önce söylediği şeyi yeniden duyuyor ve şimdi ağzından çıkan sözcüklerin tam olarak ne anlama geldiğini kavırıyorum. Efendi’den ne kadar farklı olduğunu görebiliyorum. Rares’in gözleri daha iri, teni daha koyu renk, elleri yıllar süren savaşlardan yıpranmış. Ve her şeyden öte

Rares'te daha önce Efendi'de hiç görmediğim bir şey var. Rares, cümlesinin başına eklediği o tek kelimeyle cümlemin anlamını değiştirmişti.

Kalarak *herkesi kurtaramazsın*.

Bu bir son değil. Bir seçim.

"Kimsin sen?" diyorum yeniden nefes nefese.

Rares gülümsüyor. "Seni çok uzun zamandır bekleyen biri, canımın içi."

Saraydan çıkar çıkmaz buğulu gri gökyüzünde yükselen bir borazan sesi işitiyoruz.

Gittiğimi anladılar. Bu da Theron'u bulup zindan duvarına zincirledikleri anlamına geliyor. Mather ve diğerlerini de...

Hayır. Mather, yanındakilerden hiçbirinin zarar görmesine izin vermez. Onları güvende tutmasını emrettiğim için değil; o hep böyle bir insan olduğu için. Tahtını kaybettikten sonra bile hükümdar olabilmeyi başaran bir insan olduğu için. Buz Çözülmesinin Çocukları ona, liderlik etmek üzere dünyaya gelmiş birine duyulan sadakatle bağlı...

Hayatımda, kendi başına ayakta durabilen tek insan o.

Peki ya Theron?

Bu soru, Rares'le birlikte şehirden dışarı çıkıp iki parlak ve orantısız binanın arasında koşarak Rintiero ile kuzey arasındaki sınır kabul edilen ormana adım attığım sırada bir an için duraksamama sebep oluyor.

Bu soru. Bunu soran sanki *ben* değilim. Neredeyse diyeceğim ki bunu soran...

Bir anda duruyorum. Rares durduğumu fark etmeden önce birkaç adım daha atıyor. Beynimdeki ses beni esir almış; ellerimi şakaklarıma götürüyorum.

Aynı sihrin parçası olmak korkunç bir kader öyle değil mi? Keşke biraz daha güçlü olsaydın.

Zihnimde Angra'nın yüzü belirene dek her yer bulanıklaşıyor.

"Hayır!" diye haykırırken nemli toprağın üzerine yığılıveriyorum. İkimiz de Donati balo salonundayken Angra düşüncelerimi okuyabiliyordu ama şimdi yakınımda değil. Benimle nasıl, *içimden*, konuşabiliyor ki? Onu durdurabiliyor olmam gerekirdi oysa...

Ama sen beni durduramazsın değil mi majesteleri? Askerlerim senin peşinde. Kış'ın işi bitti. İlkbahar geldi artık.

Karşılığında tek bir kelime duyuluyor. *Neden?*

Donati Sarayı'nın balo salonunda, Yaz'ın kralının kellesi, Garrigan ve Noam'ın bedenleri arasında, katliamın orta yerinde kalmışken bu soruyu sormuştum aslında. Fakat alabildiğim tek cevap Angra'nın Kış'ın madenlerini yok etmek istemesi olmuştu. Saf bağ sihrinin kendi Çürüme'sine baskın çıkmasından korkuyor ve bu tehdidi ortadan kaldırmak için uğraşıyordu. Bu yüzden o kadar uzun süre Kış'a saldırmış; bu yüzden sihir mağarasını açmaya çalışan herkese düşman kesilmişti.

Fakat benim şimdi sorduğum soru bilinçli bir soru bile değil. Sadece yüzü zihnimde canlanırken, karanlığın içinde bir sızlanma.

Neden oluyor bu?..

Bu savaş uğruna dostlarımın katledildiğini gördüm. Bunun için tüm krallığımın yamşını izledim. Şimdi de hayatımı kurtarmak için kaçıyorum. Ama hâlâ *sebebini* bilmiyorum. Ne istiyor?

Şakaklarımı tuttuğum ellerimin üzerinde başka eller var şimdi.

Gözlerimi açıyorum. Sihir serinletici, derinden ve saf bir şekilde tüm uzuvlarıma yayılırken korkumu bir şoka çeviriyor. Rares sihrini bana yolluyor.

Alnında beliren ter damlacıklarıyla yüzü geriliyor. “Savaş onunla!”

Kalbim, Rares’in sihrini kabul etmek zorunda olmadığını, *kabul etmemem gerektiğini*, bilse de her bir hücrem bunu istiyor. Korku ve panik, içimi paramparça eden bir kırbaç gibi büküm büküm birbirine dolanıyor.

Savaş! Rares’in teklif edeceği tüm yardımlara kendimi açık tutacağım.

Bir şok dalgasıyla geriye doğru uçuyorum. Yere çarpıyorum ve üzerime yapraklar yapışmış halde yatarken biri sanki beynimin içinde bir çan çalıyor.

Rares’in adımı söylediğini görüyorum.

“Sen...” diyorum sanırım. “Sen ne yap...”

Gözlerimin arkası acıyla yanarken yapabildiğim tek şey nemli çalılıklara kusmak oluyor. Ama ben ona her yeri capcanlı bir kırmızıya çeviren bir ıstırapla bakarken bile Rares elini yeniden elimin üzerine koyuyor.

Dinlen şimdi, diyor bir ses. Beynimin içindeki Angra değil... Rares. *Dinlen ve bana güven.*

Sana güveneyim mi? Ne yaptın? Bana hiçbir şey anlatmadın!

Fakat bununla mücadele etmeye çalışırken bile, bilinçsizlik zihnimi ele geçiriyor ve beni bir ziyafetin baştan çıkarıcı lezzetleri gibi sakinleştiriyor. Rares’in beni kaldırdığını ve ormanda koşarak ilerlediğini yarı baygın bir halde hissediyorum.

Her şey karanlığa gömülmeden önce son sözcüklerim, *Sen Efendi’ye zannettiğimden daha çok benziyorsun*, oluyor.

Mather

O GİTTİ.

Hissettiği tüm paniği o an yapması gereken göreve odaklanarak silen Mather tüm ağırlığıyla sürgüye abandı. Hücresinin kapısı bir gıcırtyla açılınca yumruklarını hazırlamış bekleyen Phil dışarı fırladı. Buz Çözülmesi'nden geriye kalanlarından bir adım önde. Fakat Mather diğer kapının sürgüsünü çekip Dendera, Nessa ve Conall'ı serbest bırakmadan önce emir vermedi. Theron'un kendi hücresinden duyulan yardım çığlıkları askerlerini her an uyarabilirdi. Üstüne üstlük Meira da onları terk etmişti.

“Buradan çıkmamız gerek,” dedi Mather ortaya ama merdivenlere yöneldiği sırada bir an için tereddütle duraksadı. Karşılarına bir asker çıkarsa, bu yoldan gitmek onları neredeyse kesin bir şekilde zindanlara geri yollardı. Dışarı çıkmanın başka yolu var mıydı?

Phil öne atıldı. “Ayrılabiliriz. Bazılarımız merdivenlerden geri kalanımız da zindanın derinliklerinden gider. Böylece orada bir şey...”

Bir başka ses duyuldu. “Ya da beni izleyebilirsiniz.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mather o günkü olaylar sebebiyle o kadar uyuşmuştu ki bu sesle irkilirken hiç de hazırlıklı değildi. Kılıcına uzandı ama silahları zindana atılmadan önce alınmış ve yanında bir tek Cordell'in Kraliyet Bağı kalmıştı. Parmakları sapın üzerinde ki mücevheri okşarken Theron'un onu dikkatsizce bir kenara atışını düşündü ve dudakları kıvrıldı. Bir parçası Cordell'in değerli hançerini kirletmekten bir zevk duyuyor gibiydi.

Salonun ortasında beliren insan, ellerini neredeyse bir zırh gibi görünen gümüş rengi elbisesinin eteklerine koymuştu. Yüzü elbisesine uygun, gümüş bir maskenin arkasında gizlenen kadın, konuştuğunda çenesini bir komutan gibi otoriter bir tavırla havaya kaldırıyordu.

"Yaşamak istiyorsanız tabii," dedi.

"Sen bir Ventrallisin," dedi Mather hemen önünde durup. "Neden sana güvenelim ki?"

Kadın alnını buruşturdu. "şu an çok mu seçeneğiniz var?"

Mather tek kelime daha edemedi, Dendera gözlerini kısıp boğuk bir sesle konuşmaya başladı. "Sen. Sen Dşes Brigitte'sin, kralın annesi. Seni Raelyn'le görmüştüm!"

Brigitte gözlerini devirdi. "Onun darbesini onaylasaydım sizce bu pis yerde ne işim olurdu?" Sonra arkasına dönüp duvarlara baktı. "Hem de *yalnız* başıma. Ya size bir açıkla mayla hoşça zaman geirtirim ya da hiç vakit kaybetmeden beni izlersiniz. Dediğim gibi, şahsen hayatta kalıp kalmamanız umurumda değil ama benim işime yarayabileceğinizi düşünüyorum. O yüzden kararınızı hemen verin."

Zindanın merdivenlerinin tepesindeki kapı gıcırdadı. Biri sonunda Theron'un ığlıklarım duymuştu.

Mather, Brigitte'e doğru yürüdü. Kadın bunun evet anlamına geldiğini düşünerek hemen arkasını döndü ve savrulan

gümüş rengi elbisesiyle koridordan hızla ilerlemeye koyuldu. Grubun geri kalanı hiç soru sormadan onu izliyorlardı... Zaten başka şansları var mıydı? Meira'nın iyi olduğundan ve her kimle birlikte gittiyse onun Angra'nın planlarından biri olmadığından emin olmak için Mather'ın buradan çıkması gerekiyordu. Pek çok sır açığa çıkmıştı. Cordell Kış'a, Theron Meira'ya düşman olmuş; Ventralli kraliçesi bir darbe sahnelemişti. Meira'nın birlikte gittiği adam güvenilir miydi? Bunun da ötesinde, Kış hâlâ Cordell kontrolündeydi ve Angra'nın tutsağı oldukları müddetçe onu nasıl kurtarabilirlerdi ki?

Brigitte, sağ taraftaki hücrelerden birine girdi. Mather ancak gözbebekleri karanlığa alışana kadar tereddüt hissetti. Bu yaşlı kadın onları bir tuzağa çektiyse...

Fakat hücrenin arka tarafında bir kapı aralandı. Kapının dışındaki taşlar, kapandığında içerden hiç belli olmayacağına işaret ediyordu.

Boşlukta gözden kaybolmadan önce, "Kapıyı arkanızdan kapatın," diye seslendi Brigitte.

"Hollis," dedi Mather. "Arkaya geç. Dikkatli ol."

Hollis herkesin geçmesi için hücrenin içinde durup yol verdi. Mather dövüşe hazır, gergin kaslarıyla Brigitte'in hemen arkasından gitti. Taş zemin, çoğu sesi bastırduğundan kulaklarında bir tek düşesin merdivenlerden yukarı çıkarak uzaklaşan ayak sesleri vardı. Önlerinde bir tuzak olması ihtimaline karşı, grubuyla arasına mesafe koyarak kadını izledi. Böylece geri dönmelerine yetecek kadar önce onları uyartırdı.

Bu dar ve karanlık koridorda bir çıtırtı duydu. Her şey bir anda olup bitmişti. Meira'nın bir anda güvendiği bu

adamın ortaya çıkışı, Mather'a herkesi kurtarması için yalvarışı... Mather bunu kabul etmişti çünkü onu aylardır hiç böyle görmemişti. Bir fırtınanın kalbi gibi dehşet verici, harikulade ve haşın görünüyordu.

Merdiven bir salona açıldı. Bu salon da bir başka merdivene. En üstte Brigitte'in ayak sesleri sonlandı. Hafif, metal bir şangırtı duyuldu. Anahtarlar. Mather birkaç adım geride beklerken kendisini karşısına çıkabilecek askerlere ve oklara hazırlıyordu... Ya da Angra'ya.

Yumruklarını sıkıp sıkıp açıyor; karanlıkta gözlerini görmediği ellerine dikiyordu. Angra'yı kendi elleriyle öldürmüştü. Nisran'ın topraklarında kötü kralın bağınu kendi elleriyle kırmış ve bedeninin yok olduğunu görmüştü.

Bu ona gerçekte ne yapmıştı?

Brigitte kapıyı araladı. Mather görmek için gözlerini kısı. Sarı ışık, karşısındaki küçük odayı yavaş yavaş aydınlatıyordu. Kalın, kırmızı bir halı, ufak kahverengi bir masayla mavi duvarlar görüldü. Görebildiği kadarıyla içerde asker yoktu.

Brigitte içeri adımını atınca Mather da hemen ardından onu izledi.

"Büyükanne!" diye haykırdı bir çocuk.

Ahşap mobilyalarla dolu bir odadaydılar; içerde bir masa ve sandalyeler, geniş bir yatak, yerden tavandaki işlemele-re kadar uzanan kilimlerin arasında duran birkaç gardırop vardı. Bu kapı böyle kilimlerden birinin ardındayken odanın diğer tarafındaki iki kapı gizlenmemişti.

Brigitte, Ventrallı Kralı Jesse Donati'nin annesiydi. Karısı krallığının kontrolünü ele geçirirken güçsüzlükten deli-ye dönen, sonra yeniden zayıflık gösteren kraldı bu. Şu an Mather'ın karşısında bir sandalyenin üzerinde, bir çocuğu

dizinde diğeri sanki onu koruyacak bir bariyermiş gibi kolu-
na asılmış iki çocuğuyla oturuyordu.

Diğerlerinden biraz daha büyük olan üçüncü çocuk ileri
atıldı. "Büyükanne," dedi yeniden, yüzündeki maskenin al-
tından gözyaşları süzülürken.

Brigitte kızın koyu renk buklelerini okşayıp omzunun
üzerinden Mather'a baktı. "Sizin çıkmanıza yardım edece-
ğim ama siz de oğlumu ve torunlarımı yanınıza alacaksınız."

Ventralli kralı ayağa kalktı. Arkasında saklanan kızı içgü-
düsel olarak bacaklarına atılırken kollarındaki bir yaşmdan
küçük oğlu, yeşil bir maskenin ardından iri ve sakın gözlerle
etrafa bakıyordu.

Phil, Mather'ın yanına geldiğinde Buz Çözülmesi'nin de
geldiğini anladı. Ochak'ta aldıkları tüm o gizli eğitim süre-
since her birini kalp gözüyle görmeyi öğrenmişti ve Trace'in
parmaklarının boş silah kınında titrediğini, Eli'nin çevresin-
dekileri taklit ederek çenesini kaldırdığını, Kiefer'in temkinli
bir şekilde yardım etmek üzere izleyerek arkalarda bekledi-
ğini, Hollis ve Feige'in grubun sonunda gezindiklerini gör-
mek için onlara bakmasına gerek yoktu.

Mather'ın kontrol etmesi gerekenler Dendera, Conall ve
Nessa'ydı. Dendera kollarını Nessa'ya sarmış, gri ve ciddi ifa-
desiyle Conall'ı nöbet tutması için serbest bırakmıştı. Onun er-
kek kardeşi de Alysson gibi beklenmedik bir şekilde ölmüştü.

Mather yüzünü çevirdi. Yasının daha fazla büyümesine
izin veremezdi. Conall'ın da kendini kontrol edebileceğini
umuyordu.

Maskesinin ardından bile hissedilebilen bir şaşkınlıkla,
"Anne," dedi Jesse. "Bunlar da kim..."

"Anlaştık mı?" diye sordu o sırada Brigitte, Mather'a.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mather gözlerini kısıtı. “Bizi kurtaracak mısınız?” Çocuklarla pek de tecrübeli sayılmazdı ama o bile onlarla saraydan çıkmanın imkânsızlığını biliyordu.

Grubunun içinden biri öne çıktı. Mather bunun Dendera olmasını bekliyordu çünkü aralarında çocukları en iyi tanıyan oydu. Fakat Mather döndüğünde şaşkınla bakakaldı.

Nessa, Brigitte’e bakıyordu. “Elbette anlaştık.”

Mather da tam olarak aynı şeyi söylemek üzereydi. Bu çocukları burada, böyle savunmasız bırakamazlardı zaten. Mather’ı asıl şaşırtan, Nessa’nın öne çıkıp en büyük kızın önünde diz çökmesinin ne kadar kolay olduğuydu.

“Selam,” dedi. “Adım Nessa. Bu da abim Conall.”

Conall, kız kardeşi onu gösterirken bir yandan da prenesse reverans yapışını hayretle izliyordu.

“Melania,” dedi kız Nessa’ya, l harfini garip bir şekilde yuvarlayarak.

Nessa’nın gülümseyişi, bakışları hâlâ böylesine dalgın olan birine göre inanılmayacak kadar yumuşaktı. “Eee Melania, bir macera ne dersin?”

Melania büyükannesine baktı. Brigitte’in ciddi ifadesi bir anda yerini bir gülümsemeye bırakmış; kız küçük parmaklarını Nessa’nın uzattığı avuçlarına yerleştirmişti.

Bundan sonra her şey çok hızlı ilerledi. Brigitte gardırop-tan battaniyeleri ve gerekli diğer malzemeleri çıkartırken Dendera ve şaşırtıcı ama Hollis, diğer iki çocuğu da bu “macera” atılmaya ikna etmekle uğraşırlar.

Oda bir anda hareketlenirken Ventralli kralı sandalyesinin ardında hareketsiz duruyordu. Oğlu artık kucağında değildi, Hollis’e tutunuyordu ve kral da öfkeli bakışlarını yere dikmiş, dişlerini sıkıyordu.

“Onun peşinden gitmem gerek,” dedi kral birden, Mather’ın aklından geçenleri okur gibi.

Mather malzemelerin içinden bir hançer aldı. Ne cevap vereceğini bilmiyordu. Kimse tek kelime etmedi. “Eşiniz Angra’yla birlik oldu,” diyecek oldu. “Onu serbest bırakmak...”

“Raelyn benim umurumda değil,” dedi kral birden. Sözcüklerinde, odanın diğer tarafında battaniyeleri katlayan Brigitte’i durduran bir şey vardı.

“Hayır. Kendini onun için öldürtmene izin...”

“Kimin için?” Kral şimdi annesine bakıyordu. “Yıllar boyu ona pek çok şekilde hitap ettin. İşe yaramaz, zararlı bir fahişe. Ama görünüşe göre tüm bu sıfatları en çok hak eden kişi *Raelyn*’miş. O yüzden sakın bana Ceridwen’in peşinden gitmememi söyleme.”

O konuşmasını bitirdiğinde herkes sessizliğe gömüldü. Mather bu ismin Meira’nın veda sözcüklerinin anılarını canlandırdığını hissetti. Ona Ceridwen’i kurtarmasını söylemişti. Peki ama Ventralli kralı neden Yaz prensesini kurtarmakla ilgileniyordu?

Kralın suratındaki ifade Mather’a aradığı cevabı verdi.

Brigitte’in dudakları gerildi. Oğlu koyu yeşil maskesini çıkartıp ona gösterene dek de tek kelime etmedi.

“Bu maskeyi kırıp Ceridwen’i kurtarmadan bir yere gitmiyorum.”

Mather yüzünü buruşturdu. “Maskenizi kırmak mı?”

Kral açıklamayı daha önce pek çok kez tekrarlamış gibi birden konuşmaya başladı. “Reddettiğiniz bir başkasının yanında maskenizi kırmanız, kesin bir ayrılık anlamına gelir. Hayatınızda artık bir yerleri olmadığı; öyle ki, gerçek

yüzünüzü görmelerinin bile önemini kaybettiği anlamına gelir. Onları bir daha görmeyeceğiniz için artık ellerindeki sırlarınız bir işlerine yaramaz.”

Mather başıyla onayladı. Kralın ne yapmak istediğinin pek de önemi yoktu aslında. Jesse karısıyla yüzleşip Ceridwen’i kurtarmak istiyorsa, Mather da onu izleyecekti. Özellikle de bu, Meira’nın ona verdiği görevlerden birini sonuçlandırmak anlamına geliyorsa.

“Diğer herkes fırsat varken kaçmalı,” dedi Mather grubunun diğer üyelerine. “Saraydan çıkarken krala ben eşlik edeceğim. Benim de yapmam gereken bir şey var.”

“Sen de mi gidiyorsun?” diye sordu Kiefer.

Fakat o sırada gözlerini Mather’dan ayırmayan Phil bir adım öne çıkmıştı. “Kraliçemizin peşinden gidecek.”

Mather karşılık olarak başını öne doğru eğdi. Gruptan daha çok itiraz bekliyordu ama karşısında sessizlikten başka bir şey bulmadı. Kiefer bile suskundu. Meira’nın durumunun ciddiyetini biliyorlardı. Hiçbirinin tanımadığı biriyle buradan çıkmıştı ve şu an hayatı için mücadele ediyor olabiliyordu...

Neyse ki Dendera, Mather’ın yerine konuşmaya başladı. “Onu geri getir. Biz de,” –Buz Çözülmesi’ne, Nessa ve Conall’a bakıp devam etti– “çocukları güvenli bir yere götüreceğiz.”

Peki sonra ne olacak? Mather aklından geçen bu soruyu sormamıştı çünkü cevapları gayet iyi biliyordu. Cordell’in Kış’ı işgaliyle, Angra’nın dünyaya yaptığı kötülüklerle yüzleşmek zorunda kalacakları gibi Meira’yı geri getirmek de onu tüm bu kargaşanın ortasına bırakmak anlamına gelecekti.

Ama o kraliçeydi. *Onun* kraliçesiydi. Bu yaklaşan savaşta Kış'ın ne yapmasını istiyorsa Mather ona itaat edecek; bir daha asla hiçbir çatışmada onu yalnız bırakmayacaktı.

Dendera, Brigitte'e döndü. "Buradan nasıl çıkıyoruz?"

Brigitte'in bakışlarını oğlunun üzerinden çekmesi için büyük gayret gerekmiş, sonunda bunu yapmayı başardığında hâlâ yerinde durduğundan emin olmak ister gibi kendi maskesini kontrol etmişti. "Tam şurada farklı bir geçit var," dedi bir başka kilime yönelerek.

Fakat Dendera yaklaştığında Nessa kolunu omzuna koydu.

"Nereye gideceğiz?" diye fısıldadı. Melania, Nessa'nın eteklerine yapışmış onu çekiştiriyordu. Nessa doğruldu. "Kış artık güvenli değil."

"Yakınlarda bir Yaz sığınma kampı var," diye önerdi Jesse. "Güney Eldridge Ormanı'nın Langstone Nehri'yle buluştuğu yerin bir gün uzağında. Orada güvende olursunuz."

"Pekâlâ," dedi Dendera. "Birkaç at çalarız. Belki bir de araba ya da tekne. Orada buluşuruz." Bunun bir öneri olmadığını söylemek ister gibi Mather'ın gözlerine bakıyordu. Eninde sonunda Meira ile birlikte kampa ulaşacaktı.

Kral, kızına son bir kez veda ederken Dendera prensesi kollarında teselli ediyordu. Kızının alnına bir öpücük kondurduktan sonra, diğer oğlu ve kızını da hızlıca öptü. Sanki vedalaşmayı uzatırsa gidemeyeceğini düşünüyordu. Arkasına döndüğünde biriken yaşlarla gözleri kan çanağına dönmüştü. Jesse'nin yüzündeki maskeye rağmen Mather çocuklarını bırakmanın yarattığı acıyı görebiliyordu. Acı çekiyordu ama kararlıydı.

Kral, Brigitte'e bakarken kadın Mather'a dönmüştü. "Geldiğimiz yoldan dönün," dedi. "İkinci açıklığa geldiğinizde sola dönerseniz sizi ana salona götürecek kapıyı görürsünüz."

Dendera, Nessa ve Conall diğer koridorda ilerlemek üzere hareketlenirken Mather, "Teşekkürler," dedi. Hollis, Ventralli prensini taşıyordu. Hem onun hem Feige'in yüzünde Dendera'yı takip etmeleri gerektiğini bilen bir hal vardı. Buz Çözülmesi'nin diğer üyeleri Mather'a tereddüt dolu bakışlar atarak oyalanıyordu. Hızlı gitmesi gerekmece onları da yanına alırdı elbette. Kış'tan buraya gelişlerinden bile daha hızlı olmalıydılar. Hem çocuklar için de olabildiğince çok koruma gerekiyordu. Conall, Mather'ın gördüğü herhangi bir asker kadar ölümcül gözükse de grupta sadece Dendera gerçekten dövüşmüştü.

Mather hâlâ biraz gönülsüzdü. O kendini Buz Çözülmesi'yle birlikte güçlü hissediyordu. Onlarla bütündü.

Hollis, homurdanarak Buz Çözülmesi'nin yaşadığı tereddütü böldü. "Yenilmeyeceğiz," dedi, eğitimlerinde kullandıkları yemini tekrarlayarak.

Mather gülümsedi. "Yenilmeyeceğiz."

Kardeşini ikna etmeye çalışan Eli'nin eşliğinde Hollis ve Feige hareketlendiler. Kiefer, karanlık suratı ve düşen omuzlarıyla hemen yeni koridora yöneldi.

Trace, sanki hazırladığı bazı sorular varmış gibi konuşmaya yeltense de sonradan vazgeçip omuzlarını silkmekle yetindi. "Kampa kadar yarışalım," dedi birden gülümseyerek.

Sadece Phil yerinden kıpırdamamıştı.

"Git şimdi," dedi Mather ona. "Diğerlerinin sana ihtiyacı var."

Phil tek kaşını kaldırdı. “Üzgünüm bir zamanların kralı, benden kurtuluşun yok.”

“Phil, ben ciddiym.”

Phil’in ona bakışları olası tüm itirazları silip süpürdü. “Bu işte birlikteyiz. Hepimiz. Ve aramızdan herhangi biri geri kalanlardan ayrılırsa o adam yalnız gitmeyecek.”

Hollis’in arkasında geçitte ilerlemekte olan Feige başını çevirdi “Ya da *kadın*.”

Phil gülümsedi. “Ya da kadın. Demek istediğim, ben seninle geliyorum.”

Gülümsemesi bulaşıcı, özgüveni yüksekti. Mather teslim olacağını hissetti.

Aslında, yalnız kalmayacağına memnun olmuştu.

Birkaç dakika sonra yeni geçidin kapısı hafif bir tıkırtıyla kapanırken Mather; Jesse, Phil ve Brigitte ile baş başa kalmıştı.

Brigitte, gerginlikten sıkıldığı dudaklarıyla, bir sandalyeye yerleşti. Mather ilk geçide yönelirken Jesse annesinin yanına gitti. Yanından geçen Phil’i de gönderip tereddütle duraksadı.

“Teşekkürler,” dedi sonra annesine.

Brigitte omuzlarını silkti. “Git hadi. Raelyn çok geçmeden sizi kendi odama aldıracağımı anlar.”

Kral, parmaklarını annesinin omzuna yerleştirip nazikçe sıkı. Kadın sonunda başını kaldırıp ona baktığında katı bakışları bir damla gözyaşıyla yumuşamıştı.

“Git,” diye fısıldadı. “Ben iyi olacağım.”

Mather’ın boğazı düğümlendi ve batan gözleriyle bakışlarını çevirdi. Jesse, Mather’ın yanından geçip geçide çıktı.

Brigitte elbisesini düzeltti ve bakışlarını, Raelyn'in muhtemelen Yaz kralının işini bitirirkenki acımasızlığıyla her an içeri girebileceği kapıya dikti. Mather o anın sadece sonunu görmüştü. Yaz kralının kafası bedeninden ayrılmıştı ve bu da Raelyn'in merhamet göstermediğini anlamasına yetmişti.

Mather merdivene adımını atıp kapıyı arkasından kapattı. Kapı kilidi tıngırdadı.

Artık geri dönüş yoktu. Kimse için.

Ceridwen

SIMON'IN GENELEV arabasının içi ter ve tütsü karışımı bir kokuyla dolmuş; yeterince havalandırılmadığından içeri bir duman dolmuştu. Yerlerde ipek yastıklar ve saten yorganlar vardı. Ceridwen daha önce abisinin "gerçek bir Yazlı" olup serüvenlerine katılması yönündeki tüm ısrarlarına rağmen hiç bu araçlardan birine binmemişti. Şimdi dizlerini göğsüne çekmiş otururken tek işitebildiği, çok uzun bir süre nefret ettiği o alaycı azarlardı.

Bir de Raelyn kırdığında abisinin boynundan çıkan ses.

Araç öküzler tarafından Rintiero'nun sokaklarında gezdirilirken Ceridwen artık karşı koyamayacak kadar yorgundu. Bedenini arabanın sarsıntısına bırakmıştı.

"Cerie." Lekan önünde diz çökmüş, bacağına güçlükle düzeltip yere oturana dek yüzünü ekşitmişti. Biri dizinde, diğeri yanağında iki derin yarası vardı. Ceridwen bedeninin geri kalanının da böyle yaralar içinde olduğunu biliyordu. "Cerie..."

Fakat daha fazla konuşamıyordu. Ne söyleyebilirdi? Ceridwen ne cevap verebilirdi?

Ceridwen gözlerini yumdu. Aklında yalnızca Raelyn'in sihriyle boğulan Simon'ın mor suratı vardı.

“Dur... Raelyn... Onu rahat bırak!”

Simon kardeşinin hayatı için yalvarmıştı. Daha dakikalar önce Ceridwen’in o meydana abisini kendi elleriyle öldürmek arzusuyla dalmasına rağmen.

Ve Ceridwen daha tek kelime edemeden Simon’ın boynu kırılarak bir yana düşmüş, hayatını kaybetmişti.

Ceridwen gözlerini araladı.

Lekan örtünün bir parçasını yırtıp kollarındaki kanı silmek için kullanıyordu.

“Bırak kalsın,” dedi Ceridwen, sıkıdığı dişlerinin arasından.

Lekan onu dinlemedi. “Abindi. Onu seviyordun,” diye fısıldadı usulca.

Ceridwen bir anda kaskatı kesildi. “Ondan nefret ediyordum.”

Lekan elindeki kumaş parçasını daha fazla sıkarak kadının omzunu daha şiddetli sildi. Sessizdi. Bakışları yaptığı işteydi. Sanki o sıradan bir köle, Ceridwen sıradan bir prenses ve üzerindeki kan da abisinin kanı değilmiş gibi.

Ceridwen üzerine sıçrayan kan lekelerine baktı. Simon’ın kafasının kesilmesini emrettiğinde Raelyn şeytani bir keyif duymuştu. Ve askerlerden biri abisinin kafasını testereyle kesmeye başladığında Ceridwen darbelerin etkisiyle sıçrayan kandan kaçamamıştı.

Simon ölmüştü. Başı onun gözleri önünde bedeninden ayrılmıştı.

Ceridwen, Lekan’ı geriye itip ayağa kalkmaya çalıştı. Arabanın tavanının alçaklığı buna izin vermeyince sırtını lekeli tavana çarptı. Öne doğru giderken bileği burkuldu ve sallanan araçla sağa sola savruldu.

“Sessiz olun!” diye bağırdı dışarıdaki bir Ventralli askeri.

Ceridwen bir kez daha ayaklanıp tüm gücüyle aracın yan duvarına vurdu fakat şehrin içinde ilerlerlerken kapıyı kırmayı başaramadı. Sonra bir çılgık atıp geriledi ve yeniden vurdu çünkü içindeki öfkeyi bir şekilde dışarı vurmazsa bedeni bu acıya dayanamayacaktı.

Simon’ın ölümüne üzülmemeliydi. Onun ölmesini istemişti hep. Kölelerine çektiği ıstırapın bir parçasını onun da yaşamasını dilemişti. Yüzündeki o lanet olası sonsuz gülümsemenin solmasını ve Ceridwen’i gördüğü zaman ışıltı yerine af dileyerek ağlamasını istemişti.

Ceridwen boğazında düğümlenen hıçkırıklarla tıkanıyor-du.

Simon, kız kardeşini her gördüğünde aydınlanırdı. Sanki tüm Yaz’da en sevdiği insan oymuş gibi bakardı ve bu Ceridwen’e tüm bedeni yanıp kül oluyormuş gibi hissettiriyordu. Simon’ın Meira’yı ilk kez genelevde görüşünü hatırladı. Güya bir çeşit siyasi toplantıydı bu ama Simon’ın tek derdi Ceridwen’in nerede olduğu ve onu görüp göremeyeceğiydi.

Simon krallıklarını yıkıp halkını sefalete sürüklerken bile, kız kardeşini hep *sevmiştir*. Alev ve sıcak aşkına. Ceridwen ise dünyada en çok kendisinden nefret etmesini istiyordu çünkü böylece...

Belki, Ceridwen de *ondan* nefret edebilirdi.

Lekan kollarını Ceridwen’e sarıp onu bir anda aşağı çektiği sırada dar pencerelerin birinden içeri bir mızrak girdi. Onları içeri attıktan kısa süre sonra kapatılmıştı bu pencere. Gümüş renk mızrak, Ceridwen’in başını sıyırdı.

Çıgıllıklarından geriye boğazından ağzına yükselen bir acı kaldı. Bu, durumuna uygundu, özellikle de bu acı... bu ihanet.

Olan buydu. Simon'a ihanet etmişti. Ve Simon onu yine de seviyordu.

Ceridwen çaresizlik içinde Lekan'a tutundu. Yeniden yapabileceklerinden korktuğundan bir türlü rahatlayamıyordu. İçinde Raelyn'in alabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Ceridwen, Jesse'den saatler önce vazgeçmiş; Raelyn şimdi de Simon ve Yaz'ı almıştı.

Ama hayır bunu yapan Raelyn değildi. Raelyn'in deli saçması söylenmeleri doğruysa Angra'ydı. Ceridwen ise suçlunun Raelyn olmasını dilediğini fark etti. Angra'nın yaptıklarını nasıl düzeltebileceğini bilmiyordu. Hatta olan bitenin tüm detaylarına bile henüz hâkim değildi. Angra, Raelyn'e *sihir* vermişti. Simon'a da Yazlı olmayanları kontrol etme yeteneğini.

Bu savaş Ceridwen'den çok daha büyüktü. Kötü krallarla baş edebilirdi ama ya *bununla*? Tüm Primoria'ya yayılmış kara büyü ve kötülük ağlarıyla?

Dehşet onu hareketsiz kalmakla tehdit ederken o mide bulandırıcı havayı içine çekip dengesini bulmak için Lekan'dan yardım aldı.

"Meira kurtuldu," dedi Lekan'a çünkü buna inanmaya ihtiyacı vardı. "O bu işi... durduracak."

Lekan'ın kollarından biri yavaşça kayıp yere düştü. Parmakları gevşerken yaralı bacağına ovuşturuyordu. Sonra acıyla inledi.

Ceridwen örtüden bir parça kumaş yırtarak Lekan itiraz edemeden pek işe yaramayacak bir turnike yaptı. Kumaşı adamın dizinin üzerine bağlayıp yeniden mantıklı bir şekilde düşünebilmek için kendi bacaklarını ovuşturmaya başladı.

“Kapıları kilitlediler mi?” dediğinde sorusu Lekan’dan çok kendisineydi.

Lekan turnikeyi düzeltti. “Raelyn bizim için beş koruma bırakıp gerisini yanına aldı...” derken duraksadığında Ceridwen, adamın aklından geçirip ona anlatmadığı şeyi de anladı.

Simon’ın başını da yanına almıştı.

Ceridwen aracın arkasındaki kapılara doğru emekleyip itirdi. Elbette kapı açılmamıştı. O da zayıf bir nokta ya da gevşek bir ahşap parçası bulmak üzere bu kez yan taraflara bakmaya başladı. Hiçbir şey bulamadı.

Örtülerle yastıkları birbirine bir halat gibi bağlayabilir ve kapıyı açan askerleri boğmakta kullanabilirdi. Bu, Raelyn’in esirlerini kontrol altında tutmak için beş kişiden daha fazla askere sahip olduğu sarayda işe yarardı belki.

Ceridwen sadece askerlerden birini esir alıp Lekan’la kaçana dek saten halatı boynuna dolayabilirdi.

Fakat Raelyn hâlâ şehrin kontrolünü elinde tutuyordu. İçi Angra’nın kara büyüyle doluydu. Ve niyeti Jesse ve çocuklarını öldürmekti.

Ceridwen en yakındaki örtüyü alıp yırtmaya başladı. Lekan o sırada duvara iyice yaslanıp acısını bastırmak için bakışlarını tavana dikti. Bir dövüş esnasında işe yaramayacak kadar yaralıydı. Ceridwen önce onu sağ salım kurtarmalı, sonra da geri dönüp... Ne yapacaktı? Tüm Ventralli ordusunu tek başına mı dize getirecekti? Elbet Rintiero’da hâlâ Jesse’ye sadık birileri vardı, onu ve çocuklarını kurtarmasına yardım ederlerdi. Onları bulmalıydı ya da Meira’yı. Meira ona yardım ederdi.

Raelyn onu çoktan öldürmediyse tabii. Ceridwen bir arabanın içinde öylece otururken, tüm şehir Raelyn’in darbesine

boyun eğmiş, Jesse'yle çocukları ölmüş ve umudun son zeresi de yitip gitmiş olabilirdi.

Bir an yaptığı işi bırakıp durdu. İçindeki boşluk ona Raelyn'in Jesse'ye yapacaklarını umursamaması gerektiğini söylüyordu. Zaten dört yıldır Raelyn'in ona yaptıkları umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Endişelenmeye neden şimdi başlayacaktı ki?

Fakat her yanı bu düşünceye çılgınlarla itiraz ediyordu. Son dört yıldır olduğu gibi değildi artık. Ceridwen'in onunla yattığı yatakta şimdi Raelyn'in yatmasına aldırış etmemeye benzemiyordu. Bu, Raelyn'in onu öldürmesine aldırış etmemek demekti. Sadece onu değil, çocuklarını da öldürecekti. Ceridwen için o ve Jesse arasında son zamanlarda yaşanan olayların bir önemi yoktu; Jesse'nin çocuklarının ölmesine izin veremezdi.

Onu terk etmenin en zor kısımlarından biri hep çocuklarına duyduğu sevginin büyüklüğü olmuştu. Kızının odasında yere çömelip oyunlar oynayan bir adam, bir kral, Ceridwen'in yüzünü güldürmeye yetiyordu...

Jesse ve çocuklarını kurtaracaktı. Bu savaşın ilk adımı Ventralli kralını kurtarmak olacaktı. Kış kraliçesini bulmak. Angra'ya karşı birlik olacaklardı ve Yaz'ı işgal etme cüretini gösterip Raelyn'in Simon'ı öldürmesine izin verdiği için ona yaptıklarını ödecekti.

Yapmalıydı bunu. "Durun!"

Araba bir anda durunca Ceridwen bakışlarını aracın arka kapısına çevirip kaskatı kesildi. Sonra hemen bir şeyler öğrenmek üzere kapatılmış pencerenin incecik boşluğundan dışarı bakıpyeni bir mızrak darbesinden korunmak için dikkat ederek yerine geçti. Henüz saraya gelmemişlerdi. Hâlâ

Rintiero'nun gölgeler içindeki eflatun ve zeytin yeşili rengârenk evleriyle çevrili şehir sokaklarındaydılar.

Lekan ona kaşlarını çatı. Neden durmuşlardı şimdi?

İkisi de sessizce bekledi. Ceridwen bileklerinin arasında gerdiği saten halatla çömelip oturdu.

Bir at kişnedi. "Bu aracın içindekileri satın almak istiyoruz," dedi bir ses. Ceridwen tanımaya çalışsa da bu bildiği biri değildi. Başındaki askerlerden biri de değildi.

Bir erkek kahkahası işitildi sonra. "Unut gitsin. Emirlerimizi yerine getireceğiz."

"Emirleri anladık ama altınınız var mı?"

Altınların şangırtısı duyuldu. Hem de Ceridwen'in duyduğuna göre *bir sürü* altın. Biri onları satın mı alıyordu?

Burun delikleri kıpırdandı. Muhtemelen bir Yaz aracı görüp çoğu kişinin düşündüğünü düşünen sapık bir Ventralli lorduydu bu. Satılık köle almak istiyordu.

Askerlerden biri bir ıslık çaldı. Sessizlik.

"Araba sizde kalabilir," diye devam etti karşılarındaki. "Kraliçenizin bir şeyleri erkenden öğrenmesini istemeyiz."

Kraliçeniz. Demek bu kişi Ventrallili değildi.

Yetkili asker sonunda homurdandı. Altınların şangırtısı yine duyuldu. "Hepsi sizin."

Anahtar sesi. Kapıya yaklaşan adımlar. Ceridwen, yaklaşan kişiyle Lekan'ın arasına girerek beklemeye başladı. Soluklarını yavaşlatsa da kalbi onu dinlemiyor; anahtar deliğe girerken güm güm atıyordu.

Ve kapı aralandı.

Saldırmak üzere hazırlandı...

Onu satın alan, bir asker, yol kenarındaki lambaların ışığında göz kırptı. Teni loş ışıpta parlıyordu. Arkasındaysa, bir

grup at ve asker arasında bir kadın duruyordu. Koyu renk saçları, gri yün elbisesinin yakasının hemen üzerinde toplanmıştı. Sırtındaysa parlayan bir balta asılıydı.

Ceridwen güçlükle derin bir nefes alırken tüm savaşma arzusunu yitirdi.

"Giselle?"

Yakim kraliçesi onları satın almıştı.

Meira

UYANDIĞIMDA AKLIMA gelen ilk düşünce şu oluyor:
Sihir yüzünden bayılmaktan bıktım.

Sol tarafımda küçük bir ateş yanarken çıkan duman havayı sarmış. Gözlerimi güçlükle açarken bir güneş ışığı patlamasıyla değil de gecenin daha tahammül edilebilir karanlığıyla uyandığıma şükrediyorum. Her geçen saniyeyle benim zonkluyor.

“Biliyorsun ki kendini iyileştirebilirsin,” diyor Rares.

Yana dönerken parmaklarım çektiğim acının son zerrelere kadar kurtulmak ister gibi şakaklarıma gidiyor. Etrafımız ağaçlar ve dallardan sarkan kalın bir bitki örtüsüyle çevrili. Rares, çaldığım mutfak bıçaklarından birini bir taşla bileme işinden başını kaldırıp bana bakmıyor.

“Sihrimi o kadar kolay kontrol edebilseydim seni izlemezdim,” dedim öfkeyle. “Hem bana ne yaptın böyle? Bunu nasıl yaptın?”

Rares bıçağı parmaklarının üzerinde denedikten sonra iç çekiyor. “Fakir birinin mutfağında bakımsız bıçaklar görmeyi umardım ama bir Ventralli kralınınkinden asla. Tam bir hayal kırıklığı.”

Bakışlarım etkisini kaybediyor. Tavukların bile bu bıçakla öldürülmeyi hak etmediğine dair bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. Tam ona sorumu bağırarak tekrarlayacakken Rares başını kaldırıyor.

“Belki sana öncelikle sabretmeyi öğretmeliyim.”

Dizlerimi kendime doğru çekerken başımın döndüğünü hissediyorum. Ortada yanan ateşe o kadar yakınum ki çatırdayarak sıçrayan dal parçaları üzerime sıçıyor.

“Nasıl sihir yapabilirsin?” diye soruyorum duygusuz bir ses tonuyla. “Ve bunu nasıl üzerimde kullanabiliyorsun?”

Rares dirseklerini dizlerine koyarken bir yandan bana bakıp bir yandan bıçağıyla oynuyor. “Kendimi anlatmayacağımdan endişe ediyorsun. Ya da anlatsam bile her şeyi anlatmayacağımdan ve tam bilgiye sahip olamayacağından. Bana güvenerek bir hata yapmış olmaktan korkuyorsun ama daha çok korktuğun şey beni yeterince erken bulamamış olmak. Yanılıyor muyum canımın içi?”

“Ben...”

“Ve ben önceki hiçbir akıl hocanıza benzemediğim konusunda seni temin edebilirken şimdi daha iyisini yapıp sana söz verdiğim gibi her şeyi anlatacağım çünkü artık güvendeyiz. Her bir detay, her bir sebep, bizi bu ana taşıyan her bir perdenin kıpırdanışı. Yani *her perde* değil aslında. Bazıları oldukça şatafatlıydı.”

“Ama... neden?”

“Çoğu püsküllüydü.”

“Hayır,” diye homurdandım. “Yani neden bana her şeyi anlatacaksın?”

Bir an durdu. “Neden anlatmayayım ki?”

Yere çöktüm. Bu kadar kolay mı? Ben tartışmalara alışığım. Efendi'ye bir şeyleri açıklaması ya da Hannah'ya bana daha fazlasını anlatması için yalvarmaya alışkınım.

Rares yeniden bıçağı bileme işine dönüp derin bir soluk aldıktan sonra sanki ağzından çıkanları duymuyormuş gibi mesafeli bir sesle konuşmaya başlıyor. "Annenin sana Çürüme'nin dünyayı nasıl yakıp yıkmaya başladığını anlattığını biliyorum. İnsanların kötü şeyler için sihri kullanmalarının bir sonucuydu bu ve Primoria'nın krallıkları da buna karşı vatandaşlarının bağlarını vahşi bir temizleme harekâtıyla topladılar."

Hannah'nun bana anlattıklarını nasıl bildiğini sormamak için dudaklarımı ısıırıyorum. Konuşursam bana bu bilgiyi ne kadar rahat verdiğini fark etmesinden endişeleniyorum.

"Binlerce kişi öldü," diye devam ediyor. "Daha fazlasıysa Çürüme'nin eline geçti ve kendini şeytani arzulara kaptırdı. Çaresiz zamanlardı ve bu kadar büyük miktarlarda sihrin dünyayı Çürüme'den kurtaracağı umuduyla dünyadaki krallıklar Kraliyet Bağları'nı yarattılar. Bir süre işe de yaradı. Her krallık için bir bağ. Dördü kadın varislere dördü erkeklere bağlandı. Paisly de farklı değildi. Sadece biz kendi hükümdarımıza boyun eğmeyi dünyanın geri kalanı kadar kolay kabul etmedik.

"Vahşi bir döngünün başladığını fark ettik. Sihrin hâlâ kullanıldığını ve büyük kısmının da güçten başı dönebilecek sekiz kişiye bağlandığını gördük. Onların bozulmayacağına ve Çürüme'yi yeniden dünyamıza getirmeyeceğine nasıl güvenebilirdik? Sihrin burada işi yoktu; bunun bedeli çok ağırdı. Biz de isyankâr bir grup oluşturduk; Arınma Tarikatı. Böylece kendi kraliçemize karşı durduk." Rares bakışlarını bıçağından kaldırıp bana baktı. "Ve isyanımız başarıya ulaştı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Paisly’nin kraliçesi yok mu?” Sorunun aramızdaki boşluğa doldurduğunu duyar gibiyim.

“Böyle biri gerektiğinde kraliçenin rolünü üstlenen bir naibimiz var ama Paisly’nin bir kraliçesi yok... ya da bir Kraliyet Bağı. İsyan gecesinde Paisly kraliçesi müzakereye yanaşmadı,” diye devam ediyor Rares. “O bizim sunduğumuz kurtuluş fikrini, krallığına karşı bir tehdit olarak gördü ve savaşta kendini krallığı için feda etti. Biz onun Kraliyet Bağı olan kalkanı kırdıktan dakikalar sonra.”

“Ne?” diyorum nefes nefese. Kollarımı bedenime sımsıkı sarıyorum çünkü bu dinlediklerimin bir kamp hikâyesi değil de gerçeğin ta kendisi olduğuna inanmam için tek yol bu.

Rares’in koyu renk gözleri benim üzerimde. “Kimse artık çok geç olana dek ne yaptığımızı anlamadı. Paisly’deki herkes, kraliçenin destekçilerinden tarikat üyelerine kadar herkes, sihre maruz kaldı. Böylece her birimiz bağ olduk; tıpkı annenin Kış için istediği gibi.”

Şaşkınlıktan sallanmaya başlıyorum. “Bunu nereden biliyorsun?”

Fakat Rares devam ediyor. “Kraliçenin destekçileri isyandan sonra sayıca çok azaldılar. Tarikat yönetimi ele geçirdi ve o günden beri de Paisly’yi yönetiyor. Biz hâlâ sihrin bu dünyada işi olmadığına inanıyoruz. İşte bu yüzden de krallığımızı olabildiğince gizlemeye çalışıyoruz. Elbette arada sırada diğer krallıklarla temas kurmak önlenemez ama kimse ne arayacağını bilmediğinde saklayabileceklerin inanılmaz. Özellikle de krallığın bir dağ yamacında kuruluysa.” Bunu söyledikten sonra göz kırpmıyor. “Dağlarda bir şeyleri saklamak çok kolaydır.”

Ağzım açık kalıyor. Hannah’nın Kış’ta gerçekleştirmek istediği şey, başka bir krallıkta çoktan gerçekleşmiş bile.

Bağları kırılıp kraliçeleri kendini feda edince sihir her vatan-
daşa dağılmış. Kendileri hiç istemedikleri bir sihir için
bağ olan benim gibi bir sürü insan var. Rares'in, Paisly'den
Angra'dan kaçacak en güvenli yer olduğunu söylemesine
şaşmamalı.

Heyecanla öne doğru eğiliyorum. "O halde Angra'yı dur-
durabilirsiniz. Paisly bir ordu kurup onu yenabilir ve..."

Rares'in bakışları beni susturuyor. "Her bir Paisly va-
tandaş bir bağ olsa da, savaştan sonra sayımız azaldı. O
yüzden bu yaklaşımı benimsedik zaten... üyelerimiz tüm
Primoria'da amacımıza hizmet edecek bir bağ hükümdarı-
nı bekliyordu. Tarikat bir savunma kuruyor; ama Angra'nın
güçleri şimdi en azından üç krallığı içeriyor ve her bir askeri
onun sihrine sahip. Paisly'nin dağları arasında onu zapt ede-
biliriz belki ama onu tek başımıza yenecek insan gücümüz
yok. Fakat sana yardım edeceğiz. Tarikat, Primoria'da sihre
yer olmadığına inansa da içinde bulunduğumuz koşullar
bizleri uzmanlaştırdı. Sana sihrini nasıl kontrol edeceğini
öğreteceğiz. Böylelikle onu planladığın şekilde kullanabile-
ceksin. Angra'dan yeraltı mağarasının diğer anahtarlarını da
alıp tüm sihri yok edeceksin."

Kalbim neredeyse göğüs kafesimden dışarı fırlayacaktı.
"Bunu da mı biliyorsunuz?"

Rares kederli bir şekilde gülümserken karşısındaki ateşin
alevleri koyu renk gözlerinden yansıyor. "Aynı sihrin parçası
olmak zihinsel bir bağ kuruyor. Bir başka bağa dokunmak
da bu tepkiyi güçlendiriyor. Bunu diğer bağ hükümdarları-
la ten temasların sırasında sen de yaşadın. Fakat sadece çok
güçlü bağlar, fiziksel temas da olmadan düşünce ve anılara
ulaşabilir. Tabii sihrini tüm bu ihlalleri engelleyecek kadar iyi

kullanmazsan. Bu arada Angra'yı aklından çıkarttığım için de teşekkür etmene gerek yok. Bir gün onu kendi başına engellemen gerekecek ama şimdilik düşüncelerine ulaşamaz."

Şakaklarıma dokunuyorum. "Bir dakika... Ben onun hayatı olduğunu öğrenmeden önce Angra düşüncelerimi okuyabiliyor muydu?"

Rares başını bir kez sallıyor. "Evet."

Midemin bulandığını hissediyor, başımı ellerimin arasına koyup öne doğru eğiliyorum. Her şeyi duymuş olabilir. Tüm planlarımı, onu durdurmak için giriştiğim tüm nafile çabalarımı. Bana dokunması bile gerekmemişti hem de. Benimle *ne zaman isterse* konuşabilirmiş. Bunu başka kime yapmış olabilir?

Bunun cevabını biliyorum. Theron'a da yaptı. Saf bağ sihriyle onun Çürümesi'nden korunmayan herkese yapmış olabilir.

Karşımdaki alevlere bakıyorum. "Yani onu zihnimden gönderdin. Peki ama *nasıl*? Ben Paisly'li değilim ve Paisly sihri sadece sizin vatandaşlarınızı etkilemeli."

"Sihir kuralları insan bağlar için farklıdır," diyor Rares. "Normal bir Kışlıyı etkileyemezdim ama sen de benim bedenimde dolaşan sihirle dolusun. Birbirimize bağlıyız; eminim diğer bağ sahipleriyle de böyle bir bağlantı hissetmişsindir. Kraliyet Bağları sadece belirli kan bağına itaat etmek üzere yaratılmış olsa da içlerindeki sihir, özünde aynıdır. Bu yüzden de tüm bağ taşıyıcılar birbirine bağlıdır. Bilincini kaybetmenden dolayı üzgünüm ama dayanıklılığın zamanla artacak. Sadece üç saat boyunca baygındın; seni Ventralli'den dışarı taşıyacağım kadar bile uzun değil."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. Üç saatimi *uyuyarak* harcamışım.

Bu sürede her şey olabilirdi. Mather ve Kışlılar Rintiero'dan sağ salım kurtulmuş ya da korktuğum her şey yaşanmış olabilirdi. Sırf o da değil, eğer Paisly'ye gidiyorsa yolculuk haftalar sürecektir ve boşa harcadığımız her an Angra'nın dünya üzerindeki hâkimiyetini güçlendirecekti.

Daha Angra'nın planını bile bilmiyorum. Bir sonraki adımını, kimi öldüreceğini, önce hangi krallığı yok etmek istediğini bilmiyorum...

Boğazımda metalik tat, korkunç bir baş ağrısıyla Rares'e boş gözlerle bakmak dışında hiçbir şeye izin vermiyor. Ne yutkunabiliyor, ne nefes alabiliyor ne de doğru düzgün düşünebiliyorum.

Kaybedecek zaman yok.

"Ondan anahtarları almama yardım edeceğinizi söyledin," diyorum güçlkle. "Tarikatın tüm bilgisi ve sihrine onu nasıl yok edeceğini sormuş olmalısın. Ve o da bana söylediği şeyin aynısını söylemiş olmalı. Bir bağı feda edip yeraltı mağarasına döndürerek. Öyle değil mi?"

Rares usulca başını sallıyor.

"Ve ondan anahtarları almama yardım edeceksiniz," diye tekrarlıyorum. "Tüm sihri yok etmeme yardım edeceksiniz. Yani..."

Zihnimde anılar beliriyor birden. Mağara ve enerjisi, sadece nesnelere sahip olabilen sihrin yok edici parmakları ve sihrin kendilerine dokunmasına izin vermeye çalışan insanların yıldırım çarpmışa dönmesi...

Rares'in bakışları üzerimden çekilmediğinde endişem yerini korkuya bırakıyor.

“Sihri yok etmenin imkânı yok,” diyorum ama kelimeler aslında içimde çok derin bir yerlerden geliyor sanki. “Sen benim ölmeme yardım edeceksin.”

Bu dediğim, Rares’in elindeki bıçakla taşı düşürmesine yol açıyor. Elleri ve dizleri üzerinde ilerleyerek aramızdaki mesafeyi kapatıp, ondan yayılan ciddiyeti en az yanımızdaki alevlerden yükselen sıcaklık gibi net hissedebileceğim kadar yakınuma geliyor.

“Neredeyse iki bin yıldır insanlarım tarikatın Paisly’ye yaptıkları yüzünden pişmanlık içinde yaşıyor,” diyor. “Sihrimizi, onu nasıl yok edeceğimizi anlayacak kadar kullanabildiğimizde her bir Paisly’liyi kendilerini gönüllü olarak yeraltı mağarasına atmak için ikna etmemiz gerektiğini anladık. Artık hepimiz Paisly’nin bağıyız. Bu yüzden biz de sihirlerine bağlantımızı kullanarak dünyanın liderlerini izliyor; bağlarının gerçek gücünü onu kötüye kullanmak isteyenlerden saklıyor; liderlerden birinin bizimle aynı sonuca –sihrin tehlikeli olduğu sonucuna– ulaşmasını bekliyorduk. Elbette bu hükümdarın sadece bağ objesini mağaraya atmasını umuyorduk. Ama sen, yüzyıllardır sihrin negatif yanlarının pozitif yanlarından baskın olduğunu düşünen ilk bağ taşıyıcısın. Annen bile böyle bir şey düşünmemiştii.”

Hannah’dan bahsedince ürperiyorum. Sesini yeniden zihnimde duymayı beklesem de bu gerçekleşmiyor. O gitti. Ve bu, olması gerektiğinden çok daha özgürleştirici bir his.

Bana yardım etmeye çalıştığı zamanlarda bile *bana* aslında hiç yardım etmedi. Sadece kendi hatalarım düzeltmeye çalışıyordu. Şimdi Rares’e baktığımda onda o pişmanlıkla hevesin tuhaf karışımı dışında bir duyguyu görmeyi umarken tek görebildiğim bir kapıydı. Hannah’nun beni yönlendirdiği,

kaos ve acı dolu bir dünyadan kontrol ve yıkıma açılan bir kapı.

Fakat Hannah'nın aksine Rares tüm bunları anlamama yardım etmek istiyor. Böylece diğer iki mağara anahtarını almak üzere Angra'yla karşılaştığımda daha iyi bir silahım olması için o bana sihrimi kontrol etmeyi öğretebilir. Rares ve halkı sihirlerini yüzyıllardır kullanıyorlar, belki de korkularımın buharlaşıp gideceği bir noktaya gelmemi sağlayabilirler.

"Hâlâ bana bunları anlatmanın iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye soruyorum. "Bir şeyleri yanlış anlayıp hata yapmayayım diye mi benden saklamak istemiyorsun?"

Rares elini omzuma koyunca bu durağan baskı beni şaşırtıyor. "Sen yaptığın şeyler değilsin. Şu an olduğun kişi, olmayı seçtiğin kişidir."

"Olmayı seçtiğim kişi," diye tekrarlıyorum. "Son zamanlarda doğru tercihler yapamıyorum."

Değer verdiğim herkesi Rintiero'nun zindanlarında bıraktım. Üç saatin boşa geçmesine izin verdim. Ben...

O sırada Rares elini kaldırıp parmağını kıvrarak alnımın orta yerine vuruyor.

Elimi hemen acıyan alnıma götürüyorum. "Ne..."

Fakat o parmağını bana sallayarak devam ediyor: "Sihirini tamamen kullanmayı öğrenene dek bunu ilk ders olarak kabul et. Bizi kurtaracak olan insan hakkında, özellikle de kendisi tarafından bu şekilde konuşulmasına göz yumamam."

"Neyi dersmiş bunun?" diye bağıryorum.

"Bir dahaki sefer kendine yüklenmeden önce iki kez düşüneceksin. Şimdi, derslere başladığımıza göre hadi ikinci derse geçelim, olur mu?"

Elimi aşağı indiriyorum. “Peki ya Rintiero’dakiler? Önce onlara ne olduğunu öğrenebilir miyiz? Ya Angra onları...”

Cümlemi tamamlayamıyorum.

Rares gözlerini kısıyor. “Angra dostlarını Rintiero’da bulamadı. En azından hepsini. Eğer müttefiklerin onda olsaydı bizi takip etme zahmetine katlanmazdı. Onları öldürür ve intikam için kendisine gitmeni beklerdi.”

Bu kadarı bile beni endişelendirmeye yetiyor. “Ne? Bunu nasıl bilebilirsin? Hem bir dakika... hâlâ bizi takip mi ediyor? Onu engellediğini sanıyordum.”

“Zihnine erişmesini engelledim ama sihri hâlâ dünyada dolaşıp bizi arıyor. Paisly’ye vardığımızda ihlallerinden tamamen kurtulacağız. Tarikat bir bariyer kurdu. Şimdi.” Rares, endişelenmeme izin verdiği için kendini suçlar gibi yerden bir yaprak alıyor. “İkinci ders...” yaprağı avucuna koyuyor. “Bu yaprağı havaya kaldır. Sihrin varlığı, herkesi ya da her şeyi etkilemene izin veriyor. Putnam’da korumalarını pek de zarif olmayan bir şekilde devirdiğin zamanki gibi.”

Conall ve Garrigan. Sihrimi üzerlerinde kullanmaktan kaçındığım için çaresizce benden uzak durmalarını istediğim sırada ironik bir şekilde havaya fırlamışlardı.

“Onlar Kışlıydı,” diyorum. “Kış’la ilgisi olmayan kişi ya da nesneleri etkileyemem lazım.”

Ama Kış’la ilgisi olmayan bir şeyi etkilemişim. Yaz’da panikleyip kar yağdırmıştım.

“Normalde Kraliyet Bağları ancak ürünleri büyütecek ya da kuraklık zamanı yağmur yağdıracak kadar sihre sahip olurlar,” diyor Rares. “Ve o zaman bile sadece kendi krallıklarında yapabilirler bunu. Ama bir *bağa dönüşmek* tüm sınırları aşıyor. Bunu sen de diğer taşıyıcılarla ten temasında

gördün. Sen sihrin kendisisin ve sihre daha büyük bir şekilde bağlısın. Bu da diğer toprakları etkilemene izin veriyor. Sihirle bağlantısı olmayan ve farklı krallıkların insanlarını değil; sadece objeleri. Bu sana objeleri kontrol etme ve...”

“Hayır,” diyorum hemen. “Ben hiçbir şeyi *kontrol* etmeyeceğim.”

“Ben Çürüme’yi besleyebilecek şeytani bir kontrolden bahsetmemiştim. Bu yaprak,” –yaprağı sallıyor– “iyiyi ya da kötüyü bilmez. Şeytani bir eylem, ancak bir başkasının kendi seçimlerini yapmasını engellerse ve acı, keder, korku ya da bu tip duygular yaratırsa gerçekleşir. Mesela cinayet. Birileri öldürülünce yaşamı seçme özgürlükleri ellerinden alınmış olur.”

Aval aval bakıyorum. “Yani Conall ve Garrigan’ı fırlattığımda...”

Hayır. Bilmeden çürümeyi besleyecek bir şey mi yaptım?

“Korumaların sana sadakat duyuyorlardı,” diyor Rares. “Onlara yaptığın şey kendi kararlarını verme kabiliyetlerine engel olmadı... Onlar senin istediğin her şeyi yapmayı seçerlerdi zaten. Ama tabii biraz yara bere içinde kalmışlardı değil mi? Yine de, bunu memnuniyetle kabullendiler.”

Bu, şaşırtıcı bir biçimde yaşadığım dehşeti azaltmaya yetmiyor.

“Yaprağı kaldır,” diyor Rares. “Kontrolünü kaybetmene izin vermeyeceğim.”

Sihrim ilk bayılışımdan bu yana neyse ki sessizdi. Bu yüzden onu uyandırmak için hiç acele etmiyorum. “Tadil Madeni’ndeki bariyer bana bir şey yapmasaydı zaten kontrolü kaybetmezdim. Sihrimi her açtığımda içimden dışarı taşıyor ve...”

Rares kaşlarını çatarak beni susturuyor. “Sihir bariyeri canını yakabilir ama sihrini bu şekilde etkileyemez. Sihir tamamen seçimden ibarettir. Beyninin bir yerlerinde istek, panik ya da endişenin en küçük bir zerresi olsa bile, yaptığın her şeyi istediğin için yaptın.”

Sözcükleri, göğsüme inen bir yumruk gibi canımı yaksa da güçlkle konuşuyorum: “Yani her şey... benim yüzümden mi?”

Rares’in eli olduğu yerde kalıyor. “Bu başka bir ders. Bu ders için yapman gereken tek şey bu yapığa bakıp havalanmasını istemek.”

Beynim bu keşiflerden yorgun düşerken kollarımı ovuşturarak kıpırdanıyorum. Her geçen dakika, ateşten fırlayan korlar gibi tenimi yakıyor. Buradan gitmemiz gerek... Tarikatın bana sunacağı yardımı almak için Paisly’ye gitmem ve sonra dönüp Angra’dan anahtarları alarak sihir mağarasına ulaşmam ve herkesi kurtarmam gerek.

Ve ölmem.

Rares yüzüme bakarken çenemi sıkıyorum.

Gaos’ta Efendi’yi güçle doldurduğumda, Hannah’ın benimle konuşmasını engellediğimde, Telmuz’da kar yağdırdığımda, Conall ve Garrigan’ı fırlattığımda... bunların hiçbirisi istek falan değildi. İsteğim, şu an Rares’in suratını toprağa gömmek.

Göğsümde bir ürperti hissettikten sonra yaprak havalanıp Rares’in alnına çarpana kadar ancak göz açıp kapayacak kadar zamanum oluyor.

İki elimi birden ağzıma götürüyorum.

Yaprak kucığına düşerken Rares sırtıyor. “Sanırım bunu hak ettim,” diye itiraf ediyor. “Ama seyahatimizin geri kalan kısmını şimdi daha iyi anlayacaksın.”

“Nasıl?”

Ateşin üzerine toprak atmak için birden ayağa kalkıyor. Alevler sönerken her yer karanlığa gömülüyor. Rares’in bana uzattığı elini belli belirsiz görüyorum.

“Çünkü aynı önceden yaptığın gibi olacak, sadece daha büyük ölçekli.” Artık gideceğimiz için o kadar rahatladım ki elini tutuyorum.

Rares beni ayağa kaldırıyor ama hiçbir şey görmüyorum. Sadece görmüyorum da değil göremiyorum çünkü ayağa kalkar kalkmaz her yer zifiri karanlıkta kayboluyor ve o nemli sıcaklık yerini buz gibi esintiyle tenimi ısırarak bırakıyor. Havanın bu ani incelişiyi öğürdüğümde yaşadığım tüm şaşkınlığa rağmen artık Ventralli’de olmadığımızı anlıyorum.

Rares bizi *götürüyor*. Öyle ağır ağır da değil. Mesafelerin altımızdan uçup gittiğini çevremde gördüğüm karanlık kadar net görüyorum. Bir sihir fırtınası içinde, hava tenimi ısırarak elektrik dalgalarıyla dolarken dönüp duruyoruz. Kalbim resmen boğazımda öyle hızlı atıyor ki bir daha hiç yavaşlayacak mı bilmiyorum. Avuçlarım o kadar terli ki Rares’in elini kaçırp boşlukta kaybolmaktan korkuyorum.

Rares yaşadığım dehşeti hissetmiş olmalı ki kollarını bana sarıyor. Her neredeysek orada öylece asılı kalmanın ve koruyucu kollar arasında olmanın sessizliği zihnimi beni en son böyle saran kişiyi hatırlatıyor. Aylar önce Angra’nın gösterdiği acımasız görüdeki Efendi’yi. Kış’ta kulübenin zeminine çömeldiğimde beni kollarına almıştı ve her şey mükemmeldi.

Hayır, her şey mükemmel falan değildi. Gerçek Efendi bana asla böyle sarılmaz. *Böyle*.

Ayaklarım yeniden sağlam toprak zemine bastığında sendeliyorum. Artık ormanda değil; bir mağaradayız.

Arkamda turuncu renk ışıklar dans ediyor.

Aklıma gelen hatıralar yüzünden midemdeki her şey hızla boşalmak üzere doğru eğiliyorum.

Rares yanımda diz çöküyor. "Benim ilk seferimden daha iyi baş ettin. Kusmuş, bayılmış, uyanmış ve yeniden kusmuştum. Hem de daha gideceğimiz yere varmadan."

Bir kez daha öğürüyorum. "Bayılma fikri o kadar da uzak gelmiyor şu an."

Rares dirseğimden tutuyor. "Hadi seni ayağa kaldıralım. Burada baygınlık için zamanımız yok." İtiraz çabalarım sonuç vermiyor ve dikey pozisyona geçer geçmez önümüzdeki tüneli işaret ediyor. "Şu an göremiyoruz ama bu tünel Paisly'nin batı ucundaki en geniş vadilerden birine çıkıyor. Herkes bilmez bu rotayı ama tünel, dağların içinden Paisly'ye gider. Yoksa yolculuk iki hafta sürerdi. Eğer yaprak kıpırdatma olayını anlamasaydın burası benim kestirmem olacaktı ama şansımıza anladın. Birkaç gün bile olsa yolculuktan resmen nefret ederim. Bir bağ olmanın özleyeceğim tek yanı seyahat kolaylığı olacak."

"Bizi Paisly'ye uçurmak için sihir mi kullandın?" Midem yeniden bulanmaya başlıyor. "Başka kim sihrini bu şekilde kullanabiliyor?"

Rares bana bakmadan cevabı biliyorum aslında.

"Dediğim gibi Paisly'de dışarıdan sihir müdahalesini önlemek için bir bariyer kullanıyoruz. Sihrini seyahat için kullanabilen tek yabancı Angra'dır çünkü o da bizim gibi bir bağ. Ama o yeteneğini sadece İlkbahar vatandaşları ya da kendi üzerinde kullanır. Teknik olarak Çürüme'ye bir etkisi yok aslında. Tabii bununla birilerinin canını yakmaya niyetlenmediği sürece. Özetle Angra bunu kullanamaz çünkü tüm

ordusunu bu şekilde taşıyamayacağı gibi bir de bariyeri hesaba katarsak burada güvendesin demektir.”

Rares’in açıklamaları benim dehşetimi hafifletmeyi başaramıyor. Buna rağmen başımla onaylıyorum.

Rares yüzünü buruşturuyor. “Her neyse. Henüz Paisly’ye varmadık.”

Dönüyor. Arkamızda, fenerlerin ışığında bir adam dikiyor. Her bir uzvum yorgunluktan titrerken parmaklarımı yine de chakramımın boş kılıfına götürüyorum.

Rares ona el sallıyor. “Alin, Meira. Meira, Alin.”

Alin başıyla selamladıktan sonra tünelin sonundaki büyük bir kaya duvara dönüyor. O ellerini duvara yaslarken Rares de üzerime eğiliyor.

“Tarikatta, benim emrimde bir askerdir. Endişelenme; düşüncelerini okumasını engelleyebilirim. Bu giriş şeyden beri benim kontrolümde. Şey... en başından beri diyelim. Tüm krallık bir vadide olduğu için içeri giren çıkanı kontrol etmek oldukça saygın bir görevdir.”

Alin iterek taştan duvarı kıpırdatırken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Tıpkı fırlattığım Conall ve Garrigan ya da Rares’in avucundaki yaprak veya Ventralli’den içine girdiğimiz tünel gibi. Bir zamanlar taştan bir çıkmaz olan tünelin ucu şimdi adım adım aralanarak karşımıza... Paisly’yi çıkarıyor.

Zifiri karanlık gecede, ay sayesinde tam bu girişin karşısındaki gri kaleyi ve daha ötedeki gölgeler içinde kalmış köyü görüyorum. Uzak şafak çizgisinde yükselen dağlar bile daha açık siyah-gri tonundaki gökyüzüyle zıtlık oluşturduğundan görülüyor.

Rares ve Alin önde, girişin dışındaki tepede yürürken beni mağarada, çok ihtiyacım olan yalnızlığım la baş başa bırakıyorlar.

Meira.

Kalbim duracak.

Rares zihnime koyduğu koruma kalkanını kaldırdı mı? Tarrikatın Paisly çevresine bir bariyer kurduğunu ve Angra'nın bana burada erişemeyeceğini söylemişti.

Mağaranın zeminine indiriyorum bakışlarımı. Sonra dışarıdaki Rares'e. Boğazıma bir taş oturuyor. Henüz Paisly'de değilim.

Meira

BEN İLERİ atılıp girişe doğru koşarken Rares kaşlarını çatarak bana bakıyor. Bir güç beni dizlerimin üzerine düşürdüğünde henüz birkaç adım bile atmamıştım.

Benden kaçabileceğini mi sandın? diye haykırıyor Angra. Benden asla kaçamadın majesteleri ve asla da kaçamayacaksın.

Görüşüm bulanıklaştıkça mağaranın turunculuğu yerini sonsuz karanlığa bırakıyor. Mücadele ediyor ve bir yandan bana doğru gelen Rares ve Alin'i bir yandan da beynimin derinliklerinde bir yılan gibi beliren Angra'yı görüyorum.

Yaşadığım dehşet içinde Rares'in önceden söylediği bir şey geliyor aklıma: *Aynı sihrin parçası olmak zihinsel bir bağ kuruyor. Bir başka bağa dokunmak da bu tepkiyi güçlendiriyor.* Çevremdeki her şeyi görmezden geliyorum. Rares ve Alin'in bağırışını, tenimde hissetmeye başladığım Rares'in sihrini... Sadece Angra'nın yüzünü görüyorum. Şimdi orada, her şeyiyle ve beni gölgelerin arasında izliyor.

Sonuçlarını düşünmeden uzanıp onu bileğinden yakalıyorum.

Angra'nın yüzündeki şaşkınlık çok belirgin. Fiziksel olarak burada olmayabilir ama benim zihnimde ve ben şimdi ona dokunuyorum.

Bu küçücük fırsatı kullanarak onun zihnine dalıyorum. Öğrenmek istediğim o kadar çok şey var ki. Arkadaşlarımı yakaladı mı, Kış'ta Cordell'e ne yaptıracak, asıl planı ne...

Sonuncusunun bağlandığını ve çevremdeki tüm diğer duyguların eridiğini hissediyorum.

Genç Angra, Nisran'ın sarayının koridorlarında diz çökmüş, kucağında kanı mermerlerin üzerine akan bir kadının başı var.

Bunu daha önce de görmüştüm. Ya da Theron görmüştü. İlkbahar'da esirken Angra'nın onunla paylaştığı anılarından biriydi bu.

Angra'nın kucağındaki annesinin dudakları titriyor. "Lütfen," diye inliyor kadın. "Lütfen durdur onu."

Salmede daha büyük bir Angra beliriyor. Yakım üniversitelerinden birinde, kitaplar arasında kaybolmuş ve daha sonra Yaz'da kendisine sihrî ya da babasını devirmesi için gereken her neyse onu öğretmesi için krala yalvaran bir Angra var karşımda. Bu, çok eski bir zaman olduğu için sadece küçük bağlar var ve Angra'nın kullandığı her bağın karşılığında babasında da bir bağ var. Fakat toprakları Çürüme tarafından yağmalanan dünya krallıklarının çaresiz bir İlkbahar prensine yardım edecek zamanları yok.

Çürüme'nin çözümü Kraliyet Bağları şeklinde kendini gösteriyor. Angra, babasının İlkbahar'daki tüm küçük bağları topladığını ve yeraltı mağarasından büyük bir güçle geri döndüğünü görüyor.

Angra onunla mücadele etmeye kalkıyor. Yumruklar ve sihrî havada uçuşurken o her defasında kan revan içinde geri dönüyor. Babası artık çok güçlü. Ama aynı zamanda da gururlu ve aptal.

Angra bir gece onu tüm bağları bırakması için kandırıyor. İhtiyacı olan tek bir an.

Fakat babası taht odasının zemininde, yaralı ve zayıf biçimde yatarken hâlâ hayatta ve Angra o ölmeden bunları kullanamaz. Babasını hemen öldürmek de istemiyor, hayır, önce acı çekmeli. Fakat Angra'nın sihri yokken bunu nasıl yapabilir?

Çürüme. Diğer Kraliyet Bağları onu zayıflatmış olsa da hâlâ üzgün, yaralı bir adamı etkileyecek kadar güçlüler. Angra babasını bir hafta yaşatıyor. Fakat çok geçmeden Çürüme'nin beslenmek için sihre ihtiyacı oluyor. Angra da babasını şanlı bir kan ve intikam oyunu sahneleyerek öldürüyor.

Şimdi bu şeyler Angra'ya bağlanıyor ve Çürüme de bununla şekil değiştiriyor. Angra, o ve Çürüme'nin onlarca yıllık kontrol boyunca elde ettiği güçten çok mutlu.

Buradan birden başka bir görüntü oluşuyor. Arzu ettiği gelecek. Ona karşı koyan herkesin babası gibi en karanlık duygularına –yani korkuya– esir olarak sindiği ve onun kontrolünde bir dünya. Sadece korku. Bunu önce kendi krallığında yarattı, sonra da tüm dünyada yaratacak.

Tüm Primoria'yı kendi İlkbahar'ı yapmak istiyor.

Soğuk hava ciğerlerime doluyor.

Mağara girişinin dışındaki uçurumun kenarında çömelmiş, parmaklarım yerde duruyorum. Rares ve Alin de iki yanıma eğilmiş, en az benim kadar nefes nefese, ellerini omuzlarıma koymuşlar.

"Meira," diyor Rares. "Çok üzgünüm. Korumayı çok erken kaldırdım..."

"Hayır." Nefesimi kontrol edemediğimden başımı sallıyorum. "Ben... buna müteşekkirim."

Rares inanmaz bir tavırla öksürüyor. Orada durup bir şeyler açıklamaya çalışırken aslında açıklamama gerek olmadığını anlıyorum.

Bunun yerine ona dönüp avuçlarımı avuçlarına koyarak içeri bakıp gördüklerimi görmesini istiyorum.

Orada öylece otururken koyu tenli yüzünde okuyabildiğim tek şey eski bir korku. Parmaklarımı sıkmak için elini elimin üzerinde çevirirken Alin'e bakıyor.

"Burada kal," diyor. "Yaklaşan biri olursa, herhangi biri, beni hemen haberdar et."

Rares ayağa fırlayıp dağın içine oyulmuş eğimli bir yola yöneliyor. Alin mağaraya dönüp duvar arkasından kapanırken ben de ayağa kalkıyorum.

"Bekle! Burada mı kalacağız?" diyorum Rares'in arkasından koşarken. "Artık Angra'nın ne istediğini biliyoruz... Herkesi uyarmalıyız..."

"Ne için?" Rares durmadan yola devam ediyor. "Hâlâ onunla savaşmaya niyetlisin değil mi? Bu olayın tek katkısı eğitimlerimizi hızlandırmamız gerektiğini öğrenmemiz oldu. Şimdi Angra'nın dünyaya ne yapmak istediğini biliyoruz ve o da serin bildiğini biliyor. O yüzden yeniden ortaya çıktığında daha büyük bir hedef olacaksın." Rares şimdi yüzüme bakmak için duruyor. "O yüzden şimdi olabildiğince çabuk hazır olman çok daha önemli. Değil mi?"

Dudaklarımı sımsıkı kapıyorum. Kalbim duracak gibi ve ilk içgüdüme ona çılgınlıkla bağırarak olsa da ağzından çıkan her bir kelimeyi anlamak için kendimi zorluyorum.

"Evet," diye itiraf ediyorum sonra. Ama bundan nefret ediyorum. Kendimden, ondan, tüm bu olanlardan, sevdiğim

herkese yardım etmemi engelleyen her şeyden. Ama *bu yapı-
cağım* onlara yardım edebilecek.

Etmezse de Angra beni öldürmüş olacak ve dünyayı onun sihrinden kurtarma hayali de son bulacak. Ventralli'de başladığı gibi kontrolünü tüm Primoria'ya yayacak. Onun hükümdarlığı altında o krallığın bir gecede bile nasıl değişmeye başladığını kendi gözlerimle gördüm. Dünyayı işgal etmesi ne kadar zamanını alır ki?

Hızla yanından geçip Rares'in önünde yürüyorum. Aşağıdaki kale Yakim'in Langlais Kalesi'ne çok benziyor. Gri taşlar yan yana uzanırken, yüzyıllardır orada dikilmekten dolayı kenarları iyice yuvarlanmış. Kalın camlı pencereler doğru açıdan bakılırsa ay ışığını yansıtıyor. Duvarın sağ üst köşesinde bir bayrak dalgalanıyor. Bordo zemin üzerinde bir ışık huzmesi altındaki bir dağ figürüyle.

Arınma Tarikatı'nın sembolü.

"Neden kendinize Arınma Tarikatı diyorsunuz?" diye soruyorum.

"*Arınma*, kurban ederek saflaştırmak demektir," diye açıklıyor Rares. "Bu açıdan asil olduğumuzu düşündük. Çünkü krallığımızın saflığını korumak için sihrimizi feda etmeye hazırız."

Kollarımı göğsümün önünde bağlıyorum. "Kurban," diye tekrarlıyorum sonra. Sihrin bunu gerektirdiğini bildiğimden beri bu kelimeyi kullanmıyordum. Şimdi yüksek sesle söylemek ve her bir harfin dudaklarımdan çıkışını fark etmek... Bana hiçbir şey hissettirmiyor. Ama hissetmeliyim, öyle değil mi? Bunun gönüllü bir kurban edilme olması gerek. Bunun, *istediğim* bir şey olması gerek.

Fakat gerçekten istediğim şeylerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez ki. Mather, Efendi, Nessa ve sevdiğim herkesle

birlikte yeniden Kış'ta olmak; kalbim artık acımayana dek chakramımı tekrar ve tekrar savurmak.

Rares aniden duruyor. Ay ışığının altında gözlerime diktiği gözlerini ve neredeyse sempatiyi andıran o nazik bakışı görüyorum.

"İstemek zayıflık değildir," diyor. Duvardaki tek demir kapı aralanıyor şimdi. "İstemek itici bir kuvvettir. Bir hedef-tir. İstemeden ne olurduk düşünsene? Sanırım bomboş."

Beni inceleyip içimden geçenleri görürken ağzı açık kalıyor.

"Uzun bir yolculuk oldu, biliyorum. Ama... bence, dinlenmeden önce onunla konuşman gerek."

Kaşlarımı çatıyorum. "Onunla mı?"

Ben daha kimden bahsettiğini sormadan içerde bir kapı açılıyor. Rares beni bir el işaretiyle çağırıyor. Duvarlar, fenerlerle aydınlatılan bir alanı çevreliyor. Sağ tarafta ahırlar ve eğitim alanı, sol tarafta bir bahçe var. Karşımızdaysa kaleden uzun, ince ince ördüğü ve yürürken birbirine sürtünen uzun siyah saçlarıyla Rares yaşlarındaki bir kadın çıkıyor. Kadının örgülerinin uçlarında şingırdayan boncuklar, ortalarında süylar var. Üzerinde boyun ve kolları altın rengi işlemelerle süslü kırmızı bir kaftan ve dizlerindeki yırtmacı açılarak kah-verengi botlarını ve ten rengi pantolonunu gösteren bir etek var. Daha hızlı yürümek için kaftanını topladığında giysisi daha da ortaya çıkıyor.

"Geldiniz!" diye bağılıyor. Ben daha itiraz edemeden kollarını boynuma sarıp beni göğsüne sıkıca bastırıyor.

Güneşte kurumuş çok kullanılmış elbiseler gibi kokuyor. Tarçın, kekik ve daha az bilindik bitkiler gibi. Ve geri çekildiğinde koyu renk gözlerinin dolduğunu görünce gülümsemeden

edemiyorum. Onda bir şey var. Sanki çok kullanılmışlığın, gün ışığının ve hayatın kendisi gibi.

Rares kollarını boynuna sarıyor. "Bu çok coşkulu bir tanışma oldu tatlım."

"Ah, seni korkutmadım öyle değil mi?" diye soruyor telaşla.

Başımı sallıyorum. "Bir süredir karşılaştığım şeyler içinde en az korkutucu olansın."

Bir kahkaha atarak Rares'i öpüyor. Onlar birbirlerine kavuşmuşken bir süre yalnız mı bıraksam diye düşündüğüm oldukça uzun sayılabilecek tuhaf anda Rares bana dönüyor.

"Üzgünüm canımın içi, Meira, bu benim karım Oana."

Oana kaftanının geniş kollarını ellerinin üzerine kapatıp elini bana uzatıyor. Kumaşla kaplı eline bakıyorum.

Konuşmaya başlıyor. "Paisly'de bu bir âdettir. İki taraftan biri zihnini kapatamıyorsa el sıkışmak oldukça uygunsuz bir davranıştır. Eğer istemezsen mecbur değiliz..."

"Yoo, sorun değil." Elimi avcuna koyuyorum. "Aslında harika."

Elimi normalden uzun sıkarken gözleri yüzümün her bir noktasında dolaşüyor. "Çok güzelsin canımın içi."

Elimi çekiyorum. "Hımmm... Teşekkürler."

"İşte şimdi onu korkuttun," diyor Rares gülerek.

Oana kocasına hafifçe vuruyor. "Saçmalama... her kadın ne kadar güzel görüldüğünün söylenmesinden hoşlanır. Yüzyıllar süren evliliğin ardından bunu bildiğini sanırdım."

Ağzım açık kaldı. Herhalde yanlış duymuştum.

"Uzun ömre sahip tek kişinin Angra olduğunu düşünmüyordun, değil mi?" diye soruyor Rares.

Bakışlarımı önce onun, sonra Oana'nın yüzüne çeviriyorum. "Elliden fazla olamazsın."

Rares sırtıyor. "Oldukça zahmetli bir güzellik sırrım var."

Ben cevap vermeyince iç çekiyor. "En güçlü şekliyle sihir, ister Çürüme ister bir bağ olma olsun, insanı genç tutuyor. Ölüm yine de dikkatsiz olanları yakalayabilir ve biz de yaşlanırsınız ama çok yavaş. Bu ilk birkaç yüzyıl oldukça eğlenceliydi aslında ama..."

"Ama ben normal yaşıyorum," diye itiraz ediyorum.

"Sen son zamana kadar gücünün tamamına erişmemiştin. Bilinçli bir şekilde yapana dek sihrin uykudaydı."

Rares'in tüm bunları nasıl da kolayca anlattığına hayret ediyorum. Efendi, bu tip bir bilgiyi vermek için beni *aylarca* uğraştırdı.

Ama donup kalıyorum. Rares, Angra gibi. Çocukluk dönemim boyunca uykuda olan sihrimi artık uyandırdığıma göre benim kaderim de bu olabilir. Hiç ölmemek bir rahatlatma sağlasa da bunun sonuçları aklımı kurcalıyor.

Sevdiğim herkesin ölümünü izleyeceğim. Angra'nın eline düşebilirim ve benim için istediği korkunç kader neyse onunla *sonsuz* dek işkence edebilir.

Rares gözlerini benden ayırmadan başını sallıyor. "Bu yüzden eğitime başlamadan önce Oana ile konuşman konusunda ısrar ediyorum. Dünyadaki en iyi öğretmen bile eğer hazır değilsen sana ders anlatamaz. Onunla git. Sana yardım edecek. Bunu üçüncü dersimiz ve hatta alacağın en önemli ders olarak düşün."

Büyük bir ihtiyatla yaklaşıyorum. "Ne hakkında konuşacağız, sihir mi?"

Oana başını sallıyor. "Hayır canımın içi, *senin* hakkında."

Benim hakkımda. Benim hakkımda konuşarak vakit harcayacağız... Bakışlarımı karşımdaki duvar ve ardındaki savaştan kaçırmak için dişlerimi sıkıyorum. Sorulacak o kadar çok soru, öğrenilecek o kadar çok şey var ki... Ama zaten ne bekliyordum ki? Rares'le birkaç saat sohbet edip buradan, Angra'ya karşı koyacak büyük bir orduyu yöneten güçlü bir kraliçe olarak ayrılmayı mı? Bu, çok kolay olurdu.

Ve Kışlı kraliçeler işleri aceleye getirdiğinde olanları da iyi biliyorum.

Derin bir nefes alıp başımla onayladım. Bunu yapmak zorundayım. Mather herkesin güvende olmasını sağlayacak ve ben daha yetkin, sihrimi kullanmakta daha becerikli bir hal alana dek müttefiklerim Angra'yı kontrol altında tutacak. Böylece Angra'yla yüzleştikimde, ondan geriye kalan iki anahtarı olabildiğince az kan dökerek alacak ve bu savaşta daha fazla kan dökülmeden sonlandıracağım.

Oana kolunu uzatınca kabul ediyorum. Parmaklarımı hafifçe sıkmadan önce ellerinin iyice örtülü olduğundan emin oluyor ve beni kaleye giden yola sokuyor.

"Burada olduğuna çok memnunum Meira," diyor. "Pek misafirimiz olmaz."

Bana sanki sihri yok etme hedefimden daha fazlası için müteşekkirdir. Bakışları kendimi... değerli hissettiriyor. Kıymetli.

Ondan daha fazlasını öğrenmek istesem de o sırada elini kapıya uzatıyor ve kale önümüzde açılıyor.

İçeride, taşların soğukluğu kaslarımdaki gerginliğin bir kısmını rahatlatıyor. Birkaç adımda bir sarkan avizeler etrafa sarı-beyaz ışık saçarken en az Oana'nın tarzı kadar sıcak ve

vahşi bir dekoru aydınlatıyorlar. Bordo örtüler ve rahat ahşap mobilyalar var. Oana bu salona açılan odalardan birinin önünde duruyor ve sessizliği bölen ayak seslerimiz bir anda kesiliyor.

O zaman anlıyorum; burada başka ses yok. Ne işleri gören uşaklar ne nöbet tutan askerler var.

Oana bana gülümsüyor. "Paisly'de hizmetkârlara pek ihtiyacımız yok." En yakındaki mumlu avizeyi işaret ederek, sihirle önce alevleri söndürüp sonra yeniden yakıyor.

Şaşkınlığım önceki kadar kuvvetli değil bu defa. Fakat Oana'nın gözlerine baktığımda büyüyor. Ben ona neden hizmetkârları olmadığını hiç sormadım ki.

Kalın, siyah kirpiklerinin ardından bana bakarken eli kapının kolunda tereddütte duruyor. "Rares sadece yanındayken düşüncelerini koruyabilir tatlım. Kimse belli bir mesafeden zihnine giremez ama yakından..."

Ne demek istediğini anlayınca gözlerim büyüyor. Üçüncü dersin bir kısmı bu mu? Zihnime girmesi mi?

Kar aşkına, umarım değildir.

Oana kapıyı açıyor. Gri ve soğuk odada mor battaniyeli bir yatak, duvara dayalı bir sandık, açlığını hatırlatan tabaklarla dolu bir masa var.

"Şömine olmayan bir oda tercih edeceğini düşündüm. Soğuk diğerlerini rahatsız edebilir ama senin için rahatlatıcı, değil mi?" Oana burnunu bilmiş bir şekilde buruşturuyor. "Hadi, ye lütfen."

Daha fazla ısrara ihtiyacım yok. Masada iki sandalye var ve ben birine otururken bir daha asla kalkamamaktan korkuyorum. En yakındaki tabağa uzanırken ellerim titriyor. Açlık, stres ve yorgunluktan ölmek üzereyim.

Oana diğerk sandalyeyi çekiyor ama oturmaya niyeti yok. Ben ahşap bir kupadan et suyu içerken o üzerime eğilip beni izliyor.

Elimin tersiyle ağzımı siliyorum. “Eee... ders ne?”

Oana, hafifçe öne doğru eğilerek gülümsüyor. “Sihri kontrol etmeyi öğrenmen için önce kendini kontrol etmeyi öğrenmelisin. Eminim biliyorsundur ki sihrin duygularına bağlı. Onlar dengesizse sihrin de dengesiz olur. Ben senin bir kabulleniş durumuna geçmene ve Rares’in eğitimine hazır olmana yardım edeceğim.”

İşte bundan korkuyordum, diye düşünüyorum. Bu düşün-düğümü duyunca bana yeniden sanki çok değerli bir mücev-hermişim gibi bakmaya başlıyor.

“Umarım bu süreçte ne kadar muhteşem olduğunı gö-rürsün,” diye fısıldıyor.

Bu bakışı, sözcükleri... aniden boynumun çevresini bir ke-ment gibi sarıyor. Onları çok güçlü ve görünüşe göre ölüm-süz oldukları bu korkunç varoluşlarından kurtarmak için; bana sihirden, yeraltı mağarasından bahsedebilsin ve ölme-me yardım edebilsinler diye burada olduğumu *biliyorum*.

Bu kadarı yetmez mi? Kendimi daha fazla kurban ya da dokunulmaz gibi hissettirip insanlığımı unutturmasına ge-rek var mı? Bunu gözüme sokmak zorunda mı?

Oana bir adım ileri çıkıyor. “Bunu bu yüzden yapmıyo-rum...”

Çorba kâsesini masaya bırakıp ellerim başımda öne eğil-dim. “Dur.”

Hareket etmiyor. “Kendini tutma tatlım. Bundan neden korkuyorsun?”

Yüzüme kapattığım avuçlarımın arasında yarı kahkaha yarı haykırıyla kendimi bırakıverdim.

Parçalanmaktan korkuyorum.

Her bir güç kırıntısını zihnimdeki kapının önünde tutuyorum. Ardında tüm acılarımı sakladığım kapının önünde. Bu kapıyı kapalı tutmak son zamanlarda kendimi kaybetmemi engelleyen tek şey olmuştu ama artık yorgunum. Kapı ağırlaşıyor. Oana da beni bırakacak gibi durmuyor.

Fakat bu ders *benimle* ilgili. Bu dersi tamamlayana dek sihrimi kontrol etmemi sağlayacak diğer derslere geçemiyoruz. Kahrolasica Rares, onun haklı olduğunu biliyorum.

Gücümün yarısını kendimi kontrol etmeye harcarsam Angra'yla yüzleşemem. O yüzden kapıyı açıyor ve her şeyin dışarı dökülmesine izin veriyorum.

Noam'a krallığım konusunda asla güvenmemeliydim. Theron'un düşüşünü fark etmeliydim ama onu hayatımdan çıkardım ve ne kadar pişman olmam gerekse de bundan pişman değilim. Onu kafa karışıklığı olmadan sevmenin nasıl bir şey olduğunu bile hatırlayamıyorum.

Mather'ı sevmeyi hatırlıyorum. Ona ait anılarım keskin ve net. Her ne olursa olsun, kim ölürse ölsün, nasıl bir kötülükle karşılaşırsak karşılaşalım hep hayatımda olduğunu düşünüyorum.

Nessa; Angra'nın esir kampındaki bir hücrede büyümüş. Yeniden onun kontrolü altında bir kafeste olmaktan ne kadar korkuyordu? Onu ya da özellikle Garrigan'dan sonra Conall'ı terk etmeye hakkım yoktu. Geceleri kâbuslarla çılgınlıklar içinde uyandığında Nessa'ya şarkılar söylerdi. Beni de kendi kız kardeşine gösterdiği özveriyle korurdu. Ölmeyi hak etmemiştii.

Fakat dünyada hiçbir şey insanların hak ettiği gibi olmuyor. Korkunç şeyler oluyor, hem de sebepsiz yere ve ağzımızı açık bırakıyorlar. İnsanlar sonuçlarını düşünmeden kararlar

veriyor. Sadece bir şeyler yapıp hatalarını kabullenmeden, *beni öldürdükleri için* asla özür dilemeden etrafta dolaşıyorlar.

Hannah. *Hannah.*

Ondan nefret ediyorum ve en çok da, ondan nefret etmemi sağladığı için nefret ediyorum. O benim annemdi, beni sevmiş olması gerekirdi. Yapmadığı daha yüzlerce şeyi yapması gerekirdi ve şimdi sadece kalbimdeki acıyan çokça parçadan biri oldu.

Oana önümde dizlerinin üzerine çöküyor. "Meira, tatlım..."

Fakat artık çok geç; kayboldum bile. Artık sandalyede olduğumu sanmıyorum. Ellerim başımın üzerinde, gözümünden akan yaşlarla yerde iki büküm yatıyorum.

Şimdi ben başarısız olursam dünyanın tam olarak nasıl görüneceğini biliyorum. Angra'nın yapaçağı kötülükleri tahmin edebiliyorum. Nisran'ın sokaklarını da hatırlıyorum. Ne kadar boş olduklarını, askerler dışında herkesin korkudan sindiğini, askerlerin de efendilerinin dizlerinin dibindeki zincirli köpekler gibi güce sahip oluşlarını. Buna bir son vermeliyim ama yapmak istemiyorum. *Bunu yapmak istemiyorum.* Bunun gönüllü bir kurban edilme olması gerekiyor; bağımı sihrin kaynağına teslim etmeliyim. Fakat tüm çabalarım boşuna, çünkü biliyorum ki ölürken aklımdan geçen son düşünce, *Hayır, bunu Hannah seçti,* olacak.

Ben yaşamak istiyorum. Yeniden Kış'a dönmek, yaşlanmak ve... *kullanılmamak istiyorum.*

Oana çenemi tutup gözlerime bakabilmek için başımı kaldırıyor. Beni engelliyor olmalı çünkü şu an tenime dokunuyor, parmaklarını yanaklarımda gezdiriyor.

"Biz seni kullanmak istemiyoruz," diyor gözlerindeki yaşlarla. "Sana bu şekilde bakmamızın nedeni iki bin yıldan uzun süredir evimize gelen ilk çocuk olman. Evet yavaş

yaşlanıyoruz ama bedenlerimiz ancak tek bir gücü besleyebilir. Sihir, kadınların üremesini engelliyor. Sana ikimiz de böyle bakıyoruz çünkü Rares de, ben de çok uzun süredir bir çocuk istiyoruz ve sana yapmanda yardımcı olacağımız şeyi düşünmek bizi öldürüyor.”

Kalbim duracak gibi oldu. Sihir buna da mı engel oluyor? Kaderimdeki bir başka gerçek.

Oana güçlkle gülümsüyor. “Sana böyle bakıyoruz çünkü çok üzgünüz Meira. Çok ama çok üzgünüz. Sen bundan iyi bir hayatı hak ediyorsun.”

Hannah hiç özür dilemedi. Aslına bakılırsa beni istediği şeyleri elde etmek için bir araçtan fazlası olarak gördüğünü de sanmıyorum. Şu an bile onunla konuşmayalı çok oldu. Bir parçam onunla konuşmamayı seçiyor çünkü onun için anlamımı biliyorum. Ben kızı değilim, onun için sadece bir bağım.

Efendi de hiç özür dilemedi. Bu benim görevimdi ve yapılması gerekeni yapacaktım çünkü hep yardım etmek istemiştim, şimdi de bana ihtiyaç duyulduğunda şikâyet etmeye hakkım yoktu.

Bir araçtan özür dilemezsiniz. Görevine bağlı bir askerden de.

Ama daha yeni tanıdığım Oana yıllardır ilk kez bana etrafındaki korkunç olaylarda bir söz hakkım olduğunu söylüyor. Sanki dünyada *önemi olan* biriymişim gibi.

Oana’nın kalın kaftanına asılıp yüzümü kollarına gömüyor ve içimde tuttuğum tüm hislerimi serbest bırakıyorum. Bu arada o da beni sımsıkı tutuyor ve kalbimin derinliklerinde bir yerde dolmaya başlayan bir boşluk hissediyorum. İyileşmenin o küçük ve serin karıncalanmasını.

Mather

MATHER, PHIL ve Ventralli kralı, dar koridorun gölgele-ri arasında bekliyordu. Kapının ardındaki salon, yağdırılan emirler ve sağa sola koşturan askerlerle tam bir kaos halin-deydi.

Mather olup bitenleri anlamak için kulak kesilmiş, itiraz haykırılarıyla kurbanların söylenmelerini dinliyordu. Fakat ayaklanmadan haberi olmasa bunu Rintiero ordusunun bir tatbikatı zannetmesi işten bile değildi. Muhafifler çoktan bo-yunduruk altına alınmış mıydı yoksa?

"Raelyn taht odasında olacak," diye fısıldadı Ventralli kralı. "Tabii..." Sesi kısıldığında Mather söyleyemediği söz-cükleri anlamıştı.

Tabii, şu an annemi öldürmekle meşgul değilse.

"Ceridwen'i nerede tutar?" diye sordu Mather.

Kapının etrafındaki çatlaklardan içeri süzülen ışıktaki kral hareketsizce duruyordu. "Öğreneceğim."

"Nasıl?" diye sordu Phil. "Karınız korkunç. Yani, karınız korkunç majesteleri demek istemiştin."

"Tahmin bile edemezsin. Bana Jesse de." Gözleri parlıyordu. "Ben artık kral değilim, öyle değil mi?"

Mather omuzlarını silkti. "Tahttan indirilmek o kadar da kötü sayılmaz."

"Ah, en azından seni tahttan indiren, şeytanın emrinde bir katil değildi."

Mather bir kahkaha attı ama bu onun kendini daha da boş hissetmesinden başka bir işe yaramamıştı. Duvara yaslandı.

"Meira'nın nereye gittiği konusunda hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti. Onu aramaya nereden başlayacaktı ki? Bu şehir bile kocamandı. Her yere gitmiş olabilirlerdi. Gemiyle, at üstünde ya da yaya...

"Gittiği adam kimdi?" diye sordu Phil.

"Bilmiyorum. Onu -ya da ona benzeyen birini- daha önce hiç görmemiştim. Üzerinde bir... kaftan vardı sanırım?" Mather tek kaşını kaldırdı. "Hatta tam..."

"Bir kaftan mı?" diye araya girdi Jesse.

"Evet, neden?"

"Tarih salonumuzda," diye başladı Jesse temkinli bir şekilde, "bazı kilimler var. Yüzyıllar önce her bir krallığın halkını resmeden kilimler. Ventralli halkı maskeler takarken Yakimliler bakır ve diğer aletleriyle..."

"Bir yere varacak mısın?" diye araya girdi Mather.

Askerler gizli kapının yanından geçerken zırhları şıngırdadı. Mather, Phil ve Jesse'nin gerildiğini hissedebiliyordu.

Adımlar uzaklaşırken Jesse rahatladı. "Ve Paisly'liler de kaftanlar içinde. Adamın siyah saçları, Yakimlilerinkine benzer ama daha koyu bir teni var mıydı?"

Mather başıyla onayladı fakat hemen sonra Jesse'nin kendisini göremediğini fark etti. "Evet. Paisly'li mi?"

Jesse hafifçe nefes verdi. "Topraklarımda bir Paisly'linin ne işi var bilmiyorum ama öyle görünüyor."

“Vay canına.” Phil kısık sesle bir ısıklık çaldı. “Bunu beklemiyordum işte.”

Mather da öyle. Bir Paisly’li Meira’yı götürmüştü, öyle mi? Neden?

“Burada sonsuza dek saklanamayız,” dedi Mather sonra.

Jesse’nin kulağı şimdi kapıdaydı. “Temiz. Beni izleyin ama kendinizi saklayın. En iyisi Raelyn’in yalnız olduğumu düşünmesi. Ve... Angra’dan olabildiğince uzak durmayı deneyin.”

Mather homurdandı. “Onu nerdeyse unutmuştum.”

“Onu etkili kılan da bu özelliği,” dedi Phil. “Tüm bu diğer tehditleri yaratarak kanlı yaprakları arasında gerçek çiçeği görmeyi unutmanı sağlıyor.”

Bu çok doğrudu.

Jesse kapıyı açarken hiçbir şey söylemedi. Salon bir an için bomboş görününce Jesse hemen sağ tarafa yöneldi. Mather, göze çarpmamak için silahlarını gömleğinin altına sokmuştu. Kemerinde asılı o korkunç nesnenin, Cordell’in bağının yanında bir bıçak vardı. O ve Phil, Jesse’nin ardından kapıyı arkalarından kapadılar ve olabildiğince gözlerden korunmak için heykellerin ya da mobilyaların arkasına saklanarak ilerlediler.

Fakat Jesse’yi kimse fark etmedi. Tünelde yüzüne yeniden maskesini takmıştı ve kimse krallarının hücre dışında bir yerde olmasını beklemediğinden koridorlarda koşturan herhangi bir Ventralli vatandaşından farksızdı.

Birçoğu boş, bazıları da soylularla dolu pek çok odanın yanından geçtiler. Mather içeri şöyle bir bakınca herkesin etraflarındaki askerlere boyun eğdiğinden emin oldu.

Bunu onlara Angra mı yapmıştı? Sebebi her ne olursa olsun bu durum sarayda dolaşmayı kolaylaştırmıştı çünkü

nöbet tutan az sayıda asker vardı. Karşı çıkan olmayınca geniş bir koruma ordusuna da gerek kalmıyordu.

Çok geçmeden Jesse, aynalarla kaplı beyaz bir salondaki kapıların önünde durdu. Mather da kapıların yanındaki duvarda, yanında Phil ile bekliyordu. Jesse onunla göz göze gelip başını hafifçe salladıktan sonra kapıları içeri doğru itti. Mather'ın şaşkın bakışları altında içeri ancak birkaç adım atıp durdu. Mather da içerdeki tehdidi görmek için başını uzattı.

Yeşil-kahverengi taht odasının ucunda, aynalı birkaç sandalye vardı. Birinde, elindeki bir şeyi hayranlıkla inceleyen Raelyn oturuyordu.

Ventralli'nin kırık bağı, gümüş taçtı bu.

Jesse dondu. "Ceridwen nerede?"

Sesi salonda yankılandı. Mather irkildi, askerlerin koşarak geleceğinden emindi. Raelyn'in yakınlarda bekleyen bir koruma ordusu olduğu kesindi. Bu kararından pişmanlık duyarak usulca lanet okudu. Buradan çıkmalı, bu saraydan kurtulmalıydı...

Fakat Raelyn'in yakaladığı kişi Meira olsa, ne kadar saçma ve ihtiyatsızca da olsa Mather da aynı Jesse'nin durduğu yerde dururdu.

Raelyn güldü. "Ah sevgili kocacığım... neden onun hâlâ hayatta olduğunu düşünüyorsun ki?"

"Onu bu kadar kolay öldürmezsin."

Raelyn doğrulmak için bacaklarını döndürdü. Yüzüne ağır ağır, anlayışlı bir gülümseme yayıldı. Sanki her anının keyfini çıkartmak ister gibiydi. "Beni iyi tanıyorsun. Hadi, bir oyun oynayalım o halde. Değersiz kocamdan bir krallık alıp değersiz kocamın *annesinin* onu kurtarmaya çalıştığını öğrenince sence ne yaparım?"

Daha kapı açılmadan Mather olan biteni anlamıştı.

Raelyn'in askerleri mahkûm krallarının yer değiştirdiğini öğrenmiş ve Brigitte'i boş odasında bulmuşlardı. Ve onu Raelyn tarafından öldürölmek üzere buraya getirmişlerdi.

Mather bir o yana bir bu yana sallanırken dizlerinin bağının çözülmek üzere olduğunu hissediyordu.

Jesse annesinin ölümünü izleyecekti. Onu kurtarmanın hiçbir yolu yoktu.

Bunun ağırlığı Mather'ın kalbindeki ıstırabı daha da artırdı. Alysson'ın elbisesine yayılan kırmızı kan lekesiyle cansız bir halde kollarına yığılışını düşündü.

Phil, Mather'ın göğsüne hafifçe vurdu. Mather derin bir iç çekip ona baktı. Phil biliyordu. Biliyor ve orada duruyor; üzgün ama yalvaran bakışlarla ona bakıyordu.

"Dayan," diye fısıldadı Phil.

Mather başını yeniden kapı pervazından uzattı. Brigitte en az rakibi kadar vakur bir tavırla yakındaki platformun üzerinde duruyordu. Raelyn'in tüm dikkati, yumrukları titreye titreye annesine yönelen Jesse'deydi.

"Beni o kadar iyi tanıdığına göre sence ne yaparım sevgili kocacığım?" diye sordu Raelyn. "Hainleri nasıl ödüllendiririm? Onları *bu şekilde* mi ödüllendiririm?" Elini kaldırıp Jesse'nin solunda, odanın ön köşesindeki bir şeyi işaret etti. Jesse dönse de Mather durduğu yerden hiçbir şey göremiyordu. Her neyse Jesse'nin suratında bir dehşet belirmişti.

"Ne yaptın..." Jesse sendeleyerek geriledi. "Neden Raelyn?"

"Zafer kupalarımız. Eski dönem bitti. İlkbahar geldi. Şimdi koleksiyonuma bir tane daha ekleyeceğim! Yani aslında dört tane."

Askerler salona girdiklerinde, Mather'ın ancak kendi kendisine lanet edecek kadar zamanda o ve Phil, Jesse'nin arkasından taht odasına girmişlerdi.

Mather şimdi Raelyn'in kupalarını görebiliyordu. Bu manzara midesini bulandırmıştı.

Gölgeler içinde odanın arka tarafındaki sütunların arasında üç adam belirmişti ve ilk bakışta askerlere benziyorlardı.

Ama asker olmaktan çok uzaktılar. *Hayatta* olmaktan da.

Kazıklar bedenleri dik tutuyordu. Yaz kralının başı bir yana yatmış, akan kanı boynunda kurumuştı. Bileğinden Yaz'ın bağı alınmış, kazığın dibine asılmıştı. Daha büyük bir kupa gibi duruyordu orada. Yanında Noam'ın boynu da benzer durumdaydı ama daha küçük bir kesiği vardı. Theron'un attığı chakramın iziydi. Onun yanındaysa...

Mather taş kesildi. Meira'nun chakramı hâlâ göğsünde duran Garrigan sıranın en sonundaydı.

"Ne kadar muhteşemler, öyle değil mi?" dedi Raelyn iç çekerek. "Biraz dehşet verici, kabul, ama çok tatmin edici."

"Raelyn..." Jesse'nin sesi, Mather ve Phil'in açığa çıktığını anlayınca iyice kısıldı. Phil başını kupalardan çevirmiş, bakışlarını yerden kaldırmıyordu. Mather aynı şeyi yapması gerektiğini bilse de bir türlü yapamadı.

Yaz kralını tanımadığı için ölümü umurunda değildi. Noam'dan nefret ederdi ve adamın öldüğünü bilmenin onu rahatlattığını inkâr edemezdi. Fakat kimse bu şekilde sergilenmeyi hak etmiyordu. Belki Raelyn ya da Angra dışında kimse.

Ama özellikle de Garrigan.

Mather'ın gözleri Garrigan'ın gövdesindeki chakrama takıldı.

“Şimdi, ilk kim olmak ister?” Brigitte’e doğru yürürken Raelyn’in ayakkaşları boş salonda takırdadı. “Koleksiyonunun müthiş bir parçası olacaksınız düşes.”

Jesse ileri doğru tehditkâr bir adım attı ama askerlerden biri yeterince ilerleyemeden onu durdurdu. Karın boşluğuna yediği bir yumrukla kendini yerde buluverdi.

Phil askerleri tehdit edencesine homurdanırken Mather çoktan ileri atılmış, hipnotize olmuş gibi adım adım bedenlere doğru ilerliyordu.

“Dur,” diye seslendi bir asker. İlk darbeyi Mather’ın midesine indirdi. Mather yana kaçarak bedenlere yaklaşırken şaşkın mahkûm rolü oynuyordu.

Raelyn’in dikkati şimdi onlara kaymıştı. Kollarını açıp parmaklarını ileri uzatmıştı. Mather, resmen ondan yayılan Angra’nın şeytaniliğinin kokusunu alabiliyordu.

Asker yeniden üzerine geldi. Mather, Garrigan’la arasındaki mesafeyi kapatıp sütunların arasında gözden kayboldu ve chakramı kanlı kınundan çıkarttı. Bıçağın etten çıkarken çıkardığı sürtünme sesini ve direncini düşünmemeye çalışıyordu. Onu Garrigan’ın yanına gönderen aynı hızı kullanan Mather hemen geri zıplayıp askerin çenesinin yarısını yanğından ayırdı.

“Hayır...” Raelyn’in çığlığı, eski kraliçe Brigitte onun üzerine atıldığında kesildi. Yere yuvarlanmışlardı. Brigitte hemen döndü. “KAÇIN!”

Mather, Meira’nın chakramının havada süzülmesine izin verdiğinde Jesse’yi tutan iki askerin göğsünü ve kollarını kesti. Phil, artık özgür olan Ventralli kralını tutmak için atıldı ve chakram yeniden Mather’a dönerken onu kapıya yönlendirdi. Mather onu hemen yakalayıp yakın dövüşte kullanarak

düşmanlarını kesip biçerken Phil de bir askerden kap-
ğı hançeri çılınca sağa sola saplayarak yoluna devam etti.
Jesse hâlâ annesine bakıyordu.

“Hadi!” diye bağırdı Mather onu sarsarken. Raelyn her an
gücüne yeniden kavuşabilirdi ve...

Mather daha ne olduğunu anlamadan Jesse maskesini çı-
karıp ikiye ayırdı ve salonun mermer zeminine fırlattı.

“Bu da *zafer kupalarından* biri olsun,” diye bağırp odadan
çıktı. Mather, Phil’i yanında çekerken her ikisi de Jesse’nin
ardından salondan çıkmadan önce birkaç korumayı daha
hallettiler.

Onlar çıktıktan sadece birkaç dakika sonra bir çılgık işi-
tildi. Jesse yavaşlayınca Mather yanına gidip koluna girdi ve
devam etmesi için çekti.

“Kendini boş yere kurban etmiş olmasın,” dedi Mather.

Jesse’nin yüzü solmuştu. “Dönün...” diyebildi güçlüğüle.
“Hizmetkârların girişi bu tarafta...”

Mather onu sola çekti, Phil de hemen arkalarındaydı. Üçü
birden gecenin soğuğuna adım attılar. Taş bir duvarın önün-
deki dar yol kıvrılarak sarayın ön tarafına çıkıyordu. Burada
darbenin sesleri daha yüksek duyuluyordu. Henüz teslim
olup boyun eğmemiş masumların çılgıllıkları, askerlerin bağı-
rışlarına, ayak seslerine ve kılıç şangırtılarına karışıyordu.

Mather, Jesse’yi çektiği gibi hemen yeniden duvara ya-
pıştırdı ve gölgelerin arasında beklemeye başladılar. Sara-
yın iç avlusu, loş gecede rüzgârlıydı. Bir arabanın başında
nöbet tutan beş asker, bir yığın meşalenin yanında duruyor-
du. Mather’ın zihninde olası kaçış planları cirit atıyordu.
Saraya geri dönemezlerdi; avludan görülmeden geçmeleri

imkânsızdı. Şu karşılarındaki bir kapı mıydı yoksa? Nereye çıkıyordu? Önemli değildi çünkü buradan iyi olduğu...

Jesse kaskatı kesildi. "Bu araba... hayır. Bunu yapmış olmaz..."

Birkaç adım atınca neredeyse meşalelerin aydınlattığı bölgeye girecekti ki Mather onu yakaladı. "Aptal mısın..."

Fakat sözcükleri her yanı dolduran ani patlamayla bölündü. Sarayın tepesinden bir uyarı sinyali duyuldu. Arabanın yanındaki beş askere sözsüz bir emir iletliyordu. Nöbet yerlerinde hareketlendiklerinde mor üniformalarının üzerindeki gri Ventralli tacının silueti belirdi. Gümüş maskeleri, meşalelerin aydınlığında parıldıyordu.

Biri diğer iki kişiye başıyla bir işaret verdi. "Siz ikiniz, nöbette kalın. Biz neler olup bittiğini anlayalım."

Üç koruma dolaşmaya başladığında Mather önünde durduğu duvara daha da yapıştı. Neyse ki içerden gelen emirleri almak için sarayın ana kapısına yönelmişlerdi.

Onlar gider gitmez de Jesse atıldı. "Siz!"

Kalan iki asker dikkat kesildiler. Jesse'yi gördüklerindeyse yüzlerindeki panik ifadesi yerini keyfe bıraktı.

Mather homurdanarak gölgelerin arasından çıktı. Phil de arkasından.

Gizlilik buraya kadarmış.

Jesse aracı işaret etti. "İçinde kim var?"

Askerlerden biri sırtıttı. "Kraliçe Raelyn bizi gelebileceğiniz konusunda uyardı..."

"Bunun için vaktimiz yok." Mather chakramı havalandırdı. Konuşan askerin baldırını kesen chakram onu yere düşürdü ve yeniden Mather'a döndü. Diğer asker sağ eliyle bir bıçak çekince chakram onu sağ omzundan yaraladı. Asker

tiz bir çılgınlıkla elindeki bıçağı düşürünce Mather, ona dönük kanlı chakramla, ileri atıldı.

“Sana araçta kim var dedik?”

Askerler, ya Mather’ın bu acımasız halinden ya da Jesse’nin onlara attığı eşit derecedeki sert bakıştan korkmuş olacak ki konuştular: “Yaz...”

Jesse’nin duyması gerekenler bu kadardı. İleri atılıp kilitli kapıları zorlamaya başladı. “Ceridwen! Cerie! İyi misin? Cevap ver!”

Askerlerin anahtarı vermesi için chakramın bir kesik daha atması gerekti. Hâlâ ötmeye devam eden ikaz borusunun sesi altında Jesse hemen kilidi açmaya girişti. Kapılar ardına dek açıldı.

Fakat meşalelerle içeriye baktıklarında karşılarına sadece arabanın dışı gibi şarap rengi duvarları çıktı. Bir de birkaç yastıkla yerdeki battaniye.

Jesse hızla arkasına dönüp en yakındaki askerin yakasına yapıştı ve onu boş aracın zeminine yatırdı. “Nerede o?” diye haykırıyordu.

“Yakim!” diye bağırды asker. “Bir Yakimli bize onun için para verdi. Kraliçe Raelyn anlamasın diye de aracı bize bıraktı...”

Jesse’nin ağzı açık kalmıştı. “Yakim mi?” Sarayın güneyini çevreleyen ağaçlara döndü. Sanki krallığı oradan görebilecekmiş gibi.

“Ne?” dedi Mather atılarak. “Yakim neden onu alsın ki?”

Asker yeniden ellerini kendini korumak ister gibi salladı. “Yemin ederim! Onu aldılar!”

Jesse arkasına döndüğünde Mather onun öfkeden kudurmasını bekliyordu. Bu adamlar ya yalan söylüyordu ya da

Ceridwen'i Yakim'e anlayamadığı bir sebepten satmışlardı. Fakat Jesse'nin suratı aydınlanmıştı, neredeyse gülümsüyordu. Askerin kolunu bırakıp Mather'inkini tuttu.

"Sanırım onu nereye götürdüklerini biliyorum."

Arabanın içinde yatan asker doğruldu. "Buna izin vermem..."

Jesse ileri atılıp çenesine yumruğu indirmişti bile. Adam geriye savruldu, başını ahşap zemine çarpıp bayıldı.

Jesse diğer askere dönüp onu da aracın içine tıktı. Kapıyı kilitleyip anahtarı atmadan önce adamın elindeki oku ve yayları almayı da ihmal etmedi. Araç sarsılırken baygın olmayan askerin bağırışları ahşap tarafından emiliyordu.

Jesse sırtındaki ok kılıfının bağını çözerken Mather'a baktı. "Yakim, Yaz'ın müttefikidir. En azından ticarete. Belki de darbeyi duyup araya girmek istemişlerdir."

"Evet ama hangi taraftalar?"

Jesse'nin yayı tutan parmakları gevşedi. Gözlerindeki umut yerini şüpheyeye bıraktı. "Nehir. Yakim'e bir sandalla kısa zamanda ulaşılabilir. Özellikle kraliçenin kullanımına ayrılan bir iskele var. Orada olmalılar." Duraksadı. "Yani orada olmalılar."

"Pekâlâ." Mather'ın başka bir açıklamaya ihtiyacı yoktu. Bu Jesse'nin göreviydi ve ne kadar çabuk tamamlarlarsa Mather onu Paisly'ye götürmek isteyen kaslarının sesine o kadar çabuk cevap verebilirdi.

Ama Jesse derin bir soluk aldı. "Hayır. Siz yeterince yarıdım ettiniz. Kraliçenizin size ihtiyacı var."

Görevinden azat edildiği için rahatlasa da Mather yerinden kıpırdamadı. "Emin misin?" diye sordu.

Jesse başıyla onayladı. "Evet. Kampta görüşürüz." Sonra gülümsedi. "Teşekkürler."

Güneydeki ağaçlara yönelip gölgelerin arasında kayboldu. Mather gidişini izlerken bir asker bağırtısı bekledi ama hiç ses duyulmadı.

Phil'e döndü. "Şimdi biz..."

Mather'ın bedenindeki tüm kaslar gerildi ve Meira'nın chakramını kaldırdı.

Taş kesilmiş Phil, boynuna dayanmış bıçakla öylece duruyordu. Bıçağı tutan else Theron'undu.

Hizmetkâr kapısından gelen askerler çevrelerini bir anda sarınca Mather'ın tüm kanı çekildi. Yeni Cordell kralından yayılan kötülükle meşgul olduğundan aslında hiçbirini görmemişti.

İşte şimdi Meira'nın tüm bu olan bitenden uzakta olmasına sevinliyordu Mather.

Askerler çember şeklinde onu aracın yanında sararken daha çok asker de içerdeki meslektaşlarını kurtarmaya girişti. Mather'ın sağ tarafında bir şey kıpırdanınca bir anda yeneden kendine geldi ve yaptığı her aptalca hamleyi yeniden düşündü.

Yakalanmışlardı. Etrafları sarılmıştı. Bu defa onları zindana falan göndermezlerdi de. Theron'un gözlerindeki deliliğe, Angra'nın keyifli gülümseyişine bakılırsa böyle olmayacağı belliydi.

Angra durdu; önce Mather'ı sonra Phil'i inceledi. Theron, sanki Mather'ın karşı koyma şansı varmış gibi, bıçağı Phil'in boynunda tutmaya devam ediyordu ama aslında hepsi kimin kazandığını biliyordu.

"Yalnız ikiniz misiniz?" diye sordu tek kaşını kaldıran Angra.

Mather homurdanarak Meira'nın chakramını aşağı indirdi. "Başka birini mi bekliyordun?"

Angra'nın diğer kaşı da kalktı. Başını salladığında havada bir alev belirdi. Askerler ilerlerken Mather bunun ne olduğunu anladı.

Angra'nın sihri. O da askerlerine normal Kraliyet Bağları'nın verdiği gibi emirler veriyordu. Fakat Mather bunu da hissedebiliyordu. Bu sihrin, çevresindeki herkesin içine süzüldüğünü, kendilerini Angra'ya teslim edenlerin bedenine girdiğini ve henüz işgal edemediği Mather'ın bedeniyle karşılaşınca teninin üzerinde dolaşmaya başladığını görebiliyordu.

Bedeninde dolaşırken ona güç, kuvvet ve yıkılmaz kararlılık imgeleri gösteriyordu. Sihir ona savaşması güç bir sevecenlikle fısıldıyor ve daha kuvvetli savaşıyordu. Angra insanları kendi yanına bu şekilde çekiyorsa Mather onları teslim oldukları için suçlayamazdı.

Angra'nın askerlerinden ikisi Mather'ı tutup onu dizlerinin üzerine çöktürken diğer ikisi üzerindeki silahları aldı. Meira'nın chakramı –*lanet olsun, lanet olsun*– Ventralli bıçağı ve...

"İşte bu şaşırtıcı oldu." Angra, onu bulan askerden Cordell'in bağını aldı. Sonra Theron'a baktı. "Sanırım bu senin."

Theron, Phil'i dizlerinin üzerine çöktürüp bıraktı. Angra'dan bağı aldığı anda kabzasındaki mor, puslu mücevher avuçlarında parladı. Mather, hâlâ kralına diz çökmüş bir adam gibi yere sımsıkı tutunurken Theron da onun seviyesine inince birden seğirdi.

"Sanırım bu senin ellerinde çok daha faydalı olur. Benim ihtiyacım yok." Theron hançerin ucunu Mather'ın yanağında gezdirirken tenini kesecek kadar bastırmıyordu.

Mather yine saldırmak üzere hareketlense de askerler onu yakaladı. Theron'un tehditleri anlamsızdı – Mather'ın bağı, yani *hançeri* saklamasına izin mi verecekti?

Theron hançeri çevirdi. Mather'ın yüzünden ılık kan süzölmeye başladı. Mather, bunun içinden akıp Theron'un ayaklarının dibinde biriken kin olduğunu hayal etti.

Bir gülümsemeyle hançeri çekip Mather'a daha da yaklaşıp ağızını kulak hizasına getirdi.

"Bunu her görüşünde, onu benimle düşünmeni istiyorum. Bu savaşı kazandığımda, bu zayıf sihir *olmadan* bunu yapacağım. Tüm bunlar bittiğinde ve Meira benim olduğunda beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey olmayacak."

Mather başını Theron'un şakaklarına geçirdi. Cordell kralı yere düştü ama yeniden kalktığında bağı hançeri havada saldırmaya hazırды.

Angra koluna dokunarak araya girdi. "Bu kadar yeter. Onu kullanabiliriz."

Mather homurdandı. Theron da en az onun kadar öfkeli görünüyordu ama Angra'yı izleyerek geri çekildi.

"Geçen sefer ben de bu hatayı yaptım," dedi Angra, Theron'a. Sesinin yüksekliği Mather'ın tenine saplanan Theron'un hançeri kadar can acıtmaya yönelikti. "Onların idrak edebileceği her şeyden daha büyük bir güce erişimim varken zayıf liderlerin yaşamasına izin verdim. Bu kez, sadece yeni ve uyanık bir dünyayı yaratacak kişiler kalana dek saldıracam. Ve bu delikanlılar Kış kraliçesinin bir taraf seçmesine yardımcı olacaklar. Özellikle de o..."

Mather hızla soluyordu. "Sana yardım etmemi sağlamak için elinden hiçbir şey gelmez." Hâlâ Theron'a bakan Angra gülümsedi. Ve sonra Mather'a döndü.

“Peki senin hakkında konuştuğumu nereden çıkardın?”

Ne demek istediğini anlayınca Mather’ın kalan son gücü de tükendi. Bakışlarını Phil’e çevirdi.

“Hayır,” dedi Mather ve hemen sonra haykırdı. “Ona dokunma!”

Phil’in suratı değişti. Ayağa kalkmak için gerilemeye çalışsa da Angra’nın adamları onu daha önce yakaladılar.

Mather kendini tutan askerlerle mücadele ederken tek ayağının üzerine kalkmayı başarınca ilerlemeye çalıştı. Ama adamlar onu hemen yere serdiler ve sırtında bükülmüş kollarıyla şimdi tek görebildiği arabanın tekerlekleriydi.

Phil çılgılık atmaya başladığında yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ceridwen

YAKİM KRALİÇESİ onları Raelyn'in askerlerinden satın almıştı.

Ventralli askerleri aceleyle yanlarından ayrılmıştı. Giselle, onu ve Lekan'ı Raelyn'in elinden kurtarmış olsa da Yakim kraliçesi hiçbir şeyi iyice hesap etmeden yapmazdı. Ceridwen Rintiero'nun güney yakasındaki karanlık bir sokakta ilerlerken kollarını kavuşturarak atını eyerleyen, yün eteklerini kaldırıp üzerine yerleşen Giselle'e kötü kötü baktı.

Sokakta uzak ama yüksek bir haykırış yankılandı. Ceridwen ani bir panikle irkildi. Bir uyarı sireni miydi bu? Askerler için bir çağrı mıydı?

Rintiero'nun gündelik seslerine alışkındı aslında. Müzik, kahkaha ve mutlu sohbetler Telmuz'un gürültülü feryatlarından o kadar farklıydı ki. Siren sayesinde şehrin seslerinin bir anda... değiştiğini fark etti. Evet geceydi, ama en geç saatlerde bile şarkılar çalınırdı. Şimdi duyulan tek şeyse uzaktaki bağırışlar, metal tangirtisi, kısacası savaş sesleriydi.

Tepeden tırnağa ürperdi.

Raelyn'in darbesi yayılıyordu. Meira'yı bulup Angra'yı durdurmak artık mümkün müydü? Saraya dönmeliydi. Hemen.

Lekan, kraliçenin askerlerinin birinin arkasına binerken dudaklarını birbirine bastırıp başıyla onayladı. Aklından geçenleri anlıyordu. Giselle'in planı her neyse Lekan bununla baş etmeyi başarabilirdi ve Raelyn'in işkencesindense Yakim'in belirsizliği daha iyiydi. Ceridwen onu burada bırakabilir ve...

Soğuk bir el omzunda belirdi. Atından aşağı eğilen Giselle, "Aptalca bir şey yapmayın prenses. Muhtemelen çoktan öldüler."

Ceridwen öfkeyle karşılık verdi: "O zaman gidip Raelyn'i gebertirim."

Giselle atını harekete geçirmeden önce gözlerini devirdi. "Tüm bu tutkudan tükenmedin mi hâlâ?"

Ceridwen cevap veremedi. Yakim askerleri harekete geçtiler. Birkaç hızlı hamleyle Ceridwen'in bileklerini önden bağlayıp askerlerden birinin eyerine sabitlediler. Lekan ileri atılmaya çalışsa da atındaki asker yaralı dizine kılıcın sapıyla vurunca Lekan acıyla feryat etti.

"GISELLE!" Ceridwen'in haykırışı binalardan yankılandı. "Beni çözdüğün an seni öldüreceğim!"

Giselle birkaç metre ötede başını salladı. "Korkunç bir arabulucusun."

"Sen de korkunç bir müttefiksin. Yıllardır Yaz'la ticaret yaparsın ve bu iş böyle bitti, öyle mi? Beni esir mi alacaksın? Yakim'in bencil olduğunu bilirdim ama kalpsiz olduğunuzdan haberim yoktu."

Bu söylediği söz, Giselle'in atını durdurmasına sebep oldu. Bir dakika sonra yanındakiler yola devam ederken o, atıyla geri geri gelip yarı yürür yarı durur halde Ceridwen'in yanına geldi.

“Biz kalpsiz değiliz; sadece faydacıyız.” Giselle, sırtında asılı çift taraflı balta olan Yakim’in bağıyla dimdik oturuyordu. “Ve şunu da eklemeliyim ki biz, bu savaşa girmemiş nadir birkaç krallıktan biriyiz. Kış burada, Yaz, Ventralli, Cordell... İlkbahar. Duyduğuma göre Sonbahar da işgal edilmiş. Paisly de zaten dağ fareleri gibi yaşamaktan başka bir şey yapmaz. Faydacı olmak halkımı hayatta tutacak tek şey. Sen de engelleyebileceğini bilsen, kendi krallığın için aynısını yapmazmış gibi konuşma şimdi.”

“Ben halkımı korurum!”

“Gözlerinin önünde gerçekleşene dek bu darbenin olacağını bile tahmin edemedin.”

“En azından hâlâ savaşıyorum. Sen ne yapıyorsun? Putnam’ın koruması altına girene dek kaçırıyorsun.” Ceridwen şimdi iyice öfkelenmişti. “Hem bunlardan nasıl haberin oldu ki?”

Giselle başını arkaya attı. “Bunu sorman ne kadar çok zaman aldı.”

“Bana anlatmayacağını biliyordum, ondan sormadım.”

“Öyle mi?” Giselle dikkatini sokağa çevirdi. Havada bir küf kokusu vardı. Langstone Nehri’ne yaklaşıyorlardı. “O Yakim’e geldi. Senin birkaç gün önceki ziyaretinden sonra.” Ceridwen bahsettiği kişinin kim olduğunu sormayınca, Giselle devam etti: “Angra. Primoria’yı birleştirme teklifiyle geldi... Ama dünyanın geri kalanının aksine ben onun asıl teklif ettiği şeyin ne olduğunu anladım. Ve bu özgürlük falan değildi.”

Ceridwen risk alıp başını kaldırdı. Artık hava tamamen kararmış olsa da Giselle’in Yakimlilere özgü o deli edici sabit bakışlarını görebilmişti.

“Teklifini, halkımıza özgü bir şekilde düşüneneğimi söyleyerek onu gönderdim. Bizim özelliğimiz, düşünüp taşınarak bir fikirler dünyasında yaşamaktır... Zaten bu yüzden onun sihri yaymasına izin veremem.”

Ceridwen’in ağzı açık kaldı.

“Ben onun hükümdarlığının sonuçlarını gördüm. Tüm dünya gördü.” Giselle artık dizginleri daha sıkı tutuyordu. “İlkbahar yüzyıllardır Çürüme’nin etkisi altında. Mevsim standartlarına göre bile cansız. Aynısını benim krallığıma da mı yapmak istiyor? Bu dünyanın en bilgili insanları olan halkımı akılsız, ele geçirilmiş et parçalarına döndürmeyi kabul edeceğimi mi sanıyor gerçekten? Halkımın beyninin onun tarafından kirletilmesine asla izin vermeyeceğim.”

Giselle, bir çocukla konuşan yetişkin gibi gülümsedi. “İşte bu noktada da sen devreye giriyorsun.”

Ceridwen afalladı. “Ne? Nasıl?”

Giselle’in gülümsemesi yumuşadı. “Planlarına kimlerin dahil olduğunu sorduğumda etkileyici bir liste sıraladı. Kış dışında dünyanın geri kalanını itaat ettirecek etkileyici planlarıyla birlikte. ‘O krallık yanacak,’ dedi. Bir insanın bir şeyi böyle yok etmesinin tek sebebi olabilir o da onu tehdit olarak görmesi. Öyle uzun zamandır savaş halindeler ki Kış, Angra’nın hakkında bilinmesinden korktuğu şeyler biliyor olmalı. Kış kraliçesi de sana müttefikim diyor.”

“Evet ama...”

“Ve senin hizmetinde bir ordu var.” Giselle, Ceridwen daha itiraz edemeden elini salladı. Simon öldürülmüş Raelyn ya da Angra çoktan Yaz’ın mal varlıklarına el koymuş olmalıydı. “Hayır çocuğum... ben *senin* ordundan bahsediyorum. Herkesten gizli olduğunu düşündüğün ordudan.”

Giselle'in atını itip ondan olabildiğince uzaklaşmak için kendini ileri fırlatmadan hemen önce Ceridwen'in yüzü asıldı.

Onun sığınmacıları. Onun özgürlük savaşçıları. Giselle onları biliyor muydu?

"Onlara dokunacak olursan..." dedi Ceridwen.

Giselle onu bileğinin küçük bir hareketiyle durdurdu. Ceridwen o eli kesip atmayı o kadar çok istiyordu ki. "Hayatta kalanlar beni ilgilendirmiyor ama elbette onları biliyorum. Yıllar boyunca senin krallığına sadece *para* için mi insan satıyorum sanıyorsun? Hayır prenses, benim gözümü diktiğim ödül çok daha fazlası... Ben Yaz'ı istiyorum."

Ceridwen şaşırды. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Yaz'ın Yakim'den satın aldığı insanlar. Bazıları çiftçi, işe yaramaz ama çoğunluğu hiç de öyle işe yaramaz sayılmaz." Giselle'in kaşları kalkmıştı. "Askerler prenses. Ya da casuslar diyelim. Senin duvarlarının içinde bir ordu kurmak üzere yolladığım casuslar. İstilanın birkaç yıl içinde olmayacağını düşünüyordum ama son olaylar beni Yakim'in önceliklerini değerlendirmeye itti."

Ceridwen'in omurgasından aşağı ter süzölmeye başladı.

"Yani sen..." Kafası karışmıştı. "İnsanlarını işkence edilmeye mi gönderdin! Bundan sonra neden hâlâ sana sadık kalacaklarını düşünüyorsun ki? Çocuklar Giselle. Yaz'ı istila edebilmek için kardeşime çocuk sattın sen!"

Giselle diliyle onaylamaz bir ses çıkardı. "Ben bunları sana beni sorgulayasın diye anlatmadım. Anlattım çünkü kampında bana ait üç yüz asker var ve onları kullanmak istiyorum."

"Üç yüz mü?"

Ceridwen artık Giselle'in yüzünü göremiyordu. Ne so-
kağı, ne gecenin gölgelerini ne de Rintiero'yu görebiliyor-
du. Gördüğü tek şey sığınmacı kampıydı. Güney Eldridge
Ormanı'nın sınırında, güvende ve gizli bir hayat sürdürükleri-
ni düşündüğü yüzlerce insan.

Ceridwen öfkeden kuduruyordu.

Giselle eteğinin ceplerinde bir şeyler aradıktan sonra elini
Ceridwen'e uzattı. "Kraliyet mührüm, senin için savaşa gir-
melerine ikna etmek için kullanırsın."

Mührü elinden Ceridwen'in avuçlarına bıraktı. Tepesi ha-
fif girintili metal çan, balta şekline bir metale dönüyordu.

Ceridwen mühre kötü kötü baktı. Neredeyse Yakim kra-
liçesine çıkışacak; ona bu öğrendikleriyle yapacaklarını ba-
ğıracaktı ki sustu. Yardımı Angra'yı durdurmak için kul-
lanacaktı, evet, ama o düştükten hemen sonra tüm Yakim
esirlerini kendi tarafına çekecekti. Masumlara, kraliçelerinin
onlara yaptıklarını anlatacak ve onları kullanmaya çalışan bu
duygusuz kaltağa karşı kışkırtacaktı. Bağlara ve sihre lanet
okudu. Ne tarafa baksa sahip olmak için her şeyini vereceği
bu gücü kötüye kullanan insanlarla karşılaşılıyordu.

"Hastasın sen," dedi Ceridwen. Giselle'in dikkatini bilek-
lerindeki iplere çekmek için eliyle halatı çekti. "Madem bunu
yardım etmek için yapıyorsun, neden esirim?"

Bir köşeyi döndüklerinde önlerine, Langstone Nehri'nin
mavi-gri sularına ahşap parmaklar gibi uzanan iskeleleri gör-
düler. İskelelerin önünde gece rüzgârında yelkenlerini indirmiş
bayraklı, büyük ve görkemli gemilerin yanında küçük sandal-
lar da sıralanmıştı. Askerler iskeleye koşarken yelkenleri açıl-
mış bir gemi, kısa bir rıhtımda duruyordu. Ceridwen'in bakış-
ları tepedeki bayrağa takıldı. Koyu renk zeminde bir balta.

“Şimdi seni bırakırsam, Ventralli’yi kurtarmak için nafile bir çabayla saraya döneceksin ve Ventralli benim umurumda değil,” dedi Giselle. “Savaşa hazırlanacağın kampa kadar sana eşlik edilecek. Kış kraliçesinin adamları da onu kurtarmak için en az bu kadar hızlıdır diye tahmin ediyorum. Fakat bu gece hayatta kalamasa dahi, senin Yakim’in müttefiki olacağını düşünüyorum. Sana eşlik ederdim ama içimden bir ses Angra’nın krallığıma sızmaya çalıştığını söylüyor. O yüzden benim gitmem gerek.”

“Beni Ventralli’den ayırmak istiyorsan öldürmen gerek,” diye homurdandı Ceridwen. “Kimseyi katledilmeleri için geride bırakmayacağım.”

Giselle, Ceridwen’i baştan aşağı süzdü. “Hayattayken çok daha değerlisin. Ama *bilinçlisin* de...”

Ceridwen birden içgüdüsel bir şekilde başını eğdi. O eğilirken arkasından sokulan asker, kılıcının kabzasını az önce kafasının olduğu yere doğru savurdu.

Lekan bağırıyordu ama bu kez onu tutan asker vurmakla yetinmedi. Parmaklarını açık yarasına bastırınca, Ceridwen’in kulaklarında adamın çığlıkları yankılandı.

“Dur!” diye haykırdı Ceridwen.

Lekan’ı tutan asker iki at kadar öndeydi, ulaşması imkânsızdı. Fakat saldıran asker bir daha dener ve onu ıskalarsa Ceridwen bu kargaşadan yararlanıp kılıcı çalabilirdi.

Ceridwen göğsüne çektiği yumrukları ve meyilli bir şekilde tuttuğu ayaklarıyla pozisyon aldı. Asker yeniden saldırınca kılıcının sapı üzerine inmeye başladı ve Ceridwen uygun anı kollayarak saniyeleri saymaya başladı...

Pat.

Asker, omzuna saplanan okla birden kasıldı. Elindeki kılıç bir şangırtıyla sokağa düştü ve daha tamamen taşlara

değmeden Ceridwen uzanıp aldı. İki eliyle kılıcı sımsıkı tutarak Giselle'e döndü.

"Bırak onu," dedi Ceridwen, Lekan'a bir saniye bakarken. Bilincini kaybetmek üzereydi ama asker ona işkence etmeyi bırakmıştı.

Esiri silahlanan ve adamlarından biri az önce vurulan çoğu kişi paniklerdi ama Giselle, Ceridwen'in arkasındaki sokağı incelerken sadece meraklı görünüyordu.

"Ben olsam onu dinlerdim," dedi bir ses. "Bugün onu iki kez kaybettiğimi düşündüm ve bu tür bir stres insana her şeyi yaptırabilir."

Ceridwen gözlerinden yaşlar akmadan önce içini çekip dudaklarını ısırdı.

Jesse.

Arkasına dönüp ona bakmaya cesaret edemiyordu çünkü hayal görüyor olmaktan korkuyordu. Başını Giselle'den çevirdiği an tek, küçük avantajını da kaybetmekten korkuyordu. O yüzden Ceridwen, Jesse, onu göz ucuyla görebileceği bir yere gelene dek yerinden kıpırdamadı. Omzunun üzerinde gerdiği okla yayı hedef almış bakıyordu.

O askeri Jesse mi vurmuştu? Gerçekten isabet ettirmiş miydi?

Bu düşünceyle gülmek istedi. Ama şimdi onun nasıl titrediğini, yayının gövdesine yayılan titreşimleri görüyordu. Alev ve sıcaklık aşkına, acaba okunu gönderirken gerçekten askere mi hedef almıştı? İş silah kullanmaya geldi mi Jesse gerçekten çok yeteneksizdi.

Neyse ki Giselle bunu bilmiyordu.

"Kaçmışsın," dedi sadece.

Jesse yayı biraz daha gererek bu kez Lekan'ı tutan askere hedef aldı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için kusura bakma."

Giselle bir kahkaha attı. "Hayal kırıklığı mı? Kesinlikle değil. Bu işleri çok daha kolaylaştıracak."

Sonra Lekan'ı tutan askere bir el işareti yapınca adam onu attan aşağı attı.

Ceridwen ileri atılıp Lekan'ın kolunu kendi omzuna dolayarak onu ayağa kaldırdı. Lekan terden buz kesmiş bedeniyle ona yaslandı. Ceridwen bedeninin ısıısıyla onu biraz olsun ısıtmak arzusuyla iyice sokuldu. Giselle'in askerlerinin ortasında yeniden yere düştüğünde Ceridwen tek koluyla onu ayakta tutmak için çabaladı. Diğer elinde de kılıç vardı. Jesse asker çemberinin hemen dışındaydı.

"Yine de gemimi kullanacaksınız. Sizi kampa daha hızlı ulaştırır," dedi Giselle.

Ceridwen homurdandı. "Gemini alıp müsait bir yerine..."

"Kamp mı?" Jesse yayını usulca indirdi. "Onu sığınmacı kampına mı götürüyordun?"

Giselle başıyla onayladı. "Sen burada olduğuna göre daha verimsiz işler için kaçmayacaktır." Yine kaşım kaldırdı. "Tabii sarayda geri almanız gerektiğini düşündüğünüz kimse kalmadıysa? Çünkü dünya paramparça oluyor Kral Jesse ve benim de aynı şekilde davranmamak için bir tereddüdüm yok." Giselle başını Lekan ve Ceridwen'e çevirdi.

Jesse başını salladı. "Hayır. Geri dönmek için bir gerekçemiz yok." Duraksadı. "Şimdilik."

Giselle başıyla onayladı. "Harika. O halde gidelim mi?"

Rihtıma yönelirken arkasında işine yarayacak kimsenin Rintiero'ya dönmediğinden emin olmak için birkaç adamını

bıraktı. Zamanı olsaydı Ceridwen bu yolda Jesse için de, onun için de birkaç kez daha kaşlarını çatardı.

Gecenin karanlığı ve fırtına bulutlarının görüntüsü Jesse'yi seçmesini zorlaştırdığından onu neredeyse bir rüya sanacaktı. Saçları dağınıktı, siyah gömleğinin kolları, yay tutan kollarının kaslarını açık edecek şekilde dirseklerine kadar katlanmıştı.

Jesse boğazını temizledi ve yayını yeniden kılıfına yerleştirdi.

Çevrelerindeki askerler Yakimlilere özgü mesafeli tavırlarını koruyor; Lekan da Ceridwen'e yaslanırken sessizliğini bozmuyordu. Bu durum Jesse ile baş başalarmış gibi hissettirmişti. Bir anda baş döndürücü ve adını koyamadığı bir sıcaklık hissetti. Öfke miydi? Rahatlama mı? Ne hissettiğini bilmiyordu.

Sadece onun... farklı görüldüğünü biliyordu.

Jesse yeniden boğazını temizledi. "Arabayı buldum. Giselle'in her geldiğinde yaptığı gibi rıhtıma gidecek kadar cesur olamayacağını düşünmüştüm ama bunu denemeliydim. Seni... kurtarmak zorundaydım."

Ceridwen, Lekan'ın ağırlığı altında kıpırdandı. "Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok."

Jesse, Lekan'ın diğer kolunu kendi boynuna dolamak üzere hemen uzanınca ağırlığının bir kısmını aldı.

"Hayır, bana yardım etmene gerek yok," dedi Lekan, Ceridwen'e biraz daha sokularak.

"Lütfen," dedi Jesse. "İzin ver."

Fakat bunu söylerken bakışları Ceridwen'in üzerindeydi. Ceridwen nefes alamıyordu.

"Ya çocuklar... çocukların?" diye sorabildi sonunda. Sesi giderek güçleniyordu. "Ve Kışlılar? Onlardan bir haber aldın mı? Nasıl kaçtın?"

O ve Jesse, Lekan'ı rıhtıma doğru taşımaya başladılar. Ceridwen'in omurgasını sızlatan, ağır bir işti bu. Giselle'in gemisine ne kadar erken binerlerse Jesse'den uzakta, yalnız kalabileceği bir yeri de o kadar erken bulacaktı.

Onunla ilişkisini bitirmişti. Onun için geri dönmek istemesinin tek nedeni de Raelyn'in adaletsizliklerine bir son verme arzusuuydu. Ceridwen onu, kendisinin kurtarıcı, Jesse'nin kurtarılmaya ihtiyaç duyan olduğu koşullar altında görmeye hazırdı.

Fakat buna... hazır değildi.

Jesse çocukların lafı açılınca duraksadı ama fiziksel olarak onlar için duyduğu endişeyi bastırmayı başardı. "Onlar iyi. Aslına bakarsan Kışlılar da. Kaçmama yardım ettiler. Ayrıldık ama sığınmacı kampında buluşacağız."

Dudaklarının çevresindeki gerilim gözlerine de sıçradı.

Ceridwen yutkundu.

Bu yüzden gözüne farklı görünmüştü. Yüzünde bir maske yoktu. Kendisini incelediğini gördüğünde gözlerinin kenarları hafifçe kırıştı. "Kırdım," diye fısıldadı. "Maskemi. Raelyn'le işim bitti."

Ceridwen en son ne zaman nefes aldığını unutmuştu. Muhtemelen Jesse ortaya çıkmadan önceydi. Gözünün önünde ani parıltılar uçarken hırıltıyla soludu.

Jesse maskesini kırmıştı. Raelyn'le ilişkisini bitirmişti.

Yapmıştı. Sonunda ondan uzun zamandır istediği şeyi yapmıştı. Bunu öyle çok istemişti ki bu dilek yüreğinde bir düğüm olmuştu.

Fakat bunu *şimdiye kadar* yapmamıştı. Ceridwen ondan ayrıldıktan, Raelyn tehlikeli biri olduğunu açık ettikten sonra...

Gemiye vardılar. Ahşap bir köprü onları rıhtımdan geminin güvertesine çıkardı. Lekan'ı köşedeki boş çuval yığının üzerine bırakırlarken Jesse de gözlerini Ceridwen'den ayırmadan onunla eğildi.

Ceridwen ise ona bakamıyordu. Lekan'ın ona ihtiyacı varken, Angra'nın savaşı hâlâ hararetle sürerken, Jesse'den nefret etmek isterken bakamazdı. Alev ve sıcaklık aşkına, ondan nefret etmeyi öyle çok istiyordu ki bu isteği fark etmez bedeni onun güçlü ve her yanı saran arzusuyla yanmaya başlamıştı.

Onu dört yıl beklemişti. Onun için savaşması için bir darbe ve kara büyü'nün geri dönmesi gerekmişti.

"Cerie," dedi Jesse. "Lütfen konuş benimle. Lütfen..."

"Hayır." Ceridwen, Lekan'ın bacağına bakmaya başladı. Doğru dürüst bir müdahale gerekiyordu. Ona neredeyse yaralandığı için teşekkür edecekti çünkü böylece Ceridwen'in yapacak bir işi olmuştu.

Jesse pes etmedi. "Lütfen, biliyorum..."

"Hayır!" diye bağırdı Ceridwen. "Hayır, bilmiyorsun. Git buradan Jesse. Beni *yalnız* bırak." Son sözcükleri gökyüzünden isteksizce düşen yağmur damlaları gibi tüm ateşini yitirmişti.

Jesse'nin bakışları ona yöneldi. Geminin güvertesinde birkaç fener yansa da üzerlerine istenmeyen bir ilgi çekecek ya da Jesse'nin teninin bakır rengi parıltısından fazlasını göz önüne serecek kadar kuvvetli değildi.

"Pekâlâ," dedi Jesse, kırgın bir şekilde.

Ceridwen'in fikrini değiştirmesini ümit ederek tereddütle durdu ama sonra ayağa kalkıp Giselle'in adamlarıyla konuştuğu noktaya doğru yöneldi.

Lekan'ın soğuk parmakları Ceridwen'in koluna tutundu.
"Senin için gelmiş."

Ceridwen kaskatı kesildi. "Yaranla ilgilenmemiz gerek."

Tam yanlarından geçen bir askeri durdurup ilaç istemek üzere elini kaldırmıştı ki Lekan onu durdurdu.

"Senin yaranla da," diye fısıldadı. Derin bir soluk alıp yüzünü acıyla buruşturduktan sonra elini gevşetti. "Kış kraliçesiyle müttefik olmaya çalıştı. Darbeden önce ve sen onunla ilişkini bitirdikten hemen sonra. Tüm bunlar olmadan Raelyn'i devirmek istiyordu."

Ceridwen'in ağzı bir anda açılınca hiç düşünmeden hemen kapadı. Lekan onu çok iyi tanıyordu ve bu bilgi, henüz karşılaşmaya gücü olmadığı şeylerle karşılaşmaya zorluyordu.

Önünde planlaması gereken bir savaş vardı. Giselle'in askerleri onun kampındaydı. Angra'nın tehdidi dünyaya yayılıyordu.

Onlarca başka sorun... Hepsi de Jesse'den daha acil ve daha korkunçtu.

O yüzden biraz sargı beziyle su buldu ve Lekan'ın yarasını temizledi. O sırada Jesse'nin her hareketini izlediğini de görmezden gelmeye çalışıyordu.

Meira

OANA'NIN BENİ getirdiği odada uyanıyor ve en son ne zaman bu kadar rahat uyuduğumu düşünüyorum. İçimdeki her şey rüzgârdaki boş bir çuval gibi oradan oraya savruluyor ve şu an kendimi aynı böyle hissettiğimi fark ediyorum; boş. Hâlâ her duyguyu, her endişeyi, korumam gereken tüm insanların yüzlerini hatırlıyorum ama bu şeyler artık beni tüketmiyor. Sadece zihnimde dolaşıyorlar.

Onları kendimden emin olmadan tiye alıyorum. Efendi, hâlâ Kış'ta ve hayatta olup olmadığını kim bilebilir? Theron şu an Angra'nın iradesiyle krallığını altüst ediyor olabilir. Mather... zindandaki herkesi kurtaramamış olabilir. Kendi bile çıkamamış olabilir.

Her bir düşünceyle gelen endişenin farkında olsam da bunun beni felç etmesine izin vermiyorum. Kalbimdeki baskın duygu... hiçlik. Bu da unuttuğum küçük ve önemsiz şeylere odaklanmamı sağlıyor.

Ellerimdeki nasırların uzun süredir chakramımı fırlatmaktan dolayı artık yumuşaması gibi. Ya da bacaklarımla göbeğimin şok edici zayıflığı; ne zamandır yemek yemiyorum ben? Gerçekten hatırlayamıyorum.

Ben de yiyorum. Taptaze ve dumanı tüten yiyeceklerle dolu tabaklar. Yağan kara yemin ederim ki, daha önce hiçbir şey bu kadar lezzetli gelmemiştir. Ne olduklarını bile bilmiyorum. Patates gibi görünen lezzetli bir şeyle hem bal hem pasta kıvamında tatlı bir şey var sofrada. Midem patlayana kadar yiyor ve köşedeki el yıkama tasına yöneliyorum.

Ellerimi yıkadıktan sonra duvara dayalı sandığı açıp içinden kıyafetler buluyorum. Kaftanlar, ince havadar pantolonlar, dizimin üzerine çıkan yumuşak deri çizmeler, kemer gibi bağlanan rengârenk uzun eşarplar. Sonunda gök mavisi bir kaftan bulana dek aramaya devam ediyorum. Yakasında ve kollarında, tek aksesuarım olan madalyonuma uyan lacivert dalga desenleri var. Gümüş bir kemerle kıyafetimi tamamlıyor ve odanın orta yerinde gözlerim kapalı dikilirken birkaç dakika boyunca sakin ve düzenli nefesler alıyorum.

Aylardır, belki de yıllardır ilk defa nefes alabiliyorum. İçimi yiyip bitiren kuşku ve sürekli olarak duygularımı kontrol etme çabasının dışında da bir şeyler hissedebiliyorum.

Çalınan kapının sesi bilincimin sınırında kulaklarıma çalınıyor.

"Bir sonraki ders için hazırsın," diyor Rares'in sesi ve bunu söylerken uyanmış, yemeğimi yemiş olmamdan bahsetmediğini anlıyorum.

"Evet," diyorum kendi kendime gülümseyerek. "Hazırım."

Meğer günlerdir uyuyormuşum. Aslına bakılırsa tam olarak üç gündür. Bedenim ne kadar iyi hissederse hissetsin ne kadar zaman geçirdiğimi düşününce beynim suçluluk duygusuyla zonklıyor.

Angra'nun dünya için yaptığı planı anımsıyorum. O hâlâ Rintiero'da mı? Yoksa korku ve karanlığını Yakim'e, Yaz'a, Sonbahar'a yayarak yoluna devam mı etti?

Rares'in ardından hızla ilerlerken onun beni Angra'ya karşı ihtiyacım olan eğitimi almak üzere daha önce dışarıda gördüğüm eğitim alanına götürmesini bekliyorum. Ama o beni, benimkinden pek de uzakta olmayan bir odaya yönlendirince kafam karışmış bir halde kapıda duraklıyorum.

Benim odamın yarısı büyüklüğündeki küçük odada üzerinden yere dökülmüş kâğıtlar ve kitaplarla dolu bir masa var. Duvarlar haritalarla kaplı. Yaz'ın, Ventralli'nin, Yakim'in; Kış ve İlkbahar'ın haritalarıyla. Çizgiler yolları gösteriyor; Nisran'dan Ochak'a, Telmuz'dan...

"Beni izliyordunuz," diyorum nefesim kesilerek.

Rares bir adım öne çıkıyor. "Tarikat, Hannah'nın doğru yolda olduğunu öğrendiğinde soyunuzdan birinin sonunda sihirden tamamen kurtulma kararını almasını umut etmeye başladık. Ben sadece gücünü kazanırken gözümü üzerinden ayırmadım. Ki bunu burada başardın." Parmakları Nisran'ı işaret ediyor. "Burada da Tadil Madeni'ndeki kapıyı bulmuşsun." Şimdi Gaos'a kayıyor. "Ve burada da..."

"Tamam tamam anladım." Haritanın üzerindeki elini indiriyorum. "Sen boş vakitlerini genç bir kızı gözetlemekle geçiren yüzlerce yaşında sihirli bir adamsın."

Rares kıkırdıyor. "Birilerinin keyfi yerine gelmiş! Ama hayır, seni gözetlemiyordum; takip ediyordum. Senin zihninden aldığım görüntüler sadece sihirle ilgili olanlardı. Bir de arada sırada gelen savaş endişelerin. Sana tarikatın bazı üyelerinin, aralarından biri senin verdiğin kararı versin diye

Primoria'nın krallıklarını *binlerce yıldır* takip ettiklerini hatırlatmama gerek var mı?"

Yumuşak bir sandalyenin üzerine oturuyorum. Diğer sandalyeler kitaplar ve kâğıtlarla dolu.

"Yani, yine de tuhaf."

Omuzlarını silkiyor. "Daha sonra benden hesap sormana izin veririm o halde. O zamana kadar..."

Öne doğru eğilirken zihnim şevkle açılıyor. Eğitime evet, zaman kaybetmeye hayır.

Rares, bir yığın kitabı kenara çekerek masasının ucuna oturuyor. Kitaplardan biri gözüme takılıyor...

Primoria'nın Sihri. "O kitap!"

Rares bana sırtıarak bakmadan hemen önce kitaba bakıyor. "Bunu daha önce görmüş müydün?"

Bakışlarım tanıdık varaklı başlığa kayarken başımla onaylıyorum. Bu kopya en az aylar önce Bithai'de okuduğum kadar eski. Tarikatın yazdığı bir kitap olduğu için Rares'te olması mantıklı.

Sandalyemde hazır, hevesli ve çaresiz bir şekilde bekliyorum.

Üç gün boyunca uyudum. Angra'nın Ventralli'yi almasının üzerinden dört gün geçti.

Sakin ol. Buradayım. Yapmam gereken şeyi yapıyorum.

Omuzlarımı dikleştirip ona bakıyorum. "Sonraki ders nedir?"

Rares'in gözleri aydınlanıyor.

Dudaklarımda mini minnacık bir gülümseme ortaya çıkıyor. "Seni şaşırttım mı?"

Gülüyor. "Kendini şaşırttın mı?"

Sorusu beni gafil avlayınca omuzlarımı silkiyorum. "Ben... sadece, yorgunum aslında," diye itiraf ediyorum. "Hayatım-

daki her şey için savaşımdan yorgunum. Ben Kış'ın bağıyım; Kış'ın kraliçesiyim; Angra'yı ve Çürüme'yi durdurabilecek tek kişiyim. Kaderimi kabullendiğimden değil; sadece artık inkâr etmeyi bıraktım. Yıllarımı her kararı analiz edip her değişime direnerek geçirdim. Beni ben yapan kişiden hoşlanmıyorum. Ben öyle biri olmak istemiyorum."

"Kim olmak istiyorsun?" Haftalardır kaçmaya çalıştığım soruyu soruyor.

Bir önemi olduğunu sanmıyordum. Kendime bunun bir önemi olmadığını söylüyordum çünkü gerçekte olmak istediğim kişiden ne kadar uzak olduğumu görüp işkence çekmek istemiyordum. Fakat çok yol kat ettim, çok şeyden vazgeçtim. Belki kendi kendime koyduğum sınırları da aşabilirim.

Rares'e bir bakış atıyorum. "Yeterli olmak istiyorum."

Gülümsemesi yumuşuyor. "Zaten öylesin canımın içi. Yetersiz gibi hissetmek gerçekten öyle olmakla aynı şey değildir. Öyle olup olmadığını sen seçersin."

Bir başka seçim. Bu da beni o an karşı karşıya olduğum duruma döndürüyor ve boğazımı temizleyerek beni boğan bu konuyu en az o kadar gergin bir başkasıyla değiştiriyorum.

"Sonraki ders?" dediğimde Rares bana hak vererek elini havada sallıyor.

"Evet, dördüncü ders. Sihir mağarasına ne olduğunu biliyor musun?"

Şaşıyorum. "Sihir kullanımına geçmeye hazır değil miyiz?" Ne de olsa Angra'yı böyle yenebiliriz. Basit bir kılıçla alt edilemeyecek kadar güçlü. Onun Çürümesi'ni sihirle

karşılamalı ve insanlarımı sihirle ondan uzak tutup dünyayı *sihirle* kurtarmalıyım.

Rares hemen bir kaşını kaldırıyor. “Sabır, canımın içi. Sihirli yeraltı mağarasına ne olduğunu biliyor musun?”

İçimdeki endişe giderek daha da artıyor... *üç gündür buradayım ve işgal gerçekleşeli tam dört gün oldu...*

Yine de Rares’le göz göze gelmek için kendimi zorluyorum.

“Yüzyıllar önce ortadan kayboldu. Kimse nasıl olduğunu bilmiyor.” Duraksadım. “Ama sanırım sen biliyorsun.”

Sırtıyor. “Klaryn Dağları’nın derinliklerini kazabiliyor olsaydık –sadece Kış’ta değil herhangi bir mevsim krallığında– senin bulduğun kapının aynısını bulurduk. Bunu senin bulmanın tek sebebi Kış’ın madencilikteki yeteneği. Tarikat kapıyı aslında, biri Klaryn Dağları’nı yeterince derin kazdığında ortaya çıkmak üzere Yaz’ın dağlarının içine yapmıştı. Ama bu sihirli yeraltı mağarasına kolayca ulaşılmasını engellemenin yollarından biriydi sadece. Anahtarları ararken bu engellerden biriyle daha karşılaşmıştın.”

Rares yakasının içine uzanıp uzun zincirin ucundaki anahtarı buluyor. Anahtarı boynundan çıkartıp bana uzatıyor. O devam ederken ben zinciri narin bir şekilde tutuyorum.

“Anahtarlar Yaz, Yakim ve Ventralli’de bırakılmıştı çünkü mağaranın yaratıcıları Paisly’den çıktıktan sonra buralara gitmişlerdi. Sihirli mağarayı bulmak kolay olmasın diye anahtarlar ayrılmalıydı. Birileri açmaya kalkarsa anahtarları arama süreci de tarikata, buraya ulaşmak isteyen kişinin *istediğimiz* biri olduğundan emin olabilmek için yeterli zamanı

verecekti. Fakat diğerk iki anahtar bulmanın ötesinde karşıla-
şacağın zorluk, kapının ardındaki labirent olacak.”

Birden bir şimşek çıkıyor kafamda. “Tarikat sihirli mağa-
rayı gizledi. *Paisly* gizledi.”

Rares bir iç çekiyor. “Bizim amacımız sadece biz yok ede-
ne dek yanlış kişilerin ona erişimini engellemekti. Niyetimiz
Mevsim Krallıkları’nın mağaranın yok oluşunun sorumlulu-
ğunu alması değildi. Ama niyetlenmediğimiz çok şey oldu
canımın içi.”

Dünyanın geri kalanının Mevsimlerden nefret etmesine
sebeup olan şey meğerk bir Ritim’miş.

Ve içimdeki bu öfke kıvılcımını kolaylıkla büyütebilecek-
ken bunu yapmıyorum. Sönmesine izin veriyorum çünkü bu
geçmişte olmuş pek çok şeyden biri sadece. Benimse tek dü-
şünebileceğim, tek görebildiğim gelecekte olacaklar. Her şeyin
etrafında döndüğü tek bir amaç: Sihri tamamen yok etmek.

Parmaklarım anahtarın zincirine sıkı sıkıya tutunmuş bir
halde, “Bu labirent,” diye başlıyorum. “Onun için de sihir
kullanmam gerekecek mi? Ama sen benimle gelemez misin?
Geleceksin değil mi?”

Rares köşedeki bir yığın kitaba yöneliyor ve geri geldiğin-
de elinde bir nefeste bin bir parçaya ayrılacakmış gibi görü-
nen çok eski ve sararmış bir kâğıt var.

“Labirent, tarikatın en kuvvetli bağlarından oluşan küçük
bir grup tarafından, sihre kolay erişilemesin diye yaratıldı.
Erişilirse de bunlar ancak ona ulaşmaya layık kişiler olsun
diye. O yüzden her detayı bir sır gibi sakladılar. Onu yaratır-
ken bile...” Sesi kısıldı ve bir an için sustu. “Sırlarını mezarla-
rına götürdüler diyelim.”

Dışlerimi sıkıyorum. Primoria'yı korumak için her şeyi feda edecek tek kişi ben değilim. Arınma Tarikatı benden, kendileri yapmadıkları bir şeyi beklemiyor.

"Ama," –Rares kaşını kaldırıyor– "bize bir ipucu bırak-
tılar." Kâğıdı bana uzattığında almak için ayağa kalkıyo-
rum.

*Üç kişi ister labirent,
Samimi bir içtenlikle giren içeri
Bir liderlik sınavı,
Bir tevazu göstergesi,
Ve kalbin temizlenişini yaşamak isteyenleri.
Tek doğruyla tamamlamak için benliğini.*

İki kez okuyorum. Üçüncü kez de. Kendimi durdurmaya
fırsat bulamadan içimde acı bir düşünce belirliyor:

Theron bunun ne anlama geldiğini bilirdi.

Kâğıdı masaya bırakıyorum. "Bir bilmece." Gerilerken
ayağım sandalyeye takılınca güçlkle koluna tutuyorum.
Anahtarın zinciri avcumun içine, anahtar baldırıma batıyor.
"Hepsi bu mu? Çünkü benim... benim şeye ihtiyacım..."

Bu oda çok küçük. Ne kadar çabalarsam çabalayayım so-
luk alışverişlerimi düzenleyemiyorum. Yerime otururken,
sihirle ilgili kadim yazılar okurken hissettiğim o tanıdık duy-
gu var içimde. Theron'un kütüphanesinde, *Primoria'nın Sihri*
kitabı hakkında anlattıklarını dinlerkenki anılarım canlanı-
yor. Onu tatlı, kibar biri olduğu ve ikimiz de hayatlarımız
için daha fazlasını istediğimizden sevdiğimi düşündüğüm
zamanlar var aklımda. Bunun ararlanmış bir evlilik, siyasi

bir birliktelik olması gerektiğini ve benim asla onu sevmek için doğru kişi olamayacağımı bilmeme rağmen.

O her zaman Cordell'in varisi olacak; bense her zaman Kış'a bağlı kalacaktım.

Boş elimi alnuma bastırıyor, boğazımda dolaşan buz kesmiş sihir kırıntılarını yutkunuyorum. Bu suçlulukla daha fazla mücadele etmek istemiyorum ama nasıl düzelteceğimi de bilmiyorum... çünkü onu kurtaramam. Ona olanlar sonsuza dek onunla kalacak. Tıpkı kölelik yıllarını düşündükçe hâlâ titreyen Kışlılar gibi.

O zaman ne yapabilirim?

Yakın zamanda her konuda yaptığım şeyi tabii. Kabullen, *hisset* ve onu boşluğa bırak. Varlığı sonsuza dek sürsün ama artık işkence etmesin.

Rares masarın yanındaki yerinden kıpırdamıyor; bana nefes alıp kendime gelmem için zaman tanıyor. Ona döndüğümde başıyla onaylasa da sessiz. Beni kendi başıma iyileşmeye bırakıyor.

"Ne demek bu?" diye elimdeki kâğıdı sallıyorum.

"Öncelikle yanında sadece iki kişi olabileceğini söylüyor. Labirent bir defada ancak üç kişiyi kabul eder. Sihre ulaşabilecek kişileri sınırlamak için."

"Yani benimle gelecek misin?"

"Kapı ve labirent sadece layık olanların sihir mağarasına ulaşmasına izin verecek şekilde yapıldı. Kapıya yanaşmaya çalışan herkesi püskürten bariyeri fark etmiştin, değil mi? Onu geçmenin tek yolu, sihre ulaşmaya layık olduklarına inanan üç kişinin birlikte geçmesidir. Bilmecenin ikinci kısmı, yani; *samimi bir içtenlikle giren içeri*. Birleşik bir

çaba. Kolay görünüyor değil mi? Ama öyle değil. Kapıdan geçtiğinizde labirent bu inancınızı kanıtlamanızı isteyecek. Üçünüzü de yeterliliğinizi ölçebilecek şeylerle sınayacak. Liderlik, tevazu, kalp. Testleri, bilmecedeki ipuçlarının dışında tam olarak bilemesem de, onlarla karşılaşacağın zaman için olabildiğince hazırlanmalısın. Böyle bir sınavdan geçerken tüm dünyada yanında olmasını isteyeceğin iki kişi kim?”

Gözlerimin önünde yüzler beliriyor. *Mather ve Efendi.*

Kaşlarımı çatıyorum. Mather, tamam ama ya Efendi... Aramız biraz bozuk. Ama iş o noktaya gelirse, Efendi'nin beni hayatı pahasına koruyacağını da biliyorum.

“Labirenti tamamlayıp mağaraya ulaştığında onu yok etmek için sadece birkaç saniyen olacak,” diye devam ediyor Rares. “Yaratıcılar labirenti yaratırken sadece biri mağaraya erişince açılan bir çıkış tasarladılar. Sihre ulaşan değerli ruhların çıkabilmesi için bir yol. Fakat bu çıkışı mühürlemek için gereken sihir çok fazlaydı ve açıldığı anda Primoria'daki her bağ bunu hissedecek. Yerini öğrenecek ve onlar da sihre ulaşabilecekler. Bu yüzden görevinde tereddüde yer yok canım.”

Görevim. *Ölümüm.*

Yutkunuyorum. Bunu düşünemem... kendime zayıf düşecek zamanı veremem.

“Labirentin testinden başarıyla geçmek içinse buraya gelme sebebine ihtiyacın olacak; sihrin üzerindeki kontrolün.” Rares elini uzatınca karşıda bir dolap açılıyor. Uçan bir hançer gelip Rares'in avcuna konuyor. Rares parmaklarını ısıldayan hançere doluyor.

Bunu görünce çığlıkla inleme arası zavallı bir ses çıkartıyorum.

Sihirini nasıl kontrol ettiğini sadece Angra'yı yenip sevdiklerimi korumak için değil, bu alev alev enerjiyi böylesi zarafetle kullanabileceğimi bilmediğim için de anlamak istiyorum. Sihrin iyiliğinden çok kötü yanı var ama Nessa'nun Putnam'da dediği gibi kullanabileceğimiz tüm silahlara ihtiyacımız olacak. Kullanabildiğim her araç çok değerli.

“Ah canımın içi,” diyor bulaşıcı hevesiyle Rares, “sen daha *değerli* kelimesinin anlamını öğrenmedin.”

Meira

SONUNDA RARES beni eğitim alanına çıkarıyor. Geç sabahın güneş ışıkları, ahırların ve toprak eğitim ringlerinin üzerine vuruyor. Serin havada savrulan çimenler burnuma saman ve gevrek kereste kokularını taşıyor. Bunlar çocukluğumu şekillendiren kokular. Eksik olan tek şey çayırların o toprağımsı kokusuyla pozisyonumu düzeltmem için bana bağırıp duran Efendi'nin sesi.

Kalbim düğüm düğüm. En geniş ringin ortasında durduğunda Rares'i inceliyorum. Aylar önce olsa, Efendi'nin labirentte yanımda olmasını istemek konusunda bir an olsun tereddüt etmezdim. Ama şimdi, bu emin olamama hali içimde kocaman bir boşluk gibi duruyor. Çok şey değişti. Efendi'yle ilişkim eskisi gibi değil; ya da istediğim gibi. Peki ama şimdi nasıl?

Rares bana bakarken aklımdan geçenleri umursamadan ellerini arkasında bağlıyor.

"Sandığın içinde silahlar var." Kafasını ahşap bir sandığa çeviriyor. "Al birini."

Boynumdaki anahtarın zincirini kaftanımın içine koyuyorum. Tenime değmemesi için atletimle kaftanın arasına

koymaya özen gösteriyorum. Diğer anahtarlara dokunduğumda büyülü mağaraya girebilmek için bilmem gereken şeyleri gösteren görüntüler belirliyordu gözlerimin önünde. Bu anahtar bana her ne gösterecekse, henüz hazır değilim. Önce büyümü kontrol edebilmeyi öğrenmek, buradan çıkıp arkadaşlarıma yardım edebilmeye bir adım daha yaklaşmak istiyorum.

Artık talimat olmayacak, başka ders olmayacak, duygusal kırılmalar olmayacak. Sadece eylem.

Rares diliyle onaylamaz bir ses çıkartırken ben sandığa doğru yürüyorum.

"Hayır," diyor. "Yerinden kımıldamadan. Büyüne kafa karışıklığı, kararsızlık, korkuyla yaklaşıyorsun ve o da sana kaosla cevap veriyor. Bağ büyüsünü kullanmak için ne istediğini *bilmek* zorundasın. O kutunun içinden bir kılıç istediğine kesinlikle inanmalısın. Tıpkı büyülü mağaranın kapısına geldiğinde büyülü mağaraya girmeyi hak ettiğine inanmak zorunda olduğun gibi. Özgüven, büyü yapmak için şarttır ve sen çoktan Angra'nın zihnini gördüğünde büyünü o şekilde kullandın. Büyünü ona dokunmak için kullandığında bu yönlendirilmiş bir iradeydi. Sen yeteneklisin canımın içi. Güven kendine."

Gözlerimi deviriyorum. "Kendime güveneyim. Sen benimle *tanıştın*, değil mi?"

Rares kıkırdıyor. "Yapabilirsin. Kontrolünü kaybedersen bile endişelenme; seni idare edebileceğime emin ol." Ringin içinde dolaşıyor. "Primoria'da büyü yapmaktan korkmaman gereken tek yer burası."

Dikleşip sandığa bakıyorum. Eğrilmiş kapağı açık. Bunu yapabilirim. Beceremesem bile Rares haklı; burası, hata

yapabilme özgürlüğümün olduğu tek yer. Etrafta zarar verebileceğim Kışlılar yok.

Peki onlar da bağ oldukları için Rares ya da Oana'ya yanlışlıkla zarar verebilir miyim?

Rares'in, "Fazla düşünme," diyen keskin azarını duyuyorum. "Sadece iste."

Uzun ve ağır bir nefes alıp elimi uzatıyorum.

Angra ile yüzleşip o anahtarları almak istiyorum. Kış'ı koruyabilmek istiyorum. Tüm bunları sonlandırabilmek istiyorum, tüm bu...

Hayatta kalmak istiyorum.

Bunu yaparak sevdiğim herkesi korumuş olacağım. Anahtarları geri alıp labirentten geçecek ve dünyayı Angra'nın yönettiği dehşet verici bir hapishane olmaktan kurtaracağım. Ama Mather da benimle o labirente girecek. Ben istersem tereddüt etmeden gelir ve son ana kadar yanımda olur. Benim, bizim için istediğim son bu *değil* oysa.

Ben onunla sonumuz olsun istemiyorum.

Ellerimi yüzüme götürüyorum.

Efendi de yanımda olsun istiyorum. Ama gelir mi? Artık gerçekten bilmiyorum. Onunla son konuştuğumda o kadar kırıldım ki artık kime bağlı bilmiyorum. İstiyorum ki...

İstiyorum ki...

Gergin bir tıslamayla elimi yüzümden çekiyorum. Sandığın kapağı iyice aralanıyor. Şaşkınlıktan kocaman olmuş gözlerim bana doğru gelen bir kılıcı görüyor. Kılıcın sapı avuçlarımda ama şaşkınlığım o kadar büyük ki tutmayı akıl edemediğimden silah yere düşüyor.

Rares alkışlıyor. "O noktaya gelmen biraz vakit aldı ve son andaki hareketlere de çalışmalısın ama bu bir başlangıç."

Önce kılıca sonra avuçlarıma bakıyorum. Parmaklarıma iğneler batıyor gibi. Tek kelime etmeden kolumdan aşağı akan büyüyle adeta bir kova buzun içine daldırmışım gibi soğuk ve katılar.

Bu bir başlangıç.

Paisly'nin ötesindeki dünya alevler içindeyken ben burada, bir eğitim sahasında, kılıç sallıyorum.

"Yeteri kadar iyi değil," deyip eğilerek kılıcı alıyorum. Bunu nasıl yaptım? Bir düşünce bile yoktu aklımda. Tıpkı önceden büyümü her kullandığımdaki gibi hisler vardı. Ama hangi duygu?

Mather, Efendi, labirent, kaderim...

Bakışlarımı kılıktan ayırmıyorum. "Angra'dan bir haber var mı? Tarikat onu hâlâ izliyor değil mi? Neler yaptığına ilişkin onlardan bir haber aldınız mı?"

Rares ne istediğimi anlayıp boğazını temizliyor. "Tarikatın bariyeri onu Paisly'den uzak tuttu. Görünüşe göre o da çabalamayı bıraktı çünkü büyüsü savunmamıza artık çarpmıyor. Bu hem iyi hem endişe verici bir gelişme. Eninde sonunda yeniden ortaya çıkacağını bildiğinden şimdilik tüm dikkatini dünyanın geri kalanına çevirdi. Dört gün önceki darbeden bu yana onun güçleri Ventralli'yi Raelyn'in yönetimiyle garanti altına aldı. Raelyn de ordusunu hazırlayıp muhtemelen ona katılmak için hazırlıklar yapıyor. Theron'la birlikte Mevsim Krallıkları'na gidiyorlar. Büyük ihtimalle Yaz'ın üzerindeki kontrollerini artırmak için ya da..." Rares tereddütle duruyor. "Ya da Kış'ın."

Kalbim acıyor. Angra, Theron'u bir esir gibi değil, bir müttefik gibi alıp götürdü. Ona başka neler yaptırdı?

“Umarım işgalleri kansız olur,” diyor Rares sert ve duygusuz bir ses tonuyla. Sanki, duygularını göstermemenin beni kendi duygularıma yönelteceğini biliyor.

“Yöntemi, tıpkı Rintiero’da yaptığı gibi, bir şehre yaklaşip büyüünü orada yaşayanlara yaymak. Birçoğu kendi arzularıyla ona boyun eğecek. Ya ordusuna katılacak ya da büyüünün içlerinde yarattığı korkuya itaat edecekler. Çünkü nasıl karşı koymaları gerektiğini bilmiyorlar. Neden karşı koysunlar? Öyle hızlı olup bitiyor ki onun kim olduğunu anlamaya fırsat bile bulamıyorlar. Ama karşı koyanlar...”

Karşı koyanlar. Mather. Ceridwen ve Nessa ve Conall...

Bunu durdurmak istiyorum. Bunu DURDURACAĞIM. Ondan bile güçlü olacak ve bende yarattığı her bir endişeyi on katıyla yaşatacağım ona.

Kılıç kıpırdanarak kabzasından havaya kalktığında uzanıp tutuyorum.

Rares onaylar bir ısıklık geliyor ve ben, şimdi alnımdan damlayan terlerle, ona bakıyorum. Hüsrana, öfke ve kararlılık, beni kör eden zehirli bir karışım gibi damarlarımda akıyor. Sihir yapabilmek için duygularımı kontrol altında tutmalıyım ve şu an bu duygular kontrolü en kolay olanlar.

Bu işten hayatta kalarak kurtulmak istiyorum. Ama bunu bitirmek de istiyorum. Bunu bitirmek zorundayım.

Ne yazık ki, bu arzuyu sürekli zihnimde tutmalıyım.

Rares hemen dövüşmek üzere hareketlenmiyor. İki gün boyunca bana sandığın içindeki her bir kılıcı çıkarttırıp yeniden yerine koyduruyor ki “büyünün temellerini anladığımdan” emin olabilsin.

İki gün.

Üç de uyuyarak harcadığım gün var.

Angra, Rintiero'yu aldığından beri toplam altı gün oldu.

Her geçen dakika, yokluğumda olmasına izin verdiğim şeyleri hatırlattığı gibi Rares'e Angra'dan haber olup olmadığı sormam da bunu artırıyor.

Rares bana yalnızca tarikatın gözlemlediği şeyler üzerinden haber verebiliyor; yani krallığım ya da arkadaşlarımla ilgili bir şey söyleyemiyor. Ama bu aynı zamanda Angra'nın kötülüğünü henüz onların üzerinde kullanmadığını da gösteriyor – ki bu durum, onlardan haber almamdan daha iyi aslında. Rintiero'dan kaçmışlar demek. Angra Kış'a ulaşmamış. Hepsinin iyi olduğuna inanmak zorundayım.

Diğer haberler genellikle aynı, Angra Yaz'a yaklaşıyor, Ventralli hâlâ kontrolü altında ve Raelyn'in ordusu hazırlanıyor, Cordell Angra'nın ordusuna destek kuvvetler yolluyor; İlkbahar'da muhtemelen Angra'nın ordusuna katılmak için başka bir grup toplanıyor. Yakim'e henüz dokunulmamış; Sonbahar ise hâlâ bir gizem. Rares, bana Angra'nın ele geçirdiği ve büyüünü yaydığı yerlerdeki halklarla ilgili bilgi verebiliyor. Ufak tefek haberler bunlar. Sadece Angra'ya boyun eğdiklerini anlamamı sağlayan bağlantılar ama bunlar bile kılıçları çağırmakta çok ama çok ustalaşmama yardımcı oluyor.

İkinci günün turuncu renkli akşam güneşi altında son kılıç da diğerlerine çarpıp sandığa girdiğinde ilkbahar havasının serinliğine rağmen ben terler içindeyim. Aklımdan geçirmemle birlikte sandığın kapağını kapatıp Rares'e bakıyorum.

“Daha kaç defa...”

Ama o bana bakmıyor. Beceriksizce kaldırdığım her kılıçta, önünde bağladığı kolları ve parlak gözleriyle beni

izlerken şimdi binanın ana duvarına dikey gözlerini. Onunla karşılaştığımdan beri ilk defa endişeli görünüyor ve kalbimde bir panik dalgası yükseliyor.

Rares döndüğü sırada ben sandıktan bir kılıç alıyorum.

"Hayır," diyor. "Alın..."

Anlamadığım bir şeyler söylüyor. Başımı sallıyorum.

"Ne dedin?"

"Alın Kışlıları bulmuş," diye tekrarlıyor Rares.

Kaskatıyım.

"Ne?" diyebiliyorum sadece.

"İki," diyor. "Alın birinin yaralı olduğunu söylüyor... bilinci yerinde değil."

Tüm şaşkınlığım bu söylediği cümleyle adeta camdan bir duvar gibi paramparça olup ardındaki fırtınayı serbest bırakıyor.

Kışlılar.

Bilinci yerinde değil.

Mather?

Talimatımla çoktan aralanmaya başlamış demir parmaklıklı kapıya yöneliyorum. Ben daha iki adam atamadan Rares elini omzuma koyarak yanımda beliriyor.

"Alın onları buraya getirecek," diyor beni sakinleştirmek için. "Yola çıktı bile."

Ona sert bir bakış atıyorum. "Ama buraya nasıl geldiler?"

Bu soru Rares'in irkilmesine sebep oluyor.

"Ne var?" diyor ve onu sarsıyorum. "Ne oldu?"

"Paisly'ye ilk geldiğimizde," diyor Rares, "Angra seni hemen bulmuştu. Seni nerede arayacağını nereden biliyordu? Nerede olduğumuzu kendisinin bulduğunu sanmıştım. Ama ya... ona biri söylediyse?"

Hareketsizim. Donmuş bir nehir kadar hareketsiz.

Henüz tüm hikâyeyi bilmesem de Mather ve Buz Çözülmesi'nden birileri beni izlemiş olabilir.

Hayır –bu imkânsız– Angra onları yakalayıp yerimi öğrenmiş ve benim karşıma çıkarmış.

Kalbim bana gerçekleri fısıldıyor, sanki bir duvarın üzerinden bakıyorum.

Rares yeniden omzumu sıkıyor. “Alın onları buraya getirecek,” diye söz veriyor yeniden.

Rares'in elinden kurtuluyorum ve kapı pat diye kapanıyor. “Sadece onları buraya getir,” diyebiliyorum yalnızca ve hemen ardından bağladığım kollarım ve göğsümde o çok tıradık dehşetle kalbim küt küt atıyor.

Bu defa hissettiklerim unutabileceğim bir şey değil. Çünkü kalbimin her atışıyla Mather'ın baygın olabileceği düşüncesi içimde daha da dayanılmaz bir his yaratıyor.

Mather

MATHER ÇOCUKKEN silahhanede her gün antrenman yapabilir; William'ın savaş stratejisi, ekonomi ve tarih konusundaki derslerini dikkati dağılmadan dinleyebilir; kibar, dürüst ve adil davranabilirdi. Fakat bunlardan hiçbiri onu Kış'ın ihtiyacı olan kadın varis yapmıyordu ve her derste zihninin bir kenarında onu yiyip bitiren bu düşünceyi duyardı. Belki bir gün, krallığına kadın bir varis verebilirdi.

Ve karanlık, sessiz gecelerde, tüm kamp William'ın seçtiği noktadaki rastgele kurulmuş çadırlarında uyurken, Mather kendini imkânsız dilerken bulurdu. Krallığının kurtuluşu buna bağlıken yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemediği bir dilek...

Büyünün yok olması dilerdi. Onsuz bir dünya dilerdi. Bir liderin değerinin cinsiyetinden değil, özelliklerinden geldiği bir dünya.

Mather bu arzusunu Angra devrilip Meira gerçek varis olarak ortaya çıkana dek saklamıştı. Sonra sanki büyüünün iyi bir şey olabileceğine inanmaya başladı; ne de olsa krallıklarını kurtarmıştı. Bu sebeple arzusunu bir kenara itip dünyayı olduğu gibi kabullendi.

Ama Phil'in çığlıkları, derinden hissettiği acı yakarışlara dndğinde Mather büyünün dünyadan silinip gitmesini her şeyden çok istedi.

Mather arkadaşına neler yaptıklarını bile göremeden, duyduğu her işkence dolu ılık boyunca yerde tutuldu. Sonunda sesler kesildiğinde başına bir çuval geçirdiler. Elleri ve ayakları bağlandı. Sımsıkı, boğucu ve acı vericiydi her şey.

Ahşap bir şeyin içine atılmıştı ve havadaki kf kokusu ona Langstone Nehri'nde olduklarını ya da bir gemiden alınmış bir kutuya konduğunu söylüyordu. Sarsıntı ve ileri geri hareketi bir araba mı bir gemide mi olduğunu söyleyemeyeceği kadar belirsizdi. Ama gittiler, gittiler, gittiler ve Mather tam artık havasızlıktan bayılacağını sandığı anda durdular.

İçinde bulunduğu sandık birden duvarlardan birine çarp-tı. Omzu ahşaba ancak bir saniye kadar dokunmuştu ki duvar yok oldu. Bu aslında onu aşağı gönderen açık bir kapıydı. Theron, Cordell'in bağını Mather'ın kemerine sıkıştırmış olsa da şu an ona ulaşmak için gereken şekilde eğilemiyordu. Zaten bu yüzden yolculuk boyunca ellerinin bağını da zememişti. Yere çarparken düşüşünü yavaşlatabilecek hiçbir şey yoktu.

Kayalar. Çoğunlukla akıltaşları. imen değil.

Neredeydiler?

Eller kolundan tutup onu kaldırdı ve o kadar uzun süre bağlı kaldıktan sonra bu çekiş bile acıyla inlemesine sebep oldu. Kaslarının eski haline dönmesi muhtemelen haftalar alacaktı.

Yolculuk boyunca sadece bunları düşünmeye çalışmıştı. Başka şeyler...

Mather çenesini sıktı.

Kafasındaki çuvalı çıkardılar, bacaklarındaki bağı çözdüler. Hatta elindeki kelepçeleri bile açtılar. Özgürlük hissi daha filizlenmeye fırsat bulamadan soldu. Onu serbest bırakacak kadar rahat davranıyorlarsa cidden durum çok kötü demekti.

“Göklerdeki kar adına,” diye lanet okuyarak başını göğsüne indirdi. Kör edici ışıktan kaçmak için hemen gözlerini kapadı. Fakat çok geçmeden gözlerini kırıştırdıkça karşısındaki görüntü netleşmeye başladı. O da başını geriye atıp etrafı kolaçan etti.

Bir arabanın içindeymiş; en azından yolculuğun bu son kısmında. Tepelerle çevrili arazide mavi gökyüzü gri taşlarla bir tezat oluştuyordu. Bilmeseydi Klaryn Dağları’nda olduklarını sanırdı ama o kadar uzun yolculuk etmemişlerdi.

Bir tekme Mather’ın dikkatini yeniden arabaya çekti. Askerlerden bazıları –toplam on kişiydiler ve hem rahatlatıcı hem de korkunç derecede sinir bozucu bir şekilde yanlarında ne Angra ne Theron vardı– arka tarafa yakın başka bir bölümü açmış ve Phil’i dışarı çıkartmışlardı.

Hayret verici şekilde kimse, önce ayağa kalkıp sonra kullanılmamaktan zayıf düşen dizleri yüzünden yere yığılırken Mather’ı durdurmaya kalkmadı. Fakat kararlılığı baskın gelince kendini yarı sürükler yarı fırlatır halde Phil’in yanına vardı. Phil, hafif bir iniltiyle taş zeminde yatıyordu.

Mather, Phil’i omuzlarından tutup doğrulttu. Gözlerinden biri şişip kapanmış; diğerinin üzerindeki kan akarak gözüne dolmuştu.

Fakat bu kadardı. Mather’ın görebildiği başka bir yara bere yoktu ve Phil de uzuvlarını veya vücudundaki yaraları tutmuyordu.

“Ne yaptılar sana?” diye sordu Mather.

Phil gözlerinde biriken yaşlarla ona baktı. “Ben... ben onlara... gittiği yeri söyledim...”

Askerler Mather’ı tutup açıklıkta sıralanmış kayaların dibine bıraktıkları sırada Phil’in yüzünde büyük bir keder belirdi. Elleri kayaların gri tozlarıyla kaplanmıştı ve dönerken yumruklarını sıkıp bacaklarıyla, dengesiz bedeninin izin verdiği ölçüde, savunma pozunu aldı.

Phil’in başında sadece üç asker vardı. Diğer yedisi Mather’ın çevresindeydi.

Askerlerden biri Phil’in ayaklarının dibine bir şey attı. Mather irkildi. Yoksa bu...

Phil kaşlarını çatıp önce askerlere sonra Mather’a baktı.

Bu Meira’nın chakramıydı.

Mather’a o an en yakın olan asker konuşmaya başladı. “Angra bunu almasını istiyor. Bunu bir hediye, hoşgörüsünün bir sembolü olarak düşünsün. Ayrıca onun yanına gitmenizi de istiyor; böylelikle ona Angra’nın mesajını iletebileceksiniz.”

Yorgunluk, açlık ve bir dünya endişe Mather’ın kafasını iyice karıştırdığından düşünceler aklında bir o yana bir bu yana savrulup duruyordu. Askerlerden birinin attığı yumruktan eğilerek kurtuldu ama bir diğeri boşluğuna bir başka yumruk indirdi. Birden nefesi kesildi ve iki büküm yere devrildi.

Mather, güçlkle yerden kalkarken asker de yanına eğildi.

“Hayatta kalırsan, ona Angra’ya karşı çıkan herkesin başına bunların geleceğini anlat. Hayatta kalmasan bile, eh, sarırım bu da ona mesajımızı iletecektir.”

Bunu söyledikten sonra Mather'ın omurgasına dirseğiyle vurup onu yüzüstü yere devirdi. Mather kesik bir homurtuyla öylece kaldı.

Phil askerlerin kolları arasında iç çekiyordu.

Aynı anda saldırdılar. Yediye karşı tek başına kalan Mather dövüşmeye çalışsa da bedenine inen her bir yumrukta umutsuzluğu hissediyordu.

Angra, Meira'nın yerini biliyordu. Mather da bu dövüşü kaybedecekti. O yüzden ona yardım etmek için yanında olmayacaktı.

Mather yerinden fırlayıp en yakındaki adama saldırdı. Gözünün önünde, her bir hücrelerini sonsuz sessizliğe gömen, büyük bir şimşek çaktı.

Bir asker başka bir taş atarken yere yığıldı. Fakat ardından başka bir şey gelmedi... sadece acı vardı.

Ceridwen

GISELLE, Putnam'da karaya çıktıktan sonra Yakimliler Ceridwen, Jesse ve Lekan'ı Güney Eldridge Ormanı'nın Langstone Nehri'yle buluştuğu noktada, yanlarına atlar ve bir günlük erzak verip kraliçelerinin dileğini hatırlatarak bıraktılar. Yakim'i yok etmeden Angra'yı durdurmalıydılar. Böyle bir şeyi nasıl yapacaklarına dair bir ipucu vermemişlerdi. Aslında bu daha iyiydi çünkü Ceridwen, Giselle'in emirlerini uygulamak istemiyordu. Yine de Angra'yı nasıl durdurabileceği hakkında da bir fikri yoktu. Meira'nın ortaya çıkmasını ve bir planı olmasını mı umacaktı? Angra'nın yerini öğrenip onu öldürmeye mi çalışacaktı?

Ceridwen, Giselle'in mührünü cebinde taşımaya devam ediyor ve yaklaşan savaşın ağırlığı, dikkatini Jesse'nin varlığından uzaklaştırıyormuş gibi davranıyordu.

Onu sonsuza dek görmezden gelemeyeceğini biliyordu. Ama alev ve sıcak aşkına, o acı sona erene dek bunun için çabalamaya devam etmeliydi.

Sığınmacı kampı Langstone'dan bir günlük mesafedeydi ve Ceridwen geceyi ormanda kamp yaparak geçirmeyeceklerine memnundu. Güneş, kararan gökyüzüyle ufukta

birleştğinde ormanların arasından Rania Ovaları'na çıktılar.

Burayı seçmelerine Lekan'ın kocası yardım etmişti. Daha önce Eldridge'in derinliklerinde kamp kurmuşlardı ama bu kadar çok Yazlı sığınmacıyla ıslak ve serin iklim pek de ideal sayılmazdı. Şimdiki kamp yeri ormanın bitiminde; ağaçlara gerekli ihtiyaçlarını toplayabilecekleri kadar yakın, Yazlılara ihtiyaçları olan sıcak ve kuru havayı verecek kadar ovanın ortasındaydı. Ceridwen kurak rüzgârı içine çekince kalbi, kokuların getirdiği anılarla dolup taşı. Yaz'a dair anılar, güneşin altında çatlayan toprağın kokusu...

Giselle'in mührünü sıktı. Yakim kraliçesi Angra'dan koruyacak bir krallığı olan tek kişi değildi. Ve şimdi Simon ölmüş ve Ceridwen de Yaz'ın hayatta kalan tek varisi olmuştu...

Ceridwen boğazındaki düğümü yutmak üzere gözlerini kapadı. Ağabeyi *ölmüştü*, Angra usul usul ama kararlı adımlarla dünyayı köleleştiriyordu ama içinde, derinlerde bir yerde hastalıklı bir düşünce en uzun soluklu hedeflerinden birinin sonunda gerçekleşmesine seviniyordu. Yıllar boyunca Yaz'ın tek hükümdarı olmayı dilemişti.

O tam anlamıyla bir Yazlıydı işte, her durumda keyiflenecek bir şey bulabiliyordu.

Ceridwen gözlerini güçlkle araladı. Gecenin maviliği ve açık kahverengi çimenlerin üzerinde onlara doğru gelen birkaç kişi belirdi.

"Lekan!"

Kaleo uzun çimenlerin arasından öne çıktı. Ardından birkaç asker onu izledi. Ceridwen onların sığınmacı gibi davranan Yakimli değil de Yazlı olduklarını görünce rahat bir nefes

aldı. Lanet olasıca Giselle... Kaleo Yazlılara gelenin kim olduğunu söylediğinde askerler yeniden kampa döndüler.

Lekan atını sürmeye başladı ama çok geçmeden dizginleri çekti. Yaralı bacağı artık kanamıyordu ama yine de yere atıldığında canını yaktı. Çimenlerin arasındaki Kaleo'ya ulaşmak için hiç tereddüt etmedi ve ikisi birden, Kaleo'nun gücüyle yere devrildiler. Bedenleri, bellerine ulaşan çimenler arasında ve kahkahalar eşliğinde gözden kayboldu. Sonrasında gelen sessizlik Ceridwen'in bakışlarını Jesse'ye çevirmesine neden oldu.

Maskesi olmadan çok farklıydı ve Ceridwen'in onunla konuşmadığı pek çok konudan biri de yeni bir maske isteyip istemediğiydi. Ceridwen, bir parçasının Lekan ve Kaleo'yu dudaklarında bir gülümseme ve apaydınlık yüzüyle izlerken onun tüm duygularını yüzünden anlayabilmeye bayıldığını inkâr edemezdi.

Sonra Jesse atının üzerinde gerildi. Yutkunup Ceridwen'e bakarken boynundaki tüm kaslar titriyordu. Başını öne eğdi ve sanki ondan bir emir almış gibi atını harekete geçirerek kamp yolunda gözden kayboldu. Ceridwen o gittikten sonra daha rahat nefes alabilmeyi ummuştı. Ama değişen bir şey olmadı; içinde en ufak bir rahatlama eser yoktu.

Ceridwen, Lekan ve Kaleo'nun yanına doğru atını sürdü. Atının toynakları yanlarında tıngır mıngır sesler çıkartarak ilerlerken Kaleo yattığı yerde doğruldu.

"Prenses! Onu yaralı getirmişsin. Yine."

Ceridwen omuzlarını silkti. "Sadece senin ilginden ne kadar hoşlandığımı bildiğim için."

Lekan kollarını iki yana açıp omuzlarını düşürdü. "Beni yatırın en iyisi. Başka bir yerde yaralanmayacağımın garantisi olmadığı için en iyisi yatak istirahati."

Kaleo, Lekan'ın tişörtünün kumaşını avuçlarının arasında çekştirip suratında Ceridwen'i kıkır kıkır güldüren bir ifadeyle eşine daha çok yaslandı.

"Siz ikinizin yan çadırında yattım daha önce," dedi. "Yatak *istirahati* fikrinin de pek güvenli olacağını sanmam."

Kaleo bir kahkaha attı ve Lekan da fırsattan istifade hemen üzerine atladı. Fakat hâlâ taze olan yarasının üzerine gelince acıyla inledi. Kaleo, Lekan'ın dizine bakmak için harekete geçtiğinde sözcükleri yumuşadı ve baştan çıkarıcı şakalara dönüştü. Ceridwen onlara alışık olmasa yüzü kızarabilirdi.

Onları baş başa bırakıp uzaklaştı. Kamp, gelişigüzel bir çember içinde uzanıyordu. Yeni sığınmacılar geldikçe yeni çadırlar ekleniyor; bu da karmaşık ara yollar ve patikalar yaratıyordu. Karmaşık ve dağınık bir grup için karmaşık ve dağınık bir kamptı burası.

Ceridwen atından inip onu kampın sonundaki bir ağıla bağladı. Herkes çadırlarına girmiş, sokakta sadece nöbet tutan askerler kalmıştı. Askerler onu gördükçe başlarıyla selamlıyorlardı. Her bir çadırı inceledi. Her şey yerli yerindeydi.

Yumruklarını istemsizce sıktı.

Yani, her şey neredeyse yerli yerindeydi. Çevresindeki üç yüz kadar sığınmacı aslında Yakim askeriydi. Burada toplamda sekiz yüz kadar insan vardı.

Ceridwen homurdandı. Bu demek oluyordu ki, bu kamp-ta kendileri kurtarılmaya ihtiyaç duymuş köleler tarafından ele geçirilmiş üç yüz kadar çadır olabilirdi.

Lanet olasıca Giselle.

Kaç Yakim casusu, asker kılığında geziyordu? Kaç ailelerin ve emekçilerin arasına gizlenmişti? En kötü ihtimalle her bir Yakim askeri Ceridwen'in dövüşçülerinin yerini almış

olsa, en fazla yüz elli Yakimli olmayan askeri olduğu anlamına gelirdi. Yüz elli. Angra'nın karşısında herhangi bir şekilde durabilmek için... bu rakam sadece komikti. Yakimli askerleri de kullanmak zorundaydı. Fakat neyin karşılığında?

Sığınmacı askerler yıllardır, sayılarındaki azlığa karşı savaşta hep bir kargaşaya sebep olmuşlardı. Yaz'ın güçlerini zayıflatan gerilla tarzı dövüşü uzun süre sürdürebiliyorlardı. Ağaç tepelerinden sürpriz saldırılar, yollara kurulu tuzaklar...

Ceridwen alnunu ovuşturdu.

Bunların herhangi biri Angra karşısında bir şey ifade eder miydi gerçekten? Yaz'ın üzerindeki hâkimiyeti her neye dayanıyorsa, bunu cidden gerilla savaşıyla ortadan kaldırabilir miydi? Çünkü önce Yaz'a gidecekti; Giselle'in emirleri her ne olursa olsun. Yakim de Angra'nın tehdidi altında biraz terleyebilirdi.

"Wennie!"

Ceridwen sırttı. Bugüne kadar ona sadece bir kişi böyle seslenmişti ve bunu ilk duyduğunda burnunu kııştırmıştı. Ama bu, şimdi sekiz yaşında olan Amelie'yi daha da heveslendirmekten başka bir şeye yaramamıştı. Yakimli kız Yaz'a satıldığında henüz iki yaşındaydı ve Kaleo ile Lekan'ın görür görmez onu çok sevip yuvalarına getirmeleri çok uzun sürmemişti.

Lekan, Giselle'in söyledikleri hakkında tek kelime etmemişti. Bir kez olsun, "Benim kızımın hayatı o sürtüğün Yaz'a saldırı planını hayata geçirmek için kullandığı paraymış sadece," dememişti.

Ceridwen, Lekan'ın böyle bir şeyi asla düşünmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu onu. Böylece, onun adına da öfkelenme işi Ceridwen'e kalmıştı.

Kollarını Amelie'ye açınca kız koşarak ona sarıldı. "Lekan döndü," dediğinde Amelie'nin iri kahverengi gözleri daha da büyüdü. Sol gözünün altındaki Y şeklindeki damgası gülümsemesiyle kırıştı. Yetişkinen damgalananlara göre onun izi daha düzleşmiş ve daha az fark edilir olmuştu. Fakat yine de oradaydı. Amelie bir şekilde Yakim'e dönecek olursa yeniden Yaz'a gönderileceğine dair açık bir kanıt gibiydi. Şimdi Yaz'ın malıydı ve -tıpkı Ceridwen ve grubunun kurtardığı tüm diğerleri gibi- varoluşun olmadığı bir hayattan kurtulmak için burada herkesten gizli yaşamak zorundaydı.

Bir maske bu damgayı gizleyebilirdi. Ceridwen yutkundu. Sığınmacılarını Ventralli'ye göndermeyi bir zamanlar düşünmüştü. Ama hemen vazgeçmişti bundan.

Amelie ellerini çırpı ve dağınık siyah saçlarını omuzlarında oraya buraya savurarak koşmaya başladı.

"Baba!" diye haykırdığında ovada bir yerlerde Lekan'ın sesi yankılandı.

"Amy!"

Ceridwen gülümsedi. Bir çocuğun hâlâ *çocuk* gibi davranabilmesini, mutluluğunu ve saflığını görmek onun niçin tazeleyici olmuştu.

Sol tarafında biri kıpırdandı. Ceridwen döndüğünde Jesse yakınlardaki bir meşalenin altında belirdi. Koyu renk saçları omuzlarına, köprücük kemiğine, önü açık gömleğinden tenine değiyordu. Birkaç gündür doğru dürüst tıraş olamadığından beliren sakallarının altındaki kemikli çenesi aydınlıkta daha da belirgindi. Daha önce onu hiç bu kadar darmadağın görmemişti. Yine de o, bu dağınıklığı sanki bilerek seçtiği bir giysi gibi taşıyordu. Ceridwen bu Ventrallili hallerine

gölümsememek için kendini zor tuttu. Tüm olumsuzluklarına rağmen bir şeyi güzelleştirmek onlara özgüydü.

“Çocukların henüz gelmedi mi?” diye sordu Ceridwen. Sesi, kiminle konuştuğunu yeniden fark ettiği anda, boğazında düğümlenen bir hisle giderek kısıldı.

Jesse de en az onun kadar şaşkın görünüyordu. Zaten gergin olan bedeni şaşkınlıkla sarsıldı. Elleri ceplerinde, omuzları teslim olmuş bir vaziyette düşüktü. “Hayır. Birkaç askerle konuştum.” Yüzünde keder olsa da çok geçmeden onu savuşturmayı ve olumlu bakmayı başardı. “Gemiyle gelmemiş olabilirler. Birkaç günlük yolları var.”

“Onları aramak için birilerini gönderebiliriz.”

“Evet. Evet, çok iyi olur.” Jesse, kendine, hevesine hâkim olmaya çalıştı. Fazlasını istemekten ya da duygularını göstermekten çekiniyordu.

Dört yıl, dedi mantığı. Ben onu dört yıl bekledim.

Dört yıl, diye karşı çıktı kalbi. Ben onun için dört yıl bekledim.

“Sana bir...” Boğazını temizledi. “Bir çadır verdiler mi?”

Başını iki yana salladı. “Çocuklarımı sorduğumda onu da sormalıydım.” Boynunu kaşıdı. “O an doğru dürüst düşünemiyordum.”

“Kim düşünebiliyor ki?” Ceridwen homurdanarak yürümeye başladı.

Jesse de bir adım gerisinden onu izledi. “Giselle’in askerlerini nasıl kullanacağını düşünmeye başlayabildin mi?”

Ceridwen yumruklarını iyice sıkıp kafasını çevirmeden seslendi. “Sen ciddi misin? Şimdi savaştan mı konuşmak istiyorsun?”

“Ventralli’nin hiç savaşa girmemiş olması işe yaramayacağım anlamına gelmiyor. Yıllarımı seni izleyerek geçirdim...”

Ceridwen döndü. Dış çemberden pek de uzak olmayan ve genellikle temelli kalacakları yer belirlenmeden önce yeni sığınmacılara verilen bir çadırın önündeydiler. Sivri çatıdan yere inen kumaşın üst üste geldiği noktalar içeri hava girişine izin verecek ama içini dışarıdaki gözlerden koruyacak şekilde yere çivilenmişti.

"Hayır," dedi sertçe. "Bir heykeltıraştan, sırf bir cam ustasını birkaç saat izledi diye, cam üflemesini beklemezsin öyle değil mi? Bundan sonra olacaklar seni ilgilendirmeyecek." Ceridwen çadırın girişini açtı. "İçerde bir yatak ve temiz su dolu bir kova olacak..."

"Ben onu demek istememiştim." Jesse'nin sesi kırılmış gibiydi. "Yıllarımı Yaz için savaşmanı izleyerek harcadım, o yüzden senin neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Konuşacak birine ihtiyacın olursa ben dinleyebilirim."

"Lekan da."

"Doğru." Jesse başını eğdi. "Ama ben... buradayım Cerie."

Ceridwen bir eli çadırın kapısında, gözlerini yola çevirdi. Bu yol, çoğundan daha karanlıktı çünkü yakında tek meşale yanıyordu. Bu yüzden her şey belirsizdi. Ezilmiş çimenler, eğik çadırlar ve üzerlerindeki yıldızlı gökyüzü.

"Askerler on beş dakikada bir gelir," dedi Ceridwen. "Daha fazla bir şeye ihtiyacın olursa sana yardım..."

"Cerie."

Ceridwen çadırın kapısını elinden bıraksa da ayakları uzaklaşmasına izin vermedi. Yapması gereken onlarca farklı iş vardı; Yakimli askerlerle nasıl yüzleşeceğini planlamalı, Jesse'nin çocuklarını aramak için adam göndermeli ve bir sonraki adımının ne olduğuna karar vermeliydi. Meira

Ventralli'den çıkmayı başaramadıysa bu savaş... onun elle-
rinde olacaktı.

Jesse haklıydı. Biriyle konuşmaya ihtiyacı vardı ama bun-
dan da öte, sadece birine *ihtiyacı vardı*. Ve her şeyden çok bu
ayaklarını sağlam yere basmasına yardım ederdi.

“Cerie.” Jesse sanki açtığı her bir yarayı tamir edebilecek-
miş gibi yeniden adını söyledi. “Üzgünüm. Raelyn için, Yaz
için... senin için. Seni tekrar ve tekrar kırdığım için özür dile-
rim.” Sonra zoraki bir gülümsemeyle devam etti: “Bana ne-
den bu kadar uzun dayandığını hâlâ anlayabilmiş değilim.”

Ceridwen'in nefesi kesiliyordu. *Ben de.*

Fakat onu sevmesine yol açan her bir sebep, kalbine en az
yarattığı acı kadar derin işlemişti. Her yaranın bir bahanesi
vardı ve sayısız gece bunları sayarak uykuya dalmıştı.

*Seni seviyorum çünkü Yaz'ın elçisi olarak Ventralli'ye geldi-
ğimde bir tek sen beni dinledin ve konsey ülkeme yardım etmeyi
reddetmesine rağmen halkım için çok uğraştın. Seni seviyorum
çünkü kralımda görmeyi dilediğim kendini adamışlığı sende gör-
düm. Seni seviyorum çünkü çocuklarını seviyorsun. Seni seviyo-
rum çünkü maske takma geleneğini ve halkının yarattığı her şeyi
seviyorsun.*

*Seni, abimi neden seviyorsam o yüzden seviyorum çünkü ben
de zayıfım.*

“Dur,” dedi Ceridwen.

“Seni hak etmiyorum,” dedi Jesse. “Bu yüzden annem
Raelyn'le evlenmemi istediğinde ona karşı koymadım. Seni
hak etmediğimi biliyordum ve bir başkasıyla evlenmemin
ikimiz için de daha iyi olacağını düşündüm. Ama sen bun-
dan sonra bile beni sevmeye devam ettin ve ben hep sana
layık olmak istedim. Ben de belki bir gün senin yanımdayken

olduğum adama dönüşebilirim diye seni yanımda tutmak istedim.”

“Dur,” dedi Ceridwen, bu kez daha yüksek sesle. Şimdi onu duyduğundan emindi.

“Ve üzgünüm Ceridwen.” Sesi çatallaştı. “Raelyn bağımlı kırdığında büyü umurumda bile olmadı... Benim tek istediğim sendin. Bunca yıldır bu arzumun bana yol göstermesine izin vermeliydim ama yapmadım. Ama sadece özür dilemekle kalmayacağım; yıllar boyunca sana içi boş bir sürü laf ettim. Sana söylediğim tek anlamlı şey, seni sevdiğimdi. Bu yüzden bunu günün her anında, sana hak ettiğin gibi davranmadığıma ne kadar pişman olduğumu kanıtlamak için söyleyeceğim. Seni seviyorum Ceridwen. *Seni seviyorum.*”

Ceridwen çadırına koşup onu burada özürleriyle baş başa bırakmak istiyordu. Ona böyle duygusal konuşmalar yapmamasını bağırmak geliyordu içinden. Çok daha fazlasını istiyordu. Günlerdir olan biten şeyler yüzünden içi simsiyah ve korkunç olan o dipsiz boşluğun kenarında o kadar uzun süre gezinmişti ki şimdi Jesse’nin söyledikleri onu düşmeye daha da yaklaştırıyordu.

Abisi, Ceridwen ona gerçek bir söz söyleyemeden ölmüştü. Ona yaptığı onca korkunç iş yüzünden bağırması; yapayalnız bir hayata mahkûm kalmasının onun suçu olduğunu söylemeyi istemişti. Bu onun suçuydu, Ceridwen’in düşmanı olmayı seçmişti.

Jesse’ye öfkeyle baktı. “Şimdi böyle diyorsun. Benim uğruna savaşmaya değer olduğumu dünyanın sonu gelince anladın.”

“Bunu her zaman biliyordum,” dedi Jesse. “Sadece senin için savaşmaya layık değildim.”

“Beni hak etmediğini hep biliyordum. Senin zayıf olduğunu biliyordum Jesse ve şimdi seni yeniden bir araya getirmek zorunda kalmak istemiyorum.” Bu suçlama Ceridwen’in kendi özgüven eksikliğini açığa çıkarmıştı. “Zayıfsın, yarım-sın, *yalmızsın*. Neden birinin sana yardım edebileceğini düşündün ki? Sen bir hiçsin ve bu yüzden yalnızsın; bu yüzden birçok kez başarısız oldun... çünkü içinde değerli hiçbir şey yoktu.”

Ceridwen sonunda dizlerinin üzerine düştü.

Tam olarak idrak edemeyeceği kadar yalnızdı. Annesi muhtemelen hayattaydı ama bugüne dek o ne işine yaramıştı ki? Simon ölmüştü ve açıkçası... ondan başka ne beklenirdi ki? Bir gün uyanıp ne kadar tehlikeli olduğunu mu anlayacaktı? Hayır, ağabeyi için mutlu son diye bir şey yoktu. Yaz için de, kendisi için de.

Sırtından ona bir çift kol uzandı. Tecrübeli ve titreyen kollar onu Jesse’nin göğsüne yatırdı. Bu göğsü, her bir gergin kası, teninin her bir zerresini çok iyi tanıyordu. Jesse de onun bedenini. Parmaklarını kolunun neresinde gezdirmesi gerektiğini; sol omzundaki o dokununca acıyan eski yara yerini biliyordu. Başparmağını kulağının hemen altındaki noktada ritmik bir şekilde gezdirirse bunu tüm bedeninde hissedeceğini biliyordu.

Ceridwen Jesse’yi, Jesse de Ceridwen’i tanıyordu ve şu an buradaydı. Ceridwen’in bedeni adeta kaskatı kesilmişti.

“Sana güvenmiyorum,” diye fısıldadı Ceridwen.

Jesse, “Güvenme,” dedi. “Ama kendimi ispat etmeme izin ver. Sana bir ömür borçluyum Cerie.”

Bir ömür sürecek ceza, pek çok şey anlamına gelebilirdi. Ama Ceridwen’in gördüğü, boynu kırılan kişi abisiydi. Onun

ömrü Ceridwen daha ona, yaptığı her şeye rağmen onu sevdiğini çünkü kalbinin, krallığının ve ülkesinin bir parçası olduğunu söyleme şansı bulamadan çabucak son bulmuştu.

Güvenli, uzun bir hayatı olacağını bilse Ceridwen kendini Jesse'den iyisini hak ettiğine inandırabilirdi. Ama şimdi, sürdürdüğü bu yaşamın ne kadar narin olduğunu ve muhtemelen genç yaşta savaşta öleceğini biliyordu. Böylesi bir hayatta ihtiyaçlara değil, sadece isteklere yetecek zaman vardı. Ve o Jesse'yi istiyordu.

Onu istiyordu çünkü her sabah yalnız uyanmak istemiyordu. Ona şu an sahip olabilecekken, orada olduğunu bilirken ona ait olmamasına dayanamazdı. Açgözlülüktü belki, evet. Aynı zamanda tehlikeli, düşüncesizce ve aptalcaydı.

Ama savaş bunu yapardı işte. İnsanlara aptalca gelen şeylerin önemini gösterirdi.

Altında bir döşek gıcırdadı. Jesse'nin dudakları altında dolaşırken parmaklarıyla saçlarını okşadı ve Ceridwen daha kelimeleri bir araya getiremeden teslim olmuştu.

Meira

YERLEŞKEDEKİ GERİLİM nefes almayı bile güçleştiriyor. Tek yapabildiğim ayakta dikilip duvara bakmak. O arada Oana dışarı fırlayıp kolunu omzuma doluyor. Rares yanımda sanki birilerini dinliyormuş gibi çenesi havada ileriye bakıyor.

Rares, Alin'le iletişim kurabiliyor. O halde ben de Mather ve yanındaki her kimse onunla iletişim kurabilir miyim? Onlar bağ değiller ama hükümdarlar halklarına irade ve güçlerini aktarmak için büyülerini kullanabilirler, yani belki de yapabilirim... Ne yapacağım? Onlara ani bir güç mü yollayacağım? Ya da gidip onları büyüyle buraya anında taşısam mı? Ama mevcut yaralarına bir de baş dönmesi ve kusmayı eklemenin bir anlamı yok.

Rares'e biraz daha yaşıyorum. "Neredeler? Bir şey mi olmuş?"

Rares aynı anda hem ağzını açıp hem parmağını kaldırıyor. Ve bir an durup kapıyı işaret ediyor. "Geldiler."

İleri atılmadan önce kapıyı ardına dek açıyorum. Arabanın sürücü koltuğunda Alin var. Rares ve Oana arabayı yerleşkenin içine alıp kapıyı sürgüleyene dek ben çoktan yanına ulaşıyorum.

Karşımda biri mor ve kırmızı şişlikler ardına gizlenmiş, diğeri kaşının altındaki bir kesiğin ardında iki mavi göz bakıyor. Mather'ın Buz Çözülmesi'nden biriydi. Beyaz saçları parça parça yüzüne dökülüyor.

"Phil?" diye soruyorum.

Efendisinden saklanan bir köpek gibi titreyerek başını sallıyor.

"Krali.. Kraliçem..." diye mırıldanıyor ve bunu söyler söylemez kendini kaybediyor. Araçtan aşağı atlayıp ellerini başına kapatıyor. Yere düşmeden hemen önce dizlerinin titrediğini görüyorum. Yerde adeta bir top olmuş duruyor.

"Üzgünüm... İstemedim... Çok uğraştım..." Nefes alamadan onu izliyorum.

Ne oldu?

Zihnimin kıyısında Oana'nın sakinleştirici sesini, anıran bir eşiği ve kulaklarımda esen rüzgârı duyuyorum. Gözlerim Mather'a çevrilince, hepsi birden sessiz bir vızıltıya dönüşüyorlar.

At arabasının içindeki yatakta sanki bedenini hızla içeri atıp alelacele yol çıkmışlar gibi yan yatırılmış. Kafasının sağ tarafı tamamen kanla kaplı; şakağındaki bir yaranın üzeriyse bordo olmuş. Alnında koyu renk bir sargı bezi görülüyor. Göğsü kesik soluklarla inip kalkıyor.

Onu daha önce de yaralı halde gördüm. Sığınmacı kampımızdaki görevlerden, özellikle de vahşi dövüşlerden sonra. Fakat tüm o yaralanmalarında acıdan bağırsa bile asla kendini kaybetmemişti. Hep yüzüme bakabiliyordu ve ben şu ana kadar hiç kalp atışlarımın sabit oluşunun önemini anlayamamışım.

Oana omzuma dokunuyor. "Onu içeri almalıyız tatlım," dediğinde ben Alin'le Rares'in Mather'ı taşımalarına engel olacak şekilde arada durduğumu fark ediyorum.

Ağlayan Phil'in yanına geriliyorum. Döndüğümde ayakta. Kollarını bedenine öyle sıkıca sarmış ki ortadan ikiye bölüneceğinden korkuyorum.

"Ne oldu?" Sorum Phil'i sarsıyor. Birkaç adım geriledikten sonra konuşmaya başlıyor.

"Hayır..." Avuçlarını gözlerine iyice bastırıyor. Konuşmadığı her an aklımda olasılıklar sıralanıyor. Peşime düşüp dağlara tırmanan Mather'ın düşüşü; Rintiero'dan kaçmaya çalışırken Angra'nın adamlarının saldırısına uğrayışı...

Phil kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor.

"Ne?"

Ellerini indiriyor. Bana bakıyor. Sonra Alin'le Rares arasında kaleye taşınan Mather'a dönüyor.

"O sesi susturmak zorundaydım," diye fısıldıyor Phil.

Bedenimin ısınmaya başladığını hissediyorum. "Angra mı?"

Phil usulca inleyip başıyla onaylıyor.

"Onlara söyledim... gittiğimiz yeri," diyor kelimelerin arasında durup öğürerek. "Yerinizi... söyledim... ve bizi dağlara götürdüler... ve Angra yoktu. Dedi ki... sizi geri döndürmek için biz yetermişiz. Angra'nın karşısına çıkan herkesi durdurmak için her şeyi yapacağını göstereceğini diye de adamlarına Mather'ı dövdürdü."

Phil elleri dizlerinde iki kat oluyor. "Sesleri susturmak için onlara nereye gittiğinizi söyledim ama onu gözlerimin önünde dövdüler ve... keşke sesler olsaydı da ona dokunmasalardı..."

Kalenin kapısı açılınca Rares, Mather'ın başı göbeğinde, geri geri içeri giriyor.

Phil'in sözcüklerini ve kendi kederimi sindirmeye çalışıyorum. Şu an beni darmadağın etmeyecek her şeye tutunmak zorundayım.

Yapmak zorunda olduğum, feda edeceğim her şeyde söz konusu olan yalnız benim hayatım. Bu uğurda başkalarını kaybetmeyi reddediyorum.

Bu arzumu büyüünün derinliklerine atıyor ve içimdeki boşlukta büyümesine müsaade ediyorum.

Mather yaşayacak. Duyuyor musun beni?

O yaşayacak.

Rares ve Alin onu, içinde masalar, bir el yıkama tası, bataniyeler ve mumlar olan ufak bir odadaki yatağın üzerine bırakıyorlar. Alin özürler dileyerek çıkarken nöbet yerine dönüyor. Rares ve ben de birkaç oda ötede Phil ile ilgilenen Oana'nın mırıldanışlarını duyacak kadar sessiz bir şekilde kapıda duruyoruz.

Rares kollarını bağlamış ve onu ilk gördüğüm andan beri ilk defa şakacı tavırlarını bir yana bırakmış durumda.

Ona fırsat vermeden konuşmaya başlıyorum. "Angra Paisly'ye gelmedi."

Rares bakışlarını Mather'dan çekiyor. "Doğrudan bir saldırı karşısında hayatta kalamayacağını biliyor... en azından yanında Primoria'nın geri kalan orduları olmadığı sürece. Ki yakında buna da sahip olacak."

Mather'a dönüyorum. Kafasının üzerindeki kan henüz taze.

"Yardımanın olmadan iyileşemez," diyor Rares.

“Hayır.” Başımı sallıyorum. “Yapamam... Canını daha çok yakarak hayatını riske atamam...”

Rares kollarımı tuttuğunda bakışlarında gördüğüm keder beni mahvediyor. “Benim yapabileceğim tek şey usulca öbür tarafa göç ederken onu rahat ettirmek olur. Çok fazla kan kaybetmiş; yarası çok derin... hayatta kalmasının tek yolu Kış büyüsü.”

Karar vermem için tek bir nefes yetiyor. Belki bundan bile kısa; aslında kesinlikle daha kısa. Yaralı, kan revan içindeki Mather’a göz ucumla tek bir bakış yetiyor.

“Kontrolünü kaybetmeni engelleyeceğim,” diyor Rares ama ben zaten başımla onaylıyorum. “Nesneleri kendine çekmekle aynı şey. Zihnini rahatlat ve seçiminin içinde yankılanmasına izin ver.”

Yatağın yanı başında duruncaya dek odada ilerliyorum. Mather’ın teni, olması gereken o hayat dolu canlı ton yerine gri görünüyor. Göğsü belli belirsiz yükselip alçalırken benimki onun gergin soluklarıyla acıyor.

Oturup Mather’ın elini tuttuğumda yatak gıcırıyor. Avcunda ter damlacıkları birikmiş ama parmaklarımı onun hissiz parmaklarına geçirip sıkıca tutuyorum.

Rares yanılıyor. Büyünün bu şekli, eğitim sahasında kılıçları kendime çağırmamdan çok daha farklı. O zamanlar önemli olan büyünün çalışma prensibini anlamaktı.

Şimdikiyse bir savaş.

Angra bana sataştı. Hazır olup olmamama bakmadan beni savaşın içine çekti. Ama mücadeleyi kazanmayacak.

Ve bir dahaki sefer, savaş benim kurallarına göre şekillenecek.

Bakışlarım Mather'ın kapalı gözkapaklarında. Herhangi bir uyanıklık emaresi bekliyor, kalbimin her atışıyla elini daha da sıkı tutuyorum.

O her zaman benim hayatımdaydı ve ben bundan fazlasını hiç istemedim. Çünkü insanlarımızın kurtarılmaya ihtiyacı vardı, çünkü onun Kış kralı olduğunu düşünüyordum, çünkü binlerce başka sebepten dolayı onu sürekli ve değişmez bir şekilde hayatımın içinde tutmuştum.

Omuzlarımdaki yeraltı mağarasının ağırlığıyla şimdi ne istediğimi biliyorum.

Onu istiyorum.

Onun hayatımın bir köşesinde dolaşmasını değil; tam merkezinde olmasını istiyorum. İçimi delen o gülümsemeyle tam merkezinde. Yeniden *biz* olmak; Meira ve Mather olmak istiyorum.

Bana bakmasını istiyorum.

Büyü akmaya başladığında her bir damlanın içimden akıp geçmesine izin veriyorum. Soğuk ve görünmez dalları tüm bedenini sarıyor. Her yerini nasıl bu kadar iyi tanıdığımı hayret ediyorum. Büyüyü ufak, kendi başına iyileşebilecek yaralanmalardan –tıpkı yıllar önce bir kılıç savaşında dizinden aldığı yara gibi– geçirip tüm enerjisini başındaki yaraya veriyorum. Orada tutuyor ve kanlı yaraya bakıyorum. Elini daha, daha, daha çok sıkarak...

Mather bir anda, sanki uzun süredir su altındaymış gibi derin bir nefes alarak uyanıyor.

Ve bana bakıyor. Nihayet bana bakıyor ve safir rengi gözleri yüzümdeyken kendimi yeniden evimde hissediyorum.

Yaşadığı rahatlama tüm kaygılarını yok etmiş gibi, "Meira," diyor. Bakışları arkamdaki Rares'e kaydığında hafifçe doğruluyor. "Nerede... ne oldu? Phil nerede?"

"O iyi." Rares bir adım öne çıkıyor o sırada. "Yakında toparlanır. Angra bugün, sizin hayatlarınızı öldürdüklerinin listesine ekleyemeyecek."

O konuya girmek için dudaklarımı ısıyorum. Rares bana şans vermeden söze giriyor zaten:

"Siz ikinizi baş başa bırakayım. Eminim konuşacak çok şeyiniz..." Durup bakışlarını Mather'ın elini tutmaya devam eden elime indiriyor. Elimi çekip çekmemek konusunda kararsızım.

"Zamanımız var," diyor Rares. Kapıyı arkasından kapatırken bu sözcükleri kalbime bir taş gibi çöküyor. Yeniden Mather'a döndüğümde bana doğru eğiliyor.

Aylardır bana hiç bu kadar açık bir şekilde bakmamıştı.

Yutkunup yarasını nazikçe okşarken gerçekten iyileşip iyileşmediğinden hiç emin değilim. Bakışları bakışlarımda, beni izlerken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluşuyor. Teni terle parıldarken kalbimin aniden hızlanışını yavaşlatmıyor.

"Leş gibi kokmuşsun," dedim öksürür gibi bir sesle.

Gülümsemesi daha da genişledi. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Sana... su lazım." Kalkıp lavaboya gidiyorum. Bir kumaş alıp oyalanmak için kumaşı suya batırıp bir süre duruyorum.

Mather bacaklarını yere indirdiğinde yatak gıcırıyor. "Göklerdeki kar adına ne yaptın bana sen?"

Havluyu ona uzattım. "Hayatını kurtardım. Bir şey değil."

Sargıları çıkartıp havluyu kanlı yaranın üzerine bastırırken bakışları bana kayıyor. Dikkatini benden ayırmazken, geçen her saniye omzuma ağır bir taş gibi çöküyor ve sessizlik devam ediyor.

“Phil bana olanları anlattı,” diyebiliyorum. “Angra başka kimin...”

Mather için endişelenmek, diğer tüm endişelerimi bir yana atmıştı ama şimdi hepsi geri geliyor ve soru soramayacak kadar çok korkuyorum.

Mather ayağa kalkınca yatak yeniden gıcırıyor. “Sadece biz,” diyor ve biraz olsun rahatlıyorum. “Dendera herkesi güvenli bir şekilde yönlendiriyor. Phil ile ben ayrılıp...” Duruyor. “Seni bulmaya gelecektik. Ama sakın kendini suçlayayım deme Meira... Daha önce seni bırakıp iki kez peşinden gelmedim. Dünyada hiçbir şey bunu üçüncü kez yapmamı sağlayamaz.”

Ona boş gözlerle bakıyorum. Beklediğim cevap bu değildi. Kanlar içinde, ölümden saniyeler önce kıl payı kurtulmuş bir halde ama en başından beri yanımdaymış gibi bakıyor ve ağzımdan çıkacak kelimeleri bekliyor.

Mather boynundaki kaslar gerilerek yutkunuyor. Öne doğru temkinli adımlar atarak üzerinde su tasının durduğu masanın yanında bana yaslanıyor. “Angra... adamları bizi buraya getirirken o bizimle gelmedi. Doğrudan bir saldırı düzenlemedi. Neden? Sen neden buradasın?”

Parmaklarımı su tasının çevresinde gezdiriyorum. Mather’a baktığımda istediğim her şeyden bahsetmekten-se büyüden, Paisly’den ve Angra hakkındaki planlarımdan bahsetmek birden çok daha kolay bir konu başlığı gibi geliyor.

Ben de her şeyi anlatıyorum; tabii birkaç detayı atlayarak. Şimdi ne olduğumu, Angra Kış'ın bağınu kırdığında olanları anlatıyorum ona. Rares'i, onu neden izlediğimi, tarikat üyesi oluşunu, büyümü kontrol edemediğimi, Angra'yı yenebilmek için daha fazlasını bilmem gerektiğini anlatıyorum. Ona labirentten, üç görevden, yeraltı mağarasından ve mağarayı açmak için Angra'dan almam gereken anahtarlardan bahsediyorum.

Ama Mather'a büyüü yok etmek için tam olarak ne yapacağımı anlatmıyorum. Ya da mağarada ölmezsem büyüün beni nasıl sonsuza dek yaşatacağından.

Yine de, hikâyem bittiğinde bana dehşet içinde bakıyor. Sonra başını sallayarak kendini toparlıyor ve yeniden masaya yaslanırken kolları bağlı bir şekilde dönüyor.

"Kış'a dönmeliyiz. Labirente..." diyor şaşkın bir şekilde. "Angra, Cordell'in başlattığı ayaklanmadan faydalanmaya başlamadan önce."

"Eninde sonunda gideceğiz. Ama bunu hazırlıksız yapmam. Angra karşısında hiç şansım olmaz." Derin bir nefes alıyorum. "Pek zaman da vermeyeceği belli."

"O halde biz de zaman kazanmak için onu zorlayacağız. Bir ordu bulacağız... bir yerlerde destekçilerimiz olmalı." Titrerek bir nefesle gözlerini kaparken masayı sarsıyor. "Ona saldırıp dikkatini dağıtacak ve ne kadar zamana ihtiyacın varsa senin için kazanacağız."

Gülümseyerek koluna giriyorum. "Daha sonra plan yaparız. Sen şimdi dinlen."

Gülümsüyor. "Bu bir emir mi kraliçem?"

Onu yatağa doğru itiyorum ama dokunuşumla sertleşen kolları hareket ettirmem mümkün değil.

“Evet bir emir,” diyorum onu yararsız bir çabayla yeniden iterek. “Ve eklemem gerekir ki bir daha ölüme bu kadar yaklaşmamı da emrediyorum.”

Ciddi bakışları altında yaptığım şaka istenen etkiyi yaratmıyor. Başta Angra’nın ona yaptıklarından bahsettim diye böyle ciddileştiğini düşünsem de sonra diğer elini kaldırıp elimi tutuyor.

“Üzgünüm,” diyor kederli bakışlarla. “Sadece bu kez peşinden geldiğim için üzgünüm.”

Tam ne demek istediğini soracakken hemen ardından gelen açıklaması nefesimi kesiyor.

“Daha önce iki kez gitmene izin verdim.”

“Sen hep Kış için en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın,” diyorum ama yüzündeki o pişmanlık, beni nefessiz bırakıyor. Bu suçluluk duygusunu aylardır içinde mi taşıyordun? “Herod beni Nisran’a götürdüğünde kurtarmak için yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Angra hâlâ seni Hannah’ın oğlu sanıyordu. Seni yakalasaydı... Şimdi yaptığından çok daha kötüsünü yapardı. Sen uzak durarak bana yardım ettin... Seni onun elinde görmek beni mahvederdi. Ochak’tan siyasi sebeplerle ayrılmıştım. Öyle biteceğini nereden bilebildin ki? Hem, Kış’ta kalıp Buz Çözülmesi’ni eğiterek bana çok daha fazla yardımcı oldun.”

Mather’ın ağzının bir tarafı hafifçe kıvrılıyor; gözleri yüzümde dolaşiyor. “Kendimi kötü hissetmemem için beni ikna etmeye çalışacağını biliyordum. Ama görev dışında daha fazlasını yapmalıydım. Daha fazlası olmalıydım. Senin için. Özür dilerim Meira.”

Yutkunsam da boğazımdaki düğüm bir türlü geçmek bilmiyor. Elimin üzerindeki parmakları kıpırdanınca

kollarındaki kaslar dokunuşumla daha da sertleşiyor ve ben bedeninin ne kadar gergin olduğunu, ona ne kadar yakın durduğumu fark ediyorum. Gözleri dudaklarıma doğru inip beni sarsacak kadar uzun bir süre orada kaldığında yüzünde gördüğüm o yumuşaklık başımı döndürüyor.

“Sen... dinlenmelisin,” diyorum ama ağzımdan çıkanları ben bile duymuyorum.

“Dinlenmeliyim,” diyor sanki söylediklerimin yarısını duymuş gibi. Sanki o da nefes almakta güçlük çekiyor.

Kar aşkına, daha önce bana hiç bu kadar yakın olmuş muydu?

Dudaklarım aralanıyor.

Böyle durmalı mıyız?

Bir adım gerilemem aramızdaki büyüyü bozmaya yetiyor.

Elini yüzünde dolaştırıyor. “Dinlenmeliyim. Sanırım haklısın.”

Sonunda onu yatağa yatırmak için yardım etmeme izin veriyor ve bitkin bir homurtuyla yatağa düşüyor. Baştan çıkmamak için hemen geriliyorum.

“Bir şeye ihtiyacın olursa...” diyor ve susuyorum çünkü biliyorum ki *ikimizin de* bir şeye ihtiyacı olduğuna eminim.

Mather yüzünde cilveli bir gülümsemeyle, “Sana gelirim,” diyor.

Kapıdan güçlkle çıkıp arkamdan kapatıyor ve hemen kapıya yaslanıyorum.

Bende bir sorun var. Tüm sorunlarımı bir anda çözmeyi beklemiyordum ama en azından istediğim kişiyi sevmeme izin verecek kadar yol aldığımı zannediyordum. Ama bu sa-
vaşa girip, yeraltı mağarasına indiğimde...

Onu üzme istemiyorum.

“Belki de o, durumu bu şekilde görmez.”

Şaşkınlıkla olduğum yerde zıplıyorum. “Cidden mi?” diye homurdanıyorum Rares’e. Yanaklarım kızarmaya başlıyor. “Beni mi dinliyordun?”

Karşı duvarda yaslanıp durduğu yerden doğruluyor. “Düşüncelerin resmen avaz avaz bağırıyordlardı canımın içi.”

“Bazen senden hoşlanmak çok zor oluyor.”

“Oana’yla hakkımdaki kötü anılarınızı daha sonra paylaşsınız.” Bana bakmaya devam ediyor. “Mutluluğu hak ediyorsun Meira. Kısa sürecek de olsa.”

Kollarımı bağlıyorum. “Sadece benimle ilgili değil.”

“Ah, işte bu değişik bir gelişme, hissedebiliyorum. Sanırım içinde kuvvetli bir duyguya sesleniyorum. Senin adına kararlar verdikleri için Efendi ve Hannah’dan nefret ediyordun ama görünüşe göre sen de Mather’a aynı şeyi yapıyorsun. O daha verilecek bir karar olduğundan bile haberdar değilken onun geleceğine ilişkin bir kararı onun adına veriyorsun.”

“Ben öyle bir şey...”

Ama bunu inkâr etmenin bir yolunu bulamıyorum.

Rares omzumu sıvazlıyor. “Senin şu oğların, ardından yaşayacağı tüm üzüntüye degeceğini düşündüğüne eminim. Çünkü *değersin*.”

İçimde öyle derin bir acı var ki Rares’in sözleri bunu yatıştırır mı bilmiyorum.

“Ben daha *kendimi* sevdiğimden bile emin değilken,” diye başlıyorum, “onu nasıl sevebilirim ki?”

Rares ben daha gerilemeye fırsat bulamadan dudaklarını sımsıkı kapayıp alınma parmağıyla *tak* diye vuruyor. Suratımı asmaya başlayarak alnımı ovuşturuyorum.

“Kes şunu,” diyor. “Bizi kurtaracak kişi hakkında bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğimi sana söylemiştim. Aşk, sanki uğruna büyük çabalar sarf edildikten sonra ulaşılacak bir amaçmış gibi davranıyorsun. Ve evet, elbette çabalaman gerekecek, ama işin özünde aşk bir seçimdir. Eşini, halkını, *kendini* severken de böyledir bu. Bunları hissettiğin an öyle davranırsan çoğu insan gibi olur ve gelip gelmeyeceği bilinmez bir duyguyu sonsuza dek bekler durursun. Ama eğer her gün, her ne olursa olsun, kendini sevmeyi seçersen seni hiçbir şey durduramaz canımın içi.”

Kesik bir kahkaha atıyorum. Aslında her şey seçimlerden ibaret. Büyünün kurallarının bile ötesinde. Ben çoktan tüm kusurlarımla kendimi seçmeyi denedim.

Elimi Rares’in koluna koyuyorum. “Muhteşem bir baba olacaksın.”

Beli belirsiz nemlenen gözlerini kırpıştırarak kalakalıyor.

“Ben de bu seçim için savaşıyorum,” diyor. “Peki ya sen? Sen ne için savaşıyorsun?”

Cevabı hemen bulamıyorum. Neyi *önlemek için* savaştığımı biliyorum, dünyanın sonunu. Bu yüzden eğitim sırasında Rares’ten Angra’nın ne yaptığını soruyorum. Onun tehdidi beni canlandırırsın diye. Ama bu tamamen öfke, korku, endişeye, yani karanlık ve kontrol edilemez duygulara dayanıyordu.

Mather’ı iyileştirmekse öyle kolay ve hızlıydı ki. Sanki... *huzurluydum*.

Büyümü kullanırken de buna odaklanmalıyım. Neşeli, harika şeylere; tıpkı burada Rares ve odaların birinden çıkıp Phil’in uyuduğunu göstermek için parmağını dudaklarına götüren Oana ile konuşmak gibi.

Uzun zaman önce böyle bir aileye sahip olamayacağımı anlamıştım. Tuhaf ama tam olabilecek başka bir versiyonuna Mather’la sahip olabilirdim. Ve dünyanın geri kalanı da buna sahip olmayı hak ediyor.

İşte bunun için savaşıyorum. Bir olasılık.

Rares gülümsüyor. “Artık hazırsın.”

Gözlerimi kısıyorum. “Hazır mıyım?”

Ama aslında hissediyorum. Kalbimin derinliklerinde bir çözülme var. Büyü, içime yumuşak ve güçlü bir şekilde yerleşiyor, kar tanelerinden bir şelale gibi narın.

“Son derse hazırsın,” diyor.

O ana dek öfkeden bir battaniyenin altında; aklımın yarısı arkadaşlarımda, yarısı Primoria’da endişe içinde eğitim görüyordum. Ama şimdi, Mather’ın odasının kapısına bakınca, buraya geldiğim ilk andan beri hiç olmadığım kadar net hissediyorum.

Angra benim cesaretimi kırmak istedi.

Fakat tek yaptığı beni kırılmaz biri yapmak oldu.

Meira

ELLERİM KAFTANIMIN cebinde, çemberin kıyısında dikiliyorum. Bulutlarla kaplı gökyüzü Oana, Rares ve benim üzerimi yumuşak bir ışıkla aydınlatırken kalbim, gürleyen gökle beraber atıyor.

Son dersin büyüyle savaşma becerilerim üzerine olacağını sanmıştım ama üzerimizde dönüp duran bu gri bulutlar eğitim sahasının tam sınırında bitiyor, sadece bizim tepemizdelere. Bir başka gök gürültüsü ile saniyeler sonra üzerimize bir sağanak boşalıyor.

Bu fırtınayı Rares yaratıyor.

O çemberin diğer tarafında rahat bir şekilde dikilirken ben iyiden iyiye geriliyorum.

"Büyün... sana soğuk gibi geliyor değil mi?" diye soruyor.

"Öyle olması gerekmez mi?"

Rares hızlı adımlarla eğitim ringinin üzerinde dolaşmaya aşıyor. Bense hâlâ kenarında, dışarıda duruyorum. Oana bahçenin bir köşesindeki banktan bizi izliyor. Dudaklarındaki keyifli gülümseme aklımı daha da karıştırıyor bu yüzden Rares gelip tam önümde durduğunda neler olup biteceğini merakla bekliyorum.

“Büyü bana... ılık geliyor,” diyor. “Ne sıcak ne soğuk; sadece doğal, içimi karıncalandıran bir his gibi. Bir Yazlıya sana hissettirdiklerinin tam tersini hissettirir; deli gibi bir ateştir büyü. Bir Sonbaharlı için tüylerini diken diken eden bir esinti; bir İlkbaharlı için ısınan hava gibidir. Bunun nede-nini hep merak etmişimdir. Ancak krallıkları izlediğim yıllar-da büyüü algılayış şekillerinde çok büyük farklar olduğunu gördüm. Tüm Ritimler büyüü benim gibi hissediyor; doğal bir karıncalanma gibi. Neden Mevsimler bunu daha yoğun yaşıyor? Neden sen kendini buzlarla çevrili gibi hissediyor-sun?”

Omuzlarımı silktim. “Bunu daha önce hiç düşünmemiş-tim.”

Rares gülümsüyor. “Bir teorim var canımın içi. Büyünün tam anlamıyla üzerinde olan tek krallıklar Mevsim Krallık-ları. Kral ya da kraliçeleri, kanları güçle harmanlanmış tek kişiler. Öyle ki bu güç belirli mevsimlerle fiziksel olarak ben-zeşmelerine sebep oluyor. Ya Mevsimlerin büyüye olan bağı, diğer tüm krallıklardan daha güçlüyse? Ya onlar en güçlü Krallık Bağları olma özelliğine sahiplerse? Bana göre doğal büyü diye bir şey yoktur; yani yağmur yağdırmak da kar yağdırmakla aynı zorluktadır. Ama senin için bir kar fırtınası çıkartmak korkutucu derecede kolay olacak diye düşünüyö-rüm. Öyle değil mi?”

Boynumda asılı madalyonla oynarken soğuk metal bede-nimdeki soğuk noktalardan sadece biri. Şu ana dek göğsüm-deki buz gibi his o kadar süreklidydi ki bunu hiç fark etmi-yorum bile. Kış hükümdarının kış koşullarını kontrol etmesi mantıklı. Tüm krallığımız ona o kadar yatkın ki bu yetenek içime işlemiş olmalı.

“Ama Mevsimler her zaman zayıftı. Ritim Krallıkları gelişirken biz yerimizde sayıyorduk.” Ritim Krallıkları’nda söylenip duran basmakalıp bir inancı tekrarlıyorum.

Rares dudaklarını sıkıyor. “Bunun bizim doğamızda olduğuna inanıyorum. Bir tehdidi fark edip onu ortadan kaldırmak. Bilincimizde bunun neden bir tehdit olduğunu anlasak da anlamasak da. Bence Ritim Krallıkları sizden korkuyor. Ya da tüm Mevsimler gerçek güçlerini kullanırsa korkacaklar. İçinizden biri bunu çoktan başardı ve o, Çürüme’yi korkunç bir şekilde kontrolü altında tutuyor. Sen de canımın içi, dünyayı değiştiren sonraki Mevsim olacaksın.”

Rares bunu söyledikten sonra ellerini havaya kaldırıyor ve yağmur üzerimize düşmeye başlıyor. Omuzlarım düşen damlaların altında eğiliyor; birkaç saniye içinde sırlıslık oluyorum. Rares, artık hemen anlayabileceğim bir dövüş pozisyonu aldığı anda tüm kaslarım beni de pozisyon almaya itiyor. Eller havada, bacaklar gergin, omuzlar gevşek.

“Bu ders sana öğrettiğim her şeyin hasadı olacak. Fakat önce basit bir dövüş dersiyle başlıyoruz,” diyor. “Dövüşürken büyüü sadece savunma amaçlı kullanabilirsin. Onu, zarar vermek amacıyla, saldırıda kullanırsan Çürüme’yi beslersin. O yüzden bana... büyü olmadan saldır.”

Bekliyor. Dudaklarımı sandığa doğru büzerek içinden bir kılıca sesleniyorum. Silahlanır silahlanmaz da saldırıya geçiyorum.

Rares üzerime atılıyor. Kafam karıştığı için tereddüt ediyorum; bir silah kullanmayacak mı? Ama hayır; onun bir silahı var aslında. Silahını görmek nefesimi kesiyor.

Sudan bir kement, yanağımı sıyrıp kılıcıma vuruyor. Yağmur damlaları Rares'in emriyle bir kırbaça dönüşüp elimdeki kılıcı avlunun diğer tarafına fırlatıyor.

Büyüyü bir objenin içinde tutmak, Kraliyet Bağları'nı kullananlara hava durumunu ve krallıklarını yönetebilmek için gereken diğer elementleri kontrol etme gücü verir. Bir insan bağın içindeki sınırsız büyü ise bunları daha büyük bir hassasiyetle kullanma yeteneği sağlar. Bunu anladıktan sonra bile yaşadığım panik hemen son bulmuyor. Rares'in kırbağı bir kez daha üzerime inmek için hareketlenirken dehşet içinde geriliyorum.

Ellerimi kaldırıyorum. İçimden yükselen soğuk hava su damlacıklarını kristal buz tanelerine dönüştürünce elindeki kırbağ gözlerimizin önünde yere düşerek tuzla buz oluyor.

Rares'in gözleri parlıyor şimdi. "Çok güzel!"

Gurur ve güçle karışık bir duygu hissediyorum. Yeniden yapabilir miyim ki? Başka neler yapabilirim?

O sırada yükselen gök gürültüsü ile ben de öne atılıyorum. Rares haklı; kar, soğuk ve buz benim doğal halim. Bunları hissetmek üzere kendimi serbest bırakıyorum. Hep göğsümde tuttuğum, kullanmaya korktuğum, kontrolü kaybetmekten çekindiğim o soğuk yumrular... Ne olduğumu bulduğum andan bu yana ilk defa onların karşısında diz çöküp bir parçam olduklarını kabul ediyorum. Çünkü öyleler; ben bir Kışlıyım. Benim her yanımda buz.

Rares benim kılıcımı alarak saldırıyor şimdi. Saçının her bir telinden, tüm giysilerinden sular süzülüyor. Yağmurla ıslanan gri yün kaftanı ağırlaşmış sarkmış. Parmaklarımın tek bir hareketiyle ıslak ucunu bir buz kütesine dönüştürüyor ve onu aşağı doğru çeken su katmanları oluşturuyor.

Dengesini sağlamak için sendelerken ben elindeki kılıcı fırlatmak üzere bir tekme atmak için dönüyor ve...

Oana, yüzünde sanki dövüştüğümüzü anlamamış gibi narin bir gülümsemeyle, aramızda beliriveriyor. Arkasındaki Rares bana bir bakış atıp kılıcını yeniden sandığa göndermeden önce sırtarak eteklerinin ucundaki buz parçasından kurtuluyor.

“Önündeki sınavlar seni başka şekillerde de test edecek,” diyor Rares gök gürültüsü ve fırtınanın yarattığı kargaşa içinde. Fırtına, aldığımız her nefeste şiddetini giderek artırıyor. “Sen yeraltı mağarasının anahtarlarını almaya çalışırken Angra sana her şeyi fırlatacak. Labirent de. Fiziksel engeller en az endişelenmen gereken konu. Şimdi, saldır ona canımın içi.” Eliyle karısını gösteriyor.

Başta tereddüt etsem de yumruğumu sıkıyorum. Ona doğru bir adım attığımda Oana kıpırıyor.

Bir kılıç ya da su damlaları çakırmak yerine Oana, kollarını sıkı sıkıya sardığı bedeniyle hızla dönüp sonunda dizlerinin üzerine düşerek ellerini toprağın üzerine vuruyor. Bununla birlikte...

Şimşekler.

Ayaklarımın hemen dibine düşen kör edici şimşeklerle geriye doğru sendeliyorum. Oana başını kaldırıp bana baktığında o narin gülümsemesi en az kocasınınki kadar vahşi ve ben daha ayağa kalkmaya fırsat bulamadan zıplayıp ellerini yeniden yere vuruyor. Böylece bir kez daha tam aramıza bir yıldırım düşüyor. Hava, elektrik akımı ve alevler yüzünden ısınırken tenimde havadaki enerjiyi hissedebiliyorum. Güçlülükle ayağa kalkıp koşmaya, şimşekler çaktıran çılgın Pa-isly’liyle arama mesafe koymaya çalışıyorum.

Oana şimşekleri tercihi ediyor. Onları çağırması senin buzu çağırman kadar kolay da değil ama ne diyebilirim ki? Kadın ateşten hoşlanıyor.

Yağmurla ıslanan çimenlerin üzerinde savrularak koşuyor ve her yarım çamurlu sulara bulanarak ahırın arkasındaki bir su birikintisinden atlıyorum.

Oana beni buraya kadar izlemiyor –yani henüz– ama arkama baktığımda Rares’in de orada olmadığını görüyorum. Onun aslında zihnimde olduğunu anlamam sadece bir saniye sürüyor. Hemen ayağa fırlıyorum.

Kes şunu! diye bağıyorum. *Ne yapıyorsun? Bunu yapamazsın...*

Yapamaz mıyım? diye soruyor. *Zihninde hiç savunman yok canımın içi. Çürüme için iki savunma şekli vardır; saf büyüünün koruması ve irade gücü, irade gücün onu yeniden yapılandırmazsan zamanla zayıflar. Çürüme’nin sana bulaşmasını önlemek için elinde saf büyü kalır ama Angra da hâlâ bir bağ. Onu engellemeyi öğrenmek zorundasın. Labirent saf büyüden yapılmıştır, bu sebeple de daha güçlü bir irade ister. Ah, işte Oana da geliyor.*

Bir at koşuyor. Parmaklarımı toprağın üzerinde gezdirip bir şey... bir taş arıyorum.

Oana sahneye girdiğinde taşı ona fırlatıyorum. Dikkati dağılınca da ahırın kapısına tutunup çamurlu kaygan zeminde ilerleyip daha az kaygan olan bir parça çimene çıkana dek dengemi sağlamaya çalışıyorum. Hemen arkama düşen yıldırımın ardından bir sonraki yapıda, depoda buluyorum kendimi. Oradan sonra kale sadece birkaç adım ötede ve avantajı elinden almak için kenarından kuvvet alıp hızlanabilirim.

Ama benden saklanamazsın canımın içi. Beni engelleyene kadar olmaz.

Nasıl yapılacağını bilmiyorum! Bunu nasıl engellerim?

Diğer her şeyi yaptığın gibi. Anneni engellemiştin değil mi? Onu nasıl yaptın? Ah, değişik bir anıymış bu da...

Sonbahar. İki sığınmacımız Crystalla ve Gregg'in, korkunç bir görev için İlkbahar'a gitmeleri ve esir düşüp öldürülmelerinden hemen önce, kısa bir süre için güneyde bir kampımız vardı. Crystalla saçlarımı örerken ben de kamp ateşinin önünde oturuyorum. Efendi de Kış'ın ekonomisine ilişkin bir ders anlatıyor. Sözcüklerine dikkatimi vermem çok güç çünkü Crystalla'nın parmakları kafatasımda narince doluyor ve kamp ateşinin isiyile burada olmanın sıcaklığı gözkapaklarımı usulca kapatıyor, kapatıyor, kapatıyor...

"Küçük bir fedakârlık," diye fısıldıyor kulağıma. "Benim küçük fedakârlığım."

Artık o Crystalla değil.

Arkamı döndüğümde kanlar içinde, göğsünden yüzüne kadar üzeri bordo kan pıhtılarıyla kaplı açık yaralarıyla Hannah duruyor. Acıdan kıvranarak gerilerken elleri, Herod'ın kanlı beyaz saçlarından tutup onu benden uzaklaştırdığı başına gidiyor. Benim tek yapabildiğimse çığlıklar atıp durmak.

DUR! Görüntüler gözümün önünden akarken dizlerim çamurlara batıyor. Böyle olmamıştı! ÇIK ZİHNİMDEN!

Çıkart beni canımın içi, diyor Rares. *Hımm, peki ya şu nasıl?*

Bana karşı başka anılar kullanamadan deponun arkasından çıkıp bahçede onu arıyorum. Anılarımı bu şekilde kullanmaya *hakkı* yok. Hannah hiçbir zaman nazik, sevdi dolu, anaç bir kadın olmamıştı.

Ona karşı duygularım çok kolay su yüzüne çıkıyor. Tam olarak öfke değil bu; tanımlayamadığım, doğrulukla

kavrayışın karanlık ve soğuk bir karışımı gibi bir his. Bilmeyerek de olsa onu bu nedenle engellemiştim. O benim anemdi ama kraliçem olmak dışında hiçbir şey için en ufak bir çaba göstermedi.

Hadi bakalım, onunla konuşabilecek miyiz?

Öfkeyle bahçeyi yeniden gözden geçiriyorum; onu hâlâ göremesem de dövüşe hazırım. *Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok.*

Hâlâ öfkeli olduğumdan değil ya da değişeceğine inandığımdan. Onunla artık işim bittiğinden. Ona ihtiyacım yok ve Rares yeniden onu yol açtığı bu kargaşanın içine getirirse sadece daha çok sorun çıkacak.

Göğsüme ölümcül dalgalar halinde yayılan niyetim ile etrafımdaki hava, aldığım her nefeste içimi donduruyor. Hattamı çok geç anlıyorum: Rares'e saldırmak üzere atağa geçtiğim sırada kendimi Oana'nın saldırılarına açık bırakıyorum.

Bir cızırtı ve bir kırbaç sesiyle arkamdaki toprağa yıldırım düştüğü anda yerimden fırlıyorum. Oana, örgülü saçlarını savrurak ahırın etrafından dolaşmış.

Yuvarlanıp kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum ve tüm o yağmur tanelerini çevremde kat kat buza çeviriyorum. Üzerimi kaplayan bu kubbe Oana'nın yıldırım gökyüzünden tepeme inmeden hemen önce ortaya çıkıyor. Buzdan bariyerim patlayınca yıldırım yere iniyor. Geriye doğru fırladığımda, buz kristalleri yüzümün yanından geçerken dirseklerimin üzerine düşüyorum.

Engelle beni canımın içi!

Rania Ovaları. Efendi toplantı çadırında başımda dikilmiş dururken hissettiği hayal kırıklığı yüzünden okunuyor. Madalyon kutusu ellerinde.

“Bu görevde sana asla güvenmemeliydim. Senin yüzünden Angra kampımızı buldu. Senin yüzünden Cordell’le müttefik olmak zorunda kaldık ve bu ittifak sayesinde krallığımızı ele geçirdiler.” İcini çekiyor. “Senin bir başarısızlık örneği olduğunu hep biliyordum.”

HAYIR! Görüntü kaybolmadan Efendi’ye bağıryorum ve bu çılgılığım Rares’e yakarışa dönüyor: *Hayır dur!*

Nefes alamıyorum. Efendi’nin hayali o kadar canlı ki ayağa kalkarken başım dönüyor. Oana aradaki mesafeyi kapıyor ama bir türlü kendimi toparlayabilmek için soluklanamıyorum. Uzun zamandır korktuğum kelimelerin altında nefesim kesiliyor.

Engelle beni! Rares artık bağıryor.

Oana’ya saldırıyorum. Eğitim alanı artık bir bataklığa dönmüş halde. Yağmur, ringi öylesine doldurmuş ki yanına ulaştığımda kayarak sırtüstü düşüyorum. Onu bacaklarından yakalayıp etrafa çamur sıçratarak yere deviriyorum.

“Senin bir başarısızlık örneği olduğunu hep biliyordum.”

Bu sadece benim. Bunu söyleyen Efendi değil, *Efendi hiç böyle bir şey söylememişti.* Bunu söyleyen benim. Bedenimdeki her bir katmanı çözerken bile buna sıkıca sarılıp duran benim.

Kendimi sıkıyorum. Başından beri hep bendim. Ve bunu biliyorum, aylardır suçlanması gereken tek kişinin kendim olduğunu biliyorum. Fakat bu gerçeği fark etmek şimdi içimi aydınlatıyor.

Suçlanacak tek kişi bensem o zaman üzerimde kimse-
nin gücü yok demektir. Ne Efendi’yle ilgili anıların, ne Hannah’yla ilgili anıların ne de başka bir anının. Hepsı benim parçam; hatalar, dehşet ve pişmanlıklar kadar güzellikler,

huzur ve sevgi de. Tıpkı Crystalla ve Efendi'yle ateşin başında oturduğum o keyifli ve huzurlu an gibi. Hangi anıları tutup hangilerini atacağımı seçemem. Ya hepsi ya hiçbiri. Ve ben mutluluğumdan *vazgeçmeyeceğim*.

Titreyen bacaklarım, ağrıyan kollarım ve yağmurla buz parçalarından sızlayan yüzümle güçlkle ayağa kalkıyorum.

Oana bana bakarken çaresiz ve savunmasız bir pozisyon-
da olmasına rağmen gülümsemesi hiç de soluk değil. As-
lında bu gerçek bir savaş değil çünkü o, benim kazanmamı
istiyor.

Son bir şans, diyor Rares yeniden. Bir sonraki anı pek hoş olmayacak.

Hayır olmayacak. Muhtemelen tüm güvensizliklerimi su yüzüne çıkaran, kötürüm edici bir anı olacak.

Fakat umurumda değil. Tüm o korkunç, kıvrandıran göl-
geler de dahil hepsi benim parçam. Hepsi benim ve artık bu
gerçekten daha fazla saklanmayacağım. *Bu acıların beni kötü-
rüm etmesini hak etmiyorum; bu suçluluğa gömülüp kalmayı*
da çünkü evet işleri batırdım belki ama yaptığım her hatadan
bir ders çıkardım.

Hannah'yı bu şekilde engellemiştim. Onu aştım çünkü
bunların hepsi benim. Ben hatalar, zaferler, ölüm ve yaşa-
mım. Yetenekliyim, güçlü ve kudretliyim ve bu savaş her ne
getirirse getirsin –ölüm bile olsa– onunla bir kraliçe gibi kar-
şılaşacağım.

Rares'e bağıryorum. **UMURUMDA DEĞİL.**

Aldığım her nefesle birlikte büyümü hissediyorum ama
bu kez kontrolü kaybetmekten korkmuyorum. Ben büyüm-
den ibaretim, o da benden. Bana en az kar ve buz kadar itaat
edecek.

Bileğimin bir hareketiyle elime, üzerinden akan yağmur damlacıklarıyla parlayan bir kılıç geliyor. Oana'nın sükûneti eğlendiği her halinden belli bir bakışa dönüşünce ayağa kalıyor.

Kılıcımla Oana'nın üzerine atıldığımda Efendi'nin yıllar boyu verdiği eğitimi ezberleyen bedenim kendi başına buyruk hareket ediyor; büyümse yılların bastırılmışlığından kurutuyor.

Savurduğum kılıcımla gerileyen Oana aramızda dans eden küçük yıldırımlar gönderiyor. Büyük bir yıldırım daha düşüremeyeceği kadar yakın duruyorum. Tabii kendisi de benimle birlikte kızarmak istemezse. Attığı her bir minik şimşeğin etrafında dans ederken gülümsemesi daha da büyüyor. Bir yandan da gözlerinin kısılmasından ve soluk soluğa kalan halinden büyük çaba sarf ettiği anlaşılıyor.

Depoya doğru gerileyerek bir an dengesini kaybedip toparlamaya çalışırken... ellerini havaya kaldırıyor. Bu defa yeni bir yıldırım için değil.

Teslim olmak için.

Çünkü kılıcım boğazına dayalı.

Oana gülümsüyor ve ben o gülüşte yaptığım şeyi görüyorum.

Büyümün kontrolünü kaybetmedim. Kendimi öfke ya da negatif duygularla beslemem gerekmedi. Kendime güvenilek her şeyi akışına bıraktım ve böylelikle... kazandım.

Kollarım güçten kesilince kılıç yere düşüyor. O anda gökyüzü de cevap veriyor. Yağmur durup gök gürültüleri susunca bulutlar masmavi bir göğü açığa çıkartacak şekilde geri çekiliyorlar. Artık bir yıldırım tehdidi yok.

Sol tarafımda ağır ama kuvvetli bir alkış duyuyor, başımı çeviriyorum. Bedenimdeki her bir kas, ağrıyor ve her yarım günler boyu sürececek bir katılık içinde. Ama her şeye değdi. Aldığım her bir yara ve kesik... Şu an hissettiğim gibi hissetmek için onları binlerce kez daha kabul ederim. Ve bu his Efendi'nin, Hannah'nın ya da Rares'in onayını almakla da oluşmadı.

Ben, kendimi bir bütün yaptım. Ben, bana yeterim.

Yüzümdeki gülümsemeyle, Rares'i kalenin ana kapısı önündeki merdivenlerde görüyorum. Mather ve Phil de yanında. Phil'in suratında tam anlamıyla dehşete düşmüş ancak bir yandan da büyülenmiş bir ifade var. Mather ise...

Şaşkın, afallamış, hayretler içinde. Bana nasıl baktığını anlatacak kelime bulamıyorum. Bakışları üzerimde, sırlıslıkla olmuş saçlarımdan çamur içindeki kaftanuma kayıyor. Sanki beni tek bakışta göremeyecekmiş gibi parça parça inceliyor. Sonunda gözlerimle karşılaştığında yaşadığı şok, daha önce onda hiç görmediğim bir bakışa bırakıyor yerini. Hep hayalini kurduğum bir bakışa.

Bana, sanki beni seviyormuş ve bunu kimin gördüğü umurunda değilmiş gibi bakıyor.

Mather basamaklardan inerken hareketleri hâlâ biraz kısıtlı. Avlunun diğer tarafından bana doğru yürümeye başladığında gözlerim, elindeki bir şeye takılıyor.

İçimde yeni bir hayretle ona doğru koşup yarı yolda yetişiyorum.

"Bu Phil'e verilmişti," diyor chakramımı kaldırarak. "Başka bir tehdit sayılacaktı sanırım. Ama artık bir silaha ihtiyacın olacak mı ondan bile emin değilim... bu *muhteşemdi*."

Uzanıp tereddütle, yuvarlak bıçağın içinden geçen eski ahşap sapa dokunuyorum. Bu kadar güçle başka bir şeye ihtiyacım yok... ve bunun beni tüketmesine izin verebilirim.

Ama ben bir şeylere, insanlara ihtiyaç duymak *istiyorum* ve bu seçimim, nasıl oluyorsa, beni daha da güçlendiriyor. Bana yapacaklarını düşünmeden bir şeyleri seçmek. Beni dönüştüreceği kişiyi umursamadan.

Sadece istediğim için seçmek.

Gözlerimi Mather'dan ayırmadan chakramımı alıyorum. "Bü olmadan ben, ben değilim, değil mi?"

Başını sallamadan hemen önce yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Sen olduğun şekilde mükemmelsin."

Ve söylediklerini inkâr etmem mümkün olmadığından içimi büyük bir sevinç kaplıyor.

Ceridwen

YAZ SIĞINMACI kampına geldikleri gece yaşadıkları yakınlaşmaya rağmen Ceridwen, Jesse'den uzak durmak için kendisine onlarca sebep buluyordu. Bunlardan en büyüğü de en çok beklediği ve korktuğu sebebi: Angra'nın Yaz'ı kuşatmasının haberi.

Ceridwen, Angra'nın onun krallığında varlığını güçlü bir şekilde gösterdiği haberini getiren elçiye bağırmmamak için kendini çok zor tutuyordu. Yaz'ın onun büyüsunü nasıl hemen kabul edeceğini biliyordu çünkü. Her bir üst sınıf Yazlı büyü akımına o kadar alışkındı ki Angra da onlar için farklı olmayacaktı. Tabii bitmek tükenmek bilmeyen neşeleri sonunda Angra'nın Rintiero'da gösterdiği dehşet ve itaatle yer değiştirene kadar.

Fakat bu durum ona avantaj sağlıyordu aslında. Telmuz'da gözü kapalı dolaşabilirdi. Angra oradaysa küçük bir grup askerle şehre girip dehşet imparatorluğunu yıkmak kolay –ve hatta keyifli– olurdu.

Bu yüzden onların yapacağı şey de bu olacaktı: Telmuz'a gizlice girip Angra'yı öldüreceklerdi.

Bazıları ilk elden olmak üzere hepsi de Angra'nın büyüsunün nasıl yayıldığını biliyordu. Kimin hangi krallıktan

olduğunun bir önemi yoktu; onun büyüğü insanları sınırlar olmadan etkilerdi. Fakat Ceridwen, Rintiero'daydı ve etkilenmemişti; Jesse ve Lekan da. Demek Angra'nın büyüğüne karşı koymak mümkündü. Ve bu dünyada, büyüğü Ceridwen'in Yaz sığınmacılarından daha iyi kim direnebilirdi? Kendilerini Simon'ın boğucu neşesinden kurtarmak için eğitmişlerdi.

Evet çılgıncaydı ama mümkündü. Ellerindeki her aleti kullandıkları müddetçe.

Tozlu yolda, kampın Yakim tarafına giderlerken, "Onlara ne söyleyeceksin?" diye sordu Lekan.

Ceridwen'in parmakları avuçlarındaki mührü sıktı. Hepsiyle karşı karşıya geldiğinde Yakimlilere bunu göstermeye cesaret edememişti. O, Giselle'in uşağı değildi ve bu işin sonunda elde edilecek her iyi sonuç ona mal olacaktı. Yine de Ceridwen'in aklına, Yakimlileri kendi yanında savaşmaya ikna etmek için başka bir şey gelmiyordu.

"Onlar Yakimli. Eminim Angra'ya karşı savaşmak, Giselle'in olduğu gibi onların da ilgisini çekecektir."

Lekan homurdandı. "İyi ama ona karşı yapacakları ilk hamlenin Yaz'ı kurtarmak olması konusunda ne hissedecekler?"

"Hayır elbette buna bayılmayacaklar. Onlar Ritim vatandaşları. Yüzüme gülecekler ve muhtemelen aralarından birini yumruklamak zorunda kalacağım."

Yakim askerleri ancak Ceridwen bir platformun üzerine çıkıp tüm kampın önünde Giselle'in planlarını anlattığı zaman ortaya çıkmışlardı. Tıpkı beklediği gibi tüm Yakimliler kraliçelerinin amacından haberdar değildi. Bu sebeple bir hareketlenme olmadan önce askerler öne çıkıp; iki gün boyunca

kendi yurttaşlarına olan biteni anlatmışlardı. Bu Yakimlileri ilgilendiren bir mesele olduğundan Ceridwen onlara bu zamanı vermişti.

Şimdi ise birden durdu. Ovadaki kavrucu sıcak bu defa onu her zamanki gibi rahatlatmıyordu. Ateşler aşkına, şimdi onlara ne söyleyecekti?

“O zaman sen de öyle sunma,” dedi hiç de rahatlatmayan bir ses.

Ceridwen döndüğünde Jesse’yi onları izlerken gördü.

“Senin çocuklarınla olman gerekmez mi?” diye sordu Ceridwen şaşkınlığını gizleyemeden.

Jesse’nin gülümsemesinde hafif bir kırgınlık vardı belki ama yüzünün çoğunu kaplayan çuval bezinden maskesiyle seçmek güçtü. Burada da elinden geldiğince Ventralli geleneklerini devam ettiriyordu. “Uyuyorlar ve onları buraya getiren Kışlılar kapılarında nöbette,” dedi. “Bu yüzden ben de size katılabileceğimi düşündüm. Yakimli askerlerle yüzleşeceğini duydum. Bir Ritim kralının varlığı işine yarayabilir...”

“Birkaç öfkeli Ritim’le baş edebilirim,” dedi Ceridwen.

“Baş edebilirsin, evet. Peki onları seninle savaşmaya ikna edebilir misin?” Jesse dudaklarını büzdü. “Ben sadece destek olmak adına varlığımı teklif ediyorum. Başka bir şey yok. Tek kelime etmeyeceğim.”

Lekan boğazını temizledi ve pek de fısıltıya benzemeyen bir sesle, “Yanımızda olması pek de kötü bir fikir sayılmaz,” dedi.

Jesse başını salladı. “Teşekkürler Lekan.”

Görünüşe göre Jesse’nin ihtiyacı olan tüm izin de buydu. Çevrelerinden dolaştı ve Yakimlilerle toplantının yapılacağı yöne doğru birlikte yürümeye başladılar.

Jesse duyamayacak kadar uzaklaştığında Ceridwen hızla Lekan'a döndü. "*Kötü bir fikir sayılmaz öyle mi?*"

Ama Lekan'ın hiç de özür diler bir hali yoktu. "Senin inatçılığınla kaybedecek vaktimiz yok. Angra'nın Telmuz'da ne kadar kalacağını kim bilir? Bu planı şimdi hayata geçirmek zorundayız ve onlara ihtiyacımız var Cerie. Bunu biliyorsun."

"Eminim sebeplerimizi anlayacaklardır," diye itiraz etti Ceridwen, yürümeye devam ederken. Jesse hâlâ birkaç adım öndeydi. "Angra'yı öldürmek tüm bunları bitirecek."

Lekan bıkkınlıkla derin bir soluk aldı. "Bir *Yakimlinin* Mevsim mantığını anlayacağını mı düşünüyorsun? Sen düşündüğümünden de inatçıymışsın."

"Bu da ne demek şimdi?"

Lekan, Jesse'nin sırtına doğru bakıp kaşlarını kaldırdı. Ceridwen anlamadığını belirtmek için omuzlarını silktiğindeyse homurdanarak konuşmaya başladı: "Kazanmak için gereken desteği, sırf henüz Jesse'yle bir araya gelmeye hazır olmadığın için reddetmek istiyorsun."

Ceridwen içgüdüsel bir şekilde itiraz etmek üzere dudaklarını araladı. Fakat Jesse tam o anda onlara dönmüş; alanı dolduran insanlar onu Lekan'a bağırma zahmetinden kurtarmıştı. Sığınmacılar günlük hayatlarına devam ederken ya çadırlardan birine giriyor ya da kovalarla bir şeyler taşıyorlardı.

Ceridwen usulca konuştu: "Bunu *şimdi mi* konuşmak istiyorsun?"

Lekan yanaştı. "Çocukları yanımızdayken mi konuşmak istersin? Ya da Kaleo... Onun da ilişkinizle ilgili bazı fikirleri olduğunu biliyorum ama geri döndüğümüzden beri seninle

ilk kez baş başa kaldığımızı göre, evet, bence şimdi konuşmalıyız. Çünkü beğensen de beğenmesen de ben seni seviyorum Cerie ve bu konuyu böylece bırakamayacak kadar uzun süredir acı çekişini izliyorum. Jesse hakkında tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?”

“Bu toplantıyı onsuz halletmek istemem ondan kaçtığım anlamına gelmez,” dedi Ceridwen öfkeyle. “İnatçılığım daha önce hiç sorun olmamıştı. Bu kampı ben yönetiyorum ve...”

“Kampı Kaleo yönetiyor,” diye araya girdi Lekan. “Jesse hakkında konuşmaktan bu kadar kolay kurtulamayacaksın.”

Ceridwen, Lekan bu konunun derinlerine dalmadan hızlandı. Şimdi, Jesse arkaya dönmüş ona bakıyordu. Ceridwen yutkunup hızını düşürdü. Ensesinden terler akıyordu.

Bir süre sonra Lekan ona yettiğinde bakışları çevrelerindeki çadırlardaydı. Bunlar, kampın Yazlıların olduğu kısımdan çok farklıydılar; daha ağır, kare çerçeveli ve daha belirgin açılı çadırlardı. Yakın bölgesine gelmişlerdi.

“Ben sadece mutlu olmanı istiyorum,” diye fısıldadı Lekan.

Ceridwen mührü öylesine sıkı tutuyordu ki resmen kolu uyuşmuştu. “Biliyorum.”

Lekan, kendisine açılabilceğini düşünerek konuşmadı ama Ceridwen başka ne söyleyebilirdi ki?

Geldiğimiz gecedan beri Jesse'yle pek konuşmadım.

Ömrümü onla geçirmek istiyorum. Ama bunun için hiçbir hamle yapmadım çünkü onun gücünün kalıcı olacağından korkuyorum. Tüm bunlar yine elimden gidecek.

Zayıf erkeklere daha önce de güvenmiştim.

Adil bir karşılaştırma değildi bu. Simon hiçbir zaman ona nasıl “ihanet ettiği”nin farkında değildi; o sadece hayatını

yaşamış, krallığı mahvetmiş ve bu sırada Ceridwen de bir gün hatasını anlar umuduyla onun gölgesinde yaşamıştı.

Ama Jesse kendi hatasını anlamıştı.

Yeniden dönüp ona baktı. Ceridwen'in düşüncelerini okuyabiliyormuş gibiydi. Küçük bir gülümsemenin ardından bir köşeyi dönüp onları yönlendirdi.

Hayır, Ceridwen'in hayatında böylesi güçsüzlüğe yer yoktu. İşte bu yüzden Jesse'nin çocukları Kışlı korumalarıyla ortaya çıktığında içinde sonsuz bir şükran duymuştu. Jesse'nin tüm zamanını alıyorlardı. Ceridwen'in de kendi işleri vardı zaten; Angra'ya saldırılarını planlamak, Meira'nın kaderi için umut etmek ve Yakimli askerlerin liderlerine, onlarla kampın dışında görüşmek istediğini söylemek gibi işler.

O, Lekan ve Jesse, Yakim alanından çıkıp kalçalarına kadar uzanan altın rengi çayırların arasına girdiler. Ceridwen orayı her zamanki gibi boş bulacağını sanıyordu. Neden askerler onu dinleyeceklerdi ki?

Bu nedenle çayırların sınırında durdukları ve orada bekleyen bir avuç Yakimli nefret dolu bakışlarla onlara döndüğünde neredeyse kahkahalarla gülecekti. Gelmişlerdi ama görünüşe göre amaçları onu öldürmekti. Devrik Ritim kralını gördüklerine şaşırdılsa da bunu belli etmediler.

Askerlerden biri öne atıldı. "Son iki günümüzü sizin yol açtığınız pisliği temizleyerek geçirdik. Bize bir açıklama borçlusunuz."

Ah evet, gerçekten de geliş amaçları onu öldürmekti. Birkaçının belinde silahı vardı. Elleri kılıçlarının kabzasında hazır bekliyorlardı. Fakat sol gözlerinin altında, hepsinin aslında kim olduğunu gösteren Y mührü göze çarpıyordu. Onlar Yaz'ın malıydı.

Ceridwen yüzünü ekşitti. “Yol açtığım pislik mi? Sizi ilk başta köle gibi satan kraliçeniz değil miydi?”

Askerlerin başındaki adamın yüz ifadesi karardı. “Bir Ritim kraliçesinin neden böyle bir şey yaptığını anlıyormuş gibi davranma...”

Ceridwen onu susturmak için mührü kaldırdı. “Giselle’in bunu neden yaptığını gayet iyi biliyorum. Sizin varlığınızı bana bildiren kendisiydi. Yeni emirlerini size iletmem için bana mührünü verdi. Angra’yla savaşırken benim yanımda olacaksınız.”

Asker gözlerini kıstı. Sert bir yanıt verememişti.

“Açık bir savaşta onunla mücadele edecek sayıya ulaşmadık,” diye devam etti Ceridwen ve Lekan’a döndü. “Ama liderlerim ve ben, esir karavanlarını kurtarmakta kullandığımız taktikleri değiştiriyoruz. Angra hâlâ Telmuz’dayken ona küçük ama doğrudan bir saldırı planlıyoruz...”

Asker güldü. “Telmuz’da mı? Hayatlarımızı Yaz’ı geri almak için tehlikeye atmamızı mı bekliyorsun? Tam olarak kim için? Abin öldü. Kraliçemiz sana planından bahsettiğine göre niyetini de biliyor olmalısın. *Senin için* –bir Mevsim soylusu ve üstelik yanlış cinsiyetteki bir Mevsim soylusu için– Yaz’ı geri almamızı bekliyorsan çok ama çok yanılıyorsun.”

Jesse sözünü tutarak yanında sessizce dursa da Ceridwen onun gerildiğini hissettiği için baktı. Bu tip durumlarda ona alışık değildi. Geçmişte bu tip toplantılarda sorumluluğu üstlenen hep Raelyn ya da Jesse’nin annesi olurdu. Ama şimdi kollarını kavuşturmuş, gözlerinden onu savunmak için ateşler çıkarak yanında duruyordu.

Ceridwen rüya mı görüyordu?

Yakim askerleri liderlerine katılarak homurdandılar. Aralarından birkaçı yumruğunu havaya savurmaya bile kalkmıştı.

“Sakin ol Cerie,” diye mırıldandı Lekan yanında.

Ceridwen dilini ısırđı. Lekan haklıydı, bu adamlara bağırmanın bir faydası olmayacaktı. Karşısındakiler Yakimliydı, ancak akla ve mantığa değeri verirdiler. *Sakin* bir akıl ve mantığa.

Alev ve sıcaklık aşkına, bu onun damarlarında akan sıcak ve telaşlı Yaz kanına taban tabana zıttı.

“İlkbahar kralı, bu kez sadece Kış’a değeri, tüm dünyaya karşı bir tehdit,” diye başladı şaşırtıcı derecede sakini bir tonla. “Ventralli ve Cordell’i çoktan ele geçirdi. Kış ve Yaz’dan bahsetmiyorum bile. Yaz onun ele geçirdiğı yerlerin en yakını ve sonuncusu. Yani onu devirmek için en büyük şansımız. Savaşçılarım bu krallığı Angra’nın bildiğinden daha iyi biliyorlar. Yardıminızla, Angra’yı hâlâ oradayken yenebiliriz ve sonunda onun boyun eğdirdiğı krallıklar listesine Yakim’i de eklemesini engelleyebiliriz.”

Asker öne doğru hızla iki adım atıp mührü Ceridwen’in elinden aldı. Bir an için bakıp adamlarına döndü. “Mühür Yakim’in,” diye açıkladı, sanki Ceridwen yalan söylüyor olabilirmiş gibi. Sonra yeniden Ceridwen’e döndü. “Angra’yı yeneceğiz... ama senin için değeri. Bu savaş, sadece savaşta başarılı olanların yönetimiyle kazanılabilir. Adamlarımı ve beni komutaya geçireceksin, Angra öldüğünde Yakim’in eliyle ölmüş olacak.”

Ceridwen’in tüm sükûneti kayboldu ve birden nehre kapılmış giden öfkeli bir gemi gibi savrulmaya başladı. “Kesinlikle olmaz. Savaşçılarım ve ben Telmuz’u iyi biliyoruz. Ayrıca savaşta sizden çok daha tecrübeliyim.”

“Senin yaptıklarından hangisine savaş denir ki?” diye sordu asker. “Katıldığın tek savaş genel Yaz barbarlığıydı. Stratejiden anlasaydın kraliçemin planını çok önceden çözebilirdin. Şu an yüzleştığımız tehlike *bir başka Mevsim’den* geliyor ve sen benim bu savaşı yönetmene izin vereceğimi mi düşünüyorsun? Bu saçmalık.”

Bu defa Lekan’ın ciddi tıslayışı bile Ceridwen’i durduramadı. Adamın üzerine öyle bir atıldı ki yüzlerinin arasındaki bir avuç mesafeden ağzından çıkan dumanları hissedebiliyordu.

“Yaz’ı işgal etmeyeceksiniz. Sana söz veriyorum ki Giselle’in planı işe yaramayacak. O Ritim kaltağına asla boyun eğmeyeceğim.”

Asker yumruğunu kaldırıp gerilerken onu durduran o el olmasa Ceridwen’in gözünü morartmaya hazırды.

“Ona elini kaldırmayacaksın.”

Yakimlilerle yaptıkları konuşma dikkatleri çekmişti. İnsanlar başlarını çadırlarından dışarı çıkartıp sokaklara dökmüşlerdi. Fakat Jesse hiçbirine aldırmış etmeden duruşunu korudu. Bu atılganlığı Ceridwen’i de şaşırtmıştı.

Duruşunda zerre kadar şüphe yoktu. Maskesi bile bakışlarındaki yoğun duyguyu gizleyemiyordu.

Adamı bıraktı. “Bu savaş başlatan şeytanı gördüm,” dedi Jesse, askere. “Angra’nın Ventralli’yi darmadağın edişine şahit oldum. Onu yenmek için ne gerektiğini biliyorum... Ceridwen gibi baskıya karşı dayanıklılıklarını ispatlamış liderler gerek. O, dünyayı herkes için güvenli bir yer yapmadan durmayacak ve bizi yönetmesini isteyeceğimiz kişi de böyle olmalı. Ritim ya da Mevsim olmamız inan bu savaşın umurunda değil. Hepimizi etkileyecek. O yüzden

hepimiz bu konuya eşit şekilde korumak ve kurtarmak amacıyla bakmalıyız.”

Jesse, Ceridwen’in yanına gelip ona gülümsedi.

“Dünya değişiyor.” Jesse hâlâ askerle konuşsa da bakışları şimdi Ceridwen’in üzerindeydi. “Geçmişteki sorunlarımızla uğraşamayız; yoksa kendimizi hep başladığımız yerde buluruz.”

Asker başını salladı. “Bir Ritim kralının bir Mevsim soylusunu koruyacağı günü göreceğimi hiç sanmazdım.”

Ben de, diye düşündü Ceridwen.

Jesse başıyla onayladı. “Bu olacak mucizelerin daha başlangıcı.”

“Tabii Angra’yı yendikten sonra,” diye araya girdi Ceridwen. “Bunun için de yardımınız gerek. Telmuz’a sızacak askerlere ihtiyacımız var, evet, ama aynı zamanda kampta kalıp burayı koruyacak birilerine de ihtiyacımız var.”

Ağırbaşlılığı askerin ona şaşkınlıkla bakmasına yol açmıştı. Sonunda kraliçesinin mührünü kaldırıp ona gösterdi. “Askerlerimi ben yönetirim ama...” Yutkunduktan sonra tek nefeste devam etti: “Senin komutan altında.”

“Ben...” Ceridwen ne diyeceğini bilemiyordu. “Teşekkürler. Liderlerim ve ben kısa süre sonra stratejimizi kararlaştırmak üzere buluşacağız. Kampın Yaz tarafında.” Bunu söyleyeceğine inanamadığından duraklamıştı. “Bize katılın.”

Asker, çevresinde fısıltıyla toplaşan adamlarına dönmeden önce kabul ettiğini göstermek için yumruğuyla alnına dokundu.

Ceridwen işlerin bu şekilde sonuçlanacağını hiç düşünmemişti. Onları ikna etmenin günler süreceğine inanmıştı. *Dakikalar* değil.

Fakat Yakim'in desteğini almışlardı. Saldırı şekillerine karar verdikten sonra Telmuz'a gideceklerdi.

Ez, diye fısıldadı Ceridwen'in içinde küçük bir şey. Jesse'ye yaklaştı.

Jesse anında gerildi. "Konuşmayacağıma söz verdiğimi biliyorum ama..."

"Teşekkürler," dedi Ceridwen.

Jesse, gülümsediğinde yanaklarında gamzeleri belirdi. "Ben sadece gerçekleri anlattım. Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Geldin," dedi kadın. "Buradaydın. Sen..."

"Söylemiştim." Elini Ceridwen'in omzuna koydu ve devam etti: "Bunu sana borçluyum. Senin için savaşıp birisini hak ediyorsun." Başparmağı Ceridwen'in çıplak omuzlarında daireler çizdi bir süre. "Ben..." diye başladı yeniden Jesse. Şimdi akli başına gelmiş olacak ki, "Çocuklarıma bakmalıyım," dedi.

Başını öne eğse de derin bakışları hâlâ Ceridwen'in üzerindeydi.

Ceridwen, o kampa giden yollardan birinde uzaklaşmadan hemen önce başını hafifçe sallayabildi.

"Lanet olsun." Lekan, Ceridwen'in omzuna bir yumruk indirdi. "Hep bu kadar seksi miydi?"

Ceridwen gülümsese de Lekan'ın kızaran yanaklarını fark edeceğine emindi. "Hadi gel, toplamamız gereken askerler var."

Lekan sırtıttı. "Zaman var. Biliyorsun. Yani eğer zamana ihtiyacın varsa..."

"Lekan!" diye çıktı Ceridwen.

“Benden söylemesi, Kaleo olaya müdahale edip benim için bir isyanı bastırarak olsa, benim *kesin* biraz zamana ihtiyacım olurdu.”

“*Lekan.*”

“Pekâlâ.” Ceridwen kampa doğru yürürken yanında ilerleyen Lekan’ın sırtışı hiç bozulmadı. “Hem şimdi vaktimiz var Cerie. Her zaman olmayabilir.”

Ceridwen de bunu kendine çok söylemişti ama korku, harekete geçmesini engelliyordu. Korku onun hep harekete geçmesini engellemişti.

Jesse’nin sergilediği tavırsa bir şekilde içindeki korkuyu bastırmıştı. Kendisini aptal, küçük bir kız kadar cesur hissediyordu. Tek cesaret gösterisiyle hemen onun kollarına atılmaya hazır mıydı?

Fakat o ihtiyaçların değil, isteklerin dünyasında yaşayabiliirdi.

Uzun zamandır ilk kez kolunu Lekan’ın koluna geçirdi ve gülümsedi. Hem de gerçekten gülümsedi.

Ta ki kıpkırmızı yüzüyle Kaleo koşarak yanlarına gelene kadar.

Ceridwen’in göğsü panik ve telaşla sıkıştı. Bir saldırı mı olmuştu? Angra mı gelmişti?

Lekan kocasını karşıladı. “Ne oldu?”

Elleri dizlerinde, “Görmeniz gereken bir şey var,” dedi Kaleo nefes nefese. Ağzı açık kalmış haldeki Ceridwen’e döndü sonra. “Ya da insanlar.”

Ceridwen’in paniği o anda umuda dönüştü. “Meira mı?”

“Sayılır.” Kaleo doğruldu. “Kışlılar. Çok ama çok fazla Kışlı.”

Meira

ERTESİ GÜN Oana ve Rares arasında kimin fiziksel kimin zihinsel olarak saldıracağına dair tartışmalar devam ediyor. İlk birkaç tur öncekiyle aynı şekilde başlıyor; sihrimi tamamen açmam için birkaç saldırı yetiyor. Fakat günün sonunda Oana'nın kılıcıyla savaşırken Rares'in zihnime girmesini anında engelliyorum ve her mücadele en fazla birkaç dakika sürüyor.

Sihrimi kontrol edebiliyorum. En azından kontrol etmeye başlıyorum.

Bunu düşünür düşünmez ne anlama geldiğini fark ediyorum. Paisly'de kalabilir ve Angra'dan saklanabilir ve mükemmelleşene dek eğitim alabilirim. Ya da bu erken sinyallere kulak verip hemen ayrılabilirim.

Bu karar sanki en başından beri kalbimin içinde. Buraya gelir gelmez aslında ne yapacağımı biliyordum.

Beni bekleyen bir savaş var.

Ellerim ahşabın kenarında, odamdaki sandığın içine eğilip giysilere bakıyorum. Yanıma malzeme almam gerektiğini

biliyorum. Battaniyeler, ekstra giysiler, yiyecek... Ama bir türlü yerimden kıpırdayamıyorum.

“Akşam yemeği nerdeyse hazır...” diyor Rares odama girdiğinde ama artık aklımdan geçenleri okuyamadığını biliyorum. Belki yalnızca bendeki değişikliği sezmış; o anda yanagımı ısırdığımı görmüştür.

“Ne söyleyeceğini biliyorum,” diye fısıldıyorum önümdeki sandığa doğru. “Bir eğitim ringinde elde edilen birkaç başarı hazır olduğum anlamına gelmez. Ama... bu normal bir eğitim değildi.” Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. “Olanları yeni anlamaya başladığımı biliyorum ama ben buraya almak için geldiğim şeyi aldım ve mükemmel olana dek bekleyecek zamanım yok. Bu bir savaşa hazırlık değil... savaş çoktan başladı. Ben...”

“Seni durdurmayacağım canımın içi.” Rares sevgi dolu bakışlarıyla kapıya yaslanmış duruyor. “Nereden başlayacaksın?”

Ayağa kalkıyorum. “Desteğe ihtiyacım olacak. Mather, Ventrall’deki herkesin Eldridge Ormanı’nın doğusundaki bir Yaz kampında buluşmayı planladığından bahsetti. Çürüme’nin henüz onları etkisi altına alamayacağı kadar dünyadan uzaktalar.”

“Ya sonra?”

“O destekle Angra’ya yaklaşacağım. Anahtarları alacağım. Ve...”

Rares beni incelerken ben de onu izliyor ve Efendi’den ne kadar farklı olduğunu bir kez daha şaşkınlıkla görüyorum. Efendi’nin suratında tek bir duygusunu bile göremezdim. O, sadece bir generalin sarsılmaz ve değişmez sabırlı çehresine sahipti.

İçimde bir yerler, Efendi’nin bu duygusuzluğuna özlem duyuyor. Sırf Rares burnunu çekip gözlerini silerken yaşadığım acıdan kaçabilmek için.

“Oana ile burada elimizden geleni yapacağız. Tarikat senin ordunu hazırlamak için çalışmalara başladı bile... Olabil-diğince çabuk yanına geleceğiz.” Bir şeyler daha söylemek üzere ağzı açık vaziyette bir adım atıyor ama boş ellerimi gördüğünde söyleyeceklerini unutuyor. “Yanına erzak ve malzeme almalısın! En azından yiyecek ve... evet, Oana bu işlerde benden daha iyidir. Mutfak bir sonraki odada, ne ihtiyacın varsa al. Ben de gidip Oana’nın gerekli olacağını söyleyeceği şeyleri alırım.”

Aceleyle kapıdan çıkıp gidiyor ve ben o gidene dek nefes dahi almıyorum.

Eylemler her zaman sözcüklerden daha kolay.

Odamdan çıkıyorum. Fakat koridora çıktığımda mutfağın hangi oda olduğunu bilmediğimi fark ediyorum.

En yakındaki kapıya yöneliyorum. Kapı kolu sıkışmış ama omzumla biraz itince kapı gıcırdayarak açılıyor. Pencereden içeri puslu gece ışığı süzülüyor. Arkadaki ışıkla birlikte aydınlanan odada gördüklerim beni dondurmaya yetiyor. Elim kapı kolunda öylece kalıyorum.

Burası, kesinlikle mutfak değil.

Kapının açılmasıyla esen rüzgârla, kıvrık bacakları hafifçe sallanan sandalye odanın tam ortasında duruyor. Yanında kalın bir örümcek ağı ve toz tabakası altında ahşap bir beşik var. Sandalyenin üzerinde güvelerin yediği delik deşik bir battaniye serilmiş. Yıllar boyu pencereden süzülen güneş ışığı renklerini soldurmuş.

Odaya temkinli bir şekilde adım attığımda kalp atışlarım hızlanıyor. En son gördüğüm beşik Hannah’nın bana gösterdiği

rüyadaki kumaştan yapılma, ipek kaplı beşikti. Ahşap ve ince oymaları yoktu. Onun Kış'ın düştüğü akşama dair anılarıydı.

Benim beşiğim.

"Bir çocukları mı var?"

Hızla arkama döndüğümde, tek omzuyla kapıya yaslanmış Mather'ı görüyorum. Pencereden içeri süzülen puslu aydınlık, gri silüetini ortaya çıkarmış.

"Hayır," diyorum. "Ama istiyorlar."

Mather başını sallıyor. Başı öne doğru eğilmiş. "Ben de son zamanlarda hiç olmadığı kadar çok düşünüyorum bunu."

"Neyi?"

Başını kaldırıyor. "Aileyi." Elini odanın içindekileri işaret ederek sallıyor. "Ebeveynleri. Sahip olamadığımız her şeyi."

Alysson öleli ne kadar az zaman olduğunu unutmuşum. Yokluğunun hâlâ ne kadar taze olduğunu. Yüreğimde o kadar çok ölüm var ki hepsi de kederle birbirlerinin üzerine yığılıyor. Fakat şimdi Mather'ı görüyorum ve o kapı çerçevesine yaslanmak için hafifçe dönünce koridordan gelen ışık yüzünü aydınlatıyor. O hep Efendi'ye daha çok benzerdi ama şimdi burnunun kıvrımlarında, dudaklarını kenetleyişinde hep Alysson'ın yumuşaklığını görüyorum.

"Bunu hiç anlamazdım," diye başlıyor Mather. "O sevgiyi yani. Bizim sahip olduğumuz şeyden hep çok farklıydı. Görevler için gittiğimiz yerlerde aileler görürdüm ama ben hiç..." Derin bir nefes aldı. "Ben çok geç olana dek hiç bunu ne çok istediğimi anlayamadım."

Mather bakışlarını benden bebek odasına çevirdiğinde gözlerindeki yaşları görmemek imkânsızdı. Çenesini sıkıp kollarını acımasızca göğsüne bastırırken bile.

“Sence nasıl bir şeydir?” diye fısıldadı. “Birini böylesine sevmek? Hatta sadece birine dair umudu sevmek? Bir gün gelebilirler *umuduyla* bir odayı böyle kilitli tutmak? Ben bunu anlayamıyorum.”

“Alysson onu sevdiğini biliyordu,” dedim, istesem de daha yüksek çıkmayan kısık bir sesle.

Mather’ın yüzünde kederli bir gülümseme belirdi. “Biliyorum.”

Oana’nın sözcüklerinin hatırası, bir bağ olmanın bizi çocuk yapmamızı engellemesi, içimde birden sahip olduğumu bile bilmediğim bir üzüntü yaratmıştı. Bunu daha önce hiç düşünmedim – çocuklarımın ya da bir bebek odamın olduğunu. Ama Mather ve ben, Oana ve Rares’in çocuksuz hayatına benzer şekilde ebeveynsiz bir hayata zorlanmıştık. Onların acısını anlıyor değilim belki ama benzer şekilde canlarının yandığını kavrayabiliyorum. Bu da yine seçme şansımız olmadan yaşadığımız bir şeydi.

Mather benim annemle konuştuğum gibi annesiyle konuşabilse bir an bile tereddüt etmezdi. Rares ve Oana, Hannah’nın benimle konuştuğu gibi çocuklarıyla konuşabilseler, bana ulaşmak için savaşırlardı.

Bu iki farkındalık bana Hannah’yla ilişkimizin ne kadar bozuk olduğunu anımsatıyor yeniden. Çünkü ben onunla konuşmak istemeliydim ve o da benimle konuşmak için çırpınmalıydı. Fakat onu zihnimden kovduğumdan beri hiçbir şey hissetmedim. Ne zayıfladığım anlarda bana ulaşmaya çalıştığını, ne sihrî geçip içeri grime çabasını.

“Sanırım bu sevgiyi anlıyorum ben,” diyorum. “En azından anlamaya başlıyorum. Aile her zaman içine doğduğun

şey değildir. Kimin yarındaysan, kimi seversen odur. Bu aileler çok daha güçlü olabilir.”

Mather bir kahkaha atıyor. “Seçilmiş bir aile gibi mi?”

İşte yine aynı şey. *Seçim*. Her bir eylemin peşindeki kelime. “Evet.”

“Ben yine de Alysson’ı seçerdim,” diye fısıldıyor Mather.

Gözlerimi kapıyorum. Sözcükleri içimde bugüne kadar ondan duyduğum en duygusal, en istek dolu sözcükler. Göğsüm, bilinçaltı irademe güçlü bir arzuyla cevap vererek sıkışıyor ve gözlerimi açtığımda odaya dönüyorum.

Odadaki tozlar kalkıyor. Duvarlardaki örümcek ağları sökülüyor. Pencere açılıyor ve tüm kir ve pislik benim irademle uçup gidiyor. Her yer yepyeni gibi ıslık ıslık. Sandalyenin üzerine asılı duran battaniye yine delik ama pisliği temizlemek kolay. Beşiğin içindeki yastık ve örtüler hâlâ yeni ve kullanılmaya hazır.

Çünkü *kullanılacaklar*. Oana ve Rares yakın zamanda hak ettikleri ailelerine kavuşacaklar. Mather’ın sahip olması gereken aileye, *benim* sahip olmama gereken aileye onlar kavuşacaklar.

Yapabileceğim tek şey bu. Hep istediğim hayatın var olduğu bir dünyanın yaratılışına yardım etmek. İçinde ben olmasam bile.

İçimde, derinlerde bir yer, bunu her düşündüğümde, kaderimi kabullenişime her yaklaştığımda sızlıyor. Bu odanın benim evimde olduğunu hayal etmek, ne muhteşem bir şey olacağını düşünmek... Kollarını bana ve şişkin karnıma sarmak için arkamda duran Mather ve bizi bekleyen mucizeyi gösteren beşik.

“Meira?”

Ona dönmeden önce gözümdeki yaşları hemen siliyorum. Şu an sadece Rares'in söylediğini yapmak ve ona bir seçim sunmak istiyorum. Bu yolculuğun sonunda beni neyin beklediğini bilmesine izin vermek; gözyaşlarımın sebebini anlamasını sağlamak istiyorum.

Fakat dudaklarım aralandığı an Phil beliriyor. "Rares yola çıkacağımızı söyledi?"

Her bir hücremi oksijenle dolduracak kadar derin bir nefes alıyorum. "Evet." Yine onlara vermediğim bir bilgiyle yakalandım; kendi bedenimi bile sarsan bir bilgiyle.

"Ve rotamız biraz... alışmışın dışında olacak."

Mather dikkat kesilerek, "Nasıl?" diye soruyor.

Fakat geçiştiriyorum. "Önce toplanalım. Sonra anlatırım."

Oana yanımıza malzemeler veriyor. Sırt çantaları, battaniyeler, yiyecek, sargı bezi ve muhtemelen hiç ihtiyacımız olmayacak başka bir sürü şey. Hepimiz yerleşkelerinin öndeki avluda durduğumuz sırada çantama bir elma daha koymasını engellemek için ellerini tutuyorum.

Rares beni izlerken karısının beline sarılıyor. Boğazımda bin bir kelime düğümleniyor.

Yeniden görüşürüz.

Siz ikinizin benim için ne kadar önemli olduğunuzu bilemezsiniz.

Bebek odasındaki o beşik kullanılacak. Söz veriyorum.

Oana elbisesinin kumaşını eline sarıp yanağımı okşuyor. "Biliyorum tatlım," diyor ve her nasılsa bu söylediği, beni ağlayarak vedalaşmaktan daha çok sarsıyor.

Ona ve Rares'e sarılıyorum. Tek diyebildiğim: "Teşekkürler." Üstelik bu zayıf, zavallı ve bilmelerini istediğim şeylerin

yarısı bile değil. Ama bunu kabul edip gözleri yaşlarla parlayarak geri çekiliyorlar.

En az benim kadar çok eşya yüklenen Mather ve Phil'e dönüyorum. Henüz yeni iyileştiler ve ben çoktan onları zorlamaya başladım. Ama beni sorgulayıp şikâyet etmiyorlar.

Ama onlara yapacağım şeyden sonra yapabilirler belki.

"Bu acıtacak," diye uyarıyorum. "Ve... dehşet verici olacak."

Phil'in kaşları kalkıyor. "Ne?"

Ama endişelenmelerine fırsat vermiyorum. Ellerini tutup bizi Ceridwen'in kampına götürecek sihri yapıyorum. Göğsümde sihir kullanmanın getirdiği anlık bir ağırlık var ama yoğunlaşıyorum. Bırakın başkalarını, kendimi bile daha önce bir yerden bir yere taşımadım ve sanki alışık olduğumdan daha ağır bir kılıç taşıyormuş gibi zorlanıyorum. Ama zorlansam da dayanıyorum.

Tek sorun daha önce hiç Ceridwen'in sığınmacı kampma gitmemiş olmam. Elimdeki tek yol tarifi Mather'ın söylediği gibi Langstone ile Güney Eldridge Ormanı'nın kesiştiği noktadan bir gün uzakta oluşu. Tüm ihtiyacım olan bu mu? Yoksa aklımda özel bir nokta mı tutmalıyım? Sihir girdabı bizi taşırken bu konuda endişelenmek için en iyi zaman olmadığını fark ediyorum. Mather ve Phil'in hayatları bana bağlıyken bunu fazlaca düşünüp moralimi bozamam. Toplayabildiğim tüm dikkatimle ormanın Rania Ovaları'yla buluştuğu sınıra konsantre oluyorum.

Bir saniye sonra ayaklarımın yere basmasıyla birlikte ağır bir düşme sesi yankılanıyor. Yıldızlarla bezeli karanlık gökyüzü ve her yerde dalgalanan çayırlar. Ovanın topraksı, kurak kokusu Rares'in yerleşkesinin nemli havasıyla tezat

oluşturuyor. Duraksasam da bu kez neyse ki hafif bir baş dönmesi ile mide bulantısı yaşamadan kurtarıyorum.

Aynı şeyi Mather ve Phil için söyleyemem.

Phil'in biz daha varmadan ızdırap çekmeye başladığını söyleyebilirim. Mather yüzünü dizlerine bastırmış elleri başında hafifçe inlerken Phil yere yığılmış bile.

"Ne... yaptım... sen?" diyebiliyor Mather.

Araziye bakıyor ve anında gözleri büyüyor. Phil gibi o da yere yatıyor.

Hemen yanlarına gidiyorum. Mide bulantıları sihir yüzünden olduğuna göre belki sihir onları iyileştirebilir.

Buzdan bir life benzer enerjimi onlara doğru uzandığında Mather da Phil de bana kafaları karışmış bir şekilde bakıyorlar. Sihri bu kadar kolay kullanmak; bu kadar basit olması hâlâ beni şaşırtıyor ve yapmam gereken bir başka şeyi hatırlatıyor.

Angra'nın beni arayabileceği her yerden o kadar uzağız ki sihri henüz beni bulamadı. Paisly'deki gibi değil yani. Fakat yine de Rares'i de zihnimden uzak tutan aynı tür bir bariyer kuruyorum. Angra, ben istemedikçe, beni bulamayacak.

Phil, sanki bedenine güvenmiyormuş gibi elleri önünde ayağa kalkıyor. "Göklerdeki kar adına, bu da neydi?"

Tam cevap verecekken Mather bir kahkaha atıyor.

"Bu, savaşı kazanma yöntemimiz," diyor. "Yapabildiklerini gördükçe Angra için endişeleniyorum."

Phil resmen dehşete düşmüş durumda ve Mather'ın onu izlediğini gördüğünde hemen büktüğü dudaklarını düzeltiyor. "Angra'dan güçlü müsünüz?" diye soruyor bana.

Yüzümü buruşturmamak için direniyorum. "Sihir açısından mı? Hayır. Ama diğer yönlerden... öyle umuyorum."

Eldridge'in gölgeler içindeki karanlık kıyısı birkaç adım solumdayken diğer her yer alabildiğine düzlük. Görebildiğim her yer çayırlarla kaplı. Topraktan geçen günün sıcaklığı fışkırırken ben omuzlarımdaki çanta ve boynumdaki chakramı kıpırdatarak homurdanıyorum.

"Göründüğü kadar işe yarar bir şey değil," diyorum. "Ceridwen'in kampının ne tarafta olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yok. Ya da diğerleri oraya gitti mi bilmiyorum..."

Jesse, Ceridwen'i kurtardı mı? Kışlılar Ventralli varislerini krallıktan çıkarabildi mi?

Mather, sanki içimdeki kaosu Rares gibi duyabilme yeteneğine sahipmiş gibi yanuma sokuluyor.

"Buluruz," diyor sonra.

"Ama..."

İki elini de omzuma koyarak yeniden, "*Buluruz*," diyor. "Hepsi orada. Eminim. Şimdi, sol mu sağ mı?"

İki yöne de baktım. Bir tarafta alabildiğine uzanan çayırlar; diğerinde de alabildiğine uzanan çayırlar. Karar vermemeye yardımcı olması için sihrimi nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Bu kararı verirken sadece Meira olacağım.

Bu düşünce en az eskisi kadar korkutucu.

"Sol," diyorum. "Bir yerden başlamak lazım."

Mather başıyla onaylayıp elini ufka uzatıyor. "Önden buyurun kraliçem."

Gözlerimi kısıyorum. "Sakın!"

"Sakın ne?"

"Bana öyle demeyi kes."

"Size başka nasıl seslenebilirim kraliçem?" diyor alaycı sesiyle.

Phil de sırt çantasını ayarlamakla meşgul. Yaşadığı dehşeti –en azından Mather’a bakarken– atlatmış görünüyor. “Aklıma ona seslenmek istediğin birkaç şey geliyor aslında,” diye mırıldanıyor.

Karanlıkta bile belli olan Mather’ın yüzündeki kızarıklık o güne kadar gördüğüm en sevimli şey olmalı. Paisly’ye geldiğinden beri bu, Phil’in ilk şakası.

Mather çimlerin üzerinde yürürken Phil’in omzuna çarparak yarundan geçiyor. “Hadi, gel,” diyor sonra, “bu gece olabildiğince fazla yol almalıyız.”

İçimdeki bu güzel duyguyla sırıtıyorum. “Emriniz olur Lord Mather.”

Gözlerini devirse de usulca gülümsüyor ve sola yürümeye devam ediyor. Phil de ardından gidince ben geride kalıyorum.

İki gün boyunca sadece yiyecek aramak ve uyumak için durarak yürüyoruz. Nöbetleşe uyurken aramızdan biri hep yaklaşan düşmanlara ya da ufukta bir kampı işaret edecek ışıklara karşı temkinli.

Paisly’de geçirdiğimiz zaman kısa olsa da sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi hissetmiyorum. Rares bana Angra’nın yaptıklarını anlatsa da kendimi olaylardan sıyrırmamın bir yolunu bulmuştum. Fakat burada, attığım her adım beni savaşa daha da yaklaştırıyor. Ceridwen’in Raelyn’in hangi işkencelerine katlandığını kim bilir? Hâlâ Kış’ın durumuyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Ve Theron... Angra onu ele geçirdi.

Angra neden onunla müttefik oldu ki? Cordell, Primoria’daki en güçlü ordulardan birine sahip. Ama bunun için Angra’nın Theron’a ihtiyacı yok çünkü Çürüme’nin etkisi

herkesi kolaylıkla ele geçirebilir. Theron'u hayatta tutmak çok daha büyük bir tehdit. Neticede, Angra'nın yenilmesini sağlayacak tek yol olan saf bağ sihrine bağlı birileri hâlâ hayatta kalmış oluyor.

Mather'a, Theron'un başına ne olduğunu sormadım. En son Mather onu Theron, Rintiero'nun zindanlarında fırlattığında almıştı ama yeniden yakalandıklarında Angra'nın onu saklamasına izin verdiğini sanmam.

Fakat bu yine sorumu geçerli kılıyor: Angra neden Theron'u istiyor? Angra etrafta emirlerini hayata geçiren kuklalar olmasından hoşlanır; Herod bunun kanıtıydı. Raelyn de. Theron'u da aynı şekilde kullanmayı mı planlıyor?

Kalbim acıyor. Angra'nın Theron'a ihtiyaç duyduğu tek konu olabilir: Ben.

Theron beni zayıf düşürecek şeyler biliyor. Theron'un kendisi de beni zayıf düşürebilir. Değer verdiğim biri her şeyden çok nefret ettiğim kişinin elinde.

Ve Angra bunu biliyor.

Alnımdaki bir damla teri siliyorum. Ayakkabılarım çimlerle sürtünüyor, güneş bedenimi ısıyor, ama hissettiğim tüm o rahatsızlık, yorgunluk; beni ezen, tüketen, acımasız suçluluk duygusunun yanında ben tek duyguya esir oluyorum, o da kabulleniş.

Bu savaş beni Theron'la yüzleşmek zorunda bırakacak. Angra'nın onu çevirdiği şeyle. En az Herod kadar acımasız, Angra kadar karanlık biriyle. Ve ben, buna hazır olmalıyım.

Ona çarptığımda Phil ofluyor. Fakat gözleri ufuk çizgisinde, durmadan yoluna devam ediyor.

Önümüzdeki ağaç sırasının arkasındaki kıvrımda düzinelerce sarı, kahverengi ve toprak yeşili çadır beliriyor.

Ormanın içinde gizlenmek için seçilmiş renkler. Kamp ateşlerinden yükselen dumanlar, kampın orasında burasında beliren hareketler ve havada asılı sohbet sesleri var.

Mather bize dönüyor. "Sanırım bir kamp gibi duruyor, değil mi?" Ama çoktan ovaların bunaltıcı havasında rahat bir nefes alıp geri geri kampa yürümeye başlıyor.

Phil de yumruğunu havaya kaldırıyor o anda. "Sonunda medeniyet! Yani, bir nevi." Hızlı adımlarla kampa yürüyor.

Mather geri geri yürümeye devam ediyor. Bakışlarını arkasındaki kampa çeviriyor ama bir türlü kıpırdayamıyorum.

"Geldik," diyorum kurumuş boğazımla. Yalnızca chakramımın kılıfına sıkıca tutunuyorum.

Birden, "Geldik," kelimesi olması gerektiği gibi bir rahatlatma yerine bir tehdit gibi geliyor kulağıma.

Mather elini uzatıp bana doğru bir adım atıyor.

Savaş geliyor olabilir ama yalnız değilim.

Elimi eline bırakıyor ve beni götürmesine izin veriyorum.

Kampa girdiğimiz anda tüm sesler kesiliyor. Tüm o kahkaha ve sohbetler mum ışığı gibi aniden sönüyor. Kamp ateşlerinin üzerindeki kaplar yaşanan şaşkınlıkla tangırdıyor.

Phil ve Mather'ın arasında, yürünmekten ezilmiş çimen yollarda yürürken omuzlarımı dikleştiriyorum. Biz geçerken herkes gözlerini dikip bakıyor. Bunlar çoğunlukla ateş kızılı saçları ve yanık tenleriyle Yazlılar; ancak Yakımlılar ve hatta birkaç İlkbahar vatandaşı da var. Aralarda sarışınlar, kumralar, esmerler, açık tenliler olsa da tek bir ortak özellik hepsini birleştiriyor: her birinin sol gözün altındaki Y mührü.

Birkaç çadır geçiyoruz ki sesler yükseliyor.

“Bu gelen...”

“Bakın, madalyonu takıyor!”

“Bu Kış kraliçesi!”

Yaptıkları yorumlar altında ezilmemek için dudağımın içini ısıyorum. Bu insanların hakkımda neler düşündüklerini hiç bilmiyorum. Ne tür dedikodular duydular? Krallığı önce kurtarıp sonra aynı saldırganın dünyaya daha da şiddetle dönmesine yol açan kız mıyım gözlerinde? Arkasından başka ittifaklar arayarak tek müttefikini kaybeden kız mıyım? Bu insanların kendi kurtarıcıları Ceridwen’in esir düşmesine sebep olan kız mıyım yoksa?

Mather’ın elini sıkıyorum ve Phil’le birlikte yanımda olduğundan güç almaya çalışıyorum.

Yanlarından geçerken insanlar da konuşmaya devam ediyorlar. En kötüsünü bekleyerek kendimi kassam da etrafımızdakiler ellerini havaya kaldırıp sevinç çığlıkları atmaya başlıyorlar.

“Angra’ya lanet olsun!” diye bağırıyorlar. Ve hatta daha güçlü bir şekilde, “Kışız biz!” naraları yükseliyor.

Tezahürat kalbime saplanıyor. Bu insanların varlığımla neşelenmek için hiçbir sebepleri yok – onların sorunları benimkilerle hiç aynı olmadı. Ama bu cümle... *Kışız biz!* Bunu onlara öğretebilecek sadece iki kişi tanıyorum.

Phil ve Mather’ın yanından ayrılıp kampın içine dalıyorum. Tezahürata katılan kalabalık arttıkça kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor. “*Kış kraliçesi geldi! Lanet olsun Angra’ya! Kışız biz!*” Artık duyabildiğim tek şey bu.

Bir çadırı daha geçiyorum ki artık ter içindeyim.

Yolun karşısında bana doğru gelen kişi Nessa. Arkasında onu ağır adımlarla izleyense Conall.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yerleşiyor.

Nessa beni görüp tıpkı benim gibi hızlanıyor ve ikimiz de sorular ve kahkahalarla sımsıkı sarılana dek birbirimize doğru koşuyoruz.

“Buraya nasıl geldin?”

“Ne kadar zamandır kamptasın?”

“Nerelerdeydin?”

“İyi misin?”

Geriyeye çekilip yaralı mı diye inceliyorum. O iyi, ne bir morluk ne iyileşen bir kesiği var. Conall da aynı görünüyor. Kollarımı yeniden Nessa’ya doluyorum.

“Üzgünüm,” diyorum o ve Conall’a. “Sizi bıraktığım için çok üzgünüm.”

“Öyle olmalısın,” diyor Nessa ama ben üzümlünce bir kahkaha atıyor. “Umarım iyi bir bahanen vardır.”

Gülümsüyorum. Tehdidi bile beni gördüğüne memnun olduğunu gösteriyor.

“Var, yemin ederim.”

“Meira!”

Üzerime atılan Dendera sadece beni omzumdan hafifçe sarsmak için sarılışına ara veriyor. “Sakın bir daha böyle bir şey yapayım deme! Beni duyuyor musun? Asla.”

Emri beni kendime getiriyor. Keşke bir daha asla haber vermeden gitmeyeceğimi söyleyebilsem ama bu yalan boğazıma takılıp kalıyor.

“Ben de seni özledim,” diyebiliyorum ancak.

Fakat o çoktan konuyu kapatmış, bakışlarını aceleyle yanıma gelen Mather’la Phil’e çeviriyor. Yüzü aydınlanınca elini bana uzatıyor.

“Beni izleyin,” diyor bize.

Nessa da diğer elimi tutup bir başka yeşil yola girerken yanımda neşeyle yürüyor. Çevremizdeki tezahüratlar susuyor ama gelişimizin haberi kampa yayılıyor. Beni ilgiyle izleyen gözler, işaret edip Kış kraliçesinin geldiğini dostlarına haber veren insanlar var. Yayılan bu haberlerle dikkatim o kadar dağınıyor ki çevremdekileri bile fark edemiyorum.

Kışlılar. Düzinelercesi. Ellerinde kâseler, yemekler ya da kovalarla hepsi de bana dönmüş en az benim onlara baktığım kadar hayretle bana bakan Kışlılar.

“Buradalar.” Dendera’nın elini çekiştiriyorum. “İyi ama nasıl?”

“Henn biz Yaz’dayken kampı duymuş,” diye açıklıyor Dendera. “Darbeden kaçanlar için iyi bir saklanma noktası olabileceğini düşünmüş.”

“Kaç kişi kaçtı?” diyorum cesaretimi toplayıp. “Henn nerede? Ve...”

Efendi de kurtuldu mu? Ya Finn ve Greer ve Deborah?

Dendera omzumu sıkıyor. “William kurtuldu. Finn ve Greer...” Usulca iç çekerek gözlerini kapatıyor. “Yakında özgür kalacaklar. William ve Henn dün sabah ayrıldılar.”

“Ayrıldılar mı? Nereye? Yeniden Ochak’a mı dönecekler?”

Mather, yüzünde en az benimki kadar karanlık bir ifadeyle yanıma yanaşiyor. Dendera kaygımızı okuyup başını sallarken kalbim hızlanıyor.

“Ochak’a değil. İyi olacaklar! Sanki bundan önce hiç böyle bir göreve gitmemişler gibi davranıyorsunuz. Ceridwen’le birlikte Yazlı ve Yakimlilerden oluşan küçük bir grupta

Telmuz'a gittiler. Ceridwen, Angra hâlâ ordayken onu öldürmeyi..."

Çıkardığım ses çığlıkla bir iç çekiş arasında.

"Olamaz," diyorum. "Bana Angra'yla karşılaşacaklarını söyleme. Dendera, olmaz..."

Ben başımı salladıkça planlarına duyduğu güven sarsılıyor.

Ceridwen, Efendi, Henn ve bir grup asker Angra'yla yüzleşmek için Telmuz'a gitmiş. Yanlarında herhangi bir sihir koruması olmadan.

Hepsi ölmüş sayılır.

Mather

MATHER, MEIRA daha anlatmadan planını anlamıştı. Meira'nın gözlerine bakması yetmişti. Telmuz'a gidiyorlardı.

Angra ve Çürüme'nin, muhtemelen şu an Ventralli'den bile etkin şekilde ele geçirdiği bir krallığa doğru yol alan William ve diğerlerine yardım etmek için ellerinden geleni yapmalıydılar. Ceridwen'in grubunun önünde bir günden fazla yol vardı ve Telmuz'a ertesi gece ulaşırlardı. Daha kılıçlarını kaldırmaya fırsat bulamadan Angra'yla karşılaşp Çürüme'nin etkisine gireceklerdi.

Meira, Dendera'ya sırtını dönüp bakışlarını Conall'ın be-
lindeki kılıca çevirdi. "Silaha ihtiyacım var," dedi onu işaret ederek. "Bize..."

"Sekiz kişi için silah lazım," diye tamamladı Mather. "Buz Çözülmesi ve ben de serinle geliyoruz." Phil'e işaret etti. "Gidip onları bul. Buralarda bir yerde olmalılar."

"Ben göstereyim!" dedi Nessa ve öyle hızlı yürümeye başladı ki Phil yetişmek için arkasından koşmak zorunda kaldı. Conall da silah toplamak üzere bir çadıra daldı.

Meira bastırdı. "Yanımıza tıbbi malzemeler de almamız gerekecek... Kışlı olmayanları tedavi edemem."

“Ya at?”

“Hayır, Paisly’den geldiğimiz şekilde gideceğiz.”

Mather irkildi. “Çok güzel.”

“Durun!”

Dendera açtığı elleriyle dikilirken etraflarındaki Kışlılar da onları izliyordu.

“Ne yapıyorsunuz?” dedi kalabalığı fark edip kısık sesle.

“Onlara katılmak istiyorsanız...”

Meira’nın yüzü sertleşti. “Amacım onlara katılmak değil. Onları kurtarmak.”

Dendera ofladı. “Bilmedikleri bir şey mi var?”

Meira başını sallıyordu. “Açıklayacak vakit yok. Ceridwen’in yokluğunda kampın sorumluluğu kimde? Her kimse onu çağır, hemen.”

Dendera uzun süre yerinden kıpırdamayınca Meira arkasına döndü. Mather yüzünü saran o gri dehşet tonunu görse de yıllardır bir asker olarak aldığı eğitimle emirlere itaat edeceğinden yerinden kıpırdadı. Mather onun aklından geçenleri biliyordu. Tek bir endişe vardı; *Henn. Henn’in başı belada.*

Mather çenesini sıkı. *William. O da ölecek.*

Kendi kendine homurdanarak Meira’nın ardına takıldı.

Dakikalar sonra Hollis, Feige, Trace, Kiefer, Eli ve hatta Jesse, kampın Kış tarafı olarak belirlenen bölümünün ortasında toplanmıştı. Bir çadırın önünde erzakları toplanırken yeniden kavuşmanın sevincini yaşayacak zamanları yoktu. Mather ve Buz Çözülmesi savaşa olabildiğince hazır olmak için giyindiler. Meira kemerine bir kılıcın kınını sokarken Dendera da Mather’ın tanımadığı, sol gözünde o tanık Y dövmesi olan bir Yazlıyla onlara katıldı.

“Bu kampın lideri Kaleo Pikari,” dedi Dendera. Duyduğu endişe, yerini en az Meira’nın kılıcını tuttuğu kadar sıkı tuttuğu bir kararlılığa bırakmıştı.

Meira bakışlarını Kaleo’ya çevirdi. Orada öylece, başı yukarda omuzları dik duruşu ile aynı çocukluklarındaki inatçı kızdı. William ile yaptığı tartışmalarda asla geri adam atmayan o kızdı. Bir çocukken Mather’ı hem korkutan hem de büyüleyen o vahşi kızdı. Tüm bunlardı aslında; vahşi, cesur ve baş kaldıran.

Bir kraliçeydi o.

Mather ağzı açık baktığının farkındaydı. Ama göklerdeki kar aşkına, Meira’ya bakmak güneş altında parlayan bir kar kütesine bakmak gibi kör edici ve büyüleyiciydi.

“Buraya gelip otoritenizi sorgulamak istemem,” diye başladı Meira, yumuşayan bakışlarıyla. “Ama Ceridwen ve yanındakiler Angra’nın ne kadar ciddi bir tehlike olduğunun farkında değiller. Hiçbiriniz değilsiniz. Bu yüzden de bana güvenmeniz lazım; bunun oldukça büyük bir talep olduğunun farkındayım ama bu kampı taşımalısınız.”

Mather şaşırmamalıydı. Bu kampın yerini bilen biri Çürüme’nin etkisine girerse bu bilgiyi Angra’ya vermekte bir an bile tereddüt etmezdi.

Daha da şaşırtıcısı Kaleo ona katılarak başıyla onayladı. “Aslında kampı toplamaya başladık bile. Sanırım sizinle aynı sebepten taşınıyoruz biz de; Yaz’da bu kampın yerini bilen birileri Angra’nın eline düşerse...” Sesi titreyince boğazını temizledi. “Yer değiştirmenin en güvenli çözüm olduğuna karar verdik.”

Meira, chakramını erzak yığnında bulup giydiği deri yeleşin üzerine çıkartırken “Nereye?” diye sordu. “Yaz’a.”

Kaleo gülümsüyor gibiydi. "Orada Angra'nın bile girmeye cesaret edemeyeceği yerler var. Çölde yaşamak rahatsız olsa da imkânsız değil. Ayrıca umuyorum ki Angra'nın aklına çoktan fethettiği bir krallığa bakmak gelmez."

Meira yanaklarını ısırarak bir süre düşündü.

Kaleo devam etti. "Yakim'e taşımayı düşündük ama Angra düşüşünde bu defa da Giselle'in köleleri olmayı istemedik."

Meira, "Angra o kadar kolay düşmeyecek," diye fısıldadı. Kaleo'nun koyu renk yüzü, tıpkı Dendera gibi o grupta sevdiği biri olduğunu Mather'ın anlamasına yetecek kadar soldu. "Askerlerimle Telmuz'da Ceridwen'e yardım edeceğiz. Kampınız yer değiştirmeli fakat Yaz'da herhangi bir yerin hâlâ Angra'nın ulaşabileceği kadar yakın olduğundan endişe ediyorum. Orada saklandığınız herhangi bir yer, Telmuz'da birileri tarafından bilinmeyecek mi?"

"Nereye gitmemizi tavsiye edersiniz?" diye sordu Kaleo.

Meira, Dendera'ya döndü. "Henn ve Efendi buraya gelirken Sonbahar'dan geçmişler miydi?"

Kadın başıyla onayladı. "Ana yollara girmediklerinden bu konuda pek bir şey söylemediler."

"Kimse onlardan bir haber almış mı? Caspar, Angra'yla müttefik olmuş mu?"

Mather aslında söylemek istediği şeyi anlamıştı. *Angra Caspar'ı henüz öldürmedi mi?*

Soruya Kaleo cevap verdi. "Gönderdiğimiz birlikler bize Cordell'in Sonbahar'a döndüğünü söyledi ama kraliyet ailesi buna dahil değil. Yani başkent Angra'nın kontrolündeyken kraliyetin geri kalanı için durum daha belirsiz. Sonbahar'a mı gitmemizi istiyorsunuz?"

Meira konuşurken sanki bir plan yapıyormuşçasına başını öne eğmişti. “Belirsiz bir krallık, Angra’nın tamamen ele geçirdiği bir krallıktan iyidir ve bu kampın dışında hiç kimse orada saklanılacak yerleri bilmez.”

Mather, Kaleo’nun bu fikre karşı direnç göstereceğini sanmıştı ama belli ki o genç ve tutkulu soylulardan emir almaya alışık. Yine de Kaleo ağzından çıkan her bir sözcüğü dikkatle dinledi.

“Kampı küçük gruplara ayırabilir ve böylece daha hızlı bir şekilde ilerleyebiliriz. Yaz’da farklı rotalar izleyerek şaşırtabiliriz.” Düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı. “Dağ eteklerinden Klaryn’in olabildiğince içlerine gireceğiz.”

“Burada kaç askeriniz var?”

Kaleo bir iç çekip gözlerini devirdi. “Görünüşe göre Ceridwen Yakim kraliçesiyle bir konuşma yapmış. Giselle bir süredir Yaz’a sattığı kölelerin arasına askerler saklıyormuş. Krallığımızın kontrolünü ele geçirmeye çalışıyormuş yani. Tabii Angra ortaya çıkana kadar. Kendi halkının zihinlerini etkileyecek bir sihir fikrinden nefret ettiği için de Yakim, Angra’nın müttefiki değil.” Kaleo kampı işaret ederek devam etti: “İçimizdeki üç yüz Yakim askeri onun isteğiyle bizim emrimizde. Angra’yı yenmek için kullanabiliriz.”

Meira’nın kaşları havaya kalktı. “Şaka yapıyorsun.”

“Maalesef hayır.” Kaleo homurdandı. “Ama onlar ve geride kalan yüz kadar da Yaz askerimiz var. Ceridwen yanına sadece bir avuç insan aldı. Kampı küçük gruplara böleceğimize göre devriye gezme işi de daha kolay olacaktır.”

“Pekâlâ. Dendera, Nessa, Conall?” Meira onlara döndü. “Siz de Kışlılarla ilgilenir misiniz?” Üçü de başlarıyla onaylayıp hemen çevrelerindeki Kışlılara yardıma koştular.

“Telmuz’dan çıkar çıkmaz yeniden bir araya geleceğiz,” dedi Meira, Kaleo’ya.

Kaleo itiraz etmek ister gibi baktı. Belki daha fazla detay öğrenmek istiyordu ama başını güneşe çevirip saatin geç olduğunu fark etti. Dudaklarını sıkıca kapadı.

“Onları geri getir Kraliçe Meira,” diyebilirdi sadece ve kampın içinde gözden kayboldu. Jesse de yardım etmek için peşinden gidince geride sadece Mather, Buz Çözülmesi ve Meira kaldı.

Meira kullanılmamış erzakların önünde dururken bir şey arıyor gibi bir oraya bir buraya bakıyordu. Mather bir adım öne çıkıp elini avuçlarına alacak kadar yaklaştı ve onu telkin edici bir şekilde sıktı.

“Öyle hızlı girip çıkacağız ki Angra birinin geldiğini bile anlamayacak,” diye söz verdi Mather herkese. Ama özellikle de buz mavisi gözleri şimdi kendi gözlerinde olan bu kıza. “Aslında bu iyi bile olabilir. Angra da orada olacak. Tabii anahtarları da.”

Meira sanki asıl planı bir anda hatırlamış gibi irkildi. Anahtarları alacak, yeraltı mağarasına ulaşacak, tüm sihri ve onunla birlikte Angra’yı yok edecekti.

“Evet. Ama... biz önce herkesin hayatta kalmasını sağlayalım. En önemlisi bu.”

Yaşlar kirpiklerinden akıyor muydu acaba?

Meira elini çekti. O yakınlardaki Kışlı bir aileye toplanmalarında yardım eden Nessa’ya dönerken Mather şaşkındı. Meira omzunun üzerinden dönüp baktığında bakışları bir kez daha birleşti. İfadesine hâkim olan o bakış... Mather bu bakışı midesine yediği bir yumruk gibi iyi tanıyordu.

Pişmanlık.

Ona anlatmadığı bir şey vardı. Nessa'yla konuşmak için döndüğünde tüm bedenini bir çuval gibi düşüren bir şey.

Phil yanına yanaştı ve Mather'ın boğazını daha da sıkın sırt çantasını düzeltti. İçinde Cordell'in bağı vardı ve Mather onunla ne yapacağına bir türlü karar veremiyordu. Saklama-lı mı? Atmalı mı? Unutmalı mıydı? Onların işine yarayacağı yoktu. Aslına bakılırsa bu lanet olası şeyi Theron'un ukalalı-ğıyla birlikte yok etmek istemişti.

"Bunu her görüşünde, onu benimle düşünmeni istiyorum. Bu savaşı kazandığımda, bu zayıf sihir olmadan bunu yapacağım. Tüm bunlar bittiğinde ve Meira benim olduğunda beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey olmayacak."

Mather'ın boğazında bir düğüm belirdi. Theron da Telmuz'da olacak mıydı? Mather neredeyse bunu dileyecekti.

"Sen iyisin değil mi?" diye sordu o sırada Phil.

Mather taş kesmiş ifadesini düzeltti. "Evet." Yeniden Phil'e döndüğünde gözlerinin altındaki halkalar dikkatini çekti. "Ya sen?"

Phil omuzlarını silkti. "Angra'yı görmeye çok da hevesli değilim."

Mather'ın midesine bir taş oturdu. "Bizi yeniden yakala-yamayacak," dedi. "Yemin ederim. Hem bu defa iki kişi de olmayacağız... Artık herkes yanımızda."

Kendi aralarında sessizce konuşan Buz Çözülmesi de şimdi onlara dönmüştü. Trace sanki ne olduğunu soracak gi-biydi. Hollis ile Feige ise sessiz ve sabırla beklemeye devam ediyorlardı. Kiefer kollarını kavuşturmuş, her zamanki ters bakışlarını takınırken Eli neredeyse gitmeye hevesli gibiydi.

"Eee?" İlk konuşan sert sesiyle Kiefer oldu. "Yeniden bir ekip olduk değil mi? Bizi yine bırakmayacaksınız?"

Mather somurttu. "Biz zaten hep bir ekiptik. Hep onun ekibiydik."

Kiefer amaçlarının Kış'a hizmet etmek olduğu kadar Meira'ya da hizmet etmek olduğunu daha önce hiç düşünmemiş gibi irkildi.

"Ama biz hâlâ biziz," diye ekledi Phil. "En önemlisi de bu. Buz Çözülmesi'nin Çocukları'yız."

Mather gruplarının adını düşünüp gülümsedi. Sonra Phil'e döndü. Phil, Mather'ın kendisini izlediğini gördüğünde zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Yenilmeyeceğiz," dedi Phil. "Biliyorum, biliyorum."

Meira da çembere katılarak Mather'ın yanına gelmişti. Gruptakilerin çoğu onun gelişiyile kıpırdandı, kraliçelerinin yanında olmak onlara hâlâ tuhaf geliyordu. Fakat kararlıydılar ve Kiefer bile tetikte bekliyordu. Aralarında birden dikkat kesilmeyen tek kişi o anda dalgın dalgın yere bakan Phil'di. Mather onu dürterken kaşlarını çatıp endişeli bir ifade takındı.

Phil başını salladı. Yeniden kendini zorlayarak gülümse-di.

Angra'nın işkencesi hâlâ çok tazeydi. Mather ona neredeyse geride kalmasını söyleyecekti ama Phil gruptan ayrılmayı istediğine dair bir işaret vermediği gibi onlar yakındayken her zamankinden daha dik duruyor gibiydi. Onlarla olmaya ihtiyacı vardı; bu yeniden Angra'yla yüzleşmek anlamına gelse bile.

"Bizi Telmuz'a olabildiğince yakın bir yere götürmeye çalışacağım," dedi Meira. "Angra'ya fazla yaklaşıp sihrimi hissetmesi riskini almak istemiyorum."

Hollis alnını buruşturdu. "Kraliçem?"

Mather araya girdi. "Yolculuğumuz... her zaman yaptığımız yolculuklara benzemeyecek..."

Phil başını geri atıp inledi. "Öldürün beni lütfen. Biri şu an beni öldürsün, hadi."

"Çok rahatlatıcıydı bu Phil, teşekkürler," dedi Mather.

Fakat Phil söylenmeye devam ediyordu. "Hadi bir an önce olup bitsin."

Onun isteksizliğinde bir şey Meira'nın gözlerini fal taşı gibi açıp aynı ürkek bakışla tüm Buz Çözülmesi'ne bakmadan önce Mather'a bakmasına sebep olmuştu.

"Keşke size yapacağım şeyi açıklamak için zamanım olsaydı," dedi. "Biliyorum ki gördüğünüz tek sihir İlkbahar'da ve kamplarda Angra'nın ve ben... daha doğrusu bu, aynı şey değil. Canınızı yakacak evet ama söz veriyorum sizi değiştirmeye ya da size zorla bir şey yaptırmaya çalışmayacağım ve ben..."

"Sorun değil kraliçem," dedi Hollis gülümseyerek. "Biz size güveniyoruz."

Meira başıyla onayladı ama hâlâ sihrini kullanmaya çekiniyor gibiydi. Böyleyken bile el ele tutuştular ve gruptaki herkesi bir çember olmaya davet etti. Phil çembere son katılan kişiydi ve Mather'ın elini tutarken elleri titriyordu.

Belki Meira ona güç verebilir, diye düşündü Mather ama daha ona sormaya fırsat bulamadan Meira parmaklarının arasındaki parmaklarını sıktı. Sihri onları kar ve buzlar içinde savurup her yerlerine buzdan hançerler batarken kendini güçlkle topladı.

Meira

KONSANTRASYONUMU BUZ Çözülmesi'nin midele-ri bulanmasın diye sihrimi yeterince kullanmak, Preben Sa-rayı'na en yakın ancak Angra'dan yeterince uzak bir noktaya gitmek ve Angra geldiğimi anlamasın diye zihnime bir kalkan kurmak arasında bölüştürüyorum. Fakat tüm şehri bir çeşit bariyer içine hapsedmiş; benim bu bariyeri kırmamı bekliyor olabilir. Özellikle de Ceridwen ve Efendi elindeyse. Onlar için geleceğimi bilir ve oraya gittiğimde beni bekliyor olabilir.

Geldiğimi biliyorsa hiçbir hazırlık yeterli gelmez.

Gerekli her şeyi yapmam için kullanmam gereken sihir miktarı bizi Telmuz'a götürmeden tüm enerjimi bitirir. Feni'den ayrılan akarsu kolları batan güneşin altında pırıl pırıl parlarken Telmuz'un sonsuz tırunculuğuna ve kumta-şından yapılmış binaların altın rengi parlaklığına parlaklık katıyor. Herkesi sağ salim Telmuz'un en dış çemberine ulaştırdığım sırada içimde bir başka buz dalgası beliriyor ve adına ister güç ister enerji deyin, yaşadığım stresle paramparça olup kumlara karışma isteğimi bastırıyor.

Yolculuk sona erdiğinde Buz Çözülmesi'nin her biri bir yandan hayranlık bir yandan dehşet içinde kalakalıyorlar.

Midelerini tutup kusmadıklarını görünce rahat bir nefes alan Mather ve Phil dışındakiler.

“Şimdi ne yapacağız?” diye soruyor Mather. Ekibin, arkadaşlarımızı kurtarma ve tabii bir de Angra’dan anahtarları alma görevi dışında başka bir şeyle vakit kaybetmelerini önlemek ister gibi.

Kendi kendime başımı sallıyorum. Herkesi kurtarmak önceliğim olacak. Bu arada anahtarları da alabilirsek alacağız ama önce herkesin güvenliği gelir.

Bir adım atıp önümüzde uzanan sokaklara şöyle bir göz gezdiriyorum. Telmuz’a son gelişimde her bir sokakta eğlence, şarap ve müzik; her binadan sarkan sarhoş bedenler vardı.

Şimdiyse akşam yaklaşmasına rağmen sokaklar neredeyse bomboş. Pencerelerin ahşap kepenkleri kapalı; sokağın kenarındaki ateş çukurlarının içinde başıboş alevler yanıyor. Bizim sokağın karşısında yalnız bir adam hızla izbe bir eve girip ardındaki şeytandan kaçmak istermişçesine kapıyı kapıyor. Onun yanındaki binada pencereye yapışmış kadın ve erkek yüzleri korku dolu bakışlarla sokağı izliyor.

Uzun zaman önce Nisran’da gördüğüm insanlara o kadar çok benziyorlar ki. Dünyadan saklanıyor; sorunu çözme işini bir başkasının sorumluluğuna bırakıyorlar.

Daha önce Angra’nın ne istediğini merak ediyordum ancak şimdi önümdeki bu manzara sorunun cevabını veriyor. Yaz’ın o neşe dolu, kaotik, güzel havasını almış ve kendi kontrolündeki korku dolu Nisran’a benzetmişti.

Ellerim belimde Buz Çözülmesi’ne döndüm. “Saray’a ulaşmalıyız... Angra orada olacak. Ceridwen’i ya da onun yanındaki herhangi birini bulmak için en büyük şansımız bu.

Hem belki yeterince yaklaşırsak Efendi'nin yerini öğrenmek için sihrimi kullanabilirim."

Trace kaşlarını çatıp dağınık beyaz saçlarını karıştırdı. "Pek araya karışacak tipler değiliz de."

Düşünürken bakışlarımı yere indirdim. Cevap ortada.

Yaz'ın turuncu renk kumları her yere yapışır... binaların duvarlarına, gezginlerin giysilerine. Telmuz'a ilk gelişimizde içinden geçtiğimiz bir kum fırtınasında her yerimizi kaplamıştı. Belki şimdi de iyi bir kamuflej olabilir.

Eğilip kumları kollarıma, yanaklarıma, saçlarıma sürmeye başladığımda diğerleri de beni izliyor. Çok geçmeden kışa özgü özelliklerimiz yok oluyor. Üzerimizdeki giysileri de biraz ayarladık mı fark edilmeden dolaşabiliriz. Boş sokak işimizi daha da kolaylaştırıyor. Biraz eğilip gölgelerin arasında geze geze ilerlersek bunu başarabiliriz.

Derin bir nefes alıp herkese terk edilmiş sokaklarda liderlik ediyorum.

Mather yanımda, diğer herkes bizi izliyor. "Ya çoktan yakalandıysa, o zaman ne yapacağız?" diye fısıldıyor etraf çok sessiz olduğundan. Rüzgâr binaların arasında ısıklar çalarken Phil alalacele yanımıza geliyor.

"Onları kurtarınız," diyorum bu kadarı yeterliymiş gibi.

"Angra yenildiğinde de kurtulmuş olurlar," diyor Mather. "William'ın bize onu kurtarmadan önce savaşı bitirmemizi söyleyeceğini biliyorsun."

Omzumun üzerinden dönüp ekibe bakıyorum. "Bence o... Ah, olamaz, gerçekten mi?"

Mather neye şaşırdığımı görmek için dönüyor. Phil, Hollis, Feige, Kiefer ve Eli arkamızdalar ama onların birkaç adım arkasındaki Trace pencereden yüzleri gördüğümüz

binanın önünde. Binanın ön kapısı açık ve bir kızın, üzerindeki turuncu bluzu bana buranın ne olduğunu hatırlatıyor. Yaz'ın genelevlerinden biri.

Trace de ön kapıya yaslanmış sanki düşman bir şehre sızmaya çalışmıyormuşuz gibi onunla sohbet ediyor.

Panikle ona bir sihir dalgası gönderip Angra'nın Çürümesi'ne karşı korumaya çalışıyorum. Tüm Buz Çözülmesi'ni koruyamamış mıydım? Onları güvende tutmak için bir kez daha konsantre oluyor ve göğsümden çıkan buz gibi sihiri her birine gönderiyorum.

Trace sihre herhangi bir tepki vermeyip sadece Mather kükrediğinde bakıyor. "Trace!"

Zıplayıp bize döndüğünde bakışları Mather'dan bana kayıyor. Ne düşündüğümüzü anlayınca öksürüyor ve kızıdan özür dileyerek hemen peşimize takılıyor.

"Benim amacım... yani tamam kız güzeldi ama... bize yardım edebileceğini düşünmüştüm," diyor. "Angra'nın nerede olduğunu falan söyler diye."

Mather somurtuyor. "Söyledi mi?"

"Bu gece sarayda bir toplantı olacaktı." Şimdi sırtıyor. "Bir duyuru mu ne... sanırım Angra birkaç gecede bir böyle duyurular yapıyormuş. İlk gece Yaz halkının karşısına sihiriyle çıkmış ve tabii herkes..." Trace terk edilmiş şehri gösteriyor. "İkinci gece, danışmanlar ya da işte kral öldüğünden beri Yaz'dan kim sorumluydu onlar krallığın kontrolünü ona vermişler. Bu gece de bir duyuru olacaktı."

"Angra buraya geldiğinden beri üç ayrı toplantı mı yapmış?" diyorum hayretle. "Biraz... abartılı geldi."

"Belki." Mather başını ovuşturuyor. "Belki de gücünü sağlamlaştırmak o kadar sürüyordur."

“Yani bu bir tuzak değil, öyle mi?” diye bastırıyorum. “Bu toplantıları bizi çekmek için yapmıyor yani?”

Mather ürkek bir gülümsemeyle karşılık veriyor. “Orası zaten kesin. Yaptığı her şeyi bir şekilde düşmanlarını ezmek için yapar o.”

Homurdansam da endişelerimi bir kenara bırakıyorum. Bir tuzak bu, biliyoruz. En başından bu görevin tehlikeli olacağını biliyorduk. Hiçbir şey değişmedi.

Fakat ne zaman sonucu değiştirmeyeceğini düşündüğüm bir bilgiye ulaşısam tam tersi oluyor.

Saray yerleşkesi şehirdeki korku ve ızdırabı gözler önüne seriyor. Hizmetkârlar bu geceki toplantı için bir o yana bir bu yana koşturarak hazırlıklar yaparken paniklerinden yararlanıp ahırların yanında saklanıyoruz. Buz Çözülmesi etrafımı sarmış, sımsıkı bir vaziyette dururken sihri me ulaşıyorum. Bu sürekli serinlik bana Kışlılarla kendi çevremde bir koruma kalkanım olduğunu hatırlatıyor. Angra bizi hissedemeyecek ve Çürümesi bize bulaşmayacak.

Ama artık saraydayız ve daha fazla sihir kullanmak için risk almam gerek.

Ben gözlerimi kapatıp kollarım göğsümde dururken Buz Çözülmesi sessiz. Sihir dalgalarını önce toprağa oradan da saraya, bir pencereyi sarmadan önce dağılıp yayılan buzdan dallar gibi gönderiyorum. Efendi’yi hissedebilmeliyim; onun Kışlı kanı, içimdeki sihre bağlı. Hissedebilmem için yakınımda olmalı. Tıpkı Tadil’de madenin üzerindeyken içerdeki işçilere ulaştığım gibi.

“Ne yapıyor?” diyor Phil.

"Mather'ın babasını arıyor sanırım," diyor Trace sessizce.

"Sizi bilmem," diye başlıyor Feige, "ama ben artık *görebileceğim* bir düşmana hazırım. Yeter artık bu..."

Gözlerim kapalı ama kadının bana doğru elini salladığını hissediyorum. Ekipten birkaç kişi kıpırdanıyor ve giysileri birbirine sürtündüğünde aradığım cevabı alıyorum. Sihir kullanmamdan rahatsızlar, tıpkı tahmin ettiğim gibi. Onların tanık olduğu sihrin çoğu Angra'nın İlkbahar'daki sihrinden ibaret. Birkaç ay önce Kış'tayken gelişigüzel şekilde kullandığım sihir onların korkularını daha da artırmıştı.

Neredeyse endişelenmemelerini söyleyeceğim. Yakında hepsi bitecek.

Mather sert bir şekilde onları susturuyor ve ben de boy-numu öne eğiyorum.

Bul onu, diyorum sihri. Bu sözcükleri aklımdan geçirene kadar ne kadar çaresizlikle istediğimin farkında değilmişim.

Çünkü eğer Efendi'yi burada hissedemezsem... Angra onu çoktan öldürmüş demek olabilir.

Sert bir bağlantıyla doğruluyorum.

"Ne?" Mather hemen kolumu tutuyor.

Gözlerim açılıyor.

"Efendi," diyorum nefes nefese ama rahat bir soluk alabiliyorum sonunda. Mather'a dönüp, "Yerini buldum," diyorum.

Yalnızca kalbimi dinleyip harekete geçiyorum. Sihrim Efendi'de bir Çürüme sezemiyor... İrade gücü karşı koymasına yetmiş olmalı; en azından şimdilik.

Elbette yetecek. Elbette Angra'ya direnecek.

Saraya hizmetkâr kapısından girip başımız önde kendimizi eşarplarla olabildiğince gizleyerek ilerliyoruz. Şansımıza,

yanından geçtiğimiz her hizmetkâr işlerini bitirebilmek için başları önde hızla hareket ediyor. Ekibi, bir zamanlar pembe çiçekler ve ipekler asılı ama şimdi çıplak ve tek süsü karanlık olan koridorlardan geçiriyorum. Hatta koridorlarda sanki bir ağırlık var. Angra'nın Nisran'daki sarayma öylesine benzemiş ki kalbim sıkışıyor. *Acı...* Angra'nın evi denince bedenimin hatırladığı tek şey bu. Ezici, yıkıcı bir acı.

Her bir köşeden önce durup Angra'nın bizi beklemediğinden emin olmak için bakıyorum. Onu hiçbir yerde hissedemiyorum, bu ya burada olmadığı –ki pek mümkün değil– ya da en az benim kadar kendisini koruduğu anlamına geliyor. Bir duvarın arkasında olabilir ve ben onu hissetmeyebilirim.

Sonunda son bir merdivenden çıkıp kutlama salonuna bakan bir balkona çıkıyoruz. Dört kat kemerli kumtaşından asmakatın üzerinde gece gökyüzünden başka hiçbir şey yok. Etrafta ateş çukurları içinde ancak insanların yüzünü aydınlatacak kadar alev var.

Bu toplantı burada şahit olduğum son kutlamadan epey farklı. Ne müzik ne bir renk var... İnsanlar birbirlerine sokulmuş, kısık sesle konuşurken arada bir tam karşımdaki balkona bakıyorlar.

Biz ikinci asmakattaki bir balkondayız, koridor tamamen boş. Yine de görünmemek için duvara yapışık duruyoruz. Sihrim mırıldanarak beni ileri yollamaya çalışıyor... Efendi burada.

Nefesim kesiliyor. *Tuzak*, diye düşünüyorum. *Bu bir tuzak. Angra geleceğimizi biliyordu.*

Fakat sonra dönüyorum.

Efendi, merdivenlerin kenarında diz çökmüş, bir sütunun arkasında duruyor. Tüm dikkatini karşındaki balkona

vermiş. Angra'nun oradan çıkacağına şüphe yok. Ceridwen'in cinayet planı gerçekleşecek.

Efendi'yi görür görmez zihnimde görüntüler beliriyor; onun Angra'nun ellerinde öldüğü, bir savaş sahasında ölüp düşmüş kanlar içindeki bedeni. Fakat o burada, tam karşımda.

Şu ana kadar ne kadar korktuğumu anlamamışım.

Buz Çözülmesi de köşedeki bir başka sütunun ardında duruyor. Yana doğru bir adım atıyorum, "Efendi," diye fısıldıyorum.

Birden ayağa fırlıyor ve genelde duygusuz görünen ifadesinde yaşadığı şaşkınlığı gösterip hemen yanındaki sütunun arkasına saklanıyor.

Dikkati sol tarafımdaki bir kıpırtıda.

Mather gölgelerin içinde belirince Efendi'nin tüm o sert duruşu bir anda yumuşuyor. Bana şok geçirmiş gibi bakarken Mather'a dünyadaki en değerli şeye bakarmış gibi bakıyor.

Efendi'nin kolu hissiz bir şekilde yere düşüyor. "Sen iyisin," diyebiliyor usulca.

Mather tereddütle omuz silkiyor. Fakat Efendi ona cevap fırsatı vermeden arkasında durduğumuz sütunun arkasına geliyor ve Efendi hakkında bildiğimi düşündüğüm her şeyin yanlış olduğunu ispatlıyor.

Kollarını Mather'ın boynuna dolayıp onu kendine çekecek başını oğlunun boynuna gömüyor. Mather kaskatı.

Efendi ona sarılıyor. Çaresizce, yalvarırcasına.

Sonunda Mather da gözlerini kapayıp kendini bırakıyor ve parmaklarını Efendi'nin sırtına geçiriyor. Mather annesinin yakın zamandaki ölümünün üzüntüsünün, ebeveynleriyle

yaşadığı işkence gibi ilişkinin acısını çıkarırcasına ağlıyor. Buna hep en az benim kadar sahip olmak istediğini biliyorum. Ve ben onun adına çok mutlu olsam da keskin bir çarpıntı nefesimi kesiyor.

Efendi ile ilişkimden vazgeçmiştim. Ben onun kraliçesi-yim ve aramızdaki tek şey de bu olacak. Boğazımı temizliyorum. "Ceridwen nerde?" diye soruyorum fısıltıyla.

Efendi Mather'dan ayrılıyor. Yeniden bana baktığında yüzündeki o yumuşaklıktan eser yok. Alt katımızı işaret ediyor.

Sütunun arkasına yaslanıyor ama zemini görebilmek için öne doğru eğiliyorum. Gözlerim Ceridwen'i bulduğunda heyecanla derin bir nefes alıyorum. O da bir ateş çukurunun yanındaki bir girintiye saklanmış, bakışları karşımızdaki balkonda.

"Okçularımız var," diye fısıldıyor Efendi üst katı işaret ederek. "Ve kılıçlı askerlerimiz de." Önce kendi silahını sonra aynı katta, balkona yakın saklanan diğer iki kişiyi işaret ediyor. Bunlardan biri de Henn.

Duraksıyorum. Henüz yakalanmamışlar. Henüz Çürüme'nin etkisine girmemişler. Bu... gerçekten işe yarayabilir.

"Ne yapabiliriz?" diye soruyorum başlayan müzikle aynı anda.

Ama Efendi cevap veremiyor çünkü ben sorar sormaz balkonun kapısı aralanıyor. Hep birlikte kalın kumtaşından pervaz ve sütunların ardına saklanıyoruz.

Kalabalık hemen balkona doğru dönüyor. Sessiz fısıltılar birden kesiliyor ve içerdeki ölüm sessizliğinde sadece yanan alevlerin çıtırtıları duyuluyor.

Açık kapının gölgeleri arasında Angra beliriyor.

Mather elini dizime koyuyor. Parmaklarını bir defa sıkıyorum ama bedenimin geri kalanı tamamen uyuşmuş

vaziyette. Ceridwen'e bakmamaya çalışıyorum. Onu yıkan acıyı tahmin bile edemiyorum. Angra burada; gücünü onun krallığında gösteriyor.

Yaz artık onun.

Çevresindeki karanlıkları alevler yok ettiğinde üzerindeki siyah tunik ve açık renk saçları seçiliyor.

"Yaz!" diye bağıyor Angra. Kalabalık, güneşe yönelen çiçekler gibi ona yaklaşıyor. "Dünya değişti. Ben tüm krallıklara birlik olma fırsatını getirdim... Yaz'ın da büyük misafirperverlikle kabul ettiği bir fırsat bu..."

Birlik olmak, barış ve buna benzer içimi alev alev yakan birçok konuda abuk sabuk konuşurken ben artık onu incelemek için dinlemeyi bırakmaya karar veriyorum. Anahtarlar yanında mı? Anahtarlar madalyondan çok daha büyük bir tehdit ve madalyonu boynunda taşıyordu. Bu anahtarları başka birine vermesi imkânsız. Peki bizi öldürmelerine izin vermeden ona nasıl o kadar yaklaşacağız? Belki de Ceridwen'in okçuları iyi bir atış yapabilirse harekete geçmemize yetecek kadar sersemleyebilir. Ya da... bir ok gerçekten onu öldürebilir mi? Eminim sihri bu kadar kolay ölmesine izin vermez. Ama dikkatini kesinlikle dağıtır.

"...dünyamızı bir eşitlik ortamına dönüştürüp önyargıların yok olarak yeni bir yaşama yer açacağı bir yer yapacağız. Dahası..." Angra öne doğru eğilerek devam ediyor: "Mevsim ve Ritim Krallıkları daha fazla çocuksu önyargılara kapılmayacak. Biz hepimiz eşitiz ve bunun sonucunda bir Mevsim kralı olan ben, bir Ritim kralı olan Theron Haskar'a güvenimi ve bağlılığımı sunuyorum."

Bedenimdeki her damla kan şimdi beynime hücum etmiş, zihnimi bulandırıyor.

Burada olacağını biliyordum ama bu konuyu düşünmeye çalışmıştım. Tıpkı Ceridwen'e bakmamaya çalıştığım gibi. Şu an Theron'u düşünemem.

Odanın iki noktasındaki hareket dikkatimi çekiyor.

Biri alt katta iki adamın yürüdüğü noktadan geliyor. Yakimliler ve onları neredeyse köle zannedebilirdim. Fakat silahları var ve sessiz kalabalığın arasında bir anda bir amaçları varmış gibi yürümeye başlıyorlar. Başta ağır adımlarla ama attıkları her adımda hızlanan bir tempoda. Ve onlar ancak salonun ortasına gelince Mather'ın yanındaki Efendi usulca söylenmeye başlıyor.

Bu planın bir parçası değil.

Bir başka hareket de Angra'nın arkasındaki kapıda başlıyor. Karanlıkta bir erkek figürü seçiyorum. Yaralı değil; üzerinde ona kötü davranıldığına dair ne bir yara bere ne de çizik var – ki bu neredeyse daha kötü. Sağlığı yerinde ve gayet temiz. Üzerinde bir Cordell üniformasıyla o kadar normal görünüyor ki bunun bir kâbus değil gerçeğin ta kendisi olduğunu unutmamak için tırnaklarımı avuçlarıma geçirmem gerekiyor.

Mather derin bir nefes alıp dizimi tutan eli daha da sıkınca kendime geliyor ve ayaklarımı yeniden yere basıyorum.

Theron öne çıkıyor. Angra siyah tuniğinin cebine uzanıp iki anahtar sarkan zinciri çıkartıyor.

Ancak önümdeki taşa tutunup sakın kalabiliyorum.

"Bu anahtarlar hem geçmiş hatalarımızı hem de gelecek özgürlüğümüzü sembolize ediyor," diye devam ediyor anahtarları kaldırarak.

Aşağıda iki Yakimli, Ceridwen'in saklandığı yere varıyor. Yüzünden şaşkınlığı anlaşılırken kaşlarını çatıyor.

Sonraki olacakları daha olmadan hissediyorum; tıpkı ovaların üzerinde toplanan fırtına bulutlarının ne getireceğini tahmin etmek gibi.

Theron anahtarları alıp muhtemelen çalışılmış büyük sözler söylemek üzere ağzını açıyor.

Fakat o sırada Yakimli adamlar bağırmaya başlıyorlar.

“Sen bizi yönetmeye uygun değilsin!” diye bağırıyor biri. “Sana asla güvenmemeliydik!”

“Ölümü hak ediyorsun!” diye ekliyor diğeri ve silahlarını çekiyorlar.

Kalabalık paniğe teslim olurken sessizliğin yerini dehşet çığlıkları alıyor. Angra’nın adamları olan askerler kenarlardan yaklaşırken içerdekiler kapılara yöneliyor. Askerlerin üniformaları Cordell ve İlkbahar’ın bir karışımı; yüzlerindeyse... keyifli bir ifade var.

Kışlılarımı korumak için bir büyü dalgası daha yolluyor ve onları Angra’nın Çürümesi’nden uzak tutarak ayağa kaldırıyor. Tereddüde yer yok; açık hava demek her yer tozla kaplı demek. Böylece onları yerden kaldırıp bir kum fırtınasına çevirmek kolay oluyor. Kalabalığın yaşadığı kaos ortamında, dehşet dolu çığlıklar ve çarpışan kılıç sesleri eşliğinde göz gözü görmez oluyor.

Efendi ve Mather talimata gerek olmadan harekete geçiyor ve arkama takılıyorlar. Buz Çözülmesi de arkamızda, çektikleri kılıçlarıyla tozdan öksürerek geliyorlar. Kumlar yere inmeye başladığında yeniden havalandırıyorum ama başka bir güç onu elimden alıyor. Bu beklenmedik kontrol kaybı sendelememe sebep oluyor.

Angra’nın uzattığı eliyle kumlar yere yapışıyorlar.

Artık onun balkonuna o kadar yakınlım ki uzansam onu tutacak gibiyim. Yanımda, saklandığı yerin yarından geçerken görüp bize katılan Henn var.

Angra sırtıyor. Yanındaki Theron da en az Angra kadar memnun fakat onun sırtışı tatminden çok rahatlama içeriyor. Merdivenin korkuluklarından kendimi geriye itip chakramımı serbest bırakıyorum fakat sütunlar onu fırlatmamı engelliyor.

Askerler asmakatın bu tarafında belirince postallı ayakları arkamızda kalan koridoru sarsıyor. Buz Çözülmesi ise bağırışlar ve çarpışan kılıç sesleri eşliğinde mücadeleye başlıyor. Onlara enerji dalgaları yollayıp köşeyi dönerken Angra'yla karşılaşıyorum. Anahtarlar elinde.

Angra bir silah almakla uğraşmıyor bile. Bir gölge yumruğunu sarıyor ve suratında mide bulandırıcı bir sırtış var. Altımızda kaos hâlâ devam ederken kalabalık çoğunlukla dağılmış durumda. Geride kalan bağırışlar sadece tek bir kaynaktan geliyor; insanın birden dikkat kesilmesine sebep olan bir ses bu.

Ceridwen.

Acıyla bağırıp bir şeye çarpıyor ve hemen ona bakmak için dönüyorum. *Dikkatim dağılıyor...* dikkatim dağılıyor...

Bu kelimeler beni tüketirken Angra havaya yumruğunu savuruyor ve gölgesi göğsüme vuruyor. Arkamdaki Efendi ve Henn'in üzerine düşerek savruluyorum.

Theron, Angra'nın kolunu tutmak için öne atılıyor. "Teslim olmaya gelmiş olabilir!" Angra durunca chakramım hâlâ havada ayağa fırlıyorum.

“Teslim olmaya mı geldin Kış kraliçesi?” diye soruyor Angra ama sesi zaten öyle olmadığını bildiğini gösteriyor. Yumruğunun üzerinde bir başka gölge beliyor.

O daha onu fırlatmadan Mather asmakatin korkuluklarına tırmanıp onların olduğu balkona atılıyor ve Angra’nın üzerine atılıyor. Angra, Theron’a doğru devrilirken üçü birden bağırışlar eşliğinde yere yuvarlanıyorlar.

Ceridwen çığlık atıyor.

Gözlerim yerdeki bedenler arasında anahtarları ararken tereddütle duruyorum. Yoksa yere mi düştüler? Hâlâ Theron’da olabilirler mi? Zaten Angra onları neden Theron’a verdi ki?

Sebebini biliyorum aslında.

Çünkü anahtarları almak için Angra’yı öldürmekte tereddüt etmem ama onları Theron’dan almak zorunda kalırsam...

Angra şimdi ayakta ve Mather çektiği hançerle ikimizin arasında. Angra bu defa benimle oynamıyor; elini göğsüne götürüp hançeri Mather’ın elinden kapıyor. Mather uyarmak için bağırarak ileri atılırken Angra çoktan hançeri bana çevirmiş durumda.

Theron da dizlerinin üzerinde kalkıp Angra’ya uzanıyor.

“Hayır... o benim!” diye gürleyerek Angra’nın kolunu çekerken hançer, şangırtıyla yere düşmeden önce Mather’ın omzunu yaralıyor.

Mather, hançerin gücüyle savruluyor. Arkamdaki Phil inliyor ve benim sahip olduğum son konsantrasyon da Mather’ın kolundan akan kanları görünce dağılıveriyor.

Git, diye yalvarıyorum kendime. *Buradan git, buradan git...*

Ceridwen artık çığlık atmıyor.

Panikle hareket ediyorum. Bu öyle bir enerji ki artık Kışlılara dokunmama bile gerek yok. Mather, Efendi, Henn, Buz Çözülmesi'nin Çocukları... Efendi'yi bulmama yarayan aynı sihir dalları ve karnımı delip geçen bir çekişle sihrimi hepimizi asmakattan başka bir yere götürmek için kullanıyorum.

Ceridwen

BU GECE İlkbahar kralını öldürüp sihirle ele geçirdiği dehşet krallığını yıkacaklar.

Ceridwen Telmuz'a ayak basar basmaz, Angra'nın Çürümesi'nin zihnini kurcaladığını fark etmişti ama şimdi gücünü asmakatta sergilerken kullandığı sihir Ceridwen'i, kurak topraklara düşen sağanak yağış gibi dövüyordu.

Fakat o yıllardır kuraktı ve yağmursuz yaşamayı öğrenmişti.

Giriş kattaki yerini korurken sessizce bekleyen kalabalığın gerisindeydi. Normalde hayat dolu üst sınıf mensuplarının şimdi sessizce durup gruplar halinde fısıldadıklarını görmek Angra'nın Yaz üzerindeki etkisini inkâr edilemeyecek şekilde gözler önüne seriyordu.

Telmuz'da yaptıkları seyahat boyunca hep tuhaf sahneler görmüştü zaten. Sokaklar boş, genelevler bile sessiz ve terk edilmişti. Krallığına dair her şey yanılttı; Angra bir ateşi suyla söndürmüş gibiydi. Artık ne ışık, ne tutku ne de *hayat* vardı.

Ceridwen başını sallayarak Angra'ya baktı. Tepesindeki okçular öyle iyi saklanmışlardı ki Ceridwen bile onları

göremiyordu. Yine de orada, ondan gelecek işareti beklediklerini biliyordu.

Angra konuşup dururken Ceridwen bir türlü elini kaldıramıyordu. Tam olarak hedefi vuracakları şekilde konumlanmalıydı. Ceridwen yumruklarını sıkı.

Sinyal, dedi kendi kendine. *Sinyali ver artık...*

Birden adeta nefes alamaz oldu, başı bir anda dönmeye başlayıp görüşü bulanıklaştı. Sendeleyerek, tüm gece tek yudum içki içmemiş kalabalığa kadehlerle dolu bir tepsi taşıyan bir hizmetkâra çarptı. Bir zamanlar, halkının bir toplantıda ayık kalabilmesi onu mutlu ederdi ama şimdi olabildiğine sarhoş olmalarını yeğliyordu.

Hizmetkâr, üstü başı şarapla ıslanmış vaziyette uzaklaştı. Koku, Ceridwen'in aklına bu odada yaşadığı anıları getirdi; şarapların aktığı, saraylıların kahkahalarla güldüğü ve içip Simon'ın sihrine teslim oldukları partilerin anılarını.

Ceridwen başı dönmüş bir halde doğruldu. Sinyali vermesi gerekiyordu... bir şey için. Belki ziyafeti başlatmak için... hayır, hayır, bu hep Simon'ın vazifesi olurdu. Kalabalığa ziyafet anonsu yapmaya bayılırdı.

Ceridwen, Simon'ın her zaman salonun orta yerine kurduğunu çadıra doğru döndü... Ama çadır yerinde değildi.

Angra balkonda durduğu yerde arkasındaki birine seslendi ve Theron sahneye çıktı.

Angra... onu öldüreceklerdi. Odaklan Ceridwen!

Bulutlanmış zihniyle öne doğru bir adım attı. Kalabalık öylesine yakındı ki her bir kalp atışının ona hep birden verdiği mesajı duyuyordu: Simon'ı öldür.

Göğsünde bir çılgılık mücadele veriyordu. Kardeşini öldürmeyi mi planlamıştı? Neden böyle bir şey yapacaktı ki?

Zihni yanıyor; sihir kafatasına minicik, binlerce, kararlı parmağıyla hücum ediyordu. Simon'ın sihri hiç bu kadar kararlı olmazdı... onu zihnine almayı reddettiği anda daha fazla bastıramayacak kadar sarhoş olduğundan yavaş yavaş uzaklaşırdı.

Fakat Angra'nın sihri kararlı, ağır ve ılıktı. Bedenini sarıp sarmalıyor ve içeri süzüleceği minicik bir boşluk arıyordu. Kulağına baldan tatlı sözler fısıldıyordu. *Ne istiyorsun Cerie?*

Bunu daha önce ona kimse sormamıştı.

Saraylılara katılmak ister misin? Onlar gibi olabilmeyi hep istemiştin... endişelerinden bu kadar kolay kurtulup kendilerinden daha güçlülere teslim olmaları... kendilerinden daha iyi bilen güçlere...

Ceridwen dönüp birine çarptı... onunla birlikte gelen Yakimlilerden biriydi bu; Jesse'nin boyun eğmek zorunda bıraktığı liderleri. Askerlerinden biri kaşlarını çatmış liderini dürttü.

"Sinyali vermedin," diye gürledi lider.

Ceridwen ona doğru yalpalayarak yanaştı. "Sinyal mi?" diye sordu salonun sessizliğinde yumuşak bir sesle. İçerde sadece bir tür konuşma yapan bir ses duyuluyordu. "Simon nerede?"

"Bu bir tuzak." Yakimli başını sallayıp dudaklarını gerdi. "Başından beri haklıydım. Sen zayıfsın ve seni çoktan öldürmeliydim... Bu görev benim olmalıydı. Bu zafer Yakim halkının olacak! Sana asla güvenmemeliydik!"

Askerlerden biri kınından hançerini çıkardı. "Sen ölümü hak ediyorsun!"

Kılıçlar ve demir gibi sert yumruklarıyla üzerine atıldılar. Ceridwen şok sayesinde darbelerinden kaçabilmeyi becerdi.

Yakimliler bana saldırıyor. Kölelere kim silah vermiş ki? Simon nerede?

Kalabalık dehşet içinde çıkışlara doğru kaçışırken askerler içeri giriyordu.

Angra'nın sihri Ceridwen'i bırakıp aniden ortaya çıkan kaosa yöneldi.

Angra... Ceridwen saldırı sinyalinin vermemişti. Hâlâ hayattaydı ve birinin onu öldürmesini bekliyordu... Tıpkı Rintiero'da Simon'ı öldürmeye çalıştığı zamanki gibi.

Fakat bu kez kimse gelip Ceridwen'in hatasını onun yerine düzeltmeyecekti. Başarısız olmuştu. Yine.

Ceridwen bir çığlık attı; ancak sebebi Yakimlilerin saldırısı değildi. Ortada affetme durumu kalmamıştı. Simon *ölmüştü*.

O anda aklında bir düşünce belirdi. Acısız bir dönemin, mutlu olduğu tek anın hatırası: Sığınmacı kampında taze başlangıçlardan bahseden Jesse.

Onları Ceridwen'e saldırtan şey Yakimlilerin kendi nefretleriydi. Angra'nın sihrinin tek yaptığı Yaz prensesi dışındaki tüm tehditlere karşı onları kör etmek oldu. Bu yüzden de Cordell'in askerleri salonu basıp kılıçlarını onlara sapladıklarında gafil avlandılar. Ceridwen, ilk Cordell askerine saldırıya da adam onu yere indirdi. Yerde bir süre kayıp kalabalık kaçarken devrilmiş masalardan birine çarptı ve hareketsiz kaldı.

Telmuz'a Angra'yı durdurmak için geri dönmüş ve başka yaralar açmaktan fazlasını becerememişti.

Kutlama salonunu buz gibi bir hava doldurdu o anda. Ceridwen'in elinden gelen tek şey bu durumu sorgulamaktı. *Yaz'da serinlik mi? Meira?* diye düşünürken Meira onu yerden kaldırdı.

“Ceridwen...” diye başladı Meira fakat hemen sonra Ceridwen’in bakışlarının sadece yerde olduğunu görünce kamptan birlikte geldiği ve şu an yaslandığı Kışlılardan birine –Henn’di galiba– “Onu buradan çıkart,” dedi. Bir başka buz gibi hava dalgası salonun sıcaklığını ele geçirirken kapıya yönelmeye çalıştılar.

“Sence Angra’nın sihri onu ele mi geçirdi?”

“Yoksa... bir şey yapardı, değil mi?”

“Yaralı mı? Başına mı vurdular?”

Meira önünde eğildi. Yüzü toz toprak içindeydi; gizli geçidin kullanılmamaktan toz tutan yollarındaki pisliklerle birleşmişti. Ceridwen, ekibi bu eski kanalizasyon geçidinin hâlâ açık olduğunu öğrenince hiç şaşırmamıştı... böylece yeraltındaki şarap mahzeninden sarayın dışına çıkabileceklerdi.

Etrafa şöyle bir bakıp kimin yanında olup olmadığını inceledi. Meira, yeni bir grup Kışlı, General William ve Henn; Yakimlilerden hiçbiri yoktu ve iki Yazlı vardı. Biri Lekan’dı. Ceridwen onun bu saldırıdan sağ kurtulduğunu görünce rahat bir nefes alıp gözyaşlarıyla dolu gözlerini yumdu.

Ateş ve sıcaklık aşkına, onun yüzünden ölse ne yapardı?

“Ceridwen,” dedi Meira bir daha konuşmayı deneyerek. “Ne oldu?”

Sesi öfkeli değildi.

Oysa öyle olmalıydı.

Bu başarısız plan yüzünden beş kişi ölmüştü. Meira’nın Kışlılarından birkaçı da yaralıydı. Birinin kolunda oldukça derin bir kesik vardı; bir diğerrinin alnında. Henn, Ceridwen’i

salondan çıkartmaya çalışırken kaburgalarına bir kılıç darbesi almıştı. Tek bir fenerin aydınlattığı kirli yüzleriyle her biri yaklaşan adım seslerini bekliyordu.

Her şey, Ceridwen suçluluk duygusunun kendisini kör etmesine izin verdi diye olmuştu.

Kafasını duvara vurduğunda sert taş neredeyse kafatasını yaralayacaktı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı sonra.

Meira dizlerinin üzerindeydi. “Sorun değil.”

“Nasıl değil?” dedi Kışlılardan biri... arkadaşının yaralı koluna bir bez parçası sarmaya çalışan bir çocuğu.

“Phil,” dedi yaralı olan ve Phil surat asarak işine devam etti.

Meira bakışlarını Ceridwen’den ayırmıyordu. Sanki bu plan bir felaket değilmiş, sanki etraflarındaki herkes yaralanmamış gibi. “Ne oldu?”

Bu soruyu duymak bile gözlerinde biriken yaşların akmasına sebep oldu ve içinde yükselen çılgılığı bastırmaya çalışırken iki gözünün arasını ovuşturdu.

“Angra’nın sihri,” diye başladı. “Beni ele geçirdi...”

“Nasıl?” diye sordu Meira.

Bunu bekliyor olmalıydı. Onlara doğruyu; aralarında sihre en dayanıklı kişinin neden teslim olduğunu anlatması gerekiyordu. Bu kendi zayıflığı yüzünden miydi yoksa Angra’nın gücü yüzünden mi?

“Bu gece burada olması gereken kişi...” diye fısıldadı, “Simon olmalıydı. Ve bunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum ama hayatta olup onunla mücadele etmeyi tercih ederdim, yani şeye...”

Boğazını düğümleyen hıçkırık yüzünden konuşamıyordu. Biraz dinlendikten sonra başını eğdi ve bulanıklaşan görüşüyle devam etti: "Nasıl devam edeceğimi bilmiyorum," dedi. "O burada değilken onu nasıl affedebilirim bilmiyorum. *Ondan nefret ediyorum...*"

Meira orada oturmuş, diğer herkes beklerken, sadece onu dinliyordu. Sessizlikleri Ceridwen'i güldürmüş ve bir yandan ağlarken bir yandan hissiz kahkahalar atmaya başlamıştı.

"Ve işte her şeyi mahvettim," diye bitirdi avuçlarını açarak. Başka ne söyleyebilirdi ki?

"Her şeyi mahvetmedin," dedi Meira ama bu söylediği en az yüzündeki gülümseme kadar sahteydi. "Angra Theron'a benim aradığım bir şeyi... şu anahtarları verdi. Onları alabilirsem Angra'yı yenebiliriz. Artık anahtarların kimde olduğunu biliyoruz."

"Angra anahtarları Theron'a kendimizi göstermeden önce verdi." William öne doğru eğilmişti. "Bu planının bir parçasıydı. Anahtarların Theron'da olduğu kulaktan kulağa yayılsın diye."

Herkes aslında söylemek istediği şeyi anlamıştı. *Bu da başka bir tuzaktı.*

Meira'nın yüzündeki ifade hiç değişmedi.

Ceridwen gözlerini ondan ayırmıyordu. "Daha hazırlıklı olacağız. Ben... bir daha teslim olmayacağım."

Meira başını salladı. "Hiçbirimizin teslim olmaması için elimizden geleni yapmalıyız."

Gizli tünelden çıktıklarında gece yarısını çoktan geçmişti. Saray duvarlarının tam dibine, daha çok çöplüğe benzer bir

araziye çıktılar. Üzerlerini kaplayan kir, kan ve başarısızlıkla, çıktıkları yer oldukça uygun görünüyordu.

Telmuz değişmişti. İlk geldikleri zaman şehri sessizlik ve boşluğa iten havadaki gerginlik şimdi daha da güçlü hissediliyordu. Barlardan kavgâ sesleri yükseliyor; sokaklar dövüşen gruplarla yankılanıyor; her yönden yükselen yardım çağlıkları yankılanarak kaynağı bulmayı imkânsızlaştırıyordu. Sokağın aşağısında askerler devriye gezip evlere giriyor ve bağırarak Kış kraliçesini onlara teslim etmelerini emrediyorlardı.

Ceridwen başı önde, kışığı bedeniyle yenik grubu Telmuz'dan çıkardı. Kalıp yardıma ihtiyacı olanlara yardım edebilirlerdi ama muhtemelen çözdükleri her bir sorun karşısında Angra'nun Çürümesi iki yeni sorun yaratırdı.

Ceridwen dudaklarını ısırdı ve şehrin kokusunu son bir kez içine çekti. Sıcak ahşap, acımsı bir tatlılık, şarap ve kumun sertliği aldığı her nefeste burnuna geliyordu.

Gidiyordu. Ama dönecekti. Dönecek ve Yaz'ı düzeltecekti... ve belki –bu sayede– Simon'la ilişkisini düzeltmenin de bir yolunu bulacaktı.

Meira

TÜM BU olanların ağırlığı, Telmuz'dan ayrılana dek üzerime çökmüyor.

Ceridwen'in ekibi atlarını şehrin güneyindeki terk edilmiş bir ahıra gizlemişler. Şimdi yanımızda sürücüsü olmayan beş at var ve Buz Çözülmesi'yle birlikte onları alacağız. Mather, arkamda eyere yerleşip kollarını gevşekçe belime doluyor. Kimse bu atlara binen adamların bedenlerinin nasıl Angra'nun eline terk edildiğini konuşmuyor. Fakat yolda Ceridwen'in atlara baktığını ve karanlıkta dolan gözlerini görüyorum.

Bir cenaze töreni kadar kasvetli bir şekilde doğuya; Angra'nun henüz pislüğünü bulaştırma fırsatı bulamadığı tek Mevsim krallığı olan Sonbahar'a gidiyoruz.

Angra Telmuz'da olacağımızı biliyordu. Orada bizim için bir tuzak hazırladıysa Sonbahar'a gideceğimizi de biliyor olabilir mi?

Güçlkle yutkunuyorum. Bir önemi yok. Ben yapılması gerekeni yapacağım. Theron'u öldürmek zorunda kalmadan o anahtarları almanın bir yolunu bulacağım.

Ertesi gün öğleden sonra güneşi ufukta beliren bir şeyin üzerine alçalıyor; ağaçların. Ve bunlar Yaz'ın o kuru, cılız ağaçları da değiller. Kırmızı ve sarı yapraklarıyla irice ağaçlar. Altlarında taze yeşil çimenler ve kahverengi otlar var. Öylesine rengârenk bir hoş geldin ki bu ürperiyorum.

Atlarımız Sonbahar ormanına dalarken Yaz'la kıyaslandığında buz dolu bir küvete girmek gibi hissettiren serin bir hava dalgası bedenimi sarıyor.

Ceridwen atını küçük bir açıklıkta durduruyor.

Ormanı işaret ediyorum. "Su bulmalıyız," diyorum. "Erzaklarımızı tazeleyip..."

Fakat Ceridwen bana bakmıyor. Bakışları benim arkamdaki bir şeye takılınca kemerindeki hançeri çekmeden kaşlarının çatıldığını görüyorum. İhtiyacımız olan tek açıklama bu. Mather kılıcını çekip Buz Çözülmesi silahlarını kuşanınca; Efendi, Henn ve Ceridwen'in ekibinde kalan Yazlılar saldırının kaynağını anlamak için hemen atları üzerinde dönüyorlar.

Ama bu bir saldırı değil... En azından şu anda.

Ceridwen'in ne gördüğüne bakmak için atımı çeviriyorum. Mather bedenini bana yaslamış ve kılıcını, beni savunmak için önümde tutuyor. Vücudumdaki tüm adrenalinin Yaz'ın sıcağında tükendiğini sanıyordum ama kaslarım yeni bir dövüşe hazırlanırken vücudum enerjiyle doluyor.

Ağaçların arasından bir adam çıkıyor. Sonbaharlı. Tatlı kahverengi yüzündeki koyu renk gözleri kocaman olmuş; gece karası saçlarını dağınık bir şekilde toplamış. Zırhı ağır, deri bir kaplama, silahlarıysa basit ahşap ve metalden şeyler. Tıpkı Sonbahar'a özgü bir şekilde... en saf ve en ölümcül haliyle doğadan esinlenilmiş. Onun arkasında, bazıları at sırtında

bazıları öndeki adam gibi yürüyerek gelen başka savaşçılar da çevremizdeki ağaçların arasında beliriyorlar.

Adam bana bakınca mızrak tutan eli gevşiyor. "Kraliçe Meira?" Ben ağzımı açmamaya devam ediyorum. Atımsa gerilimden ötürü huzursuzlukla ayaklarını yere vuruyor.

Sonbaharlılar Angra'nın tarafına geçtilerse söyleyeceğim her şey onun işine yarayabilir.

Efendi benim yerime öne çıkıyor. "Ne istiyorsun?"

"Primoria'nın üzerine karanlık çöktü," diyor adam. "Kralım bu karanlığın Kış kraliçesini etkileyip etkilemediğini öğrenmek istiyor."

Efendi'nin yüzündeki ifade değişmese de ben kendimin kinin şaşkınlıkla değiştiğinin farkındayım.

"Kralın mı?" diye soruyor Efendi, tıpkı benim yapacağım gibi.

Başının yanına bakıyorum. Efendi benim generallerimden biri gibi davranıyor. Böyle olmamız gerek; bu his tanıdık ama öyle olsa bile yine de rahatsızlık verici.

Savaşçı başını sallıyor. "Caspar Abu Shazi Akbari."

Rahat bir nefes alıp eyerin üzerinde gevşiyorum. Mather kıpırdanunca ona dönüyorum. Bana sanki aklımın geri kalanını da kaybetmişim gibi bakıyor. Ama Efendi de rahatlamış görüntüsüyle bana bakıp başıyla onaylıyor.

"Angra'nın Çürümesi onu etkisine alamamış," diye açıklıyorum herkese. "Yoksa Caspar'ı kralı olarak tanımazdık. Angra derdi."

"O halde neden etrafımız silahlı askerlerle çevrili?" diye soruyor Mather.

Sonbaharlı adama dönüyorum. "Biz de Çürüme'den etkilanmedik. Angra bizim de kralımız değil."

Savaşçı bir adım gerileyip mızrağını indiriyor ve ellerini havaya kaldırıyor. Diğerleri de aynısını yapıyorlar.

“Güvenilirliğinizden emin olmamız gerekiyordu. Kral Caspar bizi sınırı korumakla görevlendirdi. Buralarda olduğunuzu öğrenmiştik ama Telmuz’a gittiğiniz için böylesi bir seyahatten –Angra’ya bu kadar yakın olduktan– sonra onun sihriyle zehirlenmiş olabilirdiniz.”

Birden şaşırıyorum. “Geleceğimizi öğrendiniz mi? Ama nasıl?”

Savaşçı gülümsüyor. “Caspar birkaç yüz sığınmacıdan haberlerinizi aldı.”

“Ne?” diye soruyorum. “Hepsi iyi mi? Neredeler?”

Savaşçı bir kez daha gülümsüyor. “Kralım bu sorularınızı cevaplayabilir. Zaten hemen görüşmek istiyor.” Başını öne eğiyor. “Dilerseniz sizi Sonbahar’a götürebilirim Kraliçe Meira.”

Sonbahar’a doğru ilerlerken savaşçı, Elkim’de kalan Cordellilerin Theron’un ihanetini duyar duymaz Akbaris’e saldırıdıklarını anlatıyor. Saraylılar kaçmayı başarıp krallığın güneyindeki birliklerinin yarısıyla birleşerek Klaryn’in eteklerine yerleşmişler. Bu da gezimizi bir buçuk güne çıkarıyor.

Atımı son bir kavak ağacının köşesinden döndürdüğümde burnuma bir kamp ateşi kokusu geliyor. Rahat bir nefes alıyorum. Birkaç adım sonra, dar bir geçitte ellerinde mızrakları, bellerinde kılıçlarıyla bir grup Sonbahar askeri beliriyor. Göğüslerini kaplayan deri giysileri, parçalı etekler halinde dizlerine kadar uzanıyor. Bizi görünce panikle hareketleniyorlar.

“Daha fazla sığınmacı mı?” diye soruyor nöbetteki askerlerden biri. Sağ tarafına dönüyor. “Kamplarını şu...”

Bakışlarını bir kez daha bana çevirdiği an duraksıyor. Chakramımı, madalyonumu görünce geriliyor. “Kraliçe Meira.”

Son endişelerimden de kurtularak gülümsüyorum.

Krallıklarını, muhtemelen hâlâ bizim gibi içeri girmeye çalışan sığınmacılara açmış ve Angra’ya karşı gelen insanlara Sonbahar’ın ormanlarında saklanabilecekleri bir yer vermişler. Efendi’nin o kaskatı yüzü bile hafifçe dalgalanıyor ve dudakları kıvrılarak beni izlediğini görüyorum. O anda tüm geçmişimizi yüzünde görebiliyorum... en son yıllar önce Sonbahar’a gelmiştik. Angra’dan saklanmak için yaşadığımız göçebe hayatta zar zor tutunuyorduk. Şimdiyse Sonbahar’da hoş karşılanan müttefikler olarak giriyoruz.

Bir kalp atışı gibi kısacık gelen anlarda hayatlar değişiyor.

Başımı hafifçe Efendi’ye doğru sallıyorum ve dikleşip tek kelime etmeden öne atılıyor.

Sonbahar kampı ormanın topraksı tonları içinde gizlenmiş turuncu ve kahverengi çadırlarla başlıyor. Atlarımızı sürdükçe çadırlar da sıklaşıyor. Ta ki binalar, özenle planlanmış sokaklar, büyük pazarlar için kurulmuş çadırlar, barakalar ve dar evler belirene dek. Aynı zamanda gördüğümüz insan sayısı da giderek artıyor. Çoğu silahlarını keskinleştirmekle, nöbet tutmakla ya da yol kenarındaki küçük masalarda yemek yemekle meşgul erkek ve kadın savaşçılardan oluşuyor.

Kan kırmızısı bir çadırın önünde duruyoruz. Atımdan inerken bakışlarım kumaşın üzerindeki zarif nakışlarda. Ağaçlardan düşen yapraklar ve yükselen alev desenleri.

Bizi buraya getiren savaşçı çadıra yaklaşırken dışarıya sesler geliyor.

“Shazi, bekle...”

Bir şangırtı ve bir çocuk çığlığı.

Gülüyorum. Bu savaş en azından Sonbahar prensesinin keyfini kaçıraramamış. Çadır minicik yumruklar tarafından açılıyor.

“MEY-VAH!” diye bağıyor Shazi ve ben keyiften mi acıdan mı bağıyor anlayamıyorum. Bana doğru koşup kollarını belime doluyor. Tek yapabildiğim ona sarılıp bir kahkaha daha atmak.

Nikoletta, sanki kızının ardından bugün onuncu kez koşmaya hazırmış gibi hemen çadırdan dışarı fırlıyor. Beni gördüğü an kahverengi gözleri sevinçle aydınlanıyor ve bakışlarını Mather, Ceridwen, Efendi ve yenik grubumuzun geri kalanına çeviriyor.

Shazi geri çekiliyor. “Anne! Mey-vah!”

Nikoletta yaklaşıyor. Başta hiçbir şey söylemeden sadece kollarını bana dolayıp mor kadife giysisiyle sımsıkı sarılıyor. Üzerinden sıcak odun kokusu yükseliyor.

“Korkunç şeyler duymuştuk,” diye fısıldıyor. “Kardeşim... ve Theron... senin de Telmuz’a gittiğini söylemişlerdi, üstelik...”

Sesi kısılınca artık sadece hayatta olduğuma sevindiğinden değil buna ihtiyacı olduğu için bana sarıldığını düşünmeden edemiyorum. Ben de ona sarılıyorum.

“Üzgünüm,” diyorum bunu bu kadar sık söylemekten ne kadar nefret etsem de.

Nikoletta çekiliyor. Gözlerinde yaşlar var ve arkasındaki çadırın içinden çıkan insanlarla yüz hatları daha da belirginleşiyor. Altın rengi saçları ve solgun teni onu Sonbaharlıların koyuluğundan farklı kılarken bir Cordell’li olduğunu, Noam’ın ablası, Angra’nın son kuklasının teyzesi olduğunu daha da göz önüne seriyor.

Shazi'yi kucağına alınca küçük kız boynundan sarkan yüzüğü gösteriyor. "Güçvü Mey-vah!" diye haykırıyor Shazi. "Güçvü!"

Gülümsüyorum. "Güçlü Shazi."

Bir kahkaha atıp yüzünü Nikoletta'nın omzuna gömüyor.

Caspar içerden çıkıp karısının yanında duruyor. Gözlerinin beni dehşete düşüren bir ciddiyet var.

"Savaşçın bana Angra'yla birlik olmadığınızı söyledi," diye başlarken Sonbahar'a ilk adım attığımızdan beri aklımı kurcalayan soruyu sormaya girişiyorum. Grubumun etrafına daha da yaklaştığının farkındayım. "Planınız nedir?"

Caspar başını eğiyor. "Burada olduğuna göre," diyor, "onu yenmeyi planlıyoruz."

Yaklaşan düşmanları kontrol edip etrafımıza bir bariyer örmek benim için artık içgüdüsel bir hareket haline gelmiş durumda. Kampın çevresini korumaya aldıktan sonra beni bekleyen toplantıya odaklanabileceğim.

Çadırın ana salonu büyük bir dikdörtgen ve çevresi kumaş yığınları, yastıklar, yere serilmiş tozlu halılarla dolu. Tütsülerden çıkan dumanlar tavana dek ulaşıyor. Hava serin olduğundan rahat rahat nefes alabiliyorum.

Aldığım nefesi bir süre tutuyorum. Müttefiklerimiz var ve Angra'nın henüz ele geçiremediği nadir krallıklardan birinde saklanıyoruz. Anahtarların bile yerlerini biliyoruz ki bu, savaşın bir sonraki adımı.

Hepimiz iyi olacağız.

Mather ve Hollis bir köşede dikilirken ekiplerinin geri kalanı sığınmacılara yardım için gönderildi.

Görünüşe göre Buz Çözülmesi kendilerini özel korumam olarak atamışlar çünkü nöbetleşerek yanımda kalıyor, beni hiç yalnız bırakmıyorlar. Mather, Holis'in yanında dururken bana bakıp gülümsediğinde bundan pek de rahatsız olmadığımı anlıyorum.

Mather da Hollis de çadırın girişi açılıp Efendi içeri girince kıpırdanıyor. Mather içgüdüsel olarak ona dönüyor ve ben Mather'ın hevesini görene dek aynı şekilde davrandığımı fark edemiyorum.

"Burada sorun yok," diyor Efendi. "Sığınmacılar üç gruba ayrılmış. En uzaktaki grup henüz varmamış... birkaç gün sürer."

Yutkunuyorum. Ceridwen'in çektiği acının anısı hâlâ taze. Simon'la ilişkisini düzeltme şansına hiç sahip olamayışı.

Hiçbirimizin dağılmaması konusunda elimizden geleni yapmalıyız, dedim.

Dalgın dalgın göğsümü ovuştururken dudaklarım sımsıkı kapalı.

"Peşlerinden gidebiliriz," diyor Mather. "Güvenli bir şekilde varmaları için eşlik ederiz."

Efendi başıyla onaylıyor. "Ben de aynısını önerecektim." Yüzünde tereddütle bana bakıyor. "Elbette kraliçem izin verirse."

Neredeyse bir kahkaha atacağım. Artık böyle mi davranacağız? Hep bu kadar saçma mıydı bu durum?

Efendi'ye gülümsüyorum. Eski ben gibi, içten ve gerçek bir gülümsemeyle. "Elbette. Kim gidecek?"

Efendi'nin yüzünde aklından geçenlerden eser yok. "Sen ve ben verilecek kararlar için burada kalmalıyız. Henn'i göndermeyi düşünüyordum. Yanında da..."

“Biz gideriz,” diye öneriyor Hollis. “Buz Çözülmesi’nden birkaçımız. Kraliçemiz için önemliyse bizim de dahil olmanız gerekir.”

Efendi bir süre düşünüp sonra başıyla onaylıyor. Mather’ın yanaklarında pembelikler var. Omuzlarını gururla dikleştiriyor.

“Burada işimiz biter bitmez onları gönderirim,” diyor Mather.

Sanki sözleşmiş gibi o sırada içeri Caspar ve Nikoletta giriyor. Dakikalar sonra Ceridwen ve Jesse, Dendera ve Henn geliyor; dört krallık temsilcisi ve iki ordunun lideri. Ve bir de yarım. Tabii Kışlı, Yakimli ve Yazlı askerlerimiz bir ordu sayılırsa.

Caspar odayı incelerken bakışları Mather’dan Efendi’ye, Dendera’dan Henn’e kayıyor. Adeta güçlü ve zayıf yönlerini yüzlerine kazınmış gibi net bir şekilde görebiliyor. Bana geldiğinde utanmamak için güçlükle çabalıyorum.

“Angra’nın fetihleriyle ilgili en son ne duydunuz?” diye soruyor hemen sadede gelerek.

“İlkbahar’ın yanında Ventralli’yi, Yaz’ı, Kış’ı ve Cordell’i aldı.” Kısık sesle ama kararlı bir tavırla duygularımdan soyutlanarak konuşuyorum. Çünkü orada duracak değilim... Herkese savaşımızın arka planı hakkındaki gerçeği anlatmadan fazlasıyla yol aldım.

Angra’nın şimdi ne olduğunu ve Çürüme olduğu kadar Kraliyet Bağları’nın da sihrine ev sahipliği yaptığını ve bu sihrin nasıl Angra’dan Primoria’da yaşayan herkese, onları korku ve en karanlık arzularının esiri olana kadar etkileyecek şekilde yayılacağını anlattım. Benim de Kış’ın sihrine ev sahipliği yaptığımı; Cordell’le Kış’ın yeraltındaki sihir

mağarasının girişini bulduklarını da. Nikoletta girişi öğrendiğimizi duyunca şaşkınlığını gizleyemedi ama Caspar, ya umursamadığından ya da zaten bundan şüphelendiğinden irkilmedi bile. Onlara mağarayı açmak için gereken anahtarları, labirenti ve Paisly'lilerin yarattığı üç görevi anlattım.

Ve sonra derin bir nefes aldım.

"Labirentten geçip sihirli mağaraya ulaştığımda Angra'yı yenebilirim," dedim. "Ama bunu yapmak sadece Angra'yı Çürüme'den ayırmayacak aynı zamanda da tüm dünyadaki sihri yok edecek."

İlk anlayan Caspar oldu ve ağır ağır bana döndü.

"Bütün sihri yok etmek zorunda mıyız?" diye sordu. "Neden? Sadece Angra'yı öldürsek olmaz mı?"

Gönülsüzce omuz silktim. "Bunu yapabilecek kadar yaklaşan tek kişi ben olabilirim ama Çürüme'nin onun ölümüyle son bulacağını bir garantisi yok. Üstelik bunu denerken kaç hayat daha riske atılacak? Bu şekilde sonuç kesin olacak. Onun hükümdarlığını bitirecek."

"Nasıl kesin olacak?" diye sordu Caspar. Saldırganca yapmıyordu bunu, sadece merak içindeydi. Nikoletta'nın yüzündeysede sadece dehşet vardı.

"Ben..." diye başladım söyleyeceklerimin kulağa ne kadar çılgınca geldiğini fark ederek. "Benim sihrim... gösterdi diyelim. Bağ sihrinin amacı ait olduğu toprakları korumaktır. Ben de kendiminkinden böyle bir yardım aldım. Herkesi nasıl kurtarabileceğimi sordum. Paisly halkı bile başka bir yol bilmiyordu ve onlar bizden çok daha uzun süredir sihirden kurtulmaya çalışıyorlar."

"Yani iki seçeneğimiz var, öyle mi?" diye sordu Nikoletta. "Ya Angra'yla karşılıklı savaşırsın ve onu silahlarla yenmeyi

umarız ya da senin bağının söylediği gibi tüm sihri yok ederiz?”

İrkilerek başımla onaylıyorum. Odadaki genel havaya endişe hâkim. Bağlardan yardım istemek bir yana, sihir olmayan bir dünya fikri çoğunun daha önce düşündüğü bir şey değil. Burada sadece üç hükümdar var; Ceridwen, Sonbahar kralı ve Jesse. Ceridwen Yaz'ın bağını kullanamaz çünkü erkek değil. Raelyn onu Rintiero'da kırdığından beri Jesse'nin bağı işe yaramaz durumda. Jesse de ona izin verdi. Sonbahar'da ise nesiller boyu bağlarını kullanamadan yaşadılar. Onlar için dünyada sihir olmaması çok büyük bir fark yaratmayacaktır. Ayrıca iki taraf da Angra'nın sunduğu tehdidin boyutlarını tecrübe ettiler. O yüzden yardım için bağ sihrini kullanmak o kadar imkânsız bir şey değil.

Hatta Caspar neredeyse benimle aynı fikirde gibi görünüyor. Fakat konuşan o olmuyor.

“Hepimiz sihrin, gerektiğinde yardım etmek dışında çok daha gizemli işler yaptığını gördük,” diyor Efendi. Kollarını kavuşturmuş halde konuşurken duruşuyla herkese sözlerine önem verilmesini beklediğini anlatıyor. “Yapacağımız seçim pek de zor görünmüyor. Hepimiz Angra'nın yıkımının kurbanı olduk... Sonbaharlılar kendi şehirlerinden sürüldü; etrafımızdaki sığınmacılar kendi yuvalarından; dostlarımızı ve ailemizi kaybettik. Angra durdurulmalı. Bedeli her ne olursa olsun.”

Bir sessizliğin ardından salonda önce Caspar, Nikoletta ve Jesse'den yükselmeye başlayan onaylamalar. Gözlerini dikmiş bana bakan Efendi'ye dönüyorum. Başını eğiyor.

Efendi'nin teslimiyeti ve son sözcükleri karşısında kalbim sıkışıyor.

Bedeli her ne olursa olsun.

Sihri yok etmek için tam olarak yapmam gereken şeyi onlara anlatmadım. Ve becerebildiğim sürece bunu yapmayacağım.

“Anahtarların kimde olduğunu biliyoruz,” diyorum konuyu geçiştirerek. “Biz Telmuz’darken Angra anahtarları Theron’a verdi. Bu da birkaç soruna işaret ediyor. Öncelikle anahtarları ona verdiğini bilmemizi istedi... yani onları almaya çalışmamızı umuyor. Ki bunu yapmak zorundayız. Theron’a yaklaşmanın bir yolunu bulmalıyız.”

Bitirdiğimde Caspar elini çenesine koymuş düşünceli bir şekilde duruyor. “Pekâlâ. Bunu yapabiliriz.”

“Ne düşünüyorsun?” diye soruyorum.

Cevabı Nikoletta veriyor. “Casuslarımızdan aldığımız haberlere göre Angra Kış’ta konuşlanan orduları ikiye bölüp yarısını Ochak’ı kuvvetlendirmeye diğer yarısını Tadil Madeni’ndeki savunmayı artırmaya yollamış. Şimdi anlıyorum; girişe öyle kolay gelmeni önlemeye çalışıyor. İlkbahar’ın ordusu şu an Kış’a doğru ilerliyor; Ventrallililer gemilerini yüklüyor ve Yaz’da karşılaştığımız her birlik kendi ordularının da gitmek üzere hazırlandığından bahsediyordu. O zaman hepsini Kış’taki kuvvetini artırmak üzere gönderdiğinden şüphelenmiştik.”

Ağzım açık kalıyor. Angra, Kış’ı son işgal ettiğinde en azından topraklarımızı boş bırakmıştı. Şimdiyse sonsuz kaynağı var ve onu durduracak tek şeyin benim krallığının altında yattığını biliyor.

Elbette Angra’ya karşı son savaş cephesi Kış olacak. Fakat krallığının zarar görmemesi için orada olmamasını tercih ederdim.

O halde Kış'a gidiyoruz.

"O zaman biz de dikkatimizi Kış'a çeviririz," diyorum. "Ama ona saldırmayı, yani doğrudan saldırmayı düşünüyör olamazsınız değil mi?"

Caspar gözlerime bakıyor. "Belki saldırmayız."

Nikoletta ona dönüyor. "Ne yani, Angra'nın tüm gücüne kavuşmasına izin mi vereceğiz?"

Caspar, kaldırdığı kaşlarıyla gülümsüyor. "Evet."

"Ne?" diye soruyorum.

"Angra'nın biz ne planlarsak planlayalım bildiğini varsaymalıyız. Fakat avantajı ele almasını beklersek sonucu lehimize çevirebiliriz. Angra'nın orduları bir araya geldiğinde pozisyonumuzu belli edersek onu kendi yöntemlerimizle sürmeye çalışacağımızı anlar. Bu bir risk ama bence o zaman Angra bizim peşimizden kendisi gelir ve senin savaşı labirentin anahtarlarını almak için kullanacağını düşünerek *seninle* uğraşması için Theron'u bırakır. Bu bir tuzak olacak ama biz yine de ne zaman ve nasıl olacağını kontrol edebileceğiz."

Planını düşünürken çadırdaki sessizlikten diğerlerinin de aynı şeyi yaptığını anlıyorum. O yüzden konuşmaya başladığımda içlerindeki endişeye bir yenisini daha ekleyeceğimin farkındayım. "Eğer ben ordunun başında gibi görünürsem Angra kesinlikle peşimizden gelecektir."

Nikoletta kaşlarını çatıyor. "O zaman anahtarları almak için kimi göndereceğiz?"

"Angra savaşla meşgul olurken birkaç Kışlıyı Theron her neredeyse oraya sihirle götürüp birkaç dakika içinde madenlere gidebilirim." Çadırın ucundaki Mather'ı görüyorum. "Mather ve General William bana eşlik edecekler... Theron'dan anahtarları alacak ve anında Tadil'e gideceğiz.

Böylesi küçük bir grupla daha tuzağı başlatamadan anahtarları alıp kaçabiliriz.”

“Theron’un nerede olacağını düşünüyorsun?” diye soruyor Mather, boş bir ifadeyle.

Caspar cevaplıyor. “Yerini tespit etmek için birliklerimizi göndeririz. Ama zannediyorum ki...”

“Ochak’ta,” diye tamamlıyorum. Sanki uzaktaymış gibi sesim kısık. “Angra onu Ochak’a yollayacak.”

Angra Theron’u gerçekten de bana karşı kullanmak niyetindeyse beni gerçekten etkileyebilecek tek yeri seçecektir; krallığının kalbini.

Gözlerimi Mather’dan ayırmıyorum. Bu basit bir görev değil. Bu, krallıklarımız arasındaki savaşı duyduğum ilk andan beri üzerinde çalıştığım bir şey: Angra’nın mağlup edilişi.

Bir anlığına aklıma Rares ile Oana geliyor ve neredeyse Caspar’dan Paisly’ye gidip onlara bakması için birini yollamasını isteyeceğim. Fakat biri oraya gidip gelene dek savaşın sonucu her ne olursa olsun bitmiş olabilir.

Ürperiyorum. Her şey çok hızlı ama yine de çok yavaş gerçekleşiyor.

Ceridwen’e dönmeden önce yine Caspar ve Nikoletta’ya bakıyorum. Bu savaşta en çok yaralanacaklar onların halkı ve Sonbahar’ın bu kampta kaç savaşçısı olduğunu bilmesem de Angra’ya karşı bir zafer kazanamayacak kadar çok olmadıklarından eminim.

“Sihir yok edilir edilmez Angra güçsüz kalacak,” diyorum. Sesimdeki savunmacı tonu gizlemek mümkün değil. “Anahtarları bulacağım ve sonra yeraltı mağarasına olabildiğince hızlı gireceğim. Onu çok uzun süre oyalamanız

gerekmeyecek. Söz veriyorum bu savaşı olabildiğince kısa keseceğim.”

Olabildiğince az ölümle.

Bu düşünce aklımı kurcalıyor. İnsanlar bu uğurda ölecekler. Benim yüzümden.

Caspar elini omzuma koyuyor. “Bu savaş hepimizin savaşı. Angra’ya karşı koymazsak olacakların hepimiz farkındayız. Sen bu yükü tek başına taşımaya çalışıyorsun.”

Bu rahatlatıcı konuşma karşısında neredeyse çözülmek üzeriyim. Fakat sadece gerileyip başımla onaylıyor ve gömleğimin etekleriyle oynuyorum. Şimdi her yeri toz toprakla kaplanmış ve bu durum bana düşünecek basit bir şey veriyor.

“Angra’nın güçlerinin Kış’ta toplanmasını bekleyeceğiz,” diye onaylıyorum sonunda. “Bu sırada erzak tazeleyebilir miyiz?”

“Ah, evet elbette.” Nikoletta salonun girişinde bekleyen birkaç hizmetkâra işaret ediyor ve onlar dışarı çıkınca ben de peşlerine takılıyorum. Kimsenin çadırdan çıkacağını tahmin ettiğini sanmıyorum ama emirler verildi, kararlar alındı ve ben eski haberleri yeniden konuşup stratejilerimizi tartışacak durumda değilim.

“Seninle Kış’a ben de geliyorum sersem. Sadece kendimi affettirmek için değil, siz üçünüzü yalnız göndermem.”

Hizmetkârlar açık alanda duran bir çadıra girerken Ceridwen de tam yanımda yürüyor. Onlar içerde erzakları karıştırdığı sırada ben yanımdakine dönüyorum.

“Seni alabilsem inan alırdım ama bu görev için sihrimi herkes üzerinde kullanabilmem gerek. Hem savaş alanında senin gibi liderlere ihtiyacımız olacak.”

“Siz Angra’yı gerçekten yenmek için yola çıkmışken ben burada oturamam. Benim krallığımı da ele geçirdi.” Ceridwen’in sesi titriyor. Izdırabı çok taze ve tüm bedeninden yayılan bir alev gibi sıcak.

“Biliyorum,” diyorum. Bu benim zayıf duygularımı düşünebileceğim bir an değil, beni zayıflatacak şeye karşı güçlendirecek olanları seçme zamanı geldi. Ve özellikle de şimdi, tam şu anda, çok güçlü olmaya çaresizce ihtiyacım var. “Lütfen bunu tartışma.” Boğazım düğümleniyor. “Git ve Jesse ile biraz zaman geçir. Bu savaş bizden sevdiklerimizi almaya bir son vermeli.”

Ceridwen yanıma yaklaşıyor. “Suratındaki şu bakıştan hemen kurtul.”

Geriliyorum. “Ne?”

“Bu işten hayatta kurtulamayacağını düşündüğünü belli eden bakıştan. Çünkü bu savaştan kurtulamayacağını düşünürsen *kurtulamazsın*. Ölüm her zaman onu bekleyenleri almanın bir yolunu bulur.”

Sözcükleri göğsümde bir düğüm olmuş duygularımı eziyor. Yüzümü yüzünden çevirip çadıra girmek için uzanıyorum. “Hizmetkârlar...”

Ceridwen kolumdan sıkıca tutup beni olduğum yere çiviliyor. “Bu duygunun doğal olmadığını söylemiyorum. Her savaşçı sürekli bundan endişelenir. Ama bunun seni tüketmesine izin verme.”

“Beni tüketmesine izin falan vermiyorum,” diyorum sertçe. “Bu işi bitirmenin neye mal olacağı hakkında hiçbir fikrin yok. Ben biliyorum ama. Ne olması gerektiğini biliyorum o yüzden bununla nasıl başa çıkacağım konusunda bana ders vermeye kalkma. Ben elimden gelenin en iyisini yapıyorum Ceridwen. Kendime zor hâkim oluyorum zaten.”

Elini gevşetiyor. Elimi yüzüme götürüyorum ve kaldırdığım da onun ifadesindeki öfkenin yerini bir kırgınlığa bıraktığını görerek ona bağırдыđım için üzölüyorum.

Duruluyorum. Ana çadırın kapısı o sırada aralanıyor ve dışarı Efendi, Dendera ve... Mather çıkıyor. Mather. Kalbim sıkışıyor. "Daha önce de savaşta hayatta kalamamaktan endişelenmiştin."

Ceridwen keskin ve kısa bir şekilde başını sallıyor.

"Sen hiç..." Soru dudaklarımdan dökölmüyor bir türlü. "Sen hiç... bunun sevdiğin insanlara yapacaklarından korktun mu? Hiç denedin mi... yani bilmiyorum... canları yanmasın diye onlardan uzaklaşmayı?"

Ceridwen hemen cevap vermiyor. Ancak ben ona baktığımda dudaklarını aralıyor.

"İnsanlardan uzaklaşmakta oldukça iyiyim aslında," diyor sonra. "Çoğunlukla da korktuğum için oldu. Fakat tüm bu olan bitenlerden sonra olayları farklı şekilde anlamayı öğrendim. Ve..." Bakışlarını etrafımızdaki kamp alanında gezdiriyor. "Ve koyduğumuz bu bariyerler çok saçma. Bu işin içindeki herkes Angra'nın her an gelip her şeyi mahvedeceğini biliyor. Kendimizden başka kimseyi incitmiyoruz aslında. Sence onları uzaklaştırırsak sevdiklerimiz daha mı mutlu olacaklar? Ateş ve sıcak aşkına, hayır. Sahip olduğumuz her saniye bizden alınamayacak bir andır."

Yeniden Mather'a bakıyorum. Buz Çözölmesi'yle ana çadırın önünde konuşuyor. Muhtemelen aralarından bazıları'nın Henn ile son sığınmacı grubuna yardıma gitmesini söylüyor. Ona baktığı'mı hissederek hissetmez bakışlarını bana çeviriyor ve onca adım uzaktan bile yüzündeki gülümseme tüklerimi diken diken etmeye yetiyor.

Ceridwen bakışlarımı takip edip bilmiş bir gülümsemeyle bana dönüyor. Sonra bu gülümsemesi daha ciddi, kendi hayatında özlemini duyduğu bir şeyle kayboluyor.

“Sadece bu kararı almak için harcadığın zamandan pişman olacaksın,” diyor sonra.

Bu defa ben ona gülümseyerek bakıyorum. “Peki ya sen? Kararını verdin mi?”

Çünkü onu son gördüğümde Jesse ile ilişkisini bitirmişti. Fakat sığınmacı kampında birlikte zaman geçirdiler. O zamandan beri aralarını düzelttiler mi?

Yüzündeki o ağır ve ürkek gülümsemeden cevabı anlıyorum.

Utanarak elleriyle yüzünü kapayıp kendi kendine bir kahkaha atıyor. “Bilmiyorum! Bilmiyorum. Sadece şunu biliyorum ki...” Ceridwen yeniden kahkaha atıp omuz silkiyor. “Onu seviyorum. Hepsı bu.”

“Ventralli ve Yaz.” Ben de ona gülümsüyorum şimdi. “Güzel bir ilişki olabilir.”

Gözlerini deviriyor. “İnan bana krallıklarımızı bu şekilde birleştirmeyi planlamamıştım... ikimizin de artık bir krallığı yokken yani. Ama...”

Gözlerim büyüyor. “Sen gerçekten krallıkları birleştirmekten mi bahsediyorsun? Onunla evlenecek misin?”

Ceridwen’in yanakları kızarıyor ama elimle bunu geçiştiriyorum.

“Ah üzgünüm... bu harika bir haber Cerie. Gerçekten.”

“Teşekkürler.” Kendini topluyor. “Neredeyse sadece başarısızlıklarla dolu aşk hayatımın birilerinin ders alacağı bir şey olduğuna memnunum.”

“Ben başarısız demezdim.” Ana çadırı işaret ediyorum. “Jesse burada. O seni seçti. Bu kesinlikle kutlamaya değer.”

Ceridwen burnunu kırıştırıp gülümsemeden önce bir süre düşünüyor. “Sanırım kendi tavsiyeme uymalıyım değil mi? Gerçekten de *kutlamaya değer*.”

Yeniden beliren gülümsememle başımı kaldırıyorum. “Ne demek istiyorsun?”

Ama o, hizmetkârlar elleri kolları dolu bir şekilde dönerken yalnızca başını sallıyor.

“Bu taraftan majesteleri,” diyor hizmetkârlar ve en yakındaki çadırlara doğru ilerlemeye başlıyorlar.

Ceridwen hızla ana çadıra dönerken ben onların ardından yürüyüp bir yandan da arkama, hâlâ Buz Çözülmesi’yle kampın batı tarafına ilerleyen Mather’a bakıyorum. Şimdi onu izlediğimin farkında değil. Bakışlarımla, yıllardır fark ettiğim onlarca detayını hafızama kazımaya çalışıyorum. Ciddi bir tartışma içindeyken omuzlarının kıvrılışını, suratını asınca burnunun üzerinde sol tarafın hafifçe kırışmasını, düşünürken endişeyle irkilen yüz hatlarını, çenesindeki titremeyi.

“*Sadece bu kararı almak için harcadığın zamandan pişman olacaksın.*”

Mather, bir sıra çadıra doğru ilerlemeye başlamadan hemen önce dönüp bana bakıyor. İçimdeki neşeye hâkim olamadan ona gülümsüyorum.

Mather tereddütle duruyor. Sanki içinde bir şey, ona gülümsememdeki bu farklılığı yakalamış gibi ve bu durum duygularımı daha da serbest bırakmamı sağlıyor. Yanındaki Phil bir şeyler söyleyince Mather’ın meraklı bakışlarını üzerimden çekmek için büyük uğraş verdiğini fark ediyorum.

Bu savaş benim ölümümle sonlanacak ama şimdilik hayattayım. Mather da öyle. Ve ilk defa güvenli bir yerdeyiz. Klaryn Dağları'na gidip bu dünya için kendimi gönüllü olarak feda edeceksem bunu hiçbir pişmanlığım olmadan yapacağım. Sevmenin –hiçbir isteksizlik, pişmanlık ve aşırı düşünme olmadan sevmenin– nasıl bir şey olduğunu bilerek öleceğim.

Tıpkı baē sihrimde olduğu gibi tüm hayat enerjimi kullanacağım.

Meira

SONRAKİ ÜÇ gün boyunca her bir saatin her bir dakikası orduları hazırlamak, sığınmacıları yerleştirmek, Angra'nın hareketlerini izleyecek birlikler yollamak ve herkes yorgunluktan bitap düşene dek savaş stratejilerimizi konuşmakla geçiyor. Çalabildiğim kısacık anlarda kampın sınırına gidip herkesi olabildiğince iyi koruduğuma emin olmak için sihir-den koruma kalkanımı kontrol ediyorum. Yalnızca bir sonraki güne başlamam için yetecek enerjiyi veren hafif, kısa uykulara yatıyorum.

Kimse bana bunu neden yaptığımı ya da neden kendimi sıkıp öylece ağaçlara baktığımı sormuyor. Bir öğleden sonra kısacık bir an düşünüyorum bunu sadece ve sonra anlıyorum ki aslında *herkes* en az benim kadar gergin. Herkes Angra'nın güçleri toplanmadan önce sadece birkaç haftamız olduğunu biliyor. Bu da demek oluyor ki uyumlu bir savaş birliği olabilmek için ancak bu kadar zamanımız var.

Ve her gün ne kadar çok çalışırsak önümüzdeki savaşta o kadar az insan ölecek.

Bu düşünceler yorgun düştüğüm anlarda beni yeniden cesaretlendiriyor. Uyanık kalmak için Nessa'nın kamptaki

çocuklara usulca söylediği ninnileri dinlemem yetiyor. Gece için bacaklarım zonklarken ayrıldığımız vakitlerdese Ceridwen'in sığınmacı savaşçılarıyla koştüğünü görmek bana bir adım daha atabilecek enerjiyi veriyor.

Yine de bu görevler bizi bekleyen şeylerden çok daha tercih edilir.

"Meira!"

Bir elimde chakramım diğer kolumdan akan sihirle yerimden fırlıyorum. Fakat çadırıma gelen sadece Nessa.

"Olanlara asla inanamayacaksınız!" diye haykırıyor.

Homurdanarak chakramımı indirip uykulu gözlerimi ovuşturuyorum. "Ne oldu? Ne kadar zamandır uyuyorum ben?"

Fakat ben bunu sorarken bile *çok uzun süredir uyumadığımı* farkındayım.

"Şeyden beri..." Nessa düşünür gibi bakışlarını yukarı çeviriyor. "Gece yarısından. Saat gündüz on ikiyi yeni geçti. Herkes senin dinlenmeni istese de ben bunu kaçırmak istemeyeceğini biliyordum!"

Doğrulup ellerimi indiriyorum. *Öğlen* mi olmuş?

Nessa'nın yüzü daha da belirginleşiyor ama üzerindeki giysiyi görünce şaşkınlığım daha da artıyor. Koyu mor bir saten kumaşla bedeninin çevresini saran altın rengi işlemeler.

"Sonbahar'dan bir şeyler almamız gerektiğini biliyorum ama sence de bu biraz abartılı değil mi?" diyorum.

Nessa yerleri süpüren eteklerini havalandırarak kendi çevresinde dönüyor. "Çok güzel değil mi? Ceridwen'i görmelisin! Bir günbatımı kadar güzel!"

Kaşlarımı kaldırıyorum. Nessa ise ellerini sallıyor.

“Ah pekâlâ üzgünüm!” Beni kolumdan tutup, dizlerime gelen geceliğimle yataktan çıkarırken chakramım yere çarpıyor. Sadece Nessa’nın neşeli gülümsemesi dışarı çıkmamak için itiraz etmeme engel oluyor.

Conall da çadırımın önünden arkamıza takılıyor. Mather’ın Buz Çözülmesi’nin çoğu son sığınmacı grubuna eşlik etmek için kamptan ayrıldığından, beni koruma görevi ona kalmış. Nessa beni yoldan pek de uzakta olmayan bir yere doğru götürüyor ve yanlarından geçtiğimiz insan sayısı düşünülürse bundan memnunum. Kılık kıyafetimi kafaya taktığımdan değil ama Kış kraliçesi bir gecelikten biraz fazlası sayılabilecek bir giysi giyecek kadar asil görünmeli.

Üzerinde lacivert dikine çizgiler dışında bir süs olmayan bordo rengi bir çadır duruyor karşımızda. Conall, iki Sonbaharlı korumanın yanında çadırın önündeki yerini alırken Nessa beni gül suyu ve tütsü kokularıyla dolu çadırın içine çekiyor. Dar alanın içinde birkaç giyinme paravanı, içinden rengârenk saten ve ipek kumaşlar sarkan ağzı açık sandıklarla üzerlerinde Dendera, Nikoletta, Shazi, Kaleo ve kızı Amelie’nin oturduğu yastıklar var.

Nessa’yla birlikte içeri girdiğimizde Shazi tiz bir çığlık atarken Dendera yerinden zıplıyor. “Gelmiş!”

Bu, paravanlardan birinin arkasından bir çığlık yükselmesine sebep oluyor. Ceridwen başını öyle hızlı uzatıyor ki sadece bir parça sarı ve kıvılgölge gözüme çarpıyor. “Nihayet! Ateş aşkına, tüm gün uyuyup bunu kaçıracağını sanmıştım.”

“Neyi kaçıracağımı?” diye soruyorum. Ceridwen’in paravanının arkasından bir ayakkabı fırladığı sırada Dendera üzerime mavi bir saten kumaşı tutarken hâlâ uykuda olduğumu düşünmeye başlıyorum. “Hazırlanmamız gereken bir

savaş olduğunun farkında mısınız? Tabii anlaşmazlıklarımızı çözmek için Angra'ya bir elbise..."

Dendera omzumu sıkıyor. "Hazırlanmamız gereken bir savaş olduğunu biz de biliyoruz. Zaten o yüzden bunu şimdi yapmamız gerek."

"Neyi şimdi yapmamız gerek?"

Ceridwen'in saçları bu defa daha uzun süre görünüyor. Yanaklarına doğru sarkan yapraklarıyla altın rengi bir taç, koyu tenini çevreleyen sarı ve kahverengi buklelerini vurguluyor.

"Bir düşün," diyor ve bunu kıkırdayarak söyleyişi benim de yüzümü güldürüyor. Daha önce hiç kıkırdamasını duyduğumu sanmıyorum. "Benim düğünüm. Bu gece. Jesse ile."

Shazi havaya turuncu bir ipek kumaşı atıp tepesine düştüğünde sevinçle gülerken Ceridwen yeniden paravanın arkasına dönüyor.

"Senin düğünün mü?" diyorum.

Dendera mutlulukla başını sallıyor. "Son rapora göre Angra'nın güçlerinin toplanmasına yaklaşık beş gün var. O yüzden bu," -çadırı işaret ederek devam ediyor- "gerekli."

Ben ne demek istediğini anlıyorum. Buna ihtiyacımız var. Buna, ucunu keskinleştireceğimiz her bir kılıç, toplayacağımız her bir erzak, kuşanacağımız her bir kalkan kadar ihtiyacımız var.

Burada sahip olacağımız her huzurlu an bize sonrasında akıl sağlığımızı korumakta yardımcı olacak. Sateni Dendera'nın elinden alıyorum. "Sarurım benim de süslenmem gerek, ha?"

Gülümseyerek beni bir başka paravana yönlendiriyor. "Ben yardımcı olurum. Nessa?"

Nessa hemen yanımıza geliyor. Paravanın arkasına geçer geçmez üzerimdeki gri tuniğe benzer geceliği çıkartıp Nikoletta'dan öğrendiklerini düşündüğüm şekilde mavi kumaşı bedenime sarmaya başlıyorlar.

Ceridwen birkaç gün evvel kendi tavsiyesine uyması gerektiğini söylerken bundan bahsediyormuş. Jesse ile ilişkisi hakkında, skandallarla dolu başlangıcı dışında, çok az şey biliyorum. Fakat Ceridwen'in uzun zamandır onu sevdiğini biliyorum. Ve bu savaş yüzünden ortaya çıkan onca korkunç olaya rağmen eğer sorunlarını aşip aşklarına sahip çıkmalarına yol açıtıysa... en azından bu da bir şeydir.

Savaşın zıddı olmak için bir düğünden başka bir şey düşünemiyorum.

Dendera ve Nessa'yla işimiz yarım saatte bitiyor ve dışarı çıktığımda Nikoletta ve Shazi gitmiş, geride sadece bir yastığa uzanıp Ceridwen'in paravanına sırtarak bakan Kaleo var.

"Daha hazırlanamadın mı?" diye sesleniyor.

"Sanat eserleri aceleyle ortaya çıkmaz baba," diye sesleniyor paravanın arkasındaki Amelie.

"Bir Ventralliliyle evlenen sen değilsin... bu şekilde konuşmana gerek yok."

Lekan tam da çadırdan içeri girdiği anda konuşuyor. Önce Kaleo'ya sonra başını paravandan çıkarıp kendisine bir öpücük yollayan Amelie'ye çeviriyor. Lekan kocasının yanına otururken Kaleo'ya sırtıyor.

"Şimdiden onu evlilikten vazgeçirmeye çalışmaya başladın mı?" diye takılıyor Lekan.

Amelie kıkırdıyor. "Bir Ventralliliyle evleniyorsa daha azı olmazdı!"

Paravanın ardında kıkırdamaya başlayınca Ceridwen de gülüyor.

"Destegin için teşekkürler Amelie. Yine de hangi kralıktan olursan ol bu cidden *sanatsal* bir iş." Paravan açılıyor, panellerden biri Amelie'nin elinde geriye katlanıyor ve gözlerindeki gülümseme sol elmacikkemiğindeki Yaz damgasını gölgede bırakıyor.

"Huzurlarınızda... Prenses Ceridwen!" Elini zarif bir selamla salladıktan sonra siyah saçları yüzüne düşüyor ve geri çekilip Ceridwen'i göstermek üzere ortaya alıyor.

Ceridwen ellerini kalçalarına koyup dışarı çıktığında yüzündeki gülümseme kürekkemiğine kadar inen altın rengi boyayı dalgalandırıyor. Saçının her bir tutamı kızıl renkte parlarken Nessa'nın ne kadar haklı olduğunu düşünüyorum. Gerçekten de günbatımına benziyor. Koyu renk teni gecenin karanlığındaki kahverengi tepeler gibi bronz; saçlarıysa güneşin son ışıkları gibi parlıyor.

Fakat giysisi de görünümünü tamamlıyor. Üst üste gelmiş kıpkırmızı ipek kumaşlar içindeki kolsuz elbiseyi kaplarken altın boncuklar parıltıyı daha da artırıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Ceridwen ellerini boncukların üzerinde gezdiriyor. "Bir sanat eseri değil mi?"

Belki de sanatıyla ünlü bir krallığın hükümdarıyla evlenmeye yeterli olmayacağından korkuyormuş gibi şüpheli sesi.

Nessa ve Dendera onu rahatlatmak için fısıldarken Ceridwen'in elinden tutuyor ve aynı dalgalı altın rengi desenden kolunda da olduğunu görüyorum.

"Mükemmel düşünüyorsun," diyorum.

"Mükemmel," diye tekrarlıyor gözlerini devirerek. "Hiç de mükemmel değilim. Ama oldukça seksiyim bak."

Amelie başını geriye atarak kıkırdıyor. Çadırın kapısı, Ceridwen'in hazır olduğunu anlamış gibi ayrılıp açılıyor ve

içeri Nikoletta giriyor. Şimdi o da kendi süslü giysileri içinde; turuncu ve gök mavisi kat kat kumaşın içinde göz alıcı.

Sırıttıyor. "Hazırsanız başlayabiliriz."

Ceridwen ellerimi tutup derin bir nefes alıyor. Ama yüzüne baktığımda heyecanlı ya da tereddütlü değil, sadece çılgınca mutlu.

Bu törenin aniliği kampın çoğunun savaş hazırlıklarıyla meşgul olması anlamına geliyor. Nikoletta bizi loş sokaklarda, devriye atan askerlerin ve örsle silah döven insanların yanından geçiriyor. Bizse Sonbahar'ın güzel giysileri içinde bir avuç asilzade, savaş kampının sokaklarında ilerliyoruz. Bu giysileri nereden buldular ki acaba? Kim aceleyle Elkim'den kaçarken bunları yanına almayı akıl etmiş olabilir? Nikoletta'nın kendi gardırobundan olabilir mi bunlar? Topraklı yolda her ihtimale karşı elbisemin eteklerini havaya kaldırıyorum.

Nikoletta bizi orman kampının derinliklerine doğru ağaçlar ve daha büyük çadırların arasından geçirdi.

Klaryn Dağları'nın etekleri şimdi daha dik gibi, üzerimizde uzanan sivri ve karanlık zirveleri görebiliyoruz.

Nikoletta bir yol ayrımında bize dönüyor.

"Düğün töreni için şuranın ötesine bir yer hazırladık." Başıyla köşeyi işaret ediyor. "Jesse, Caspar'la birlikte grubun ortasında bekliyor olacak. Gelinin kalabalığın arasından geçip toprağa düşen bir yaprağın yolculuğunu taklit etmesi âdettir. Seninki de gerçek evin olacak kişiye olan yolculuğun."

Ceridwen ellerini yüzünün önünde sallıyor. "Durun! Tanrı aşkına şimdiden ağlatacaksınız beni!"

Nikoletta bize dönerek "Lütfen beni izleyin. Şahit olmamız gereken bir düğün var," diyor.

Herkes, Nikoletta'nun ardından köşeyi dönerken ben, gözlerim Ceridwen'in üzerinde, duraksıyorum. Yanında olduğumu fark edip tek kaşını havaya kaldırdığında elimi koluna koyuyorum.

"Mutlu olmana çok seviniyorum Cerie."

Gülüyor. "Ben de. Mutlu olduğuma ne kadar memnun olduğumu tahmin bile edemezsin." Kolunu sıkıp geriye doğru bir adım atıyorum.

"Ama... teşekkürler," diye ekliyor.

Gözlerindeki yaşlar fazlaca bulaşıcı. "Takılayım deme sakın," diye sesleniyorum arkasından. "Harikasin!"

Fakat o çoktan gözden kayboldu ve şimdi tek görebildiğim bu yolun sonundaki düğün alanı ve arka planda pek de uzak olmayan Klaryn Dağları'nın etekleri. Çadırlar birkaç adım sonra bitiyor ve yol yemyeşil çimenlerle kaplı, ağaçlarla çevrili bir patika halini alıyor. Ağaçların yaprakları turuncu, kırmızı ve kahverengi tonlarında ve yolun sonunda küçük bir açıklığa ulaşıyor. Yer yine düşen yapraklarla kaplı ve etrafa uzun zamandır uykuda olan bitkilerin kokusu yayılıyor. İnsanlar, bize sırtlarını dönmüş vaziyette toplanmışlar. Kalabalığın arasında Jesse ve Caspar'ın kafasını seçebiliyorum. Müzisyenler bir kenarda sessizce Ceridwen'in gelişiyile enstrümanlarını çalmak üzere bekliyorlar.

Alana girerken ayaklarımın altında çıtırdayan yaprak sesleri ile birkaç kişi kimin geldiğini görmek üzere bana dönüyor. Müzisyenler henüz çalmaya başlamadıkları için çoğu kişi arkasına dönmüyor. Ceridwen'in arkadaşları Lekan, Kaleo ve Amelie, Jesse'nin çocuklarının yanındalar. Sonbaharlı bir bakıcı şu an oldukça sessiz olan Shazi'yi tutuyor. Benim Kışlı halkımsa sağ tarafta, her biri ödünç alınmış Sonbahar

kıyafetleri içinde bekliyorlar. Bazısı normal kıyafetlerinin üzerine attıkları saten bir örtüyle bazılarıysa benim gibi tepeden tırnağa zarif giysiler içinde.

Nessa, Dendera ve Conall'ın yanında bana el sallayınca daha ziyade yanındaki diğer kişi yüzünden o tarafa yöneliyorum. Beni gördüğünde gözleri hayretle büyüyen o kişi. Mather neredeyse siyaha çalan koyu lacivert bir tunik içinde. Yakasıyla bileklerinde altın rengi desenler olan giysinin dar kalıbı kollarını ve göğsünü sarıp sarmalamış. Birkaç tel saç yüzüne düşerken ger kalanlarını bir tokayla toplamış.

Yanında durup, "Selam," diyorum fısıltıyla.

Dudakları aralanıyor. "Selam," diyor o da bana. Bakışları giysimde dolaşırken kollarımdan bir şal gibi dökülen kumaşın üzerine işlenmiş gümüş rengi boncuklara dokunuyor. Bu hareketiyle kalbim adeta ağzımda atıyor gibi hissediyorum.

"Çok güzelsin," diye ekliyor.

Başım dönüyor. Ona olan duygularımı kendime itiraf etmekle bunu kabul etmiş oluyorum ama... dakikalar önce Ceridwen'in adeta bir rüyadaymış gibi yüzüne yayılan gülümsemesinin şu an benim yüzümde de olduğuna eminim.

Kendimi kontrol edip ifademi değiştirerek bu kadar... sarsılmış görünmek istemiyorum. Doğru kelimeyi bulmak güç. Şu an, Mather'ın gözleri gözlerimdeyken, hiçbir şey düşünmüyorum ki. Birden sanki o da benim kadar sarsılmış görünüyor gözüme.

Müziyenler çalmaya başladığı an zaten mükemmel olan şey daha da güzelleşiyor. Alan bir kemanın hüznünlü sesiyle dolunca tüm kalabalık tek beden gibi arkasına dönüyor.

Fakat ben dönmüyorum. Ben, grubun başında kol kola girmiş, bakışları herkes gibi Ceridwen'in üzerindeki Caspar

ve Jesse'ye bakıyorum. Jesse'nin üzerindeki kolsuz tunik, Ceridwen'in giysisiyle aynı kırmızı tonda. Yüzünde kırmızı kumaştan, basit ve işlemsiz bir maske var.

Fakat tam bir maske bile onu gördüğü anda yüzüne yayılan şaşkınlığı gizlemeye yetmiyor.

Omuzları düşüyor. Elleri de iki yanında hissiz bir şekilde sallanıyor. Gözlerindeki o gergin bakışlardan eser yok. Bu baş döndüren şaşkınlığı öyle saf bir aşkla dolu ki, böylesi bir bakışa verilecek başka bir tepki olmadığından gülümsüyorum.

Mather parmaklarından birini benimkilere geçiriyor.

Enstrümanlar hüzünlü şarkıyı çalmaya devam ederken, başımı kaldırıp Mather'ın yüzünde aynı bakışı gördüğümde artık doğru dürüst nefes alamıyorum. Büyülenmiş ve beklide bir parça korkmuş. Onun yüzünde gördüğüm bu ufacak korku benimkini hatırlatıyor ve artık düşünemediğimi fark ediyorum. Sadece dayanılmaz tek bir düşünce var aklımda.

Bunu istiyorum.

Ceridwen, Caspar ve Jesse'ye yaklaştıkça şarkının sesi yükseliyor. Nikoletta'nın anlattığı şekilde kalabalığın arasında yürüyor. Yanına geldiğinde Jesse derin bir nefes alıp adeta havada belirsizce savrulan, yakalaması güç, kaotik ve güzel yapraklardan biriymiş gibi ona uzanıyor.

Şarkı susuyor ve herkes öylesine hareketsiz ki rüzgârın sesi resmen kulağımda uğulduyor. Caspar'ın koyu renk gözleri Ceridwen'den Jesse'ye ve sonra yeniden Ceridwen'e dönerken onun yüzünde de hepimizdeki gülümseme var.

"Ceridwen Preben, Yaz'ın prensesi ve Jesse Donati, Ventralli kralı, en güçlü bağla birbirlerine bağlanırlarken bizlerden onlara şahit olmamızı istediler," diye başlıyor Caspar

sesini yükselterek. “Oldukça büyük acıların ve korkuların yaşandığı bir dönemdeyiz. Acıyı gerçek anlamda yenmemizin tek yolu, onun karşısında en az o kadar kuvvetli bir neşeyi yaşamaktır. Ve bu,” –Caspar gülümseyerek devam ediyor– “gördüğünüz de reddedilemeyecek bir neşe kaynağı.”

Cebinden bir şeyler çıkartıp kalabalığın görebilmesi için kaldırıyor. Bir mürekkep kavanozuyla kalın bir fırça.

“Sonbahar’da evlilikler ağaçların yaş halkaları gibi kutlanır. Her bir halka zamanla ve kararlılıkla en az öncekiler kadar güçlü bir birliktelik oluşturacak şekilde büyür. Jesse.” Caspar ona fırçayı uzatıp mürekkep kavanozunun tıpasını açıyor.

Jesse fırçayı alıp mürekkebe batırıyor. Güçlü elleriyle Ceridwen’in üst koluna kalın, siyah bir halka çiziyor.

“Ceridwen,” diye devam ediyor Caspar mürekkebi bu defa ona uzatarak. “İlk halka.”

Ceridwen de fırçayı alıp mürekkebe batırıyor ve Jesse’nin koluna doğru eğiliyor. Onun çizgileri biraz daha titrek çünkü elleri titriyor. Fakat Jesse’nin ona bakışlarından ikisinin de umurunda olmadığı belli.

Bitirdiğinde Caspar fırçayı alıp bir adım geriliyor. “Şimdi tek bir halka, tek bir ağaçsınız. Dünya önünüze ne çıkarırsa çıkarsın birlikte baş edeceksiniz. Ceridwen ve Jesse.” Caspar’ın sesi şimdi artık resmi havasından sıyrılmış; daha neşeli. “Tebrikler.”

Kolunu sallayarak yeni evlileri kalabalığa sunuyor ve müzisyenler daha tempolu bir şarkı çalarken herkes alkışlamaya başlıyor. Ceridwen ve Jesse birbirlerine doğru atılıp öpüşmeye başlarken neredeyse yere devrilecekler.

Sihrim benden taşıp yerdeki yaprakları Ceridwen ve Jesse’nin etrafında döndürüyor. Dönen renklere hayretle

bakmak için bir an ayrılıyorlar ama bu bile sadece mutluluklarını daha da artırdığından yeniden birbirlerine sarılıyorlar.

“Bir ziyafet olmadan düğün olmaz!” diye sesleniyor Nikoletta.

Kalabalıktan sevinç nidaları yükselirken yavaş yavaş Nikoletta’nın ardından hazırlanan ziyafete doğru ilerliyorlar. Hareket Mather’ı yanından uzaklaştırırken Nessa koluma girip beni yakalıyor.

“Bu mükemmeldi!” diye haykırıyor. “Ben de bir gün bir Sonbahar düğünü istiyorum.”

Gülüyorum. “Bir Kış düğünü olmaz mı?”

Nessa hülyalara dalmış bir halde gülümsüyor. “Belki de sadece bir *düğün* istiyordumdur. Ya da bir düğün olmasa da...”

Dönüp Ceridwen ve Jesse’ye bakıyor. Artık kalabalık onlara bakmadığından fısıltıyla konuşmuyorlar. Şimdi, bu mümkün mü bilmiyorum ama, sanki daha da mutlular. Alınları birleşmiş, Jesse parmaklarını onun saçlarında gezdiriyor.

“Bunu,” diyor Nessa. “Ben *bunu* istiyorum.”

Ben de ağırlığımı ona vererek yaslanıyorum. “Ben de.”

Nikoletta hizmetkârlarına tüm gün hazırlık yaptırmış olmalı çünkü ana çadırın önündeki alan neredeyse tören alanından bile daha güzel görünüyor.

Artık hava ağaçların arasından yavaş yavaş kararmaya başlayarak kampı yaklaşan gecenin karanlığıyla gölgeliyor. Çadırlardan birkaçı masalara ve alanın ortasında yanan ateşe yer açmak için kaldırılmış. Alanın etrafı rengarenk kumaşlarla çevrelenmiş ve üzerinden altın rengi ışıklar saçan fenerlerin asılacağı direkler konulmuş. Müzisyenler kalabalığı daha da mutlu edecek hareketli bir şarkı çalmak üzere kenara konuşlanmışlar.

Nessa, Conall'ın elini tutuyor. "Dans et benimle!"

Conall ona şüpheli bir bakış atıyor. "Ne?"

"Dans diyorum!" Onu tutup ateşe doğru çekiyor. Ateş, pistte dans edenlerin üzerine turuncu ışığını yansıtmış. Conall önce bana sonra Nessa'ya bakıp alçak sesle cevaplıyor: "Şimdi olmaz Ness."

Yüzü düşüyor. "Lütfen," diye ekliyor Nessa. "Lütfen, Conall. Buna ihtiyacımız var. O benim de kardeşimdi."

Conall konuşmanın bana ulaşmasını engellemek ister gibi omuzlarını çeviriyor. "Nessa," diyor hiddetle. "Bu hiç uygun değil..."

"Conall," diye durduruyorum onu. "Nessa haklı. Mutlu olmayı hak ediyorsunuz."

Conall'ın yüzü asılıyor. "Pekâlâ kraliçem," diyor ve hâlâ bana bu unvanla seslenmesine bozulan sınırlarıma hâkim olmaya çalışıyorum. Nessa'nın isteğini kabul etmesinin, onun sonsuz neşesini kabullenmesinin yolu buysa Conall ile tartışacak değilim.

Nessa'nın kendisini dansçıların arasına sürüklemesine izin veriyor. Sonra Conall'ın kollarını tutup ritimle birlikte hareket etmeyi deniyor ve Conall'ın yüzüne gülümsemeye benzeyen bir ifade yayılıyor.

Tüm bu olan biten arasında Ceridwen ve Jesse de gelip kendi baş döndürücü danslarıyla Nessa ve Conall'ın yanından geçiyorlar. Giysileri içinde yaptıkları ayak hareketleri ve dönüşlerle müzik giderek daha da hızlanıyor, herkesi sarıp sarmalıyor. Tüm bu gördüklerime gülmeden edemiyorum. Alevleri yalayan o renk cümbüşü, gitar ve kemanın ritmik ezgileri ve şimdi ortaya çıkmış birkaç davulun sesi alanı inletiyor.

O sırada yanımda biri beliriyor ve daha bakmadan kim olduğunu anlıyorum. "Tören hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyorum bakışlarımı Efendi'ye çevirerek.

Dikkatini dansa vermiş, kollarını kavuşturmuş. Cevap vermesini beklemiyorum ya da savaş stratejilerinden konuşmaya başlayacağını sanıyorum ama omuzlarındaki gerilimin bir kısmı azalmış.

"Bence Kış düğünleri daha güzel," diyor.

Gözlerimin büyümesine engel olamıyorum. Ateşten yükselen sıcaklık ve dans eden bedenler yüzünden alnımda biriken ter damlacıkları Efendi'nin cam gibi gözleriyle buz kesiyor.

Alnını kırıştırıyor. Bir süre sonra omuzları yeniden geriliyor ve başıyla ateşi işaret ediyor. "Sen de böyle bir an yaşayacaksın. Kendi düğünün olacak. Bir gün."

Efendi'nin bu samimiyeti beni şaşırtıyor. "Teşekkürler," diyorum ama bunu derken de kalbimin her bir zerresi ağrıyor. O sırada birisi beni kolumdan tutuyor.

"Hadi!" diye bağırıyor Nessa ve Efendi gitmemi işaret ederken beni çeğiştiriyor. Böylesine vurdumduymaz bir etkinlikte kendimi kaybetme güdüsünün dikkatimi dağıtmaya yetmesini isterdim ama arkamda duran Efendi'nin baskısını ve ondan yıllardır duymayı beklediğim sözcükleri düşünmeden edemiyorum.

Bu gece ne çok şeyi mümkün kılıyor.

Ben de Nessa hem benim hem Conall'ın elini tutup dönmeye başlayınca neşeyle kıkırdıyorum. Conall da artık gülümsüyor ve Nessa alevlerin aydınlığında, müzik eşliğinde ve havaya hâkim olan kızarmış domuz, baharatlı şarap ve yoğun tarçın kokusuyla resmen parlıyor.

Şarkı bitip bir yenisi başladığında Ceridwen ateşin karşısında bir çığlık atıyor. Davulların sıklığından bunun sakın Sonbahar müziğinden çok bir Yaz şarkısı olduğu anlaşıyor. Ceridwen'in kollarını havada sallayıp ayaklarını yere vurarak yaptığı çalışılmış danstan öyle olması gerektiği hemen anlaşıyor.

Dansa ilk eşlik edenler onun Yazlı arkadaşları oluyor. Daha sonra Jesse ve çok geçmeden ateşin çevresindeki herkes denemeye başlıyor. Eller havada ayaklar yere vuruluyor ve her yerde kahkahalar yükseliyor.

Conall tereddütle birkaç adımı denerken Nessa iki kat olmuş öyle çok gülüyor ki gülmekten katılacağını düşünüyorum. Conall'ın gülümsemesi daha da yayılınca Nessa da ben de ona katılıp kollarımızı ileri geri sallamaya ve ayaklarımızı yere vurmaya başlıyoruz.

Ceridwen Jesse'yi tutuyor ve çift dans eden Yazlı arkadaşlarıyla şimdi dans daha da yakınlaşıyor ve şarkı devam ettikçe müzik çiftleri birbirlerine doğru eğilmeye itiyor.

Nessa'nın bakışları dans edenlerin üzerinde dolaşıyor. Yüzünde sinsi bir gülümseme var. Neye baktığını görmek için kafamı çevirdiğimde dans eden bedenler dışında anormal bir şey göremiyorum.

Müziğin gürültüsünde sesimi duyurabilmek için, "Ne oldu?" diye bağıryorum.

Kolunu Conall'inkine takarak beni itiyor. "O benim partnerim... sen git kendi partnerini bul."

İtiş kuvveti bir başkasına çarpmama yol açıyor. Nessa'nın kıkırdamasını gördüğüm sırada elimin altındaki gece rengi tuniği, inip çıkan göğsü ve dirseklerimdeki kolları fark ediyorum. Mather.

Enseme kadar kızarıyorum.

Müzik öyle hızlanmış, davullar öyle büyük bir şiddetle çalınıyor ki müzik resmen dans etmemiz için bize yalvarıyor.

Mather'a yaslanıp oraya buraya savrulup ayak vuran kalabalığı taklide başlıyorum. Başta şaşırmış görünse de kendini teslim etmesi uzun sürmüyor.

Bedeni bedenimi sarmış; gözleri en az yanan ateş kadar parlak. Onunla hiç bu kadar uzun süre bu kadar yakın durmadığımdan nefesim kesiliyor. Başı öne doğru eğilmiş ve yüzlerimiz birbirimize dokunmanın utancını yaşarken bacaklarımız müziğin temposuna uyum sağlıyor.

Müzik bir yavaşlayıp bir hızlanarak şiddetleniyor. Her bir yükselişinde kalabalık çığlıklar atarken hareketleri daha da kuvvetli dalgalanıyor. Fakat şarkı devam ettikçe daha az şey duyar oluyorum. Kutlama şarkısının gürültüsü, etraftaki görüntü, renk ve kokular, sadece Mather ve bana yaslanmış bedeni ve aldığım her solukta soluduğum nefesi kalana dek kayboluyor.

Onun güzelliğinin hep farkındaydım. Fakat hareketleri, en az Nessa kadar hayat dolu ve Ceridwen kadar özgüvenli oluşu... o sadece güzel değil. O... benim.

Şarkı biter bitmez duruyorum. Bir sonraki şarkı sonuncusu kadar hızlı değil. Mather tereddütle ve nefes nefese ben yeniden dans etmeye başlamayınca tüm neşesini kaybedip yüzüme bakıyor.

Bir nefes, tek bir nefes ve geriliyor. Bir davet, konuşulmamış bir sinyal.

Dans eden kalabalığın içine karışıyor. Alanın kenarına vardığında safir rengi gözlerini benimkilerden bir an olsun ayırmadan duruyor.

Mather, dudaklarında gülümsemeye benzer bir kıvrımla ormana doğru yürümeye başlıyor.

İçimdeki sihir karıncalanırken kendimi yürürken buluyorum. Ağır adımlarla gecenin karanlığı, ateşi ve fenerlerin aydınlığını gölgelerken davullar kalbimde atıyor.

Dansçıların yanından geçip gecenin karanlığında Mather'ı izliyorum.

Mather

BURADA HER şey çok açıktı.

Mather, Sonbahar'ı çevreleyen dağ eteklerinin alçak sırtlarından birinde oturduğu yerden kampı bütünüyle görebiliyordu. Ay henüz belirginleşmiş; solgun ışığı ağaçları, çadırları, hâlâ dans edenlerin olduğu alanı aydınlatıyordu. Davulların ritmi havayı doldururken aradaki mesafe ve her yeri saran gece sanki dünyada bu kamptan başka bir yerin olmadığı gösteriyordu. Ne onları yemeye hazırlanan kötülüğün gölgesi ne birkaç gün sonra Meira'yı yutacak olan, Mather'ın arkasındaki Klaryn Dağları'nın sivri tepeleri vardı.

Meira'nın yüzündeki ifade bugün Mather'ı sarsmıştı. Ceridwen ve Jesse'nin mutluluğuna bir dilencinin birkaç parça yemeğe tutunuşu gibi tutunması... Kıvrılan kaşları, gevşeyen elleri, Ceridwen ve Jesse'nin sahip olduğu şeyi ne kadar çok istediğini gösteren o kristal gözleri.

Ve buna sahip olmanın kaderinde olmadığını bilişi.

Mather'ı her şeyden çok korkutan şey de buydu; Meira'nın yüzündeki pişmanlık. O mutluluğa sahip olmak için yanıp tutuşsa da asla sahip olamayacağını bilmesi ve planladığı şey her neyse bunun için bu fedakârlığı kabul edişi.

Mather parmaklarını toprağa geçirdi. Bacaklarını kenardan sarkıtıp kamburlaşarak gözlerini kapadı.

Arkasındaki yaprak çtırtısına döndüğünde Meira'yı görünce içindeki arzu daha da arttı.

Meira buraya ulaşan patikanın girişinde parmakları bir ağacın alçak dallarından birinde bir sonraki çıkıntıyı oluşturan kayalıklarda duruyordu. Üzerinde geleneksel bir Sonbahar giysisi olsa da Mather birinin bu giysiyi sırf onu deli etmek için tasarladığını düşünüyordu. Bedenine sarılmış açık mavi kumaş göbeğini açıkta bırakırken teni ay ışığında parlıyordu. Dirseklerinin üzerinde öylece duran daha uzun bir kumaş parçası adımıyla birlikte yere düşmüş ve kollarıyla omuzları Mather'ın göğsünü sıkıştırarak şekilde açığa çıkmıştı.

Dikkatini yeniden kampa çevirdi. Göklerdeki buz aşkına, *ten* kadar basit bir şey onu böylesi zavallı bir hale sokmamalıydı. Fakat yanına oturup da etekleri bacaklarına dolanarak açıldığında Mather ağzından dökülecek şeylerden korktuğundan konuşamadı. Uygunsuz bir şey söylemekten çekiniyordu. *Bu geceki dansımız beni aylarca deli edecek ya da dansa devam etmeliyiz. Burada, bu kayalığın üzerinde, bizi görececek kimse olmadan.*

Uzun bir sessizliğin ardından Meira aşağıdaki ormana döndü.

"Yolculuğa hazır mısınız?" diye sordu ayaklarının altındaki yapraklar kadar kırılğan bir sesle.

Mather ona bakmak için döndü. "Ya sen? Önce Ochak, sonra Tadil. Yaptığımız her şeyden sonra gerisi kolay olacak gibi." Duraksadı, tereddütle sordu: "Değil mi?"

Meira hemen onu onaylamayınca bu Mather'ın paniklemesine yetti. Sonra gecenin karanlığında gözlerinde belli belirsiz görünen gözyaşlarıyla bir iç çekti.

“Hiçbir zaman yeterli gelmedi,” dedi Meira. “Bu savaş için yaptığımız tüm fedakârlıklar. Hiçbiri yeterli gelmedi, ne kadar canımız yanarsa yansın. Ama bu,” dedi ve hafifçe aklını oynatmış biri gibi ona doğru yaklaşarak devam etti, “bu yeterli olacak Mather. Bu Angra’yı mağlup edecek.”

Duraksadı.

“Bir bağın kendini feda edip sihir mağarasına dönmesi gerek,” diye fısıldadı. Bunu söylerken ne büyük işkence çektiği her halinden belliydi. “Bu fedakârlık Angra’nın Çürümesi de dahil tüm sihri yok edecek. Beni Kış’ın bağyım ve...”

“Ne?” diye araya girdi Mather. “Kes şunu. Bu tıpkı benim Bithai’de kendimi kurban etmek istememe benziyor. William’ın bana yaptığını hatırlıyor musun? Beni yumrukla-mıştı. Eğitim dışında bana ilk kez o zaman vurmuştu ve lanet olsun Meira, bunu hak etmiştim çünkü önerim aptalcaydı. Bu... bunu önlemenin her zaman başka bir yolu vardır.”

Ama Meira ikna olmuş görünmüyordu. Hatta sanki bir başka cephede daha savaşı kaybetmiş gibi yorgundu sadece.

“Benimle tartışmana ihtiyacım yok.” Ayağa kalktı ve Mather da onu izledi. Bir süre sonra elbisesinin iki yanında yumruk yaptığı elleriyle hızla Mather’a döndü. “Sana anat-makta tereddüt etmemin sebeplerinden biri de buydu ama labirentte beni bekleyen şeyi bilmen lazım çünkü...” Gözleri yaşlı ağzını açıp kapadı. “Seni istiyorum. Her şeyinle Mather, ne kadar kısa zamanım kaldıysa tüm o süre içinde istiyorum seni. Fakat bunun ne anlama geldiğini anlaman gerek. Bu sonsuza dek sürecek bir şey değil ve *canın yanacak* çünkü senden ne yapmanı istediğimin farkındayım. Beni sevmeni ve... ölmeme izin vermeni istiyorum.”

Meira'nın sözcükleri Mather'ın kulaklarında çınlıyordu. Neden tüm bedenine aniden bir ağırlık çözdüğünü anlaması biraz zamanını aldı.

Gerçekten onlar için ölmeyi planlıyordu.

Sonra söylediği başka bir şeyi hatırladı ve o anda kendini bıraktı. Uzun, çok uzun zamandır hayalini kurduğu şeyi yapmasa o anda öleceğini düşünene dek içindeki özlem tüm bedenini ele geçirdi.

"Peki ya... Theron?" dedi Mather gözlerini kapatarak.

Soğuk bir el yanağını okşadı. Mather ona baktı. Yüzünde, Meira'nın yüzünde de gördüğü ve buraya, bu ana nasıl geldiğine şaşırmış o ihtiyatlı ifadenin aynısı vardı.

"Theron'u kurtarmak için elimden geleni yapacağım," dedi. "Ama onunla biz hep bir şekilde yanlışlık."

Mather kısa ve kesik soluklar alıyor; Meira'nın dudaklarından dökülen ve dökülmeyen her kelimeyle avucuna biraz daha yaslanıyordu. "Neden?"

Kahretsin, *şu soruları sormayı bırakıp onu öpsene.*

Meira'nın, yüzündeki eli titredi.

"Çünkü o sen değildin," dedi bir nefeste.

Bu kadarı yeterliydi.

Mather parmaklarını onun bileklerine dolayıp Meira'yı kendine çekti ve başının arkasından tutup üzerine eğildi. Nefes nefese, dudakları dudaklarına değmeden durdu çünkü göklerdeki buz aşkına, bu an... bu an onun için her şey demekti. Tüm hayatı tek bir anın etrafında genişliyor ve Mather'ın başına gelen her iyi şeyin merkezi o olduğu için onun etrafında dönüyordu.

Burnu Meira'nın yanağına yaslanmış, tüm bedeni onu bir girdap gibi yutup içine çekmek için titrerken bu sersemletici

his doğru dürüst düşünmesine izin vermiyordu. Meira'nın kirpikleri yüzüne değiyor; teni ay ışığının altında inci gibi parlıyor ve ona öylesine dokunulmaz bir mükemmellik kazandırıyor ki Mather'ın dizleri titredi.

Meira derin bir nefes alıp dudaklarını araladı ve Mather'ın tüm bedeninde yankılanan iki sözcük döküldü: "Öp beni."

Mather da, onu bir savaş tehdidi altında göçebe gibi yaşadıkları çocukluklarından bugüne kadar hep yapmak istediğı tek şeyi yaptı. Çocukken de bu kadar inatçıydı ve bu kararlı hali Mather'ı hem şok edip korkutuyor hem de ona yaşam enerjisi veriyordu.

Onu öptü.

Yumuşak, temkinli bir öpücüktü bu çünkü Mather onun dudaklarının her bir kıvrımını keşfetmek istiyordu. Gözlerini kapadı ve aralarındaki boşluğu aşır dudaklarını bulunca Meira da ona karşılık verdi. Mather onu kollarına aldığı anda bedenine yayılan serinliğı, duyduğu arzuyu iyiden iyiye artırarak karnındaki kasları sıkmasına yol açtı.

Sendeleyerek Mather'ın avuçları kayalık zemine değene dek gerilediler. Bu sivri ve sert yüzey Meira'nın yumuşak dudaklarıyla tamamen zıttı. Lanet olsun, herhangi bir şeyin böylesine yumuşak olması hiç adil değildi. Mather onu kayalığa doğru itip her bir öpücükle dönen başı yüzünden dengesini sağlamak için tek elini kayaya yaslayıp tuttu. Her bir öpücük sadece daha da fazlasını istemesine yol açıyor ve öpücükler arasında kesik soluklar almak için dururken nefes alma ihtiyacına lanetler ediyordu.

Parmakları şimdi pençelere dönmüş; bir eliyle Meira'nın kolundan aşağı inip belini bulurken, diğeri eli parmaklarını geçirdiğı kayadan taş ve toprak parçalarını söküyordu.

Elbisesinin açıklığından girip göbeğinin baş döndürücü çıplak tenine ve kalçalarının kıvrımlarına değdiğinde boğazından bir inilti yükseldi. Bu elbiseyi giymesi hem çok fazla hem de çok yetersizdi ve üstüne bir de parmaklarını saçlarına geçirip Mather'ın inleyişine eşlik etmesi işleri kolaylaştırmıyordu. Kısık ve büyüleyici iniltisi Mather'ın kayaya daha da sıkı tutunmasına yol açmıştı.

Mather zevkten çok kederine işaret eden bir haykırıyla, tüm iç güdülere tersi için çığlık çığlığa bağırırken geri çekildi.

Meira elleri Mather'ın göğsünde yüzüne bakıyordu. "Sorun ne?"

Sorun ne olabilirdi ki? Sonunda ona sahipti. Sonunda ona dokunabiliyor, öpebiliyordu ve sonunda hayatının geri kalanını onu kollarında sararak...

İşte sorun da tam olarak buydu. Mather ömrünün geri kalanını böyle geçirmek istiyordu, onunla. Ama birkaç gün içinde o Mather'ın tüm hayatını bomboş bırakarak çekip gidecekti. Bu düşünce bile ızdırabının, dokunuşu altında kırıldanırken açığa çıkan arzuyu silip süpürmesine yetti.

"Ölmene izin vermeyeceğim," dedi Meira'ya.

Meira ise kayaya yaslanmış hareketsiz duruyordu. "Bu senin vereceğin bir karar değil."

"Öyle mi?" Ona doğru yaklaştı ama Meira şişmiş dudaklarına dokunarak onu izlerken yeniden öpmeye ve kendini yeniden kaybetmeye cesareti yoktu. "Bu işten etkilenecek tek kişinin kendin olduğunu nasıl düşünürsün?"

Meira biraz daha çöktü. "Öyle olmayacağını biliyorum. Bunu yapmak benim için neden bu kadar zor sanıyorsun? Neden senden *bana yardım etmeni* istedim sanıyorsun?" Başını Mather'ın göğsüne yaslayıp onu uçmaktan koruyacak

sağlam bir zeminmiş gibi gömleğine tutunana dek ona yaklaştı. "Seni ve diğer herkesi bu şekilde üzebilecek kadar güçlü değilim. Ama bunu yapmak zorundayım. Lütfen Mather," diye yalvardı başını yüzüne kaldırıp, "artık bunu konuşmak istemiyorum. Hadi sadece bu anı yaşayalım."

Onun güçlü duruşuna dair zihninde öyle çok anı vardı ki, Meira'yı bu halde, böyle kırgın ve korkmuş bir şekilde yalvarırken görmek çok güçtü. Ama Mather da kırgındı, korkmuştu ve göklerdeki buz aşkına, tek bir gece için kötü olan her şeyi unutmaya hazırdı. Tek bir gece.

Mather kendini yeniden onun kollarına bıraktı ve artık kendini kontrol edemeyeceğini biliyordu. Yaşlar gözlerini yaksa da umursamadı; Meira da onu aynı coşkuyla karşıladığında her şeyi bir kenara bıraktı. Rüzgârda birlikte savrulan iki çimen gibi birlikte hareket ediyorlardı.

Nazik başlayan öpücükleri elleri, dilleri ve ağır iniltilere benzer soluklarının da dahil olduğu kaotik bir öpüşmeye bırakmıştı yerini. Ve tüm bu süreçte Mather, üzerinde durdukları kayalığın korunaklı çevresinde Meira'ya bir söz verdi.

"Seni seviyorum," dedi defalarca. "Seni her zaman seveceğim ve benim seni koruyabilmem gerek..."

Meira'nın, sözcüklerinin etkisiyle yanaklarından süzülüp kendininkilere karışan gözyaşlarını hissedebiliyordu. "Seni seviyorum," dedi Meira da ona. "Ve ben seni koruyacağım."

Meira

UYANMA.

Dün gece sonunda geri döndüğümüzde kamp sessizdi ve herkes çadırında güven içinde uyuyordu. Bu da yanımızdan geçen askerleri selamlayıp dar ve dolambaçlı sokaklarda yürümeyi oldukça kolaylaştırıyordu. Yalnızca çadırların şahitliğinde Mather ve ben...

Biz...

Artık tam anlamıyla uyanıyorum. Yüzümü yastığa gömerken suratımda kocaman bir gülümseme var. Başım küçük çadırımın kapısına dönük bir şekilde yatıyorum ve yüzümü nihayet yastıktan kaldırdığımda dün gece çadırın kanatlarını bağlama uyanıklığını gösteren kendime teşekkür ediyorum. Ne de olsa Nessa habersiz içeri dalmayı alışkanlık haline getirdi. Çadırın kenarlarında beliren hafif loş ışık bana henüz havanın tam olarak aydınlanmadığını gösteriyor.

Bedenim serin. Sihrim, yaşadığım duyguların yoğunluğuna karşı buz gibi serinliğiyle sarıyor. Dün gece o kadar sık yaşadığım bir his ki bu şaşkınlıktan hayrete düşüyorum. Elim dudaklarımın üzerinde gezinirken aklıma dünün anıları

geliyor. Mather'ın belimdeki elleri, kasları üzerinde dolaşan parmaklarım ve dudaklarını bulan dudaklarım.

Yüzümdeki gülümseme büyüyerek sırtüstü döndüğümde başımı yana çeviriyor ve karşımda safir rengi bir çift gözle karşılaşıyorum.

Onun gülümsemesi de en az benimki kadar büyük, belki daha da büyük. Dirseğinin üzerinde doğrulup "Selam," diyor.

Kahkahalara boğulurken sesim duyulmasın diye ağzımı kapatıyorum.

Mather'ın gülümsemesi büyüyor. "Ne oldu?"

"Selam mı? Bilmem ki biraz fazla mı basit oldu bu?"

"Ne olsun isterdin?" Kolunu üzerime atıp saçlarıma sokuluyor. "Günaydın kraliçem?" Omzumun üzerine konan bir öpücük. "Bu sabah sizi görmek ne hoş Leydi Meira?" Çeneme bir öpücük daha. "Yoksa, dün gece sizinle ilgili oldukça müstehcen bir rüya gördüm majesteleri, dememi mi tercih ederdin?"

Bu söyledikleri kahkahalarımı bastırmamda hiç yardımcı olmuyor. "Tuhaf, ben de seninle ilgili oldukça müstehcen bir rüya gördüm."

Kıkırdayarak kendini kırdığı dirsekleriyle sırtüstü yatağa bırakıyor. Üzerimizdeki örtü açılıp beline kadar inince, tüm yaşananlara rağmen, çıplak tenini görmek yüzümü kızartıyor.

"Ah, öyle mi?" diye soruyor. "Belki de aynı rüyayı görmüşüzdür. Seninkinde ne oluyordu?"

Beni perişan ettiğini bildiği o gülümseme var yüzünde. Fakat ben de onun kadar etkiliyeci olabilirim.

Yuvarlanıp dibine kadar giriyorum. Parmaklarımı, yıllar boyu savaşmakla oluşmuş kasları ve tenindeki birkaç yara

üzerinde gezdirirken, "Biliyor musun, hatırlayamıyorum," diyorum. "Herhalde çok akılda kalıcı bir şey değildi."

Mather bir kahkahayla beni yere seriyor. Sessiz kalmaya çalışma çabamdan vazgeçip bir çığlık atarak dudaklarına yapışıyorum. Bedenlerimiz birbirine sarılınca dün geceki her bir an gözlerimin önüne geliyor.

Ensesindeki saçlarına parmaklarımı dolayıp yüzüne bakmak için hafifçe geriliyorum. Bu sefer yaşadıklarımıza güçlkle inandığımı gösteren bir kahkaha atıyorum. "Bu nasıl oldu?"

Mather yerine yatıyor. "Sana nasıl olduğunu *tam olarak* anlatabilirim istersen," diyor ve abartılı bir şekilde düşünüyormuş gibi davranıyor. "Yaklaşık on iki yıl kadar önce beş yaşında bir kız idman sahasında beni itip kılıcımı çaldı. Bu olay sadece başlangıçtı. On bir yıl önce bir çadırı boyamak için beni ikna etti. Altı yıl önce bir şişe şarap çalıp beni sarhoş etti ve..." Susup bakışlarını suratımdaki sırtışa çevirince onun da yüzü aydınlanıyor. "Yaptığı her çılgınca plana kendi rızamla katıldığımı fark edemeyecek kadar aptaldım. Beni *buraya* getirmesi an meselesiydi."

"Ah, yani bu benim planımdı, öyle mi?" Onunla gözlerimiz aynı seviyede olsun diye yatakta doğruldum. "Ama tüm tarihlerin yanlıştı. Şarap çalma işi beş sene önceydi ve biz on bir sene önce beş yaşındaydık."

Mather kaşlarını çattı. "Sana hatırlatmam gerektiğini biliyordum."

"Neyi?"

"Doğum günlerimizi. Yani en azından seninkini. Birkaç ay önceydi. Cidden hatırlamadın mı? Artık on yedi yaşındasın Meira. İkimiz de on yedi yaşındayız."

Duraksıyorum. "Göklerdeki buz aşkına. Gerçekten de on yediyiz."

Mather gülüyor. "Korkarım öyle."

"Alysson ve Dendera hep yaşıım büyüyene kadar beklemem konusunda uyarmışlardı." Bir iç çekiyorum. "Neyse artık olanlar yüzünden kendimi biraz daha iyi hissedebilirim."

"Biraz daha iyi mi?" Elini belime dolayıp battaniyenin üzerinden kalçalarım dikkatimi dağıtan şekiller çiziyor. "Kendini neden kötü hissetmiştin ki?"

Gözlerini, içinde kendi yansımamı görecekt kadar kocaman açarken eli birden duruyor.

"Göklerdeki buz aşkına," diye lanet okuyor birden. "Biz... ve ben unuttum... kahretsin." Elini yüzüne kapatarak sırtüstü düşüyor. "Neden bahsediyorsun?"

Hâlâ kocaman gözleriyle parmaklarının arasından bana bakıp bu defa dikkatini karnıma çeviriyor. Benim gözlerim de hemen açılıyor. "Ah. *Aaaah*. Hayır. Benim için mümkün değil..."

Cümlemi tam olarak söyleyemiyorum aslında.

Benim... çocuğumun olması mümkün değil.

Bu düşünceyle kendi sevincimi unutup Oana'nın kederini hatırlıyorum. O ve Rares'in kilit altında tuttukları ve kullanılabacağı günü bekleyen tozlu bebek odası.

Doğrulup kollarımı dizlerime dolayarak oturuyorum. Ve böylece dün gece de gerçek anlamda sona eriyor. Mather de doğruluyor. "Çocuğun olması mı?"

"Böyleyken, yani bir bağken olmaz."

Mather kırdığım bacaklarım elini koyuyor. "Üzgünüm ben..."

“Hayır.” Kollarında kalmaya devam edip yüzüne bakabilecek kadar geriliyorum. “Hiçbir şey için özür dileme. Bunu ben istedim. Ben istiyorum.”

Gülümsüyor ama onun bakışlarında da dün gecenin bittiğini kabullendiğini görüyorum. “Sanki bir daha asla olmayacakmış gibi konuşuyorsun.”

Başımı ona yaslıyorum. Ama dün gece söylediğim her şeyi yinelemeye halim yok. Bu ilişkinin nasıl devam edemeyeceğini, canının yanacağını, birkaç gün sonra yalnız kalacağını...

Başını sallayıp beni kollarının arasına alıyor. “Bir çözüm bulacağız ve o labirentten ikimiz de canlı çıkacağız. Ve bu geceki gibi pek çok gecemiz olacak.” Derin bir nefes alıp zorla gülümsüyor. “Hem bu işte *daha iyi* olmak için zamana ihtiyacım var.”

Kıkırdayarak kollarına sarılıyorum. Gözlerimdeki yaşları görüyor, biliyorum ama kendimi çaresizce bu esprisine bırakmalıyım. Çünkü belki de zayıfım ve... olacak her şeyi düşünmeye gücüm yok. Ya da belki beni korkutacak şeyleri unutabilecek kadar güçlüyüm.

Her şekilde, omzumla ona hafifçe vuruyorum. “Ben senin gayet başarılı olduğunu düşünüyorum.”

Alnını şakağıma dayıyor. “Ama kim daha iyi olmak istemez ki?”

“Ne büyük hedef.”

“Hayal gücümü canlı tutacağını biliyorum.”

Battaniyenin altından bir bacağımlı çıkartıyorum. “Evet ama bir ara giyinmemiz gerek.”

Mather omzumdaki saçlarımla oynarken homurdanıyor. “Giysiler,” diyor sonra ensemeye bir öpücük kondurarak. “Bana oldukça kötü bir fikir gibi geldi.”

Sırtım dokunuşuyla ürperiyor. Ve tüm benliğim yaşayacağımı bildiğim bir gelecek için o yatağa geri dönmeyi istese de ayağa kalkıyorum.

Mather'ın elleri battaniyenin üzerine düşüyor. Hizmet-kârların verdiği kıyafetler arasından en yakındaki beyaz bir tuniği kapıp başımdan geçiriyorum. Ben belime bir kemer takıp Paisly'den aldığım dizlerime kadar uzanan çizmelerimi giyindiğim sırada Mather da battaniyeyi beline sarıp ayağa kalkıyor.

Fildişi ve yeşil renklerdeki yün battaniyeyi belinde tutarak öne doğru bir adım atıyor. Bir rüzgâr esintisi çadırın kapısını oluşturan birbirine bağlı kumaş parçalarını sallıyor. Bu hareketle içeri giren güneş ışığı yüzünü, boynunu ve inip kalkan göğsünü aydınlatıyor.

Bakışlarımı indiriyorum. "Gidip herkesi kontrol edeceğim. Sen de..."

"Hemen arkanda olacağım," diyor. Sesindeki titreme kendine hâkim olmaya çalıştığını gösterir gibi ve bu beni daha da sarsıyor. Öyle ki çadırın iplerini çözüp bir adım dışarı atmışken arkama dönüp ona bakıyorum.

Şimdi yatağın üzerinde, elleri saçlarında, dirsekleri dizlerinde oturuyor.

O da ağlıyor. Bu canını yakıyor, tıpkı tahmin ettiğim gibi. Ama bunu bile bile yaptım. Çadırın kapı vazifesi kumaş parçaları kapanıyor. "Ben çok..."

Mather ayağa kalkıp hemen yanıma gelerek yüzümü avuçlarının arasına almak için battaniyeyi bırakıyor. Dudaklarını dudaklarıma götürerek dileyeceğim özrü ağzıma tıkıyor.

"Senin de özür dilemene gerek yok," diyor. "Özür yok. Her ne olursa olsun, ben, binlerce trajik sonda dahi, seni sevmekten *asla ama asla* pişman olmayacağım."

Kollarımı boynuna doluyorum.

“Seni seviyorum,” diyorum belki dün gecedен beri bir milyonuncu kez.

Yüzünü saçlarıma gömüyor. “Ben de seni seviyorum.”

Sözcükleri mühür gibi boynuma işliyor ve gözlerimi kapatıp bedenimde uzanan her bir harfi ezberliyorum.

Ben bu çadırdan çıktığımda, Ochak’a gittiğimde ya da la-birente vardığımda ne olursa olsun, bu ana hep sahip olacağım.

Ona sahip olacağım.

Ana çadırın önündeki alanda hâlâ dün geceki süslemelerin çoğu duruyor. Bir yanda kumaşların üzerinden sarkan sönmüş fenerler bir yanda siyah kömür küllerinden başka bir şey kalmayan ateş var. Yemek masaları çemberin orta yerine taşınmış; birkaç sandalye kenara toplanmış ve masaların etrafında hepsi de dün geceki eğlenceden sersem gibi görünen insanlar.

Efendi ve Dendera alanın kenarındaki masada bir yandan ekmek ve meyve dolu tabakları toplayıp bir yandan sohbet ediyorlar. En yakın masada Nessa, Conalla’a yaslanmış ağzına attığı her lokmanın ardından esniyor. Ceridwen ve Jesse ise gayet uyanık bir şekilde burada oluşlarıyla beni şaşkınlığa uğrattıyorlar. Üzerlerinde hâlâ oldukça kırışmış kutlama giysileri var. Karşılarında bir sandalyeye otururken bu sabah yeni giysiler giymeyi akıl ettiğim için rahat bir nefes alıyorum.

Ceridwen ağzına bir böğürtlen atıyor. “Bayağı uyudun,” diyor bana bakıp.

Ben de en yakındaki meyve kâsesini kendime çekiyorum. “Peki ya siz yeni evliler, siz neden erkencisiniz?”

“Uyuduğumuzu kim söyledi?”

Jesse boğazına takılan üzüm yüzünden öksürüyor. “Cerie!”

Ceridwen gözlerini deviriyor. “Ah herkes geceyi ne yaparak geçirdiğimizi biliyor.”

Nessa doğruluyor. “Neden? Ne yaptınız ki?”

Şimdi öksürme sırası Conall’da. Jesse de en az onun kadar utanmış görünüyor ama Ceridwen Conall’ı onaylamaz bir ses çıkararak bana dönüp kaşlarını kaldırıyor.

Dudaklarımı sımsıkı kapıyorum.

“Meira,” diye eğiliyor Ceridwen öne doğru, sanırım Efendi ve diğer herkesin daha uzaktaki bir masada oturmalarına memnunum. “Lütfen bana neden bahsettiğimi bildiğini söyle.”

Fakat bunu söylerken bile eğlenceli hali adeta bir şaşkınlığa dönüşüyor.

“Biliyorsun değil mi? Krallığınızın düşüşüyle sanırım öğrenecek vaktiniz...”

Çenemi sıkıp elimdeki bir dilim elmayla oynayarak, “Ben... biliyorum,” diyorum. Özellikle de şimdi, yani dün gecedен sonra biliyorum ama öncesinde de biliyordum. Alysson ve Dendera’nın belli başlı şeyleri açıkladıkları o an pek de yeniden yaşamak istediğim anlardan değil. Bunun temel sebebiyse Dendera’nın suratının olayın büyük kısmında kıpkırmızı oluşu ve Alyson’ın tekrar tekrar “*Bu çok normal,*” deyişiydi.

Mahcup bir gülümseme takınıyorum. “Biliyorum,” diye tekrarlıyorum. “Düğün gecenizin başarılı geçmesine sevindim.”

Jesse avcunu alnına koyuyor. “Beni bu öldürecek işte. Savaş falan değil. *Bu.*”

“Haaaa,” diyor Nessa sonunda anlayarak. O kıkırdadığında Conall da ağzı içindeki yemekle sımsıkı kapalıyken inliyor.

“Günaydın.” Mather yanımdaki sandalyeye oturuyor. Birbirimizi son gördüğümüz anın üzerinden henüz birkaç dakika geçmiş olsa da göğsümdeki kıpırtıya bakılırsa sanki bir ömür geçmiş gibi. Fazla belirgin bir şekilde gülümsemek için dudaklarımı ısırarak zorunda kalıyorum. Mather bana bakıp gülümsüyor.

Biraz fazla uzunca.

Ceridwen kıkırdıyor. “Aman Tanrım. Yoksa bizim düğün gecemiz *başka birileri* için de mi şanslı geçti?”

Yüzüm alev alev.

“Ne?” Nessa, Conall’ın arkasından eğiliyor. “Kim için?”

Conall hemen ayağa fırlıyor. “Gitmemiz gerek. Kılıçlar. Ya da başka bir şey. Silahlar. Nessa gel benimle.”

“Bekle!” diye itiraz ediyor Nessa, Conall onu ayağa kaldırıırken. “Ne? Neden?”

Birkaç adım ilerlediklerinde öne eğiliyorum. “Nedense içimde birden yüzümü şu meyve tabağına gömmeye isteği belirdi.”

Jesse bir kadeh dolusu suyu havaya kaldırıp “Bir de onunla evli olmayı dene,” diyor.

“Bak sen Kış kraliçesi,” diyor Ceridwen gülerek. “Hiç vakit kaybetmiyorsun.”

“Pekâlâ sanırım konuyu kapayabiliriz.” Onun da en az benim kadar utanmış olacağını düşünerek Mather’a dönüyorum ama o sırtıyor. Ve sadece keyifli bir sırtıma da değil yüzündeki; masanın üzerinde ayağa kalkıp tüm kampa bağırırsa, dün gece olanları ancak bu kadar onaylayabilirdi.

Parmaklarımı tutmak üzere bana uzanıyor. "Ne var?"

Sandalyeme çöküyorum. "Bunu konuşmak istiyorsun değil mi? Göklerdeki kar aşkına. Sen bu ilişkideki Ceridwen mi oluyorsun şimdi?"

Jesse suyunu içtiği sırada bir kahkaha atıp elbisesini ıslatıyor.

Ceridwen Mather'a doğru eğiliyor. "Evet, öylesin çünkü bana detaylar lazım. Siz ikinizi dans ederken gördüğümü hatırlıyorum ama sadece ilk birkaç şarkıda. Hangi ara sıvıştınız?"

"Hani şu," diye başlıyor Mather, "herkesin aynı hareketleri yaptığı şarkıdan sonra."

"Ah, evet." Ceridwen arkasına yaslanıyor. "Ama onu daha gecenin başında çalmışlardı. Ve şimdi öğlene iki saat falan var herhalde değil mi? Bu da demek oluyor ki on iki saattir ortada yoksunuz..."

İlk defa dikkatimizin başka yöne çekilmesi işime yarıyor. Üç kişilik bir Sonbahar asker grubu yanımızdan geçiyor. Giysilerinin seyahatten yıprandığını görünce bir anda neler olup bittiğini anlıyorum. Caspar'ın casusları. Angra'dan bir haber var mı? Ya da son sığınmacı grubundan? Henn ve Buz Çözülmesi şimdiye kadar dönmüş olmalıydı.

Masamda oturan herkes benim dikkatimi çeken şeyi görmek üzere dönerken yüzlerinde sert bir rüzgârdaki mum alevi gibi bir ifade var.

"Aranızdan herhangi biri bir haber aldı mı?" diye soruyorum.

"Öğleden önce yola çıkmaya hazır olmalıyız," diyor Ceridwen. "Yere karar verir vermez."

"Burada kaç kişi kalıyor?"

“Savaşamayacakları korumak üzere yüz kadar asker. Bu da Angra’nın karşısına çıkabilmek için bize üç bin kadar asker bırakıyor.”

Rakamlar canımı sıkırsa da bu tam bir savaş olmayacak. Sadece dikkatini başka yöne çekeceğiz.

Masamızın üzerine bir gölge düşüyor şimdi.

“Yemeğinizi bitirdiyseniz,” diyor Efendi ana çadıra dönerek.

“Şimdi bitirdik general,” diyor Jesse bizim adımıza da.

Ana çadıra doğru yürümeye başlamadan önce bakışlarını bir süre üzerimde tutup başıyla onaylıyor. Mather’ın eli elimde, Jesse’nin kolu Ceridwen’in belinde dördümüz bir süre daha öylece oturuyoruz.

Savaşta duygulara yer yoktur.

Bir çocukken Efendi’nin aklıma kazıdığı pek çok kuraldan biri daha. Şu an bunun önemini anlıyorum. Tartıştığımız şey sadece rakamlar; sınırlarını çizdiğimiz sadece araziler; bölüştüğümüz sadece demir yığınları. İnsanlar, muharebe alanları ya da silahlar değil.

“Birliklerim Angra’nın kuvvetlerinin dört gün içinde tamamen toplanacağını bildirdi,” diyor Caspar, önündeki haritada Klaryn Dağları’nın eteklerindeki Sonbahar-Kış sınırını işaret ederek. “Bu vadi Sonbahar Krallığı’ndan Kış Krallığı’na uzanır. Angra’nın ordusunu zayıflatıp etrafımızı bir anda sarmasını engelleyebiliriz. Böylece üzerimize bir defa askerlerinin sadece bir kısmını yollayabilir.”

Ceridwen somurtuyor. “Fakat bizi içeri hapsedebilir. Ya kaçmamız gerekirse?”

“Germeyecek,” diye söz veriyorum. “Sihir yok edildiği anda Angra için savaşan hiç kimse karşınızda sihir kullanamayacak.”

Eli Ceridwen'in omzunda olan Jesse geriliyor. "Angra'nun tüm ordusu onun Çürümesi'ni kullanabilecek mi? Ben sadece yakınındaki küçük bir grup sanıyordum."

"Bir savaştayken kendini kısıtlayacağını sanmam," diyorum. "Ve... Çürüme sizi de etkisi altına alabilir. Angra orada olursa sizi zayıflatmak için Çürümesi'ni kullanmasını önleyecek tek şey kendi direnme gücünüz olur... hiçbirinizde bağ koruması yok. Kışlılar bile sadece ben yanlarındayken bu korumaya sahip olacak."

Ceridwen'in yüzü gölgeleniyor. "Sihrinin nasıl bir şey olduğunu artık bildiğim için bir daha benim zihnime girmesine imkân yok. Yıllarca Simon'ın sihrine direnmek bir noktada işe yaramalıydı zaten."

Aklıma bir fikir geliyor. "Bekle... bu iyi bir tespit. Belki de abinin sihrine direnmede kullandığın prensipler herkesin Çürüme'ye karşı kendini korumasını sağlayabilir. En azından bir süre?"

Ceridwen omuzlarını silkiyor. "Yazlılar kullandığımız metotları öğretmeye başlayabilirler ama ne kadar verimli olacağını bilmem. Simon'a tam anlamıyla direnebilmeyi öğrenmemiz her birimizin yıllarını aldı ve gördüğünüz gibi Telmuz'da Angra'ya ancak birkaç saat dayanabildim."

"Hiç yoktan iyidir," diye katılıyor Caspar.

Kimse Çürüme'yle değil de ölümle yenilmek gibi iç karartıcı bir tehdit konusunda konuşmuyor. Belki de bu hepsinin daha önce düşündüğü bir ihtimaldir. Ona esir düşen insanları hepsi gördü. Tehlikeli olduklarını zaten bildikleri Raelyn gibi insanlarla bizi inciteceğine asla ihtimal vermedikleri Theron gibi insanları.

Hepimiz risk altındayız ve bunu iyi biliyorlar.

“Bu vadiye ne kadar yolumuz var?” diye soruyor Efendi.

“Ordumuzla üç gün.” Caspar çenesini kaşıyor. “İki güne indirebiliriz ama yine de saldırı için Angra’yı geçeceğiz.”

“Üç gün,” diyor Efendi bana dönmeden önce. “Hadi yola koyulalım.”

Yüzünde, göğsümde hissettiğim aynı ağırlık var.

Geri sayım başladı.

Masanın üzerinden doğruluyorum. “Evet. Kaybedecek zaman yok.”

Herkes görevleriyle ilgilenmeye gidiyor. Çadırdan çıkıp Mather’ın bana yetişmesi için tereddütle bekliyorum. Geldiğinde kollarımı boynuna dolayıp onu öpüyorum. Artık saklanmaya gerek yok. Arkamızdaki çadırdan önce Dendera sonra Efendi çıkıyor. Bizi görüyorlar ama tepkileri hiç umurumda değil. Böylesi anlar yaşayabileceğim sadece birkaç günüm kaldı ve bir saniyemi bile sevdiğim biriyle geçirmezsem tüm bunların hiçbir anlamı kalmayacak.

Ellerini o sırada belime doğru indirmiş olan Mather’ın kollarından ayrılıyorum.

“Arkamdalar değil mi?” diye soruyor.

Gülümsüyorum. “Korkarım öyle. Sanırım açıklama görevini sana bırakacağım.”

“İyi kalpli bir hükümdar olmak buraya kadarmış.”

“İşin eğlencesi nerede kaldı?” Ama çoktan gerilemeye başladım bile. Mather, bu yeni gelişme hakkında kesin söyleyecek birkaç sözü olan Dendera ve babasına dönüyor.

Fakat görmem gereken başka insanlar da var. O yüzden kampın Yaz, Yakim ve Kış halkının çadırlarını kurduğu kısma yöneliyorum.

Nessa küçük bir kamp ateşinin başında kucağında kitabı, etrafında gözleri kocaman açılmış bir grup çocukla oturuyor. Arkasındaki Conall yayına yeni bir sicim takmakla meşgul. Beni görüp yaklaştığımda ayağa kalkıyor. Fakat Nessa da ayağa kalkmadan tek kelime etmeye niyeti yok.

Çocuklar söyleniyorlar. “Masalı bitir!” diye mızıldanıyor Jesse’nin büyük kızı Melania.

Nessa ellerini sallayarak onları sakinleştiriyor. “Daha sonra devam edeceğiz! Şimdi gidip işlere yardım edin... Askerlerden bazıları yakında kendi maceralarına atılmak üzere yola çıkacaklar. O yüzden bizler de onlar için üzerimize düşeni yapmalıyız!”

Çocuklar neşeli çıgıllarla ayrılırken Conall’ın yüzündeki ifadede inançsızlıktan eser yok. Bir savaş yürüyüşünü mace-raya çevirebilen ve şimdi çocuklarla vedalaşırken yüzünde kocaman bir gülümse olan kendi yetiştirdiği şen şakrak kız kardeşine inanıyor.

“Meira!” diye sesleniyor Nessa. “Biri başka bir toplantıya çağrıldığını söyledi. Başka detaylara da mı karar verildi? Yola ne zaman çıkıyoruz?”

Çocuklar uzaklaştıkça gülümsemesinin nasıl da solduğunu görüp, “Bugün,” diye başlıyorum.

Conall başını sallıyor. “Bir saat içinde toplanınız.”

“Hayır,” diyorum Conall’a. “Siz ikiniz burada kalıyorsunuz. Savaşa bizimle gelmeyeceksiniz.”

Conall anlamaz bir ifadeyle bakıyor. Bir şey söylemese de yüzündeki ifade ısrarcı.

Yumuşuyorum. “Benim için yaptığınız her şeyi takdir ediyorum. Tüm kayıplarınızı.” Duygular şimdi boğazımda düğüm oluyor. “Ama geride kalanları korumanız gerek.

Çünkü eğer başaramazsam..." Duraksıyorum. "Bu savaş kötü biterse kamptakileri güvende tutacak başka kimseye güvenemem."

Conall çenesini sıkıyor ve oldukça uzun bir zaman sonra kıstığı gözleriyle bana bakıyor. Öfkeli ama o benim askerim.

"Pekâlâ," diyor Nessa uyumlu bir şekilde. Ona baktığımda görmeyi beklediğim bir duyguyla karşılaşıyorum. Geride kalmaktan şikâyetçi değil çünkü o bu savaştaki görevini çoktan buldu.

Hiçbir şey söylemiyor; sadece birkaç adım atıp boynuna sarılıyorum.

"Bu işte yalnız olduğunu düşünmeni istemiyorum. Sakın seni terk ettiğimi düşünme," diye fısıldıyor kulağıma.

Göğsümdeki düğüme rağmen dudaklarımdan bir kahkaha çıkıyor. "Sen yalnız olmadığımı anlamamı sağladın zaten. Ayrıca sana kalmanı ben söylediğime göre beni terk ediyor sayılmazsın."

Nessa geriliyor. Aniden sanki daha büyümüş; Nisran'ın çalışma kamplarındaki o masum kız geçen aylarda sanki serpilmiş gibi geliyor gözüme. Conall'ın elinden tutup ona da gülümsüyor.

Onları bir arada görünce Nisran kampında benim asla olamayacağım kadar güçlü felaketzedeler Nessa, Garrigan ve Conall'la tanıştığım an geliyor aklıma. Nessa'nın beni görür görmez sevmesi, Garrigan'ın temkinli yaklaşımı ve Conall'ın nefretini hatırlıyorum. Nessa'yı umutlandırdığımı ve sonunda Angra beni öldürdüğünde onu paramparça edeceğimi düşünüyordu.

Öyle büyük bir üzüntüyle yutkunuyorum ki neredeyse gelecek olayları onlara anlatacağım. Ölümümün ne kadar

yakın olduğunu ve bunun Nessa'yı tıpkı Conall'ın korktuğu kadar incitmeyeceğini umduğumu...

Fakat ikisinin de yüzünde bir şaşkınlık var.

Sonra ben de duyuyorum. İtirafımı yanda kesen gürültüyü.

Bağırışlar.

Meira

“KRALİÇEM!”

Yoldan hızla yaklaşan atlı gelip tam yanımda durduğunda boş gözlerle bakıyorum.

“Trace?”

O da atı da yorgunluktan bitmiş görünüyor. Bakışlarım Buz Çözülmesi’ni ya da Henn’i görmek için arkasına kayıyor. Hepsi birlikte son sığınmacı grubuna eşlik ediyor olmalıydılar.

Fakat Trace yalnız ve yanıma geldiğinde atının üzerinden düşüyor. “Ben... buraya... sizi uyarmak için...”

Omuzlarını tutup destek oluyorum. Yüzüme baktığında gözlerindeki kederi görüp bu acıyla nasıl ayakta kaldığına şaşıyorum.

“Sığınmacılara eşlik ediyorduk,” diye başlıyor Trace. “Üç gece önce Phil’in kaybolduğunu fark ettik...”

“Ne?” Başımı sallıyorum. “Kayıp mı oldu? Nasıl?”

“Henn, Phil’i ön tarafa yollamıştı ama hiç geri dönmedi. Hollis onu aramak için çıktı ama ortada yoktu.” Trace nefes almak için yutkunup dengede durmaya çalışıyor. “Angra’nın askerlerinin onu aldığını düşünüyoruz çünkü...”

“Nereye?” İçimde hissettiğim büyük paniğe rağmen se-sim şaşırtıcı derecede soğukkanlı. Elkim’e çok yakınlarsa orada Angra’nın emri altındaki Cordell’li askerler...

Ama Trace düşüncelerimi yarıda kesiyor. “Dahası da var kraliçem,” diyor. “Hollis onu armaya çıktığında bir şey görmüş. Elkim’den yola çıkmış bir ordu. *Buraya* doğru geliyorlar.”

Şaşkınlıkla irkiliyorum. “Ne dedin?”

“Phil’i hâlâ bulamadık,” diye devam ediyor Trace. “Elkim askerleri onu ele geçirdi mi... bilemiyoruz. Ama buraya geliyorlar. *Şimdi*.”

Conall çoktan harekete geçmiş, çadırın etrafındaki silah-ları topluyor. Nessa ise sessiz ve sakin bir şekilde yanımda duruyor.

Askerler Elkim’den geliyorsa Angra’nın tüm ordusu olamazlar. Çoğunluğu Cordell askeri olacak ama yine de si-lahlı olacaklar. Fakat bizim nerede olduğumuzu nasıl öğren-miş olabilirler? Bu kampın sözde gizli...

Paisly’de olanları hatırladığımda neredeyse dizlerimin üzerine çökeceğim. Angra’ya anlattıkları yüzünden perişan haldeki, özürler dileyen Philip.

Ve şimdi yeniden kaçırıldı... Angra’nın adamlarının onu ele geçirmesi hiç zor olmamıştır.

Yüreğim ağzımda bu varsayımla öğürüyorum. Ama ha-yır, emin olmadıkça hiçbir varsayımda bulunmayacağım.

“Gelmelerine ne kadar var?” diye soruyorum Trace’e.

Başını sallıyor. “Çoktan burada olmalıydılar.”

Bedenim buz kesiyor. Peşimde Conall, Nessa ve Trace’le koşmaya başlıyorum.

Çıgıllıklar dikkatimi kampın kuzey doğu kısmına çekiyor. Başta derinden gelen o şaşkın haykırırlar aklımı iyice karıştırıyor; *her şey çok hızlı, bu gerçekleşiyor olamaz, nasıl oldu?*

Kampın kuzeydoğu kısmı çoktan bir savaş alanına dönmüş. Bir elinde kılıç bir elinde hançer tutan Conall bir yanıma atılıyor hemen. Diğer yanımda Trace, arkamızdaysa Nessa var.

Askerler ilerdeki ormandan çıkıp geliyor; çadırların arasında ilerleyip kumaşları parçalayarak kampın dağınık sokaklarında savaş pozisyonu almaya çalışıyorlar. Beklenmedik saldırının avantajını kullanarak bizim askerlerimizin cevap veremeyeceği kadar hızlı bir şekilde çarpıyorlar. Sonbaharlılar muharebe meydanından birkaç adım uzakta durduğum noktada hemen etrafımı sarıyorlar.

Dikkat dağıtmak için ihtiyacımız olan savaş, mücadele, *şimdi*, tam şu an, masumlarla dolu bir kampta gerçekleşiyor.

Chakramımı alıp mücadelenin ortasına fırlatıyorum. Göğsümdeki sihir de onun ardından fırlıyor. Onunla daha da hızlanan bıçak düşmanları keserek ilerliyor. İlk sıradaki askerler, zırhları şangırdayarak yere yığılırken chakramım geri dönüyor.

Daha çok asker geliyor ve daha çok.

Conall ve Trace'i tutuyorum. "Yardıma ihtiyacımız var!"

Bu kargaşa içinde başlarıyla onaylıyorlar. İfadesiz suratıyla Nessa yanımda ve ben bu durumun ironisinden nefret ediyorum. Son savaş için ayrılmak üzereyken şimdi yanımda, savaşın tam ortasında kalıyor. Kaçıp kampın diğer tarafındaki çocukların yanına gitmesini bekliyorum ama o yanımda durup ben chakramımı yeniden yollarken hiçbir yere ayrılmıyor.

Ana çadır pek de uzakta sayılmaz. Savaş alanına çok – *hem de fazlasıyla*– yakın ve ben tam içeri bakmaya çalışırken çadırdan Caspar ve Efendi dışarı fırlıyorlar. Caspar'ın siyah gözlerinde öfke, Efendi'ninkilerde ciddiyet var.

"Kraliçe Meira," diye sesleniyor Caspar. "Angra'nın askerleri..."

"Biliyorum," diyerek sözünü kesiyorum. "Ama onlar Angra'nın askerleri değil."

Efendi bana doğru gelirken Caspar, yanına sokulan generallerinden biriyle çadırına yöneliyor.

"Ne?" diye soruyor Efendi kııştırdığı alnıyla.

"Onlar Angra'nın askerleri değil," diyorum yeniden. "Cordell'in askerleri. Elkim'den geliyorlar."

Efendi'nin yüzü düşüyor ve hemen Caspar'ın koluna yapışmak üzere arkasına dönüyor. Caspar da şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. Efendi ona söylediklerimi tekrarladığında Caspar bir anda her şey anlam kazanmış gibi bakıyor. Yeniden çadırına dönüp komutanlarına bunun Angra'nın tüm ordusu olmadığını söylüyor.

Efendi bedenimi tepeden tırnağa süzüp yaraları kontrol etmek için tanıdık bakışlarını atıyor. Önce bana, sonra ekibimin geri kalanına. Trace'e geldiğinde duruyor.

Ama Trace, kül gibi beyaz yüzüyle çadır direklerinden birine yaslanmış. "Zamanında gelemedim," diyor kendi kendine.

Kampın etrafındaki birliklerimiz Trace gelmeden çok önce bizi bu saldırı hakkında uyarmalıydılar. Bu kadar büyük bir ordunun geldiğini birileri görmüş olmalı.

Bu hiç mantıklı değil.

"Meira! Trace?"

Mather gelip yanımızda duruyor. Bakışlarım elindeki kanlı kılıca kaydığında tüm içgüdülerim çılgık atmak istiyor.

Trace'i görmenin şaşkınlığını atlatıp dikkatini yeniden etraftaki savaşa çevirerek, "Saldırganlar," diyor. Sonra Efendi'ye bakıp başını sallıyor. "Bu taraftan geliyor."

Bu hiç mantıklı değil. Bu hiç mantıklı değil...

Ben daha, "Nereden?" diye sormadan Efendi çoktan kılıcını çekmiş.

Bakışlarım ana çadıra, önündeki açıklığa ve kolayca parçalanacak masa ve düğün süslemelerine kayıyor. Bu kampta onca yer varken burası başarı için en büyük şansları... Daha büyük gruplar halinde saldırma özgürlükleri var ve komuta merkezimizin burada olması da avantaj.

Cordell'liler komuta merkezini nereden öğrendiler peki? Bu kamp labirent gibi sokaklardan ve asimetrik çadırlardan oluşuyor.

Fakat artık cevaplar için çok geç. Bu işi düzeltmek ve kampın kuzey doğusundaki bir sokaktan üzerlerinde Cordell zırhlarıyla yaklaşan askerlere şaşkınlıkla bakmak dışında bir şey yapabilmek için çok geç.

Ve başlarında Mather ve Trace'in öne atılmalarına yol açan biri var...

"Phil!" diye bağıyorlar yoldan çekilmesi için onu uyarak. Ama içimde öyle ani bir uyarı sinyali yanıyor ki hiçbir şey yapamıyorum.

Efendi de bana bakıyor; o da benim anladığım şeyi anlamış. Orada yan yana durmuş, bir fırtınanın gelişini bekler gibi bekliyoruz.

Phil meydanın tam karşısında duruyor.

"Phil!" diye sesleniyor Mather yeniden bu defa kendinden daha az emin.

Trace de gelmiş ve yüzündeki öfke beni kedere boğuyor.

Mather'ın kolunu tutuyor. "Bunu o yaptı."

Mather ise başını sallıyor. Ama Phil elini havaya kaldırıp işaret ediyor.

Beni.

Arkasındaki Cordell'li askerlerin başka talimata ihtiyaçları yok. Çektikleri silahlarıyla açıklığa dalıyorlar. Saldırırken attıkları çığlıklar, etraftaki sokaklarda duran bizim askerlerimizi de alana topluyor. Düzinelerce Cordell askerinin önünde etten bir duvar örüyorlar.

Efendi, Mather ve Trace dövüşmeye başlıyor. Mather'la Trace'in kararlılık ve ızdırap karmaşasında yaptıkları hareketler ölümcül. Bense yaşadığım şaşkınlıkla yanımda Conall ve Nessa ile ana çadırın dibinde hareketsiz bekliyorum.

Bu Phil'in Angra'ya yerimi ilk söyleyişi değil. Mather'ın dediğine göre Paisly'ye de böyle gelmişlerdi. Ama o zaman Phil çok korkmuş ve bu durumda dolayı çok üzülmüştü.

Şimdi... şimdi ise gururla parıldıyor.

Bu tanıdık duyguyla gerileyince Conall beni dirseklerimden tutuyor.

Bunu daha önce de görmüştüm. Angra'nın işkence edişini; ama bu işkence, kişide ihanet tohumlarını ekerdi. Theron.

Nessa'ya dönüyorum. "Güvenli bir yere git!" diye bağırp öne atılıyorum. Conall da ellerinde silahlarla yanımda. Bir elimde chakramımla yolu açarak ilerliyor ve sihrimi ulaşabileceği her yere yolluyorum. Dövüşen Kışlılara güç yollarken bir yandan da bir Yazlıyı koruyacak şekilde kullanıyorum. Cordell'li askerler sanki nefessiz kalmışlar da her bir

darbeyle yeniden soluklanıyorlarmış gibi hızlı hareket edip her yana kılıç sallıyorlar. Fakat biz sayıca üstünüz ve bu küçük de olsa bir avantaj. Ne kadar dayanırız bilmiyorum.

Theron'u Angra'dan kurtaramadım ama Phil'i Çürüme'nin etkisinden çıkartabilirim. Saldırganlar ordusu muhtemelen devam edecektir ama en azından onu kurtarabilirim. Kurtarmak zorundayım.

Phil, Cordell askerlerinin geldiği yolun girişinde durmuş tüm bu kargaşayı büyük bir keyifle izliyor. Daha ona yaklaştığımı görmeden chakramımı kınına sokup iki elimle bedene doğru bir buz fırtınası şeklindeki sihrimi yolluyorum. İçindeki karanlığın tadını alabiliyorum resmen.

Fakat ne zaman maruz kalsalar Kışlı halkımı Çürüme'nin etkisinden kurtarabiliyordum.

Phil ve Mather'ın kaçırıldığı zaman dışında.

Phil'in Angra'nın elinde yaşadığı işkence dışında.

Aklıma Angra'nın hücreesindeki Theron geliyor; bana Rintiero'nun zindanlarında yerde yatarken sonunda bunu kendi istediğini söylene dek ona yaptığı psikolojik işkenceyi.

Angra bunu yeniden yapıyor.

Hayır, hayır...

Phil, sihrim her yanını sardığı anda inliyor. Savaş alanından uzakta, yanımda Conall'la onun birkaç adım ötesindeyim.

Phil bana puslu bakışlarla bakıyor. "Yardımlarını istemiyorum!"

Sihrimi yeniden gönderdiğimde sıktığı dişlerinin arasından inleyerek yana kayıyor.

"Sihrinin neler yapabildiğini gördüm," diye haykırıyor Phil. "Herkesin canını yakıyor. En başından beri senin suçun

olmasına rağmen dövüşmeye devam ediyorsun. Teslim ol-
saydın hepimiz özgür olurduk. Hepimizin canının yanma-
sının sebebi *sensin*. Buna daha fazla izin vermeyi reddediyo-
rum.”

“Senin canını yakan ben değilim Phil,” ellerimi uzatıp
sihrimi susturarak. “Ben seni Angra’dan koruyorum... bunu
yapmanın sebebi o! Şu an insanların canını yakan *sensin!*”

Savaş alanını işaret ediyorum. Ben bunu yaparken
Efendi’yle Mather toprak ve kan kaplı yüzleriyle yanımda
beliriyorlar. Mather, iki elinde tuttuğu kılıçlar ve çökmüş
omuzlarıyla Phil’e bakıyor.

“Phil,” diyor bir yumruğun ardından esen rüzgâr gibi se-
siyle. “Neden yaptın?”

Arkasındaki bir Cordell’li dövüştüğü adamı bırakıp bize
yöneliyor ama Efendi hemen karşılık verip onu savaş alanı-
na yolluyor. Arada bakabildiği anlarda bize, yüzünde sadece
birkaç defa gördüğüm bir ifadeyle baktığını görüyorum: en-
dişe.

Efendi endişeli. Bizim için.

İçimdeki çarpıntıyı sakinleştirmeye çalışıyorum.

Phil’in öfkesiye dinmek bilmiyor. “Senin için! Hepimiz
için! Yaralanıyorsun ve o hiç umursamıyor. Yeniden yarala-
nıyorsun o ise devam ediyor... biz umurunda değiliz. Kendi
aptal intikamından başka hiçbir şey umurunda değil! Bizi
daha fazla kırmasına izin vermeyeceğim!”

Kan çanağına dönmüş gözleri ve çıldırmış bakışlarıyla
artık bağırıyor. Teni sanki içerdeki deliliğe hâkim olamıyor
gibi.

Bakışlarım Phil’in arkasındaki bir kıpırtıya kayıyor.

Ve tüm dünyam yerle bir oluyor.

Aptalca bir içgüdüyle ve panikle öne atılıyorum ama bu, Phil'in dikkatini arkasındaki iki çadır arasından gizlice yaklaşan Nessa'ya çevirmeye yetiyor. Onu sırtından bıçaklama-ya niyetli gibi elinde bir bıçak tutuyor.

Phil artık onu gördüğü için, "Nessa!" diye haykırıyorum. Saklanmasının anlamı yok. "KAÇ!"

Phil döndüğünde yerinden kıpırdamıyor; ikisi de buz kesmiş gibi. O anda anlıyorum... Phil bir Kışlı. Onu durdurabiliyor olmalıyım. Fakat o zaman onu bir şeye zorluyor; kendi irademle hareket ettiriyor olacağım ve bu da sihri negatif yönde kullanmak olacak.

Mather ve Conall'la birlikte onlara doğru atılıyoruz ama Phil, Nessa'ya çok yakın. İkisi de savaşın devam ettiği meydana diğer alana açılan sokağın başındalar. Çevremizdeyse korkunç bir mücadele var; kılıçlar çarpışıyor, rüzgârda ölüm çığlıkları yankılanıyor. Tüm dikkatler burada olduğundan öne atıldığımızda dövüşen kalabalıktan ve silahlardan kaçmamız gerekiyor. Oysa Phil ve Nessa sadece birbirleri için endişe etmeliler.

Bir bağırış işitiyorum. "Meira!"

Ama dönmüyorum. Savaş sahasında kısıtıldığı yerden bağırın Efendi'nin içindeki endişeyi durduğum yerden bile hissediyorum. Oradan kurtulup bize yardıma gelemiyor ama şimdi bunu düşünemem. Endişeli olduğunu ve bunu göstermekten çekinmediğini, kulağımda yankılanan kederli ve sert sesini, ağlamamak için kendimi zor tuttuğumu düşünemem.

Sihrimle birlikte atılıyorum. Telmuz'dayken onlara dokunmadan Kışlıların yerlerini değiştirebilmiştim ama o zaman saf içgüdülerimle hareket ediyordum ve Nessa için aynı şeyi ben daha deneymeden bir Cordell askeri bağırarak

üzerime saldırıyor. Conall hemen karşılık verip mücadeleye başlıyor.

Yeniden özgürüm ama Phil koştuğumuzu duyuyor ya da yerin sarsıntısını hissediyor. Veya benim paniğimi.

Bize karşı sihir kullanmak konusunda herhangi bir tereddüt yaşamıyor – ki bu durum Çürüme’nin etkisinde olduğunun da bir kanıtı. Elini bana uzatıyor. Parmaklarının ucundan çıkan mürekkebi andıran gölgeler havayı kirleterek bana kadar ulaşıyor. Gerilerken o sırada tam da Cordell askerini indirmek üzere olan Conall’ın üzerine düşüyorum. İkimiz birden yere düşünce bizi duyan Mather homurdanarak öne atılıyor.

Bir borazan sesi ve bağırışlar dolduruyor havayı. Gürleyerek yaklaşan ayak sesleri. Fakat bu ses, aslında sonunda düzeni sağlayıp yardıma koşan Sonbaharlı askerlerin çığlıklarından başkası değil. Artık az kaldı; sayıca üstün olduğumuz için Cordell ordusunu yeneceğiz. Phil ve Nessa’nın arkasında bile şimdi Sonbaharlılar doğrulttukları silahlarıyla koşmaya başladılar. Nessa’yı kurtaracak, bu işi bitirecekler.

Ayağa kalkmak için çabalıyorum. Nessa’yı, kalbine doğrultulmuş bir bıçakla yeniden gördüğümde içimden akıp giden sihri hissedebiliyorum.

Hadi, HADİ! KAÇ!

Phil yaklaşan Sonbaharlıları görüyor ve baldırındaki kınından küçük baltasını çıkarıyor. Silah elinde parlarken Nessa’nın gözleri büyüyor.

Sonbaharlılara doğru kaçma niyetiyle dönmeye çalışıyor.

Fakat Phil öne doğru sadece bir adım atınca ona yetişiyor.

Nessa bir savaşçı değil. *Benim o*, benim Nessa’m ve Phil’in baltası ben yeniden koşmaya başlayamadan onun boynuna

değiyor. Fakat hayır, ben koşmuyorum... Etrafımı sihirle sarmalayıp, anında o sırada şeytani bir sırtışıla duran Phil'in yanına gidiyorum. Nessa sadece hayret içinde. Kafası karışmış, şaşkın ve...

Elindeki bıçak ayaklarının dibine düşüyor.

Phil'e bir omuz atıp yere yığıyorum. Elindeki balta ucundan kan damlayarak düşüyor. Hemen ardından da Nessa. Onu yakalıyorum ve birlikte düşüyoruz.

Sonbaharlılar etrafımızı sararken çoğu çadırın önündeki açıklığa yöneliyor. Bazılarıysa yakınımızdaki düşmanların temizlendiğinden emin olmak için bir süre duruyorlar. Fakat bu uzun sürmüyor. Bense tüm dünyamı kollarımda tutmuş onun bedeninden akan kanları izliyorum.

"Nessa!" diye haykırdığımda bedenimden çıkan sihir onunkine giriyor ve soğuk dalgalar öylesine şiddetli ki çevremizdeki yerin buz kestiğine eminim. "NESSA!"

Başı düşmüş. Öyle çok kan kaybediyor ki dünyada buna yetecek sihir yok. Biraz daha sihir kullanmayı denesem de kan akmaya devam ederken yerine sadece sihir doluyor. Bedenimdeki gücün her zerresini ona, onun olması için, yolluyorum. *Lütfen, lütfen Nessa al şunu, neye ihtiyacın varsa al benden lütfen Nessa, yeter ki...*

Garrigan'ı kurtaramadım ama seni kurtarmak zorundayım. Lütfen Nessa seni kurtarmama müsaade et.

Bir şey kıpırıyor. Phil.

Hırlayarak ayağa kalkıyor ama hemen yanında biten Mather beni onu öldürmekten kurtarıyor. Hayır... Mather bunu yapmak zorunda kalmamalı, elini onun kanına bulamamalı...

Conall, Mather'ı ittiğinde zorluk çıkarmadan çekiliyor. Phil'e gözünü bile kırpmadan bakarken buna bir son vermesi için adeta yalvarıyor. Ama Phil durmuyor, duramaz ve öylesine deliye dönmüş ki bana bakıp vahşi bir hayvan gibi kükrüyor.

Phil'in göğsüne bir hançer saplayıp sapma kadar içeri sokan kişi sonunda Conall oluyor. Mather'ın elleri saçlarına gidiyor ve boğazından yükselen acı haykırışı benimkine karışıyor.

Bana sarılan kollar yeniden Nessa'ya dönmemi sağlıyor. İkimize de sarılan kollar bunlar ve o kadar sıkı sarılıyorlar ki neredeyse iyi olduğumuzu düşüneceğim. Güvendeyiz, Conall'ın kollarında güvendeyiz ve Nessa da iyi olacak.

Ben kız kardeşinin adını haykırırken Conall'ın gözyaşları yüzüme damlıyor ama beni sımsıkı tutmaya devam ediyor.

Ceridwen

CERIDWEN SAVAŞIN sadece sonuna yetiştii.

Son toplantının ardından savaşılarını kampta kalacaklar ve yola çıkacaklar olmak üzere ikiye ayırmaya gitmişti. Yani ilk ııııkklar yükseldiğinde Lekan'ın yanındaydı. Borazan öterken kampta koşuyordu. Sonbahar askerleri yetişip savaşıa bir son verdikleri sırada da açıklığıa nefes nefese ulaşmıştı.

Ama sonra yeniden koşmaya başladı. Ana çadıra koşarken bedenlerin üzerinden atlıyor; ölmekte olan Cordell askerlerinin kendisine yönelttikleri son çaresiz tehditlerini savuşturmaya çalışıyordu. Çadıra girer girmez bomboş olduğunu gördü ama planları yaptıkları masa hâlâ haritalarla doluydu.

Ceridwen arkasına dönüp yeniden koşmaya başladı. Savaşların ardında beliren o kötü koku boğazını yakıyordu.

Jesse onunla birlikte değildi. Caspar'a yardım etmek üzere kalmıştı. Burada, bu çadırın içinde. Çok kısa bir zaman önce neşe ve müzikle dopdolu olan bu alanın hemen kenarındaki çadırda.

Ceridwen yeniden kampa dönmek üzere döndü ve hızla Jesse'nin çadırına yöneldi. Her gece, Kışlılara ayrılan alandaki

çadırında çocuklarıyla uyurdu. Yani dün gece dışında her gece tabii, dün gece olanlar...

Bu alanın şimdi bir savaş alanı olması uygundu, fazlasıyla uygun. Belki de bir çeşit cezaydı bu, kim bilir. Ceridwen, Jesse'nin çadırının hemen önünde durduğu sırada fark ettiği bu gerçeğin, kurduğu o kırılğan mutluluğu paramparça ettiğini hissetti.

Bu bir cezaydı. Savaş esnasında neşe ve mutluluğa inanç duymanın cezası.

Bu bir cezaydı. Hiç hakkı yokken mutlu olmasının cezası.

Ceridwen çadırın kapısına tutundu, derin bir nefes aldı ve açtı.

Lütfen burada olsun, lütfen burada olsun...

Önce Melania'yı gördü. Sonra yerde birbirlerine sarılmış, üzerlerinde uzun bir yün battaniyeyle yatan Geneva ve Cornelius'u. Rintiero'dan getirebildikleri tek maskeleri olan küçük maskelerinin ardında kocaman gözleriyle ona baktılar.

Melania parmağını dudağına götürdü.

"Şşş, Cerie! Bölüyorsun."

Bunu söyledikten sonra kardeşlerine sarılıp kucağındaki açık kitabı okuyan Jesse'ye döndü. Jesse, önce yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, sonra endişeli halini görünce kıstığı gözleriyle merakla baktı Ceridwen'e.

Kitabı bir kenara koydu ve oturduğu yerden kalktı. Melania homurdanmaya başlamıştı bile.

"Hayır baba bitirmek zorundasın!" dedi yalvarırcasına. "Nessa da bitirmemişti."

Jesse eliyle onu sakinleştirdikten sonra Ceridwen'e baktı. "Neyin var?"

Bilmiyordu. Savaşın haberi yoktu. Burada çocuklarına kitap okuyordu.

Ceridwen'in ağzından bir kahkaha döküldü. Ama hemen sonra gözyaşları boşalmaya başladı. Jesse yanına koşunca Ceridwen boynuna sarılıp çocukları endişelendirmemek için yüksek sesle iç çekmemeye özen göstererek hıçkırıklara boğuldu.

"Başladı," diye fısıldadı Ceridwen kulağına. Ona dokunurken Jesse'nin bir anda gerildiğini ve kendisini tutan elini daha da sıkıldığını fark etti. Jesse tereddütle bir süre bekleyip yanağına bir öpücük kondurdu ve Melania, Geneva ve Cornelius'a döndü.

"Gidip Amelia ile oynamanızı istiyorum," dedi çocuklarına. Bunun güvenli olup olmadığını anlamak için Ceridwen'e baktı ve Ceridwen onu başıyla onayladı. Kampın Yaz tarafı savaşa girmemişti ve savaş da zaten artık sona ermişti.

Sonra Ceridwen'e döndü. Ceridwen ona dokunmaya ihtiyacı varmış gibi elini uzattı. İçinde bir parça hâlâ çadırın önünde durup içerde olanlardan endişeli bir şekilde kapıyı açmayı bekliyordu.

Artık her anlarının bu şekilde geçeceğini anlamıştı.
Belirsizlikle.

Meira

“CORDELL ASKERLERİ bizim birliklerimizle yenildi.”

“...gelen sadece küçük bir birlikti. Phil, Elkim’de pozisyon almış küçük bir grubu buraya getirdi.”

“Sanki son dakikada aceleyle gelmiş gibi hazırlıksızlardı.”

“Şükürler olsun ki sadece küçük kayıplarımız oldu...”

Küçük kayıplar.

Nessa’nın yakasına yapışmış parmaklarımı daha da sıkıyor ve kurumuş kanını tenimde hissediyorum. Çevremdeki sesler birden kesiliyor. Saatlerdir hiç kıpırdamadığımdan bu ani hareketimi herkes fark ediyor. Belki de bedeni kollarımda günler geçmiştir.

“Meira.”

Bir zamanlar Ceridwen ve Jesse’nin düğün kutlamalarının yapıldığı ve şimdi bir kan gölüne dönen alandan bakışlarımı ayırıyorum. Bu yerdeki kan mı, yoksa birinin döktüğü şarap mı?

“Meira,” diyor Efendi yeniden önümde diz çökerek. Nessa’ya uzanıyor. “Bizim onu...”

“Hayır!” diye haykırıyorum. Efendi şaşırıyor.

Onu suçlayamam. Ben de kendimden kaçmak istiyorum.

Ceridwen, Efendi'nin hemen arkasında. Efendi'nin önündeyse Sonbahar, Yaz ve Yakim halkı alanı temizlemeye çalışıyor. Caspar, Nikoletta ve Dendera da beni izliyorlar... hepsi de yüzlerinde anlayışlı bir ifadeyle yakınımdalar.

Birkaç adım ötede Mather bir başka bedeninin başında duruyor. Buz Çözülmesi, Henn ve sığınmacıların geri kalanı mücadele sırasında buraya gelmişler. O yüzden şimdi Hollis, Kiefer, Eli, Feige ve Trace, Mather'ın çevresini sarmış durumda. Bazıları ağlarken bazıları kül rengi suratlarıyla Phil'in başında öylece duruyor.

Nessa'yı daha sıkı tutuyorum.

Yanıma biri daha çöküyor. Conall. O ne zaman gitti ki?

Nessa'nın üzerine eğilip elini kardeşinin beyaz yüzünde gezdirmesine ses çıkarmıyorum. Parmakları koluna kayıyor. Kolunu kaldırıp altına bir şey sıkıştırıyor.

Bir kitap.

"Ben bir süredir..." Sesi çatallı. "Bir süredir hafıza mağarasındaki yazıları kaleme alıyordum." Gözlerini kapıyor ve açtığında bakışlarını bana çevirerek devam ediyor: "Onun için bir hediye olacaktı bu. Nereye giderse gitsin Kış'ı yanında taşıyabilecekti böylece. Yanında krallığımızdan bir parça olsun istemiştım. Yanında..."

Fakat düşüncelerini tamamlayamıyor. Yaşlarla dolan mavi gözleri yüzüme dönüyor ve bana gösterdiği o gizli ke-deriyle kalbim paramparça oluyor.

"Üzgünüm Conall," dediğimi duyuyorum. Sesim başarısız olmuş birinin nafıle özrüne yakışır şekilde zayıf. "Sihrimi daha önce kullanmalıydım. Phil'i, sonuçları ne olursa olsun durdurmalıydım. Ben... Çok üzgünüm..."

Conall yaruma yaklaşıp beni kendine çekerek alnını alnıma dayıyor. “Meira yapma.” Bu bana söyleyebileceği her şeyden daha çok şaşırtıyor.

Bana *kraliçem* demedi.

“Onu yakacaklar,” diye fısıldıyorum.

Yutkunup başıyla onaylıyor. “Biliyorum.”

Ama bir Sonbahar seremonisi ile uğurlanacak. Kollarının altında Kış anıları olan bir kız için, dünyayı dolaşıp maceradan maceraya atılan ve Primoria’daki her krallıktan kendine ait parçalar bulan bir kız olan Nessa için, bu... uygun bir tören olacak.

Conall ellerini aşağı indirip kız kardeşinin bedenini kollarımdan kendininkine alıyor. Ben de izin veriyorum. Göğsünün üzerine yerleştirdiği “Kış Anıları” kitabına dikkat ederek onu kaldırıyor. Gözleri son bir kez anlayışla gözlerimde. Acımı, bu sızım sızım sızlayan ve içimi parçalayan acımı anlıyor.

Bir adım attığı anda Efendi beni ayağa kaldırıyor. Bacaklarım uzun süre yerde hareketsiz kalmaktan uyuşmuşlar ama o kolumun altına girip bana destek olarak kaldırmaya devam ediyor.

Zayıf bir şekilde çekilmeye çalışıyorum. “Oğlunla birlikte olmalısın.”

Hiçbir şey söylemiyor, sadece ben en yakın arkadaşlarımdan birinin bedeninin başında eğilmiş duran Mather’a bakarken beni tutmaya devam ediyor.

Efendi’yi itmeye çalıştığım elim hâlâ göğsünde; parmaklarımı gömleğinin kumaşına geçiriyorum. Onu yeniden itiyorum ya da belki olduğu yerde tutmaya çalışıyorum. Boğazım kederden öylesine dolu ki öğürüp Efendi’yi bir ileri bir geri itiyorum. Diğer koluma da uzanıp beni sımsıkı tutuyor

ve ben şimdi göğsüne yumruklarımı geçirerek onu yeniden itmeye başlıyorum.

“Bırak gideyim,” diyorum ama sözcüklerim ona vurma şiddetle ölçülebilecek kadar sert değil. Sonra ellerimi kollarına kaydırıp öylece duruyorum.

“Bırak gideyim,” diye tekrarlıyorum nafile bir yakarışla. “Gidebiliriz. Gidebiliriz. Hemen şimdi, başka kimseyi kaybetmeden...”

Sözcükler dudaklarımdan dökülürken bile bu keskin, can acıtan dilekler kalbimi paramparça ediyor.

Efendi dirseklerimdeki elini daha da sıkıyor. Şimdi bana bağırarak. Böyle konuştuğum için beni azarlayacak.

Gözlerimi sımsıkı kapayıp ondan gelecek şiddetli saldırıya kendimi hazırlıyorum. Bir kraliçe güçlü ve soğuk kanlı olmalı. Bir kraliçe trajediyi bile umutla karşılamalı.

Ama bedenimde Nessa’nın kanı, zihnimde öldüğü anın görüntüsü, kulaklarımda Phil öldüğü anda yükselen Mather’ın çığlığı var. Ve henüz Angra’yı öldürmeye yaklaşamadık bile.

Daha ne kadar zorlaşabilir ki?

“Gidebilirsin,” diyor Efendi kısık sesiyle. Önce irkiliyor sonra ne dediğini anlıyorum. Nasıl yani? “Ama gitmeyeceksin çünkü sen olabilecek en korkunç şeyden bile daha güçlüsün ve bu da seni yenilmez kılıyor.”

Nefes nefese bir halde, sanki aylardır görmüyormuş gibi yüzüne uzun uzun bakıyorum. Belki de gerçekten görmüyordum... Ona öyle uzun süre öfkeli kaldım ki belki de bunun onu da ne kadar değiştirdiğini göremedim. İmkânsız. Şu an karşımda duran Efendi... uysal ve rahatlatıcı bir insan. Sözcükleri kalbimdeki yangını yatıştırıyor. Kederimin yangınına soğuk bir nefes gibi geliyor.

Söylediklerini kanıtlamak, tek başıma ayakta kalabileceğimi göstermek ister gibi kolumu bırakıyor. Kenara çekilip Mather'a giden yolu açıyor.

Yutkunup zorlukla bir nefes alıyorum. Conall, Nessa'nın bedenini de diğer ölenlerin yanına bırakırken Buz Çözülmesi'nden bazıları şimdi Phil'in bedenini de oraya taşıyorlar.

Mather ise yüzüne kapadığı elleriyle oturduğu yerden kalkamıyor. Tüm alan öyle büyük ve sakinleştirmesi güç bir üzüntüyle kaplı ki bunu iliklerimizde hissediyoruz.

Bugünden önce bu savaş bizim kontrolümüzdeydi. En azından küçük bir parçası. Şimdi ise herkesin yüzündeki ifadeye bakılırsa büyük bir korku hâkim.

Angra bizi buldu. Sahip olduğumuzu düşündüğümüz güvenli alan yalanmış.

Mather'ın yanında dizlerimin üzerine çöküp ona sımsıkı sarılıyor ve yüzümü boynuna gömüyorum.

Bilerek bana teslim oluyor. Sanki bir anlamda özür diliyor ama tek kelime etmiyorum.

Bu benim geleceğim; tabii eğer ilerlemeye devam edersem. Gözyaşı, kan ve acıdan başka bir şey yok. Sadece sonunda bir parça mutluluk umuduyla... Benden başka herkes için mutluluk. *Buna değecek mi?*

Sorumun cevabı gördüğüm kanla kaplı, hissettiğim acının tam altında. Ama yine de soruyorum işte. Mather kollarını bana iyice sararken gözlerimi, biriken yeni yaşlarla, sımsıkı kapatıyorum.

Sihrim soruma cevap veriyor.

Evet.

Sonsuz ağaçların ve kuru yaprakların krallığı olan Sonbahar'da ölüleri, alevler etrafa sıçramasın diye geniş ve boş bir alana göturmeleri gerekir. Bu da bedenleri doğru dürüst bir şekilde gömmek için sahip olmadığımız en az bir günlük yolculuk demek oluyor.

Biz de Nessa'nın bedenini, saldırıda hayatını kaybeden diğer sekiz kişiyle birlikte bırakmak zorunda kalıyoruz. Nikoletta bana bir Sonbahar soylusuna yakışır, onurlu bir tören yapacaklarına dair söz veriyor.

Ben de ona onurlu bir gelecek sunacağım, diyorum kendi kendime. Anısı Angra'dan temizlenmiş bir dünyada yaşayacak.

Saatler sonra yola çıkıyoruz.

Son mücadelede bize katılmayacak olanlar kampın doğu tarafında bizi uğurluyorlar. Nikoletta ve Shazi; Jesse ve çocukları; Kaleo ve Amelie; savaşamayacak durumda olan tüm Sonbaharlılar, Kışlılar, Yazlılar ve Yakimliler kendilerini koruyacak bir avuç askerle birlikte geride kalıyor.

Fakat Phil buranın yerini Elkim'deki Cordell güçlerine bildirdiği için kamp, biz ayrıldıktan sonra taşınacak. Daha yeni ve güvenli bir yere. Artık Angra'nın sihrinin acımasızlığını her zamankinden daha net bir şekilde gördük. Aramızdan biri Çürüme'nin kurbanı olur ve kampın yerini bilirse... Nerede olduklarını bilmesek daha iyi. Her şey bittiğinde onları buluruz.

Kendi düşüncemle irkiliyorum.

Her şey bittiğinde onları *Caspar* bulur. Ve Ceridwen. Ve Mather ve Efendi ve bu savaşta hayatta kalan herkes.

Planımızın değişen tek yanı bu. Geri kalan kısmı; vadiye yürümek, yerimizi Angra'ya belli etmek ve son mücadelenin başlamasını beklemek... Bu kısmı aynı.

Fakat bana sanki öyle olmaması gerekiyormuş gibi geliyor. Nessa'nın ölümü, Phil'in ihaneti, güvenlik hissimizin paramparça oluşu... sanki yaşamlarımız tüm bu olaylarla kökünden sarsılmalıymış gibi geliyor.

Kampın çıkışında, üzerinde oturduğum atımın eyerinde kıpırdanıyorum. Önümdeki boşluk tam bir açıklık sayılmaz ama ağaçlar ordumuzun düzenli sayılabilecek bir şekilde toplanmasına izin verecek kadar seyrek. Kampın kenarında bize veda eden insanlar ve askerlere sarılıp cesaretlendirici sözler söyleyen aileler var.

Conall grupta bana yakın yerde ellerini arkasında kavuşturarak duruyor. Yine de burada kalacak; ya son emrimi yerine getirmek ya da benim aksime kız kardeşine veda etmek için. Garrigan'ın yasını da tutamamıştı.

Geride bir tek o kaldı.

Aklımdan geçenleri okuyormuş ya da benimle aynı şeyi düşünüyormuş gibi bana bakıyor... *Geride kalan kişi ben olmamalıydım.*

Gözyaşlarım yeniden dökülmeden yüzüne bakamayacağım için geriliyorum. Fakat bakışlarımı önüme çevirdiğimde ormanın içinde vedalaşırken el sallayan askerlerde aynı duyguyu buluyorum. İlerlediğimiz kader karşısında yasla kaplanmış bir pişmanlık. Gözlerim kendi iradeleriyle Efendi'ye dönüyorlar. Henn ve Dendera'nın yanında bir atın üzerinde, onu görmeye alışkın olduğum bir varlığa –savaşa giden bir generale– bürünmüş.

Korku, bir defa toprağa atıldı mı hiç durmadan büyüyen bir tohumdur.

Önceden Angra'nın dünyaya karşı savurduğu tehditleri biliyor ama yine de aptalca üzerine yürümeye başlamadan

önce güvende olduğumuzu sanıyorduk. Şimdiyse hepimiz bu savaş hakkındaki gerçeği görüyoruz. Nerede saklanırsak saklanalım, kendimizi ne kadar güvende sanırsak sanalım bizi bulacak.

İşte Nessa'nın ölümü ve Phil'in ihaneti hayatlarımızı bu şekilde değiştirdi. Fark ediyorum ki artık hepimiz korkuyoruz. Çürüme'nin bu şekilde yayılabildiğine dair korkularla savaşa girersek...

Çoktan kaybetmişiz demektir.

Atımı dürtüp hızlanarak ayrılan askerlerle kampın geride kalanı arasında en iyi noktayı bulmaya çalışıyorum. Atımı yavaşlatıp düzenli bir şekilde yürütmeye başladığımda, benim tüm gücümü emen o korkunun aynısını barındıran yüzler bana dönüyor.

Bu savaşta hayatta kalmayı beklemiyorlar. Benim askerlerimden biri Angra'nın adamlarını içimize kadar soktu... bizi kim bilir başka hangi ihanetler bekliyor? Kimler Çürüme'ye katılacak? Bir düşman kılıcıyla değil de kendi erkek ve kız kardeşlerinin kılıçlarıyla mı ölecekler?

Ellerimi başımın üstüne kaldırıp herkese seslenmek üzere ağzımı açıyorum. Fakat onlara nasıl sesleneceğim? Karşımdakiler tek bir krallıktan değil ki.

Fakat durum bu işte.

"Angra dünyayı birleştirmeye çalışıyor," diye başlıyorum mırıltı halini almış vedalaşmalar arasında. Hızlanan kalbimle eyerin üzerinde dikleşirken yavaş yavaş herkesin dikkati bana dönüyor. "Kontrol alanını genişletmek için neler yapabileceğini gördük. Fakat ben şu an karşımda daha büyük bir şey görüyorum: gerçek birliktelik. Ben Sonbahar, Yaz, Yakim, Ventralli ve Kış krallıklarından oluşan bir ordu görüyorum.

Ritim ve Mevsim'in yan yana, toplu bir rüya uğruna yol aldığı görüyorum. Daha önce hiç bilmediğimiz ama kurmayı umduğumuz bir dünya. Sihir tehdidi olmayan bir dünya. Her birimizin yaşamak, sevmek ve kendi başımıza var olabilmek için özgür olduğu bir dünya.

"Hepimiz bu yolda bir şeyler kaybettik. Evlerimizi, sevdiklerimizi, özgürlüğümüzü... İşte savaşa bu yüzden gidiyoruz. Fakat bugün eşit derecede büyük bir kaybımız daha oldu... masumiyeti kaybettik. Bu savaşın nasıl olacağını, Angra'nın nasıl sadece silahlar ve askerlerle değil, aynı zamanda anılar ve pişmanlıklarla da saldıracağını gördünüz. Onunla savaş meydanında karşılaştığımız zaman çektiğiniz tüm acılar, içinizde tuttuğunuz tüm korkular size karşı kullanılacak. Bu saldırılara teslim olmaksa çok kolay gelecek."

Sesimi yükseltiyorum.

"Fakat biz buraya kolay yolu seçmeye gelmedik. Buraya geldik çünkü savaş meydanına gittiğimizde zafer kazanacağımızı biliyoruz. Angra bizim dünyamızı karartmak istiyor." Başımı sallayıp öyle büyük ve vahşi bir sırıtış takınıyorum ki ben bile aklımı kaçırdığımı düşünüyorum. "Ama biz yok edilmeyeceğiz ve ışığımız onu kör edecek."

Bitirdiğim an kalabalıktan coşkulu haykırışlar yükseliyor.

Yumruklar havaya kalkıyor. Başlar geriye atılıyor. Etrafıma bağırışlar, tezahüratlar ve haykırışlar sararken her bir asker içindeki korkuyu bırakıp bu koruyucu inanç kabuğuna sarılıyor. Onlar da bunu benim kadar hissediyorlar... umut sözcüklerine tutunmak, korkunun dehşetine sarılmaktan ne kadar da iyi.

Mather bana pek de uzak sayılmayacak bir yerde, yüzünde iyileşmeye dair, umuda dair bir gülümsemeyle Buz

Çözülmesi'nin yanında alkışlıyor. İhtiyacım olan tek şey bu. Gülümseyen bir Mather. Askerler bile bir an için kendi yaslarını unutuyorlar.

Herkes savaşa hazır. Herkes *zafere* hazır.

Caspar ve Ceridwen'i bulmak için atımı toplanan ordu-
muzun ön saflarına sürüyorum. Kalabalıkla alkışlayan Den-
dera ve Henn'in yanından geçiyorum. Dendera'nın gözlerin-
de yaş, dudaklarında gururlu bir gülümseme var. Başım la se-
lamlayıp geçerken bakışlarım yanındaki Efendi'ye takılıyor.

Eyerinde dik bir şekilde oturmuş; yüzünde gözlerindeki
yaşlardan dudaklarındaki gülümsemeye kadar aynı ifadeyle
Dendera gibi duruyor. Sadece alkışlaması bile yeterdi ama o
gerçek bir duygu gösteriyordu. *Bana*. Gülümsüyor. *Bana*.

Yeniden ağlamak istemediğimden derin bir nefes aldım.

Bu savaşa gideceğim; biz bu savaşa gideceğiz... Elimizde
sadece gerçekten işimize yarayan silahlarla: Kendimiz, güçlü
ve zayıf yanlarımızla. İyi ya da kötü, korkunç ya da harika,
bu şeyler beni şekillendirdiler ve ben bunları alıp dünyanın
ihtiyacı olan kişi olmak için kullanacağım. Rares ve Oana'nın
ihtiyacı olan kişi; Conall, Mather, Efendi ve tüm Kış halkının
ihtiyacı olan kişi.

Nessa'nın beni oluşturduğu kişi.

Meira olacağım.

Mather

MEIRA'NIN KONUŞMASI, saldırıyla oluşan acıyı bir nebze olsun hafifletmiş ve ateşin üzerine yağan kar gibi alevleri küllendirmişti. En azından Mather'ın çevresindeki askerlerin acısını. O alkışlarken her bir alkışında bile kalbindeki simsiyah kederi hissediyordu.

İstemese de Buz Çözülmesi'ni değerlendiriyordu. Her biri silahlarıyla hızlıca seyahat edebilecek şekilde giyinmişlerdi. Ve yine her biri sadece kalabalığın enerjisi onları kederlerini bir anlığına unutmaya ittiği için alkışlarken oldukça temkinliydi. Fakat bu kısacık aydınlanma arı da geçecek ve gerçek onları yeniden ezecekti. Tıpkı Mather'ı da ezeceği gibi.

Conall onu bıçakladığında Phil'in bakışlarında ne pişmanlık, ne üzüntü ne de Mather'ın beklediği herhangi bir şey vardı. Sadece öfke.

Bunu Angra'nın sihri yapmıştı. Sadık, mutlu Phil'i alıp onu... yabani bir hayvana çevirmişti.

Mather bunun olacağını tahmin etmeliydi. Phil'in Rintiero'daki işkenceden sonra da canın yandığını biliyordu aslında ama bunu hiç düşünmemiş; hiç böyle bir olasılığa imkân vermemişti.

Fakat o Buz Çözülmesi'nin lideriydi. Böyle şeyleri tahmin etmek onun göreviydi. Hepsini hayal kırıklığına uğratmıştı.

Meira'nın konuşması bittiğinde Mather yutkundu. Meira aralarından geçip ön sıralara gitmişti ve onlar da, kraliçenin korumaları olarak onu takip ettiler. Fakat Mather; William, Dendera ve Henn'in Meira'nın arkasında olduğunu görünce, ortalık karışmadan onlarla konuşacak vakti bulunduğu için rahat bir nefes aldı.

Sadece bir dakika. Savaş daha fazlasına hiç izin vermezdi.

Mather, Buz Çözülmesi'ne döndü. Grup, etraflarından geçen ve haykırırları şimdi veda mırıltılarına dönen askerlerin arasında bir arada duruyordu.

"Bir seçeneğiniz var," diye başladı kurumuş ağzıyla. "Hiç birinizi savaşa girmek konusunda zorlamayacağım. Kampı korumak için kalmak da en az savaşmak kadar..."

"Konuşmanı kendine sakla." Sözüünü kesen Kiefer'di. Mather ciddi bir bakışla susup ona döndü. Kiefer'in planlarıyla ilgili bir itirazı varsa onu bir ayak direme bekliyor demektir ve şu an bununla uğraşacak enerjisi yoktu.

Fakat Kiefer'in yüzünde uysal bir ifade vardı. "Seninle geliyoruz," dedi net bir şekilde.

Bu kadardı. Sığınmacılara eşlik ettikleri yolculuğun nasıl olup da Phil'in ölümüyle bittiği ve Mather'ın yanlarında olmadığından hiç söz edilmedi. Birbirlerinden her ayrıldıklarında karşılaştıkları uğursuzluklardan da.

Yalnızca birlik vardı şu an. Birlik ve itaat; en azından Kiefer'de.

"Üzgünüm," dedi Mather farkında olmadan. Phil ve askerleri kampta gördüğü andan beri aklında olsa da söylemeyi düşünmediği bir sözcüktü bu. Buz Çözülmesi'nden bu

şekilde özür dilemesi bir zayıflık mıydı? William'ın hiçbir şey için özür dilediğini görmemişti. Ama her neyse bu sözcük artık ağzından çıkmıştı ve o gözlerini kapadı.

Sessizlik çok sürmemiştir ki biri ona tokat attı. Sert bir tokat. Mather kıpkırmızı yanağı ve sıkığı dudaklarıyla Feige'e baktı. "Hayır," diye haykırdı kız. "Bunların hiçbirisi bizim suçumuz değil. Bu *Angra'nın* suçu. Hepsi."

Öfkesi gözlerinden okunuyordu ve Mather aslında bunu ilk tartışmalarından beri hissediyordu. Öfkesi sadece Phil'in ihanetine değildi. *Angra'nın* çalışma kampında kaldığı her bir anın; onun yönetiminde çektiği her bir ızdırabın öfkesiydi bu. Phil'in ihaneti, uzun süren bir kâbuslar silsilesinde üzücü, korkunç bir başka rüyaydı sadece. Hepsinin kaynağı da *Angra'ydı*.

Trace, eli belindeki bıçağın sapında olduğu yerde kıpırdandı. Başını hızlıca salladığında hemen Hollis, Kiefer ve Eli de onu izledi.

Hollis kız kardeşine doğru bir adım attı. "Ama şunda anlaşalım, bu işten kurtulmanın en iyi yolu birbirimize yardım etmek."

"Birbirimizi Çürüme'nin tüketmesine izin vermeyeceğiz," diye ekledi Trace. "Birbirimizi geri getireceğiz. Yazlılar insanlara sihre karşı koymayı öğrettiklerine göre bunun mümkün olduğunu biliyorum. Asla yalnız değiliz. *Angra'nın* sihri bizi tersine inandırmaya çalışsa da."

Mather'ı suçlamıyorlardı. Phil'i de. Mather gözlerine baktıkça kalbindeki keder de azaldı ve üzüntülerinin ötesinde ona başta kendilerini sevdiren o yaşam pırıltısını gördü. Onlar savaşçıydılar. Ne tür bir trajediyle karşılaşılırsa karşılaşınlar hayatta kalmışlardı ve hayatta kalmaya devam edeceklerdi.

“Yani?”

Mather irkildi. Trace bir kaşını kaldırdı.

“Sen bizim liderimizsin bir zamanların kralı,” dedi. “Bu işte birlikte miyiz, değil miyiz?” Hepsi de kocaman gözleri, ve her şeyden sonra bile istekli bakışlarıyla onu izliyorlardı.

Mather omuzlarını dikleştirdi. Ekiplerinin sözü şimdi her zamankinden daha anlamlıydı.

“Yenilmeyeceğiz,” diye fısıldadı. Buna inanıyordu.

Kamptan Sonbaharlı, Yakimli, Yazlı ve Kışlı, toplam üç bin asker ayrıldı.

Mather Buz Çözülmesi’nin yanında atını sürerken çevresindeki insanlara inceleyen gözlerle bakmadan edemiyordu. Atının üzerinde dimdik duran William. Mather’ın hatırladığı o isteksiz savaşçı haliyle Henn’in yanında vahşi ve ölüm-cül bir şekilde ilerleyen Dendera.

Ve en az William kadar dikkat kesilmiş, Dendera kadar vahşi Meira.

Şimdi üzerinde daha da ağır bir yük; herkesi güvende tutmak için daha büyük bir arzu var. Büyük orduları her gece kamp kurarken Meira da, Mather ve Buz Çözülmesi’nin kendisini izlediğinden habersiz, kamp etrafında voltalar atıyordu. Ancak Mather onu yatağa çağırdığında gidiyor ve çadırın içine girene kadarki isteksizliği yanına yatıp hızla uykuya dalana dek sürüyordu. Mather o zaman gün boyunca aslında sihirli koruma kalkanını genişletmeye çalışarak kendini ne kadar yıpratıldığını anlıyordu.

Mather ise yalnızca ona sarılıp, kollarını beline dolayıp, yüzünü saçlarına gömerek olabildiğince sakin kalmaya çalışıyordu. Geri kalan tüm zamanlarda buraya sığınabilirdi.

Herkes yaklaşan savaşın hazırlıklarına odaklanmıştı. Bu yüzden kimse onun Meira'nın yanında uyumasıyla ilgili bir şey söylemiyordu. En azından yüksek sesle. William her gece ve her sabah gözlerini dikip Mather'a bakıyordu. Vadiye vardıklarındaysa William bile o her zamanki duygusuz ve hissiz ifadesini korumakta başarısız görünüyordu.

Mather görür görmez Caspar'ın neden burayı önerdiğini anladı. Sağda Klaryn Dağları'nın etekleri, arkadaki dağlara uzanıyor; sol tarafta ise ağaçlarla kaplı tepe çayırılık alanın karşısında altın rengi ve turuncu dalgalar gibi uzanıyordu. Vadinin ortasında bu zümrüt yeşili öylesine birden kesilip yerini beyaz bir kar tabakasıyla çalılara bırakıyordu ki bunun tek yolu sihir olabilirdi.

Bu savaş onların dilediği şekilde, hiçbir kaçış yolu olmadan gerçekleşecekti.

Caspar, Ceridwen ve Meira vadiye varır varmaz çalışmaya başladılar. En batıya, Sonbahar'a giden yolu koruyacak çadırlar kuruldu. Askerler sıralar halinde çayırdaki ilerlerken geriden yaklaşacak düşmanı gözlemek için ağaçların arasına dağılıp dik yamaçlarda daha uygun gözetleme yerleri bulmaya çalıştılar.

Mather ve Buz Çözülmesi ise Meira'nın etrafında toplanmıştı. Meira, Caspar'la sürekli planlarını kontrol etmek ya da Ceridwen'le bir haritayı incelemek veya olası bir tehdide karşı tetikte olmakla öylesine meşguldü ki buna aldırış etmiyordu. Böyle anlardan birinde Mather'ın bakışlarını yakalamış, Mather da gülümsemişti.

Meira bir an duraksayıp gülümsemesine karşılık verdikten sonra bir şeyler söylemek için Ceridwen'e eğildi.

"Her şeyden önemlisi o senin kraliçen."

Mather, strateji ve planlar için kullanılan en büyük açık hava çadırının hemen dışında, yanı başında duran William'a döndü. Meira onu Sonbahar kampında öptüğünde Dendera büyük şaşkınlık yaşasa da gülümsemişti. Fakat William hiç tepki vermemişti. Mather ona bunun endişe etmeleri gereken gelip geçici bir şey değil; uğruna savaşılmaya hazır olduğu, gerçek ve uzun sürecek bir ilişki olduğunu açıklamaya çalışmıştı.

William kollarını kavuşturup gözlerini kısarak uzaklaşmıştı.

Mather şimdi kaşlarını kaldırıp ona doğru döndü. "Biliyorum."

William, Mather'a bir bakış attı. "Bu bakış açısını kaybetme. Özellikle de şimdi. O senin kraliçen ve sen de onun askerisin."

Mather kısık sesle konuşmaya devam etti. "Ne olacağını düşünüyorsun? Bu yaşadığımız onu daha bile fazla koruma ma neden oluyor sadece ve ben..."

"Onun ihtiyacı olan tek şey koruma değil," diye araya girdi William. "O Kış'ın kraliçesi ve sen de Kış'ın askerlerinden birisin. İkinizin amacı da krallığımızın iyiliği olmalı; sonuçları sizi duygusal ya da fiziksel olarak nasıl etkilerse etkilesin. Kış'ı, ona olan duygularının ötesinde korumalısın. Ondan da aynısını yapmasını bekliyorum."

Mather, William'dan daha önce de benzer konuşmalar duymuştu. Meria'nın da duyduğunu biliyordu. "Kış, her şeyden önce gelir." "Amacın krallığımızın kurtuluşundan başka bir şey değil." Ama bugüne kadar Mather hiç kendisinin asker, Meira'nın hükümdar olduğu bu konuşmaya doğrudan maruz kalmamıştı. Bunca yıl William, Meira'ya bunu mu

anlatmıştı? Mather'ı sevmesini onaylamama nedeni olarak bunu mu sunmuştu? Duyguları krallıklarının ilerleyişine engel olmasın diye mi?

Daha da kötüsü Mather, Meira'nın da William'la hemfikir olacağını biliyordu. Onun karşısında her zaman Kış'ı seçeceğini bildiğinden ve şu an bununla uğraşmak istemediğinden içindeki bu susmak bilmez endişenin sesini kısma çalıştı.

Meira onlar için ölecekti. Ve William da Mather'ın buna izin vermesini bekleyecekti.

Mather, Angra'ya şimdiye dek yeterince kayıp vermişti; Alysson, Phil ve onlarca yıl içinde başka düzinelercesi. Alysson ya da Phil'i kurtaramamış olabilirdi ama arkasına yaslanıp Meira'nın da ölmesini izlerse kendini asla affetmezdi.

Hissettiği derin keder ağzında metalik, çürük bir tat bırakınca bundan kurtulmak için neredeyse öğürecek ya da çığlık atacaktı. Daha fazla ölüm olmayacaktı. Hayır.

"Birinin onun için savaşması gerek," dedi Mather. "Alysson senin için aynısını yaptı. Ben öncelikle onunum. Kış ise ikinci sırada."

"Aile içi kavga mı?"

Mather kıpkırmızı kesilerek Meira'yı fark etti.

"Hayır kraliçem," dedi William. "Yola çıkmaya hazır mısınız?"

Mather şaşırdı. "Yola çıkmak mı? Hemen mi?"

Meira da şaşırmıştı aslında ama Mather'dan daha hızlı toparlandı. Onu şaşırtan William'ın sorusu değil; soruyu sorarken orada mesafeli ve hissiz bir şekilde duruşuydu.

"Evet." Meira Mather'ı da dahil etmek isteyerek ona bakıp konuşmasını sürdürdü: "Theron'un yerine dair bilgiler aldık. Angra da ordusuyla ilerliyor ama..."

“Ochak’a mı?” Mather konuşmaya cesaret edemeyince William tahmin yürüttü.

Meira başıyla onayladı. Sağ taraftaki daha küçük bir çadırı işaret ediyordu. “Silahlarınızı alıp on dakika içinde benimle burada buluşun.”

“Angra henüz gelmedi,” diye çıkıştı Mather. Göğsü panikle sıkışmıştı. *Dakikalar sonra* Ochak’a doğru yola çıkacaklardı. Angra üzerlerine yürüyene dek gitmeyeceklerini düşünüyordu. Paylaştıkları çadırda bedeni bedenine dolanmış şekilde Meira’yla bir gece daha geçirebileceğini düşünüyordu.

Meira’nın bakışlarındaki yumuşaklık kayboldu. “Angra zaten yaklaştı ve yerimizi de biliyor. Sahip olabileceğimiz her ana ihtiyacımız var.”

Mather’ın ağzı açık kalmıştı. “Nasıl yani...”

Fakat Meira madalyona dalgın dalgın dokununca sorusunu sormaktan vazgeçti. Üzerinde Sonbahar’dan aldığı deri zırhı, Paisly tarzı tuniği ve çizmeleri, sırtındaki chakramıyla bu mücevher tam bir tezat içindeydi.

Sihri. Sihrini Angra’yı hissetmek için kullanabiliyordu... o zaman Angra da onu hissedebiliyor muydu? Yoksa kendisini ondan koruyabiliyor ve sadece istediği zamanlarda mı nerede olduğunu bilmesine izin veriyordu?

Meira bunu yapabiliyorsa Angra da kendisini ona karşı koruyabilirdi. Peki neden yakında olduğunu bilmesine izin vermişti?

Mather tüm bu endişeleri bir kenara bıraktı. Meira ne yaptığını biliyordu. Ona güveniyordu.

“Pekâlâ,” dedi. Bu iş ne kadar çabuk biterse bu pislik herif de o kadar çabuk Meira’nın başına dert olmaktan çıkacaktı.

Ve tabii yaptığı her şeyin bedelini de o kadar çabuk ödeyecekti.

Mather, Meira'nın bahsettiği, silah ve mühimmatla dolu çadıra gitti. Buz Çözülmesi'nin geri kalanı ise ana çadırın etrafında gidişini endişe ve sıkıntıyla karışık bakışlarla izliyorlardı. Yakında yine onları bırakıp gidecekti.

Fakat her şey çok yakında bitecekti.

Meira

BU FAZLASIYLA kolay.

Tüm yolculuğumuz boyunca Angra'yı engelleyebildim. Fakat vadiye vardığımızda ortada hiçbir pusu, hiçbir plan değişikliği, hiçbir kötü haber olmamasına rağmen bir şeylerin yolunda gitmediğini hissedebiliyorum. Angra planımızdan haberdarsa bunu uygulamamıza izin vermezdi... yani, ya onu şaşırtacak bir hamle yapmayı başardık...

Ya da başımız fena halde dertte.

Bariyerleri kaldırıp sihrimi serbest bırakmamdan sonra çok fazla zamanımız olmayacağını biliyorum. Ceridwen ve Caspar'la birlikte vadinin ve etraftaki dağların haritaları üzerine eğilmiş çalışırken etrafımızdaki alanı Angra'ya hazırladığım gerçeğini söyleyerek onları panikletmiyorum. Bakışlarım masada ama zihnim çok, çok uzaklarda.

Sihrimi ne kadar mesafeye yayabilirim? Seyahat boyunca hep sadece kendi çevremizi korumakla meşguldüm ama istesem daha öteye gidebilir miyim?

Etrafımızdaki ormana dönüyorum. Hiçbir şey. Vadi'nin Kış'a yakın tarafı. Hiçbir şey.

Dağlar, ötedeki orman... hiçbir şey yok. Ama sonra...

Masanın kenarına tutunuyor Ceridwen'in gösterdiği şeye bakmaya çalışıyorum.

Angra şimdi aklıma sızmış durumda. Bir gölün pürüzsüz yüzeyini dalgalandıran bir damla su gibi. Doğrudan zihnime giremiyor elbette çünkü koruma kalkanım hâlâ saldırılara karşı aktif ama onu hissedebiliyorum... ve onun da bana aynı şeyi yaptığına neredeyse eminim; artık onu engellemeyi bıraktığımı için yerimi arıyor.

Alı, işte buradasın, dediğini duyar gibiyim. Yeniden savaşa katılman ne hoş.

Fakat Angra benim ona uzun zamandır yaptığım gibi beni sihriyle engellemiyor... sanki onu bulmamı bekliyormuş gibi. Geldiğini bilmemi istiyor.

Yola çoktan çıkmış ve muhtemelen yanında da bir ordu var. En azından bu mücadelenin yerini biz seçebileceğiz ama onun çoktan yola çıkmış olması da tüm kuvvetlerinin toplanmasını beklemediği anlamına geliyor. Yine de bizi mahvetmeye yetecek kadar kuvveti yanına almış olmalı.

Hissedebildiğim tek şey onun varlığı. Caspar daha dakikalar önce birliklerinden Theron'un Ochak'ta olduğu bilgisini almasına rağmen bir yanım yanılmasını umuyordu. Ama Theron, Angra ile değil ve ben en azından sihirle bağlantısını hissedebileceğim... ne de olsa o kendi bağı olmasa bile artık bir bağ taşıyıcısı.

Kalbim ağzıma gelse de sihrimi yine de Angra'ya doğru çeviriyorum. Theron kesinlikle yanında değil.

Anahtarlar hâlâ Theron'da mı peki? Angra onları çoktan almış olabilir. Fakat Theron'a yetişirsem ve anahtarlar onda değilse orada kalmam için hiçbir sebep kalmaz. Angra beni gerçekten bir tuzağa çekmek niyetindeyse bunu yapmak için

en iyi yöntem yine de anahtarların Theron'da olması, benim onları Theron'dan almak zorunda kalmam olacaktır.

Angra bu oyunu böyle oynamak istiyorsa Theron hâlâ anahtarlara sahip ve beni Ochak'ta bekliyor demektir.

Angra'nın en büyük zayıflığı benim krallığımda.

O yüzden benim en büyük zayıflıklarımın birini de yine benim krallığıma bıraktı.

"Geliyor," diyorum başımı kaldırınca. Ceridwen'le Caspar yüzlerinde beliren temkinli ve düşünceli bir ifadeyle geliyorlar.

"Ne kadar uzakta?" diye soruyor çoktan başka bir haritanın üzerine eğilmiş, Ochak'tan olası geliş rotalarını inceleyen Caspar. Caspar'ın casuslarından edindiğimiz son bilgi ise pek de yardımcı olamıyor çünkü neredeyse yakalanacaklarından pek fazla bilgi toplayamadan kaçmak zorunda kalmışlar.

Elini elimle kenara itip bilincimde beliren alanı göstermek üzere haritada aşağılarda bir noktayı işaret ediyorum. İçimde hâlâ belli bir mesafeden birilerinin beni izlediğine dair o sınır bozucu his var. Sonbahar-Kış sınırının hemen altında, bizim kuzeyimizde kalan ama Caspar'ın tahmin ettiğiinden çok daha yakın bir nokta. Angra'nın Elkim'deki askerleri Sonbahar'da olduğumuzu söylemiş olmalı.

Caspar masadan çekilip hemen çadırın önünde nöbet tutan iki savaşçısına dönüyor. "Birliklerimize haber verin. Kuzeydoğuya yayılmalarını söyleyin. Hızla toplanılmasını istiyorum, çok hızlı..."

O kampa doğru ilerlerken sesi de duyulmaz oluyor. Arkasına bakmadan önüne gelen askerlerine emirler yağıdırıyor. Bunun onun taktiği olduğunu artık öğrendim: Zaman

kaybetmek yok. Bu durum Sonbahar'daki yaşama uyuyor. *Hareket et, yap, var ol* çünkü her an Angra gelebilir ve kendilerini savunmak için güçleri ve zekâlarından başka yanlarında hiçbir şey olmaz.

Ceridwen de arkasında Lekan'la çadırdan ayrılıyor. İkisi de kendi aralarında bir şeyler konuşuyor ama açık hava çadırından uzaklaşır uzaklaşmaz seslerini duyamaz oluyorum. Bense, kampın etrafındaki ağaçları yalayan öğleden sonra rüzgârının sesi ve yakınlarda kurduğumuz bir silahhanedeki demirci ustalarının düzenli çekiç darbelerinin sesleriyle kalakalıyorum.

Düşünecek zamanım yok. Dönüp yeni gölge askerlerimi aramaya koyuluyorum. Mather'ın Buz Çözülmesi çadırın önünde, Efendi'nin onayladığı şekilde dizilmiş bekliyorlar. Mather onları bu kadar kısa sürede eğitmek için her ne yaptıysa işe yaramış görünüyor.

Mather, çadırın hemen önünde Efendi'yle konuşuyor. İkisi de birbirlerine dönmüşler. Tereddütlerle dururken bir an bunca zaman akraba olduklarını anlamadığım için ne kadar kör olduğumu düşünüyorum. Tartışma şekilleri bile aynı. Başlarını sağa yatırıp, gözlerini kırpmadan karşılarındakine bakıyorlar. Bu benzerlik çok ihtiyacım olan serinkanlılığı getiriyor; evimizi hatırlıyorum.

Çadırdaki onlara doğru ilerliyor her bir adımda bu görüntülerini hafızıma kazıyorum. Böylesi anılar; normal hayata ait çalınmış anlar beni önümüzdeki savaşta aklımı kaybetmekten koruyacaklar.

Birkaç dakika sonra Efendi, Mather ve ben üç insanın hazır olabileceği kadar savaşa hazırız.

Efendi çocukluğumun her saniyesinde görüldüğü gibi görünüyor; üzerinde siyah giysileri, silahları ve ciddi duruşuyla eskisi gibi. Mather, kullanılmaktan eskimiş deri göğüs korumasının kemerini sıkıyor. Sırtında iki kısa kılıç, omzuna sarılmış bir erzak torbası ve pantolonuyla botlarının arasına iliştirilmiş bıçakları var.

Berimse çok daha az silahım var. Kalçamdan sarkan kısa bir kılıç ve sırtımdaki chakramım. Fakat zaten başka bir silah sınırlayıcı olurdu. Bu işi yapacaksak, sihir kullanacaksam, rahatça hareket edebilmeyi isterim.

Hayatımın çoğu silah sahibi olmak için çabalayarak geçti. Şimdiyse savaşa üzerimde sadece iki silahla gidiyorum.

Fakat ben kendim bir silahım.

Ceridwen de çoktan savaşa uygun giyinmiş bir halde yanıma geliyor. Elbette daha Yaz'a özgü. Üzerinde bantlarla sımsıkı sarılmış deri göğüz koruması ve havadar turuncu pantolonuyla daha önce hiç görmediğim silahları var; kını ölümcül kıvrımlara sahip küçük hançerler. Parmaklarını, saçlarını topladığı örülmüş derinin içinden dökülen birkaç tutam buklenin arasında gezdiriyor.

"Yaz'da bir vedamız vardır," diyor ondan bir süredir hiç duymadığım, siyasi tarafsızlığı hissettiren bir ses tonuyla. "Biri uzun bir yolculuğa çıktığında geride kalanlar ona söndürülemez ateşin enerjisini dilerler. Seni ele geçirmeye çalışan şey ister rüzgâr, ister bir düşman olsun, onu alt etmek için gereken gücü bulmanı ve onlar sayesinde daha güçlü olabilmeni dileriz. Bu, sana bakan herkesin, bu dünyada seninle karanlığın nasıl aynı anda var olduğunu hayretler içinde düşünmesini sağlayacak kadar parlamayı sağlayan güçtür." Elini omzuma koyduğunda o kudretli duruşu

yaşaran gözleriyle zayıflıyor. “Yakıp kavur bu dünyayı Kış kraliçesi.”

Ona sarılıp konuşmadan önce boğazımı temizliyorum. “İşin zor kısmını siz yapacaksınız. Ben sadece dağların arasında bir gezintiye çıkacağım.”

Ceridwen gerileyip bana uzunca ve hafif de tehditkâr bir şekilde sertçe bakıyor. “*Sen döndüğünde zaferimizi kutlayacağız.*”

Yaptığı her şey için ona teşekkür etmek istiyorum. Bana Yaz’da yardım ettiği, bu mücadeleye katılıp bana inandığı için. Ona arkadaşım demekten ne büyük mutluluk duyduğumu ve dünyayı yönetmek için hayatta kalacağını bilmenin yapacağım şeyi biraz olsun kolaylaştıracağını söylemek istiyorum.

Ama ona geri dönmeyi planlamadığımı açık etmeden bir şey söyleyemem. O yüzden omzunu son bir kez sıkıp başımı hafifçe öne eğerek selamlıyorum.

“Yakıp kavur bu dünyayı,” diyorum ona. *İkimiz için de.*

Caspar bana çok daha az duygusal bir şekilde veda ediyor. Onun duyguları da aynı aslında; hız, güç ve zafer bekliyor. Mather ve Efendi iyi dilekleri kabul etmek için beni izlerken Henn ve Dendera da kendi vedalaşmaları için etraf-takilerle görüşüyor. Mather’ın Buz Çözülmesi sıranın sonunda, dik omuzları ve hiç görmediğim asker duruşlarıyla bizi bekliyorlar.

Bunu Phil’in ihaneti sağladı. Belki de bu savaşın her bir zerresi usulca, dış görünüşlerini değiştirip onları şu an karşımda duran dirençli kişilere çevirdi.

Sessizce duruyorlar. Bense yutkunuyorum. Caspar ve Ceridwen’e veda etmek başka, onlara veda etmek başka.

Dendera ve Henn bile beni böyle heyecanlandıramamışlardı. Buz Çözülmesi'nin karşısında durmak tüm Kış'ın karşısında durmak gibi. Tüm ömrüm boyunca korumak için savaştığım herkesin.

"Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım," diyebiliyorum yalnızca.

Bu ciddiyetlerini biraz yumuşatıyor ve yüzlerinde müteşekkik bir ifade görüyorum.

Trace başını öne eğiyor. "İsteseniz de yapamazsınız kraliçem," diyor kaşlarını kaldırarak.

Çenemi sıkarken neredeyse kendimi kaybedeceğim. Neyse ki son emirlerini vermek üzere araya giren Mather beni bu durumdan kurtarıyor. Savaş esnasında Ceridwen'e hizmet edecek ve ellerinden gelen yardımı yapacaklar.

Onlarla bir dakika baş başa kalabilmesi için ben geri çekilirken son bir defa etrafıma bakıyorum. Angra onu en son hissettiğim noktadan sonra hareket etmedi... oldukça tuhaf. Ordumuzun nerede olduğunu biliyor... kendi askerlerine pozisyon aldırıyor olmalı. Yoksa arkasına yaslanıp dünyanın sonunu kuklalarının getirmesini izlemeye mi niyetli? Ensemi ovuşturup önümdeki boş vadiye karşı çatık kaşlarımla bakıyorum.

Birkaç saat içinde bu taze çimenler yerde yatan ölü bedenlerin mezarı olacak. Karşı taraftaki el değmemiş karlı sırtlar kan rengi desenlerle dehşet verici görünecek.

Fakat bunu ne kadar çabuk yaparsam o kadar az kan dökülür. Sadece elimdeki göreve odaklanmak zorundayım. Önce bir adım, sonra bir diğeri, sonra bir diğeri. Şimdi, görmem gereken tek şey gideceğimiz yer.

Mather ve Efendi yanıma geliyorlar.

“Bizi Ochak’a götüreceğim,” diyorum. “Theron’u bulup anahtarları ondan alacak ve alır almaz da Tadi’le gideceğiz. Bunu ne kadar hızlı yaparsak savaş da o kadar kısa sürer. Angra madenlere daha fazla güvenlik koyduğundan orada da muhtemelen askerler olacak; ancak onları gafil avlamayı umuyorum. Kapının başındaki askerler ortadan kalkınca bariyeri geçip içeri olabildiğince hızlı girmeliyiz.”

Mather başıyla onaylıyor. “Anahtarları al. Bariyerden geç. Anladım.”

Efendi daha az hazır görünüyor. “Bariyeri son geçmeye çalıştığında...”

“Size bu yüzden ihtiyacım var zaten,” diyorum. “Sihir mağarasına girmek için aynı inanca sahip üç kişi olmalı. Birleşik bir çaba yani.” Ellerimi uzatırken ne kadar çok titrediğini görmemelerini umut ediyorum. “Bariyer bundan sonra tamamen düşer mi, askerler bizi takip edip mücadeleyi labirente taşır mı bilmiyorum ve...”

Derin bir nefes alıyorum. Her şey sırayla.

Aklımda şimdi Theron’un yüzü var. Telmuz’da bana bakışı. Duygudan yoksun gözlerinin içinde sadece sahiplenici, hükmedici kötü bir bakış.

Her şey sırayla.

“Birleşik bir çaba,” diyor Efendi elimi tutarken. “Yanımdayım kraliçem.”

Mather da diğer elimi tutuyor. Üçümüz birleştiğimiz anda tüm konsantrasyonumu tek bir hedefe yönlendiriyorum.

Kış.

Meira

SİHRİM BİZİ o tanıdık gerilimle götürürken bir kayıtsızlıkla sarılıyorum. Az da olsa yorulmaya başlıyorum çünkü birden çok kişiyi taşımak kolay değil. Yine de adrenalin bu yorgunluğu bile unutmama yetiyor.

Angra, Theron' u Ochak'a gönderdiyse muhtemelen şehrin en önemli sembolünde beni bekliyordur – sarayda. Ona ne kadar çabuk ulaşırsak anahtarları da o kadar çabuk alırız.

Sarayın altındaki soğuk taştan koridorları düşünüyorum. Kuzeybatı tarafındakiler en az kullanılanlar. Krallığımızı onarmak için sahip olduğumuz kısacık sürede kimse oraya ulaşamadı.

Fazla düşünmeme fırsat kalmadan ayaklarım yıpranmış kaldırım taşlarına değiyor ve ileri atılıyorum. Yüzüme buz gibi bir hava dalgası çarpıyor. Sonbahar-Kış sınırıyla kıyaslandığında bile hava sıcaklığında ani bir düşüş var. Bu da endişelerimi gidermeye yetiyor.

En son Kış'a geldiğimde sihrim bariyerler karşısında parçalanmış korku dolu, belirsiz bir güç yumağıydı. Şimdiyse her bir uzvumdan dışarı yayılıp, sinirlerimin çevresini saran ipler oluşturarak toprağın kendisinden enerji emiyor.

Yuva, diyor her bir zerrem. Aldığım her buz gibi nefes içimi keyifle dolduruyor.

Daha önce sihrimin güçlü olduğunu düşünüyordum belki ama şimdi... Kış'ta olmanın nasıl bir duygu olduğunu tarif bile edemiyorum. Canlanmış, cesaretlenmiş, doğru; kara yakın olan tüm Kışlıların hissettiği o tarif edilmez ait olma duygusu.

Sihrimin amacı bu krallığı korumak ve o bunu biliyor gibi.

Karanlık, bu koridorları tıpkı soğuk hava gibi doldurduğundan hâlâ bu şekilde seyahate alışamamış Mather'ın arkamda sendelediğini duyuyorum sadece. Efendi'ye hiç vakit kaybetmiyor. Bedenlerini yan etkilerden korumak adına ikisine de bir sihir yumağı yolluyorum.

Sessizliği vurgulayan bir fısıltıyla, "Burada mı?" diye soruyor. Ne üst kattan ne de koridorların ilersinden adım sesi iştiliyor. Ne yağdırılan emirler ne de çarpışan silah sesleri var. Ama ne bekliyordum ki? Bizi bekleyen bir ordu mu?

Aslında evet. Çünkü bir ordu, bizim için Angra'nın planladığından şüphelendiğim şeyden daha kolay olurdu. Bana Nisran'da yaptığı işkencelerdeki gibi en derin korkularıma oynayan zihin oyunları.

Ama Efendi'nin sorusu beni kendime getiriyor. Theron burada mı?

Angra'yı hissetmek için kullandığım aynı yöntemi kullanarak farkındalığımı genişletiyorum.

Etrafımızdaki koridorlarda... ondan iz yok.

Üst katta...

Birden irkiliyorum.

Theron neredeyse tam üstümüzdeki balo salonunda.

Sihrim onunkini korkutucu bir berraklıkla hissediyor. İki-miz de Kraliyet Bağları'na bağlıyız... benimki daha kuvvetli bir bağlantı ama Angra'yı hissettiğim zamankiyle aynı şekilde ilerliyor. Theron da beni hissedebiliyor mu? Angra'nın Çürümesi ona böyle bir sihir yeteneği verdi mi?

Fakat ben bunu merak ettiğim sırada sihrim kendi cevabını veriyor.

Angra'nın Theron'a verdiği yeteneklerin bir önemi yok. *Angra'nın* yeteneklerinin de bir önemi yok. Çünkü burada, Kış'ta, en güçlü benim.

Angra'yı haftalardır engelliyordum; yine yapıyorum. Ama bu kez onu tüm şehrimin zihninden engelliyorum. Sihrim, Ocak üzerinde bir kalkan oluşturuyor. Biz buradayken Angra gelemmez. Theron'dan anahtarları onun müdahalesi olmadan alacağız. Bakalım bu Angra'nın planlarını nasıl etkileyecek?

Damarlarımdan yayılan serinlik başımı döndürüyor. İçimdeki her şey adeta bir kar, buz ve don fırtınası gibi. Sihrim de bu şehirdeki tüm düşmanları tek tek alt edebilecek şekilde bu fırtınanın ortasında.

Kolumu tutan parmakları hissedince karanlıkta bile yüzümde şeytani bir gülümsemeyle Mather'a dönüyorum.

"Burada. Üst kattaki balo salonunda. Bu işi hızlıca halledebiliriz... Yeniden Kış'ta olmanın vereceği ekstra gücü hesaba katmamıştım. Theron..."

"Bu bir tuzak Meira." Mather'ın sesi yumuşak. "Angra buraya gelmeni istiyordu. Bunu planladığını varsaymalıyız."

"Daha güçlü olmamı mı planladı yani?"

"Umursamaz olmanı planladı." Mather'ın parmakları kollarımdan aşağı inip ellerimi tutuyor. "Seni zayıflatacak bir şeyler planladı."

Sihir dalgaları yeniden göğsüme dönerken yutkunuyorum. Derin bir nefes alıp Mather'ın ellerini sıkıyorum.

"Haklısın." Bir adım geriliyorum. "Hadi gidelim, ağır ağır."

Bir sesle irkilip durduğumuz sırada onlara daha net emirler vermeye başlıyorum. Metal parçaları birbirine çarpıyor-muş gibi ikişer şangırtı.

Klink, klink.

"Yukarıdaki koridordan geliyor," diye fısıldıyor Efendi. Balo salonuna ulaşan koridordan.

Homurdanarak sürüdüğüm çizmelerimle öne atlıyorum. Elimin altındaki taş duvarlar kirli ama parmaklarım fısıldayarak beni yönlendiriyorlar. Mather ve Efendi arkamda beni izlerken giysilerinden çıkan düzenli hışırtı dışında ses çıkartmıyorlar.

Yeniden yukarıdan gelen şangırtıyı duyuyoruz. *Klink, klink.*

İki koridor sonra beliren bir fener sayesinde koridor adım aydınlanıyor. Tam da balo salonuna doğru gittiğimiz yol üzerinde. Fenere yaklaştıkça etrafımdaki tüm gölgeler ışığın baştan çıkarıcı çekimiyle eğilip bükülürken bir zamanlar içimi canlandıran o güç de yerini bir huzursuzluğa bırakarak geri çekiliyor.

Fenerin yandığı koridora döndüğümde odalardan birinin kapısında bekleyen iki asker suratlarımıza bizi bekliyorlarmış gibi bakıyorlar.

Çoktan çektikleri kılıçlarıyla gülümserken hiç vakit kaybetmeden bana saldırıyorlar. Efendi ve Mather benden daha hızlı davranıp, ben gözlerimi askerlerin koruduğu odaya çevirirken, kendi silahlarıyla adamlara saldırıyorlar.

Bir oda sandığım hücrenin kapısı paslı demir parmaklıklardan oluşuyor. İçeride yanan sarı duvar lambasının ışığı küfle kaplı duvar ve parmaklıklara dayanmış bedeninin üzerinde gölge oyunları oynuyor. İki vuruş sesi duyuluyor kılıç seslerinin arkasından. Esir boş gözlerle bakarken metal bir kupaya parmaklıklara vuruyor.

Klink, klink.

Askerlerden biri Mather'ın elinde yere yığılırken ben de dövüşe katılıyorum. Efendi ikinciye haklıyor ve duraklamadan hücreden bir adım uzakta eğiliyor.

"Greer," diye fısıldıyor rahat bir nefes alarak.

Greer da başını kaldırıyor. "William," diyor ona sanki sokakta rastlamış gibi. "Mather." Ve sonra ben aydınlığa doğru bir adım attığımda bana dönüyor.

Gülümsüyor.

"Kraliçem." *Klink, klink.* "Bana geleceğinizi söylemişti."

Hücreye, arkasına bakıyorum. "Finn nerede?"

Greer hararetli bir şekilde gülümsüyor. Sihrimin ufacık bir parçasıyla içindeki Çürüme'yi hissedebiliyorum. Angra'nın muhtemelen günler boyu uğraştığı derin ve kapsamlı bir yerleşme. Ochak'ta serbestti ne de olsa. Ben burada yokken her Kışlıyı Çürüme'ye kolayca kurban edebilirdi.

Klink, klink. "Kral Angra, bizi dünyayı değişimden temizlemek isteyen herkesten kurtardı," diyor dikkatini yeniden kupaya vererek. "Kral Angra zayıf olanı öldürdü. Kral Angra..."

O, arada elindeki kupayı parmaklıklara vurarak zırvalamaya devam ederken ben artık dinlemiyorum. Angra, Finn'i öldürmüş.

Ölümünün acısı tüm diğer kayıplarımın yanına ekleniyor. Hâlâ ne çok kayıp var, burada bile, nereye baksam sadece kayıp.

Kendimi toparlıyorum. Angra Greer'ı bulacağımı biliyordum, tıpkı onu burada Çürüme'nin etkisinde bırakmayacağımı da bildiği gibi. Bir Kışlı olduğuna göre onu bundan kurtarabilirim. Fakat sırf Angra bir şey planladı diye halkıma yardım etmekten geri kalmayacağım. Bizden yeterince çok şey aldı ama onlara yardım edebilme kabiliyetimi alamayacak.

Tek bir buzdan sarsıntıyla bedenine gönderdiğim sihir sayesinde onu Çürüme'den kurtarıyorum. Phil'de yapmam gerektiği kadar temiz ve süratli bir şekilde. Fakat Greer, en derin ve en gerçek özünde aslında Çürüme'nin onu ele geçirmesine izin vermemiş. Bunun onu kurtaracağına Phil'in inandığı gibi inanmamış.

Greer cümlesinin ortasında susup boş gözlerle bana bakıyor.

"Kraliçem," diyor sadece. Sonra bakışları Efendi ve Mather'a dönüyor ve elindeki kupayı düşürüp dizleri üzerine çökerek iki eliyle parmaklıklara tutunuyor. "Diğerleri nerede? Bir orduyla mı geldiniz? Lütfen bana bundan fazla..."

"Bu koşullar altında bir ordu işe yaramazdı," diye cevaplıyor Efendi.

Greer'ın kahkahası neredeyse bir iç çekişe dönüyor. "Kış'ı geri almaya geldiniz."

"Bir şekilde."

Efendi'ye doğru eğiliyor. "Saatlerdir yukarıda bir aşağı bir yukarı yürüyen ayak sesleri işitiyordum. Theron'un yanında askerleri var." Greer'ın bakışları bana dönüyor. "Sizi bekliyordu."

Çenemi sıkıp yukarı bakıyorum.

"Düzinelerce adam," diyor Greer yüzümden aklımdan geçenleri okur gibi. "Kraliçem, daha fazla yardıma ihtiyacınız var."

"Ya da dikkat dağıtmaya." Mather'a dönüyorum.

Duvar lambasının yarattığı gölgeler onu olduğundan da endişeli gösterirken yüzü iyiden iyiye kararmış. "Oraya yalnız gitmene izin vermeyiz."

"Yalnız mı?" Efendi ayağa kalkıyor fakat o sırada ne demek istediğimi anlıyor. "Balo salonundaki askerleri çağırma-mızı istiyorsun."

Başım la onaylıyorum. "Theron'u halledebilirim. Hatta Ochak'taki Kışlıların içinden Çürüme'yi de temizleyebilirim; tıpkı Greer gibi... size yardım edecek başka askerler de olur..."

Fakat Efendi elini havaya kaldırıp beni susturuyor. "Hayır. Sivil kayıp olmayacak. Mather'la yalnız başımıza askerleri oyalayabiliriz."

Mather babasına bakıyor. "Bir düzine askere karşı ikimiz mi?" Sonra hafifçe gülümseyerek omuz silkiyor. "Daha betterlerini de gördük."

Greer parmaklıklara tutunup kalkıyor. "Bir düzineye karşı üçümüz." Tüm ağırlığını demir parmaklıklara verip duraklıyor. Yeniden benimle göz göze geldiğinde yüzünde belli belirsiz bir tereddüt var. "Finn. Kraliçem, çok üzgünüm. Angra..."

"Hayır," diyebiliyorum yalnızca. Şu an güçlü olmayı seçmek zorundayım.

Efendi bir süre sessiz kalıyor. Muhtemelen o da Finn'le kendi anılarını zihninden uzaklaştırmakla meşgul. Sonra

Greer'ın bedenindeki yaraları görüp bana bakıyor. İşe koyuluyorum.

Yaralarını iyileştirmek kolay. Yine de sihrimi gönderirken midemi altüst ediyorlar. Angra ona Çürüme'den de başka... çok daha başka şekillerde işkence etmiş. Ama bu konuda bir şey söylemiyorum ve dakikalar sonra işim bittiğinde Greer rahat bir nefes alıp, kaslarını esnetiyor.

"Yıllardır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim," diye mırıldanıyor Efendi kilidi açarken.

Kapı tam açılmadan koridora adım atıyorum. Angra ona işkence yapmış. Gerçekten ve hiç pişmanlık duymadan, yine de Çürüme Angra'ya sadakatle bağlanmasına sebep olmuş.

Peki Angra Theron'a ne yaptı? Onu ne halde bulacağım? Ve daha da kötüsü krallığımın geri kalanı ne halde? Ochak'taki Kışlıların hepsi de Angra'ya karşı Greer'ın gösterdiği delice bir tutkuya mı sahipler?

Ellerimi yumruk yapıyorum. Yakında özgür olacaklar. Yakında herkes özgür olacak.

Mather elini yumruğumun üzerinde koyuyor. "Salon boşalana dek içeri girme."

"Biliyorum."

"İşin bittiğinde bizi bulabilmen için sarayın yakınında olacağız. Sihrinle yerimizi hissedersin. Yoksa..."

"Mather." Bizi ilk kata çıkaracak merdivenlerin başında ona dönüyorum. "Bu bizim krallığımız. Bu işten sağ çıkacağız."

Diğer elini yanağıma koyup başparmağıyla şakağımla okuyor. "Beni endişelendiren işin bu kısmı değil."

Onu çabucak ve şiddetli bir şekilde öpüyorum. "Ben iyi olacağım."

Beni daha da sıkı sarıyor. “Evet, olacaksın,” diyor.

Geri çekildiğimde gözlerine bakamadığımdan ben de Efendi’ye dönüyorum. “Önden buyurun general.”

Efendi de sanki bir şey söylemek ister gibi araladığı dudaklarıyla bakıyor. Fakat sadece başıyla onaylayıp önüme geçerek Mather ve Greer’ı merdivenden çıkartıyor. Ben arkalarında kalıp ayak sesleriyle zamanı tartarken bir yandan da dikkatimin yarısını balo salonuna çeviriyorum. Theron hâlâ orda; yerinden kıpırdamadan beni bekliyor. Ochak’taki bariyeri yeniden kontrol ediyorum; evet, Angra gelemmez.

Theron ve ben, baş başa olacağız.

Merdivenin tepesine vardıklarında Efendi sağa, sara-yın doğu yakasındaki bir kapıya giden koridora dönüyor. Mather bana son bir bakış atıp gülümsemeye çalışırken yüzünde bir hedefi olan, kendinden emin bir adamın ifadesi var. Beni karanlık ve sessiz koridorda bırakıp gidiyorlar.

Yine de onlar için yapabileceğim son bir şey var. Gözle-rimi kapatıyor, derin bir nefes alıyor ve Mather, Efendi ve Greer’e son bir sihir akımıyla güç gönderiyorum.

Nefes alıp gittikleri yönün tersine ilerliyorum.

Önümde ne kadar büyük tuzaklar olsa da bu koridorları koruyan bir asker yok. Etraftaki tek gürültü yıkık dökük sa-raydan yükselen çıtırtı ve gıcırtilar. Arada bir de bu seslere tavandan yağan toz eşlik ediyor. Pencerelerden arada bir dışarıyı görüyorum; boş sokakların tek sahibi rüzgârla savrulup düşen kar taneleri.

Theron’u hissedemiyor olsam bu krallığın yeniden terk edildiğine inanabilirim.

Sonunda koridor balo salonunun çift kanatlı kapılarıyla sona eriyor. Bir elim kıvrımlı kapı kolunda, kulağım içerden gelen seslerde öylece duruyorum.

Metal şangırtıları. Biri sert emirler yağdırdıktan sonra her şey sessizliğe gömülüyor. Askerler hâlâ içerde.

Dikkatimi balo salonunu dinlemekle arkamdaki koridoru izlemek arasında bölüyorum. Birkaç saniye durup düşünüyorum ve her an sanki bir diğerinin üzerine yığılıp adeta hassas bir beklenti duvarı oluşturuyor. Balo salonundan yükselen bir haykırış bu duvarı yerle bir ediyor.

“Saldırı!”

“Dışarıda davetsiz misafirler görülmüş...”

Bir ses. Oldukça iyi tanıdığım bir ses.

“Peşlerinden gidin!”

Theron’un emirleri askerleri hareketlendiriyor. Yere hızla vuran ayak sesleri salonu öyle bir dolduruyor ki nereye doğru gittiklerini tahmin edebiliyorum. Göğsümde yükselen bir panik dalgasıyla hemen kapının önünden çekilip bu taraftan çıkma ihtimallerine karşı duvara yaslanıyorum. Ama bir dakika geçiyor, kaos kapıdan uzaklaşıyor. Mather, Efendi ve Greer’in mücadelesi başlarken ben boş bir balo salonuyla baş başa kalıyorum.

Ve Theron’la.

Çünkü o hâlâ içerde. Onu hissedebiliyorum. Sihrim onun sihriyle etkileşime girerken kalbimi yakıp kavuran bir heyecan hissediyorum. Yakında, çok yakında...

Saklandığım duvardan çekilip kapıya yöneliyor ve kapı kolunu tutuyorum. Tereddüt edecek zaman yok... bu iş ne kadar uzarsa sarayın dışındaki savaş da o kadar uzayacak.

Bu yüzden kapıyı açıp balo salonuma başım dik, gergin ve beni bekleyen her ne ise ona hazır vaziyette dalıyorum. Bir saldırı, zayıf düşürecek bir hayal ya da bir anı belki.

Boş balo salonunun beyaz mermerleri parlıyor. Güney duvarına oyulmuş pencereler, tavandaki delikten aşağı inen kalın siyah kumaşla kapanmış ve tüm doğal ışık engellenmiş. Yine de hâlâ içerde olan tek kişiyi görmeme yetecek kadar aydınlık.

Theron salonun ortasında, ellerini arkasında kavuşturmuş, öne indirdiği başıyla beni bekliyor.

Koyu renk gözleri nerede olduğumu tam olarak biliyor gibi gözlerime kenetleniyor. Beni gördüğü anki bakışları, mutlu ve sakin halleriyle öylesine o ki, neredeyse şimdi olduğu kişiyi ve yaptıklarını unutacağım.

“Kraliçem,” diyor. “Evine hoş geldin.”

Ceridwen

CERIDWEN'İN SONBAHAR savaşçıları hakkında bildiği her şey doğru çıkmıştı.

Daha önce hiç bu kadar kendilerini işlerine adayan askerler görmemişti. Meira ve ekibi ayrılır ayrılmaz, ateş ve sıcaklık aşkına daha onlar savaşa girmeye karar verdikleri anda, savaşabilecek herkes bir silaha dñnüşmüřtü. Sonbahar askerleri serinkanlılıkları, sürekli tetikte bakışları ve gergin kaslarıyla birer insandan çok, av üstündeki avcıyı andırıyorlardı.

Bağ sihirlerini onlara güç vermek için kullanabilecek doğru cinsiyette bir hükümdarları olmadan bunu başarabiliyorlarsa böyle biri olsa ne kadar göz korkutucu olurlardı acaba?

Ceridwen birden yanlış şeyler düşündüğünü fark etti. Sihir, bugünden sonra artık hayatlarının bir parçası olmayacaktı. Dengesi bozulmuş dünyalarını yeniden dengeye oturtacak, istenen bir değişiklikti bu. Fakat Sonbaharlıları doğal ve sihirsel yeteneklerini kullanırken görebilmek olağanüstü olurdu doğrusu.

Ceridwen Caspar'la son bir kez görüşmek için ana çadıra giderken batıya, bu ordudaki her bir bireyin sevdiklerinin olduğu kampın yeni yerine doğru bakmadan edemedi.

Caspar'ın ailesi, Lekan'ın ailesi, kendi ailesi.

Kalbinin derinliklerinde dile getirilemez bir minnettarlık vardı. Yanından geçtiği her Sonbaharlı askere teşekkür bakışları atıyordu. Böylesi ateşli, böylesi adanmış askerler gerekiyordu işte onlara. Alabilecekleri tüm yardıma ihtiyaçları vardı.

Lekan atıyla yaruna gelip çadırın hemen önünde at-tan indi. "Askerlerimiz vadiye yerleştiler; Yakimliler de. Caspar'ın süvarileri etraflarını sardı. Angra içeri girmek isterse bedelini kanla ödemek zorunda kalacak."

"Angra daha önce hiç böyle bir bedel ödemekten çekinmedi."

Lekan irkildi. "Motivasyon konuşmalarında çok başarılısın."

"Herkes burada yaptığımız şeyin ne olduğunu gayet net bir şekilde farkında." Ceridwen açık hava çadırına daldı, harita ve silahlarla dolu masaların arasına yöneldi. "Ödeyeceğimiz bedelin de."

"Artık iki saatten az kaldı." Çadırın ortasında duran Caspar bunu söylerken başını baktığı haritadan kaldırmamıştı. "Birliklerim daha net bir bilgi aldılar. Angra'nın ordusu bu öğleden sonra burada olacak. Sen de savaşıyor mısın?"

Şimdi başını kaldırıp Ceridwen'e bakmıştı.

"Halkımın hayatlarını bensiz riske atmalarına pek hevesli değilimdir."

Lekan boğazını temizledi. Caspar savaşa girmeyi düşünmüyorsa Ceridwen onun bir korkak olduğunu söylemiş olabilir ve bu konuda da haklı sayılırdı.

Fakat Caspar gülümsedi. "Ben de." Sonra devam etti: "Sarıyorum kendi savaşçıların yanında olacaksın değil mi?"

Ceridwen başıyla onayladı. O ve Lekan bunu çoktan ayarlamışlardı. “Ön cephede.”

Caspar başıyla onayladı. “Ben de kendi süvarilerimle olacağım.” Sonra doğrulup birilerini çağırmak için elini havada birkaç kez salladı. Jesse’nin çocuklarını Rintiero’dan çıkartmakla görevli Kışlılar öne çıktılar, Meira onlara Buz Çözülmesi diyordu.

“Fakat ikimiz de cephede olacaksak haberleşmek için bir yöntem bulmamız gerek.” Caspar başını Kışlılara çevirdi. “Savaş sırasında arada haber taşımayı önerdiler.”

Ceridwen şükranla başını öne eğdi. Böylesi görevler çok daha hızlı ölümler getirirdi.

Onlara teşekkür etmek üzere ağzını açtığında, sürekli savaşmak ve mücadele etmekle kazanılmış savaşçı içgüdüleri onu birden susturdu.

Bir borazan sesi duyuldu. Vadinin etrafında konuşlanıp saldırılara karşı etrafı gözleyen pek çok Sonbaharlıdan biriydi bu. Bu seferki vadinin Kış’a yakın tarafından gelmiş ve çadırdaki herkesi tek beden gibi harekete geçirmişti.

Caspar kırıştırdığı alnıyla Ceridwen’e döndü.

“Bu kadar erken mi?” diyen Ceridwen’di.

Ama Caspar çoktan çadırdaki ihtiyacı olan mühimmatı toplamaya başlamıştı bile. Birkaç harita, masaya yayılmış çeşit çeşit süslü silah. “Belki de Angra’nın ek kuvvetleri onun önünden gelmiştir,” dedi. Yeniden Ceridwen’e döndüğünde bakışları yumuşamıştı.

“Siz önde olacağınız için komutayı size bırakıyorum,” dedi. “Hadi savaşa, Prenses Ceridwen... pardon, *Kraliçe Ceridwen* demeliydim.”

Bu gerçek Ceridwen'in yüreğine bir yumruk gibi oturdu. Şimdi Yaz'ın *kraliçesiydi* değil mi?

Ya da Yaz yeniden tam anlamıyla onun olduğunda kraliçe olacaktı. Sonrasında bir de hem Yaz'ı hem Ventralli'yi nasıl yöneteceklerine dair çözmeleri gereken karmaşık bir süreç vardı önlerinde. Ne de olsa şimdi Jesse ile evlenmişti...

Fakat şu savaş biter bitmez çözmekten memnuniyet duyacağı bir sorundu bu. "Geleceğe, Kral Caspar," diye karşılık verdi.

Caspar başıyla onayladı ve daha çok borazan çalarken çadırdan çıktı. Görünüşe göre birden çok birlik yaklaşan tehlikeyi görmüş ve uyardı. Buz Çözülmesi'nden bazıları Caspar'ın peşinden giderken geri kalanlar onu ve Lekan'ı izleyerek bir kargaşa içinde çadırdan çıktılar. At yoktu. Sadece yıllardır yanlarında yer aldığı sığınmacı savaşçılarla yan yana dövüşecekti.

Borazanlar küçük kamplarına şok dalgaları yayıyordu. Revir çadırları gelecek yaralılar için hazırlıklara başlamış; silahların bulunduğu çadırlar bulabildikleri her kılıcı keskinleştirmeye çalışan demirci ustalarının hızlı hareketleriyle şangırtıyla inliyordu. Hepsinin tek bir hedefi vardı; öyle ki Ceridwen tek bir nefes olduklarına yemin edebilirdi.

Kendi grubunu kamp alanından vadiye çıkarırken bu düşünceye tutunuyordu. Yan yana duran bedenler; onunla birlikte savaşacak kaskatı, hazır Yazlı, Yakimli, Sonbaharlı, askerler. Her biriyle yan yana olmaktan gurur duyuyor, gördüğü her kararlı ifadeyle bu gururu daha da artırıyordu.

Belki de bunu başarabilirlerdi. Yalnızca Meira'nın başarabilmesi için Angra'yı oyalamakla kalmayacak belki ordusunu gerçekten yeneceklerdi.

Ceridwen ön saflara ulaşınca, en öne geçti. Yerdeki çimenler botlarının altında eziliyordu. Diğer tarafta ağaçlar, üzerleri karlarla kaplı olduğundan dalları eğilmiş çamlar vardı. Bu ağaçlar sonraki birkaç dakika ve hatta birkaç saat boyunca Ceridwen'in odağı olmuşlardı. Saldırmak için hücum edecek askerleri görmek ve Angra'nın şeytani sihrinin izine rastlamak için bir o yana bir bu yana bakıyordu.

O yüzden ilk atlı belirdiğinde Ceridwen onu gördü.

Caspar Angra'nın askerlerinin birkaç saat ötede olduklarını söylemişti. Bu kadar erken gelmeleri hiç mantıklı değildi.

Şimdi her yerdeydiler. Parmakları belindeki bıçakların sapındaydı. Caspar haklıydı; bunlar destek kuvvetlerdi.

"Bu Angra'nın ordusu değil," diye haykırdı Ceridwen. "Yine."

Lekan kıpırdamadı. O da Ceridwen'le aynı şeyi düşünüyordu. Tıpkı birkaç gün önceki saldırı gibi Angra, kendi işini yapması için başkalarını göndermişti. Tıpkı bir dağı, gelen heyelana hazırlayan sel gibi.

Orduyu Kış'ın ağaçlarının arasından çıkaran kadın, Ceridwen için tam bir şaşkınlık kaynağıydı. Aynı anda hem bir sel, hem bir heyelan hem de duygusuz ve uğuldayan bir fırtınaydı.

Raelyn.

Bir atın üzerindeki küçük bir figürden başka bir şey değildi ama Ceridwen onu tanıdı. Jesse'nin eski karısından yayılan küçümsemeyi buradan bile hissedebiliyordu. Ventralli askerleri de ormandan çıkmış, dikkatli adımlarla onu izliyorlardı.

"Caspar'a bir mesaj götürün," dedi Ceridwen yakının-daki Buz Çözülmesi'nin Çocuklarından birine. "Ona bunun tüm ordu olmadığını söyleyin."

Çocuk başıyla onaylayıp uzaklaştı.

Kim bilir Raelyn yanında kaç asker getirmişti? Bu savaş kaç yeni kılıç eklemişti? Ventralli askerlerinin Angra'nın savaşına katılmak üzere geldiklerini biliyorlardı ama en son hâlâ Feni'de seyahat ettiklerini duymuşlardı. Belli ki Raelyn Angra'ya katılmak yerine önce buraya gönderilmişti.

Bir önemi yoktu. Ceridwen açısından tek değişiklik şimdi yüreğini heyecanlandıran kişisel bir hedefinin olmasıydı.

Meira karşılaşacakları sihirden bahsetmişti. Raelyn böyle si bir sihri seçmişti; Jesse'ye, çocuklarına, Ceridwen'e yaptığı her şey kendi seçimiydi.

Ve bu yüzden ölecekti.

Ceridwen ciğerlerine derin bir nefes çekip Ventralli ordusu, önünde Raelyn'le giderek yaklaşırken nefesini tutup öne atıldı. Raelyn bir savaşçı değildi; yani aslında tek istediği Ceridwen'in kendisini görmesiydi. Yüzleşmek istiyordu.

Bunu isteyen iki kişiyiz demek.

Ventrallililer şimdi vadinin Kış kısmının bittiği yerin bir kaç adım ötesindeydi. Neredeyse vadinin ortasında yani.

Ceridwen'in içinde giderek artan heyecan artık dayanılmaz olmuştu ve askerlerinde de öne atılmak için aynı arzuyu hissediyordu.

Savaş, savaş, SAVAŞ...

Parmaklarını bıçaklarından birine sardı. Çekip yaklaşan Ventralli askerlerine doğrulturken kolu dümdüz ve hareket-sizdi. Kalp atışlarını duyabiliyordu.

Arkasındaki ordu toplu bir nefes aldı. Silahlar çekildi; ayaklar yere sağlam bastı.

Lekan elini omzuna koydu.

Ceridwen bir çığlık attı. *Saldır, hücum, savaşıa, ŞİMDİ...* bu kelimelerin farklı kombinasyonlarıydı dudaklarından dökülenler. Bu ığlık Ventralli ordusuna ilk saldıracak piyadelerin arasına daldığı sırada kalbinin derinliklerinden çıkmıştı.

Meira

“MEIRA,” DİYOR Theron uzattığı elleriyle öne çıkarken.

Kapının arkamdan kapanmasına müsaade ediyorum ve patırtısı kulaklarımda atan kalbimle uyum içinde. Theron çok mutlu görünüyor.

Çok *hevesli* görünüyor.

“Beni bekliyordun,” diyorum, alevlerin ne kadar yükseğe çıkacağını görmek için nazik bir dokunuşla.

Bana doğru bir adım daha atıyor. “Geleceğini biliyordum.”

“Askerlerinle dışarı çıkmadın.”

Theron’un dudakları kıvrılıyor. “Sen de.”

Dikilmiş beni izlerken parçaları birleştirebiliyorum.

Greer’in askerlerin bizi yukarıda beklediklerini söylemesi. Theron’un balo salonunda kalışı. Benim dikkat dağıtmak için tek desteğimi dışarı göndermem.

Angra’nın planının bir parçasıydı. Beni yalnız yakalamak istedi.

Gerçekten sadece Theron ve benim... bu düşünce nedense birden dehşet verici.

Theron öne doğru ilerlemeye devam ederken başını bir yana eğince altın rengi saçları omuzlarına düşüyor. "Beni nasıl bir ızdıraba sürüklediğini tahmin bile edemezsin," diyor şimdi iki adım uzağımda.

Durumu değerlendirmeye çalışırken gözlerim gözlerimde, yaklaşmasına izin veriyorum. Silahsız; yeşil ve altın rengi Cordell üniformasının üzerinde hiçbir şey yok. Göğsünün üzerinde hafif bir çıkıntı var; tam köprücük kemiğinin sağ tarafında. Anahtarlar olabilir mi?

Gerginliğimin bir kısmı kayboluyor. Anahtarlar onda.

Ama yerine hemen yeni bir endişe geliyor. Angra, Theron'a anahtarları tam da tahmin ettiğim sebepten verdi... beni burada tutmak için. Burada kalıp Theron'la konuştuğuşa beni zayıflatmak için daha fazla şans olacak. Bu anahtarlar burada olmasaydı Efendi, Mather ve Greer'ı da alıp tuzaklarına düşmeden kaçabilirdim.

Şimdiyse, diyorum içimden, burada sıkışıp kaldım. Angra'nun istediği gibi.

"Hislerimiz karşılıklı," diye cevaplıyorum. Ama sözcüklerimden çıkardığı anlam her neyse onu rahatlatıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatırken yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

"Biliyordum," diyerek elimi kapıyor.

Ona dokunmak başka bir bağ taşıyıcısına her dokunduğumda hissettiğim bağlantıyı hissettiriyor. Geçmişlerini, anılarını ve hatta o anki hislerini görebiliyorum. Theron bana dokunduğu anda kendini bana açıyor.

Beni bekleyen, sarayımın koridorlarını arşınlayan, krallığını babasına atfettiği o ukalalıkla yöneten Theron.

Yaz'da ve Kış'ta Angra ile konuşan ve buraya ona geleceğimi bilerek bu anı planlayan Theron. Angra'ya ait her anıda

hürmetini görüyorum. Hayranlık, kendini adamışlık, hepsi o kadar saf ki kalbim paramparça oluyor.

İçim sızlayarak Theron'un dokunuşundan kopuyorum. Beni istiyor; fakat bu istek insanca değil. Bu, Çürüme'nin beslediği bir istek. Yüzündeki ifade bile kendisi olsa asla takınmayacağı bir ifade. Ben gerilerken gözünü kırpmadan kararlık bir gücün etkisinde beni izliyor.

Onunla göz göze gelmek için kendimi zorluyorum. Sakin kalmak, tüm bedenime yayılan uyarı çılgılığım susturmak için.

İçgüdülerim sadece Theron'u değil, aynı zamana tehlikeyi, bana oldukça tanıdık bakan bu adamı görüyor.

Herod.

Angra onu Herod'a dönüştürmüştü.

Dizlerim titreyince geriliyorum. Theron kollarını belime dolayıp beni kendi bedenine çekiyor. Tenime dokunmuyor ama çok, çok yakın...

Ne konuşabiliyor ne kıpırdatabiliyorum. Angra'nın onu ele geçirdiğinin –tuzağa düşürdüğünün– farkındaydım ama bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim. Ama elbette yapacaktı... Angra benim korkularımı biliyor. Zayıflıklarımı biliyor.

Ve bu bunları Theron'da birleştirmiş.

"Meira," diyor yeniden ve ben daha yerimden kıpırdamadan dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Belimi bir menene gibi sararken dudakları ısrarcı, aç ve sert; onunla diğer öpüşmelerimin tersine.

Duygular o kadar net ki zihninden zihnime akan kelimeler gibi duyabiliyorum.

Bu mükemmel olacak. Olması gerektiği gibi. Beni, kazandığım tüm adanmışlığıyla sevecek.

Etrafı bir soğukluk sarıyor; krallığının buz gibi havası içimde yükselen paniğe eşlik ediyor. Dokunuşu beni dağlıyor, düşüncelerini ve tek arzusunu öyle uzun bir süredir içinde besleyip büyütmüş ki bu kısacık fısıltısında bile tüm hisleri *gerçek*, fazlasıyla gerçekmiş gibi geliyor. Bedenini benimkine yaşıyor ve...

Ceketinin üzerindeki bir kabartı göğsüme değiyor. Anahtarlar.

Odaklan!

Sihrimle nihayet onun düşüncelerini engelliyor ve elimi ceketinin üzerine koyuyorum. Bu arada, Rares'in verdiği eğitim için hiç bu kadar memnun olmamıştım. Cebine uzanırken kusursuz yumuşaklıktaki ipek, parmaklarımın arasında kayıyor.

Theron'un elleri omzuma mengene gibi yapışıyor ve hemen geriliyor. "Sen..." Bakışlarını cebine ve sonra ona uzanan ellerime indiriyor. "Sen benim için gelmedin," diyor. Sözcükleri yankılanırken zaten sessiz olan balo salonunu şimdi bir ölüm sessizliği kaplıyor. Omzumdaki parmakları daha da derine saplanıyor. "Benim için gelmedin," diye tekrarlıyor. "Anahtarlar için geldin. Angra'yı durdurmaya geldin."

Neredeyse kemiklerimi kıracak olan dokunuşu yüzünden çığlık atmamak için kendimi zor tutuyor ve, "Seni etkilemiş," diyorum. "Ama ben seni kurtaracağıma dair söz verdim..."

"Söz verdin." Theron'un dudakları kıvrılıyor. "Başka ne tür sözler veriyordun?"

Beni kapalı kapılara doğru savurarak bırakıyor. Ahşaba çarpıp o hızla beni köşeye sıkıştıramasın diye yana savruluyorum. Yeni morluklar yüzünden omuzlarım çığlık çığığa

bağırarak isterken balo salonunun ortasına doğru sendeleyerek ilerliyorum.

“Angra dünyayı berbat bir yer haline getiriyor,” diyorum ellerimi Theron’a teslim olur gibi uzatarak. Fakat onu kendimden uzak tutmak için ağır ve uzun adımlar atarken aslında kendimi hazırlamakla meşgulüm.

Artık bir objeyi kendime çağırarak benim için oldukça tanıdık bir his. Elimi Theron’a uzatıp ceketinden çıkartmak için sihrimi anahtarlara yolluyorum. Theron harekete geçtiğini görünce kıpırıyor ve omzunu eğip beni engellemek için elini kaldırıyor. Etrafını bir Çürüme kalkanı sarıyor.

“Onun sihrini anlamıyorsun,” diyor ters bir bakışla. “Şu an ne kadar güçlü olduğumuzu görmedin; nasıl durdurulamaz olduğumuzu. Ama anlayacaksın... çünkü onu kullanmanı sağlayacağım.”

“Theron...”

Bana yumruk atacakmış gibi geriliyor ama dokunamayacak kadar uzakta... Sonra yumruğunu saran gölgeyi görüyorum.

Benimle Çürüme’yi kullanarak savaştacak.

Kollarımı önümde bağlayıp sihrimi gökyüzündeki karı içeri çekmek için kullanıyorum. Bu benim sihrim, benim krallığım ve Kış’ta yenilmeyeceğim.

Gökyüzündeki bulutlar seslenişime buz parçalarıyla cevap veriyorlar. Ama çok geç.

İlk kar bize doğru geldiği sırada Theron’un gölgesi beni yere seriyor. Nefesim kesilerek düşerken Theron salonda diğer tarafa koşuyor. Ben de hemen ayağa kalkıyor ve o bir dalga Çürüme daha yollarken buzdan bir duvar dikeyiyorum.

“Saldır bana!” diye haykırıyor. “Angra bana zihninin bu şekilde açıldığını söyledi... sihri kendisi için kullanmış. Kimse

sana böyle bir şey için izin vermedi değil mi? Ömründe bir kez bencil ol Meira. Benimle savaş! Gücü hissedeceksin. Ne kadar yanıldığını göreceksin.”

Buzdan duvarım darbelerinin etkisiyle çatırdarken ben kendimi daha fazla buzla koruyorum. Burada sonsuza dek kalamam. Onunla sihirle savaşabilirim; kendimi savunmak olur ve Çürüme’yi beslemez.

Ama ben onunla savaşmak istemiyorum.

Duvarı yıkıyorum. Yeri suyla kaplayarak paramparça oluyor. Theron yumruk yapıp havaya kaldırdığı eliyle beni bekliyor.

Başımı sallayıp gerçek yorgunluğumu ona gösteriyorum. “Ben savaşmaktan yoruldum,” diyorum ve bu yalan değil. “Teklifin barışsa onu kabul ediyorum.”

Theron elini indirip rahatlıyor. Neredeyse bu yalanı besleyecek başka şeyler söyleyeceğim ki bileğini çevirmesiyle bedenimdeki her bir kas acı içinde kıvranmaya başlıyor.

Dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle öne doğru bir adım atıyor.

Hareket edemiyorum... sihri beni karşısına sabitlemiş durumda. Kaslarım öyle çok kasılıyor ki gelip hemen dibimde durduğunda bile kıpırdayamıyorum. Sihrimi sadece yönlendirebileceğim bir kanal olduğunda kullanmıştım; elimi ya da kolumu uzatarak. Ve ben hareket etmeden onu kullanmayı deneyene kadar Theron başını eğiyor ve gülümsemesi beni bir dehşete sürüklüyor.

“Bu barışın bir bedeli olacak. Söylemeliyim ki bu oldukça ağır bir bedel.” Bana doğru eğiliyor ve dudakları dudaklarımdan bir nefes ötede duruyor.

Başımdaki sihir geri çekilirken bedenimin geri kalanını hareketsiz tutmaya devam ediyor. Beni öpmüyor; sadece ona karşılık vermemi bekliyor. Kabul etmemi.

Geri çekiliyorum. Sadece aramıza azıcık daha mesafe koyacak kadar.

Ve bu azıcık mesafe bile ona bilmesi gerekeni söylüyor.

Theron parmaklarını saçlarıma geçirip yüzüme bakmak için başımı geri yatırıyor. "Senin için çok kolay olacaktı," diyor. Sesinde hem bir yakarış hem de öfke var. "Yine de beni *bir kez daha* reddettin. Barış bu kadar yakınken... dünyanın kurtuluşu ellerindeyken..." Yüzü kararıyor ve dudaklarını, bir âşıkın nazik hareketiyle kulağıma yaklaştırıyor. Sihri beni hareketsiz tutarken bedenim savaşıma içgüdüleriyle çılgınlık atıyor. Nisran'da Herod'un odasında beni saran aynı kör edici, tüketen panikle.

Bu Herod değil, Theron... Bu Herod değil, Theron...

Fakat göğsümde deli gibi atan kalbim bu sözlerime inanmıyor.

"Eski Kış kralı, değil mi? Bunca zaman neredeydin diye merak ediyorum, onunla mıydın?" Theron yanağımın dibinde soluk alıp veriyor. "Üzerine kokusu sinmiş. Ama sen hep benimdin; seni Nisran'da kurtardığım andan beri... sen bana aitsin ve onun sana dokunuşunun nasıl bir şey olduğunu unutana dek bunu hatırlatacağım."

Yüzündeki o neşeli ifade kayboluyor ve geri çekiliyor. Yeline kararlılık geçmiş.

"Bir şans daha," diyor bana. "Bir şans daha vereceğim."

Sözcükleri öyle bir yakarışa ve hatta yalvarmaya benziyor ki kendisi için mi benim için mi endişelendiğini anlayamıyorum.

Bedenimi esir alan sihir, sağ kolumu serbest bırakıyor.

"Saldır bana," diye emrediyor. "Bu yeni dünyayı kucakla Meira. Lütfen."

Bana açık bir şekilde yalvarıyor. Yüzünde gergin bir ifade var, endişeli.

"Pekâlâ Theron." Elimi kaldırıyorum.

Umut ederek, isteyerek, *ihtiyaç duyarak* gülümsüyor bana.

Gülümsemesi sırtımdaki chakramımı çıkarınca soluyor.

Yüzü düşüyor. "Sihrinle saldır!"

Ama sihrimi kullanacağım zaten... bir anlamda.

Kar fırtınası hâlâ üzerimizde ve chakramımın bıçaklarını sarmaları için art arda kar taneleri çağırıyorum.

Üzgünüm Theron.

Chakramım, üzerime atıldığı anda ona doğru fırlıyor ve çarpışıyorlar. Chakramımın bıçaklarını saran buz, onu Theron'un kafasına çarpan bir taştan farksız kılıyor. Ayaklarımın dibine, bilincini kaybetmiş bir şekilde devriliyor.

O yere düşer düşmez sihri de etkisini kaybediyor ve elim istemsizce boynuna yönelmiş vaziyette yanına gidiyorum. Rahat bir nefes alıyorum; nabızı atıyor. Usulca ama düzenli.

Cebine yöneliyorum. Soğuk metal avucuma değdiği anda yakın zamanda haftalar boyu aradığım iki anahtarı çıkartıp bakıyorum. Tüm bedenimin rahat bir soluk almasına izin verirken bekliyorum. Ama tek hissedebildiğim göreve dönme dürtüsü.

Şimdi labirente. Bu iş daha bitmedi.

O anda fark ediyorum. Anahtarlara dokunmama rağmen bir şey görmüyorum. Sihre ulaşmak için yapmam gerekenler; bu anahtarlara ilk dokunduğum zamanki gibi beni

hazırlayacak hiçbir şey yok. Kontrol ediyorum ama haftalar önce bulduğum anahtarlarla ayrılar.

Sanırım bu... hazır olduğum anlamına geliyor.

Chakramımdaki buzu çözüp yerine koyuyorum. Ben kapağa yeltendiğim sırada Theron inlemeye başlıyor ve her bir adımım, onu kurtarmak için verdiğim sözlerin sayısını hatırlatıyor.

Avluya tam bir kargaşa hâkim.

Bağırان Cordell askerleri gruplar halinde Kışlı saldırganların son görüldükleri yeri tartışıyorlar. Kimi batı, Kimi doğu diyor ama sihrim sayesinde ben birinin sarayın çatısında, kuzeye doğru ilerlerken, birinin doğuya, birinin batıya gittiğini biliyorum. Her biri askerleri dışarı çekmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

O nedenle ön basamaklarda belirlediğimde zaten öfkeli olan askerler bana dönüyor.

“Kraliçe!”

“Yakalayın onu!”

Şehrin üstündeki kar bulutları kalın, gri ve karla dolu. Ellerimi havaya kaldırmamla her bir kar tanesi öfkeyle yeryüzüne iniyor.

Kar taneleri nefes kesici bir fırtınayla avludaki herkesi kör ediyor. Cordell askerleri çıkan fırtınada bağırışıp dururken zırhlarının ve ayak seslerinin gürültüsü duyuluyor.

Mather, Efendi ve Greer’a benimle sarayın kuzeyinde buluşmalarını söyleyen irademi bildiriyor ve ben de oraya yöneliyorum. Sihrim beni fırtınada çılgınca yumruklar savuran Cordell askerlerinin ötesindeki bir sokağa indiriyor. Buz

fırtınasının içinde başkaları da beliriyor. Mather ve Efendi; yolun kenarındaki bir binaya dayanmış oturuyorlar.

Sihrimi onlara yollayarak tek kelime etmeden bana doğru koşmalarını istiyorum. Mather önünü görmeden kalkıyor ve artık sihri ihtiyacı olmadığı anı tam olarak görebiliyorum. Beni fırtınanın içinde görüp öne atılıyor ve Theron'unkinden o kadar farklı bir şekilde kucaklıyor ki şaşkınlıktan inliyorum.

Efendi de bize ulaşıyor ama sözcükler için zamanım yok, hemen elini tutuyorum. "Greer nerede?" diye bağıryorum fırtınada.

Efendi başını sallıyor. "Bizim için kalanları halledecek."

Tartışacak zamanım yok. Yüzümü Mather'a gömüp Efendi'yi tutan elimi iyice sıkıyor ve Theron'la şehrimi fırtınanın hiçliğinde bırakıp bizi sihirli yeraltı mağarasının girişine götürüyorum.

Meira

FENERLER TAM olarak bu haliyle hatırladığım odayı aydınlatıyor... elmas desenli zemin döşemesi, havadaki sihri hissettiren nemli yoğunluk, birkaç adım gerimizdeki oymalı aralık kapı ve onun hemen önündeki görünmez bariyer. Bu bariyer yeraltı mağarasına girişimizdeki ilk engel.

Buraya son gelişimde dünya tamamen farklı bir yerdi. Theron yanımdaydı ve düşmanım değil, müttefikimdi. Bu kapının karşısında hayret ve hayranlıkla durmuştum; kararlılık ve azimle değil.

Fakat en büyük değişiklik ön duvarda bizi bekleyen askerler. Chakramımı çıkartıp fırlatıyorum.

Mather ve Efendi kendilerine gelip bir sihir bulutu seyahatin etkilerini sildiği sırada benim chakramım çoktan kana bulanmış. Onlar da toparlanır toparlanmaz dövüşe dahil oluyorlar ve Cordell askerleri, elmas desenli döşemenin üzerinde kıpkırmızı nehirler gibi akan kanlarıyla saniyeler içinde ölüp yere yığılıyorlar.

Silahımı yerine sokup, yumruk yaptığım ellerim ve üzerinden ayırmadığım gözlerimde oymalı kapıya yöneliyorum.

Biri kolumu tutuyor. "Meira bekle..."

“Yapma,” diyorum sertçe yüzüne bakamadan. “Düşünmek için durursam kendimi bir daha toparlayamam. Lütfen Mather.”

Şu an Theron’un arzularını, benim savaşım da çarpışan Ceridwen’le Caspar’ı, kampta kalan Conall ve Nikoletta’yı ya da Rares ve Oanu’yı düşünemem... sahi, onlar ne yapıyorlar? Destek toplamakta başarıya ulaştılar mı? Yoksa başlarına bir şey mi geldi?

Başını usulca sallayıp beni bırakıyor.

“Pekâlâ. Nasıl giriyoruz?”

Gözlerimi ovuşturup kapıya yöneliyorum. “Birlikte.”

Efendi bir yanımda duruyor ve genellikle bu sessizliği beni öfkelenirse de şimdi ona bunun için müteşekkirim.

Üçümüz kapıya dönmüş, yan yana duruyoruz.

“Unutmayın,” diyorum, “sihir mağarasına ulaşma arzumuz bir olmalı.”

Mather elimi eline alıp parmaklarını geçirerek sıkıyor. “Seninleyiz.”

Efendi de diğer elimi tutuyor. “Sonuna kadar,” diyor. Bu kadar. *Kraliçem* demek yok. Sadece destek oluyor. İşte o anda doğru kararı verdiğimi anlıyorum. Burada yanımda olmasını isteyeceğim başka kimse olamazdı.

Ağır ve temkinli adımlarla odada yürümeye başlıyoruz. Her bir adım bizi bariyere biraz daha yaklaştırırken nefesimi tutuyorum çünkü bedenim bariyere çarpmanın nasıl korkunç bir şey olduğunu hatırlıyor.

Odanın ortasına vardığımızda ve hatta bariyerden geçtiğimizde irkilmemek için kendimle savaşıyorum; fakat yürümeye devam ediyoruz. Ne bir engel ne de acı hissediyoruz ve geçer geçmez sanki havadaki her bir zerre topluca rahat bir

nefes alıyor. Sihrin yoğunluğu şimdi farklı bir enerjiye sahip. Önceden varlığını hissettiren ama hareketsiz, havayı gücüyle boğacak kadar nemli bir hisken şimdi adeta tenimin üzerinde kıvılcımlar şeklinde dolanıyor ve içimi reddedilemez bir amaçla dolduran bir uyanıklığa yol açıyor.

Labirent burada olmamızı istiyor; *sihir* bizi istiyor.

Belki de Primoria'nın sihirli yeraltı mağarasını yeniden keşfetmek istediği onca zaman boyunca mağara da yeniden keşfedilmek istemiştir.

Kapının önünde duruyoruz. Mather yanımda ürperiyor. "Bu... inanılmaz."

Efendi de hayretini derin bir nefes alarak belli ediyor. "Şimdi ne yapacağız?"

Zaten hep hedef odaklıdır. Ellerini bırakıp temkinli bir adım daha atıyorum. Kapı birkaç adım önümüzde ama görebildiğim kadarıyla üzerinde bir kol yok. Sadece asma yapıkları, kitaplar ve ortadaki Arınma Tarikatı sembolünün yanındaki maskelerin içindeki anahtar delikleri var.

Boynumdaki zincirden anahtarları çıkarıp birini Efendi'ye birini Mather'a veriyorum. Benim seçtiğim deliğin iki yanındaki yaklaşıp anahtarlarını kaldırıyorlar.

Hangi anahtarın hangi deliğe gireceğinin bir önemi var mı? Sanırım yakında öğreneceğiz.

"Üç deyince," diyor ve saymaya başlıyorum. Anahtarlarımızı deliklere sokuyor, çeviriyor ve... bekliyoruz. Hepsisi de deliklere uydular ama hiçbir şey olmuyor.

Duvardan bir adım geriliyorum. "Belki de..."

Fakat sesim birden hücum eden bir karanlıkla kesiliyor.

Mather ve Efendi haykırıyorlar. Bedenim, üzerimdeki fenerin ışığı aydınlatırken, düşmenin o dayanılmaz hafifliğine

alıyor. Daha da eğimli bir tünelin duvarına çarpıp yan yatarak toprağa düşerken paniğimin bana yetişmesi için arımdan gelmesi gerek.

Mather ve Efendi tünelde benimle değiller; en azından ben onları göremiyorum. Yeniden doğru dürüst nefes alabildiğim zaman tünel beni pürüzsüz taş bir zemine bırakıyor. Karanlık da şimdi yerini keskin ve bir şekilde sanki... tarih öncesi bir aydınlığa dönüyor.

Bedenimde berelenmeyen bir yer kaldı mı bilmiyorum. Hâlâ dönen başımla dirseklerimin üzerinde doğrulurken boğazımdan bir inilti yükseliyor.

Fakat bu baş dönmesi arkamı dönüp taş zeminin öylece bittiğini gördüğüm anda yerini bir açıklığa bırakıyor.

Kalbim yeniden hızlanırken ayağa kalkıyorum.

Bir çıkıntıda, yerden en az yedi kat yuksekte, uzun ve dikdörtgen bir odadayım. Beni buraya bırakan tünel, bu çıkıntıya ulaşmanın tek yolu gibi gözüküyor. Fakat duvarların pürüzsüz yüzeylerine bakınca tırmanmanın bir seçenek olmadığını hemen anlıyorum.

Bir elim, şakağımdaki diğerlerinden daha ağır bir yaranın üzerinde, öylece duruyorum. Düşüşün yarattığı panik dilimde metalik bir tat bırakıyor. Bu bizim ilk sınavımız olmalı. Tarikatın verdiği ipucunda ne diyordu?

*Üç kişi ister Labirent samimi bir içtenlikle giren içeri
Bir liderlik sınavı, bir tevazu göstergesi,
Ve kalbin temizlenişini yaşamak isteyenleri.
Tek doğruyla tamamlamak için benliğini.*

Bu bir liderlik sınavı olacak.

Kolum yanıma düşüyor. Rares, tarikata asıl görevlerin ne olacağını söylemediğini, sadece bu mesajın iletilmediğini söylemişti. Ben de ne olabileceğini hiç merak etmemiştim. Kısmen merak etmeye nereden başlayacağımı bilmediğimden, kısmen de bir parçanın buraya geleceğine gerçekten inanmamasından.

Ama *buradayım* işte. Labirentteyim. Yüzyıllardır kimsenin ulaşamadığı yerdeyim.

Derin bir nefes alıyorum. Buraya kadar geldim. Bu testlerden de geçebilirim.

Odanın etrafında gürleyen ateşler var. Beni aşağıda yuvarlak bir kürsü bekliyor ama birkaç kemiğimi kırmadan atlayamayacağım kadar yüksek. Bunun da ötesinde, arada bir duvar yükseliyor ve tüm odayı ortadan ikiye bölüyor.

Dizlerimin üzerine çömelip daha iyi bakabilmek için kenardan aşağı eğiliyorum. Giriş salonundaki gibi bu yerler de desenli ama bu defaki elmas şeklinde değil. Bölünmüş odanın iki yanı da uyumsuz resimlerle kaplı. Kenardaki şekiller çok daha derin oyulduğundan her bir platform diğerlerinden bağımsızmış hissi uyandırıyor.

Bu bile yeterince tuhafken eğildikçe parmaklarım kenarda soğuk bir şeye değiyor. Geri zıplıyorum. Bu çok iyi bildiğim bir şey; bağ sihri.

Küçük, gümüş bir oval kayanın içine yerleştirilmiş, yılların tozuyla kaplı vaziyette duruyor. Elbisemin koluyla tozu silip gülüyorum.

Bir ayna bu. İlk bakışta herhangi bir ayna gibi dursa da başımı yana yatırınca doğru ışıkla içinde parlak bir resim belirliyor; Arınma Tarikatı'nın mührü. Yakım kütüphanesinde bulduğum gibi. Ama bu taşa sağlam bir şekilde yerleştirilmiş.

Yakim'dekiler gibi çıkartılacak bir eşya değil. Önce bir süre düşünceli gözlerle ona bakıp sonra parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum.

Birden altımdaki platformlar hafifçe parıldamaya başlıyorlar... yeşil, beyaz, kahverengi, kırmızı, bordo, gümüş, altın ve mor.

Göklerdeki kar aşkına, bunlar *bağların* renkleri. Beyaz Kış'ı, kahverengi Sonbahar'ı, kırmızı Yaz'ı, gümüş Ventralli'yi, altın Yakim'i ve mor da Cordell'i temsil ediyor. Yeşil ve bordo ise...

Yeşil, henüz bağı Çürüme tarafından işgal edilmemiş İlkbahar'ı, bordo da bağı kırılmamış Paisly'yi.

Parmaklarım yine karıncalanıyor ve bu aynarın da anahtarlar gibi sihre bulandığını biliyorum. O anahtarlara dokunduğumda yeraltı mağarasına ulaşmak için yapmam gerekenleri göstermişlerdi bana. Belki bu plaka da yapmam gerekenleri gösterir. Kulağa mantıklı geliyor. Tarikat bu labirenti hak etmeyen ruhları dışarıda tutmak için yarattıysa hak eden bir ruhun bir gün buradan geçip sihri yok etmesini istiyorlar demektir. Tıpkı asıl amaçları gibi. Fakat zamanı geldiğinde buraya hak eden bir ruhun testleri geçeceğinden nasıl emin olacaklar?

Zihnimin etrafındaki bariyerleri indirip kendimi plakanın verebileceği yardıma açıyorum.

Elim plakanın üzerinde. Zihnimde tek bir sahne beliriyor. Altımdaki platformlar ve çiftler halinde parlayan renkler. Sol taraftaki bir yeşil platforma; sağ taraftaki bir diğer yeşil platform eşlik ediyor. Odanın diğer tarafından başlayıp tam üzerinde bulunduğum çıkıntı, altındaki kürsüde bitene kadar böyle devam ediyorlar.

Kafam karışmış bir şekilde çekiliyorum. Düşünmek için pek fazla zamanım olmuyor çünkü gelen bağırışlar yüzünden odanın öteki ucuna bakmak için ayağa kalkıyorum. İki tarafta da küçük siyah deliklerden altımdaki kürsüye benzer birer kürsüde iki kişi beliriyor. Mather ve Efendi bölmenin iki yanına düşerken parlayan platformlarla benden ayrılıyorlar.

Sesim yüksek duvarlarda yankılanırken “İyi misiniz?” diye sesleniyorum.

Mather sesimi duyar duymaz başı kaldırıyor. “Evet.” Ayağa kalkıp güçlükle kürsünün kenarına geliyor. “Sen?”

Efendi de ayağa kalkıyor ve hemen odayı incelemeye koyuluyor. Bana döndüğünde her an gerçekleşebilecek bir dövüşe hazırlanır gibi dikleşiyor.

“Ben iyiyim,” diye bağırıyorum aksini söyleyen tüm yaralarımın inat. “Labirent bizi test ediyor.”

Yeniden odaya bakıyorum. Mather bölmenin sol tarafında Efendi ise sağ. Eşleşen platformlar onlardan bana rastgele bir yol oluşturuyor.

Bir anda her şeyi açık seçik anlıyorum.

“Sanırım bana gelmeniz gerek.” Altımda, o bölünmüş duvarın bittiği yerdeki kürsüyü işaret ediyorum.

Efendi platformları inceliyor. “Böylesi basit bir iş için fazla ayrıntılı.”

Ama Mather omuzlarını silkiyor. “Burada böylece dikilecek değilim.”

Ve kürsüden dışarı, gümüş renk parlayan platforma adımını atıyor. Platform onun ağırlığıyla düşüyor. Kolları havada sendeliyor ve altındaki zemin düşerken platformun etrafındaki boşluktan çıkan şey bende hemen bağırma arzusu uyandırıyor. Uyarıma ihtiyacı yok aslında. Alevler platformun

çevresini sarıp beline kadar yükseldiği anda Mather lanet okuyarak kürsüye geri dönüyor ve pantolonuna sıçrayan alevleri söndürmeye çalışıyor.

Platform şimdi normal haline dönüyor ve alevler de sanki hiç var olmamış gibi ortadan kayboluyorlar.

İleri doğru atılırken ayaklarımın altındaki taşlar yere yuvarlanıyorlar. Bunu da hatırlıyorum. Yaz'da anahtarı bulduğum yerde... açılan çukur ve dibindeki alevler.... Bu çok daha şiddetli gerçi ve bu çukurlara düşmek hızlıca yanıp kül olmak anlamına geliyor.

"Bekle!" diye bağıyorum.

Efendi dikkatini benden onları ayıran duvara çevirerek, "Ne? Ne oldu?" diye bağıyor.

"Ateş, ne olsun," diyor Mather. "Sanırım odada platformlara basmadan ilerlememiz lazım."

Efendi kollarını kavuşturmuş, çevresindeki alanı inceliyor. "Belki şöyle bir şey..."

"Bekleyin!" diye bağıyorum yeniden. "Her iki taraftaki aynı platforma aynı anda basmalısınız. Ben yardım edeceğim."

Mather, hâlâ altındaki zeminin çökeceğinden endişelenecek bana bakıyor. Efendi de en az onun kadar tedbirli ama kürsüsünün ucuna kadar geliyor. İkisi de beni bekliyor.

Kalbim hızlanıyor. Test bu işte. Liderlik. Benim liderlik etme; onlarınsa emirlere itaat becerilerini test edecek.

Aylar önce -kar aşkına, hatta *haftalar* önce- emir verecek ve emirlerimin uygulanmasını bekleyecek taraf olmaktan ödüm kopardı. Aklımdaki, benim yerimde olsa Efendi'nin daha iyi kararlar alacağı ve benim sorgulamadan itaat eden asker olmam gerektiğine dair düşünceler beni aşağı çekerti.

Fakat şimdi şüphelenme lüksüm yok. Evet, şimdiye kadar hep korkuyla yaşadım ama yetkin ve yerini hak etmiş bir lider olmak, *sadece* bu şeyler olmak anlamına gelmiyor. Buna karşı çıkabilecek hislere rağmen böyle davranmak anlamına geliyor.

Derin bir nefes alıp deli gibi çarpan kalbimi susturuyor ve yalnızca konsantre oluyorum.

“Mather, yeşil platforma. Efendi, sağındaki platform, yeşil olan. Mather, hemen önündeki kırmızıya. Efendi, kahverengi platformun üzerinden atlayıp diğer kırmızıya geç...”

Ellerim, az önceki imgelemde gördüğüm platformlara doğru uzanırken emirleri veriyorum. Etraflarındaki platformları onlar için seçip ulaşmaları gerekenleri hesaplarken içim adrenaline doluyor; her bir zerrem tetikte.

Mather ve Efendi bir platformdan diğerine atlıyor ve her biri diğerinin ağırlığıyla yerine otururken hafifçe sendeliyorlar. Beni dinlemekte hiç tereddüt etmiyor; ne yapmaları gerektiğini nereden bildiğimi sormuyorlar. Sanki benden emir almak doğal bir şeymiş gibi.

Odanın üzerindeki bir çıkıntıda, bir kraliçenin özgüveniyle emirler veren bu kadını tanımakta güçlük çekiyorum. Mather, Efendi'den hemen önce bir platforma zıplayıp yerleştğinde tüm zemin hızla yere düşüyor, Mather'ın beline kadar yükselen turuncu ve sarı renk alevler etrafını sarıveriyor. Fakat Efendi'ye hemen atlaması için bağıriyorum ve beni dinlediğinden ikisinin platformu da anında eşitleniyor.

Sevdiğim herkesin kaderi benim, Mather ve Efendi'yi buradan geçirmeme bağlı. Ve her şeyden çok biliyorum ki başarisız olmayacağım.

Sonunda, tam altımdaki yuvarlak kürsüye birlikte zıplıyorlar. Dizlerimin üzerine düşüp onlara gülümserken onlar da rahatlamış bakışlarla birbirlerine bakıyorlar.

Tam onlara bir şey söyleyeceğim ki labirent bize zaman lüksü tanımadığını hatırlatıyor. Üzerinde bulunduğum çıkıntı, onların kürsüsüyle beraber sarsılıyor.

“Ah, yine mi?” diye homurdanıyor Mather üçümüz birden bir başka tünele yollanırken. Ancak bu kez birlikteyiz. Labirentin tozlu karanlığında kol ve bacaklarımız, silahlarımız ve bağırışlarımız birbirine karışıyor.

Mather

BU TÜNEL üçünü birden, pürüzsüz duvarlarla çevrili küçük kare bir alana çıkartmıştı. Duvarlarda asılı üç fener Mather'ın Meira'ya bakıp sakladığı bir yarası olup olmadığını görmesine yetmişti.

Fakat ayağa ilk kalkan Meira oldu. Ellerini dalgın bir şekilde, her yanlarını kaplayan toz tabakasından kurtarmak için pantolonuna vuruyordu.

"Bu fazla kolay oldu," dedi nefes nefese.

Mather düşünüş esnasında hiçbir silahın yerinden çıkmadığını görüp yanına yaklaştı. "Ne bekliyordun?"

Meira omuzlarını silkerek sonunda ona baktı. Ona gerçekten, tıpkı Sonbahar'daki gibi baktı.

Mather zayıf düştüğünü hissetti.

Meira kafasının bir hareketiyle bakışlarını çevirdi. "Bir sonraki test alçakgönüllülük üzerine olacak," dedi. Bunu söylerken şimdi fazlasıyla temkinli adımlarla odada dolanan William'a da bakmıştı. Gizemli tünellere iki kez girmek hepsinde zemine karşı bir güvensizlik oluşturmuştu.

"Testi nasıl tamamlayacağını nereden bildin?" diye sordu William odayı incelemeyi sürdürürken.

Meira da etrafa bakmaya başlamıştı ama onun bakışları yere takılı kaldı. Bir dakika geçti ve Meira odanın tam ortasında öylece durdu.

Eğilip yerdeki tozu sildi. Fenerler bulduğu bir şeyi aydınlatıyordu. Bir ayna mı? Ve bu açıdan bakıldığında Mather yansıyan yüzeyde Rares ve Oana'nın evlerinin resmini gördü. Bir ışık huzmesi dağın tepesine vuruyordu.

Meira elini aynaya koyup taş kesmiş gibi duran bedeniyle bir süre bekledi. Mather ise endişeyle yanında duruyordu. Başını kaldırdığında William'a dönüp bir süre öylece baktı.

"Tarikat sihri kötüye kullanabilecek herkesin girişini engellemek için bu labirenti yarattı," dedi. "Ama sonunda tüm sihri yok etmek için buraya girmeyi hak edecek birinin girmesini de istiyorlardı. O yüzden bu plakaları buraya bıraktılar. Tıpkı bulduğum anahtarları bıraktıkları gibi." Mather'ın da William'ın da kaşlarını çatıldığını görünce elini salladı. "Size bundan hiç bahsetmedim ama bir önemi yok zaten... bunlar ne zaman bir bağ taşıyıcısı sihirli yeraltı mağarasına ulaşmak istese, ona dokunduğu anda bir imgelem göstermeye yetecek kadar sihirlenmiş bağlar. Son ayna bana odada izleyeceğiniz yolu göstermişti."

"Peki bu sana ne gösterdi?" diye sordu William. Meira'nın açıklamasını hemen kabul etmişti. Mather ona karşı çıkmasını bekliyor değildi ama anlamsız pek çok yorum yapmamak için kendine hâkim olması gerekmişti. Asıl söylemek istediği ise şuydu: *Bu insanlar saf bir bağ taşıyıcısının labirente girmesine ne çok çabalamışlar. Şimdi de hızlıca ölmene yardım ediyorlar. Onlardan nefret ediyorum.*

Meira kaşlarını çatıp odanın duvarlarına bakarken bir süre öylece durdu. Mather onun bakışlarını izlerken neredeyse yeniden tünele düşüyordu.

Burası onun asker içgüdülerini mahvetmişti. Her bir hücre saldırıya hazır; her bir düşüncesi silah çekmeye yönelikti. Fakat o ana kadar fiziksel bir düşmanla karşılaşmamışlardı. Sadece aldıkları her nefesle yaklaşan bir pusu hissi vardı içinde.

Eğer bu iş böyle devam edecek, mistik tüneller ve parlayan platformlar dışında bir düşman olmadan fantastik bir sona ulaşacaklarsa Mather ölmeden önce delirirdi.

Şu an Meira'nın baktığı ve Mather'ın saniyeler önce orada olmadığına yemin edebileceği şey, kapılardı. Şimdi duvarlarda, her bir fenerin yanında üç kapı vardı.

Meira soldaki kapıya yaklaşırken elleri chakramının kılıfındaki deri kayışların üzerinde duruyor.

"Üç kapı var," dedi. "Üçümüz için."

Mather şaşırdı. "Ayrılmak zorunda mıyız yani?"

Sesinden itirazı anlaşılıyor olmalıydı çünkü Meira'nun omuzları hafifçe düştü. Mather daha fazla itiraz etmedi. Bu, Meira için zaten yeterince zordu. Onun aklından geçen her düşüncüyü sorgulamasına ihtiyacı yoktu. Ama bir yandan da, Mather'dan ne bekliyordu ki? Onu ölüme yaklaştıran her fikri hiç tereddütsüz kabul etmesini mi?

Ancak önlerinde toplam üç görev vardı, bu daha ikinciydi. Bunu da geçecekler ve Mather'ın onu kurtarmak için bir yol bulması için bir tane daha görev kalacaktı.

Ve belki de bu lanet olasıca labirent kendi kendine onlara bir cevap üretirdi.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Ben ortadakinden gideceğim."

Ona yöneldiğinde Meira birden durdurdu. Bedeni bedenine yapışmış, dudakları onunkilerde donuk ve hareketsiz

bir öpücük verdi. Sanki onu öpmenin nasıl bir his olduğunu hafızasına kazımak ister gibi.

“Bu bir alçakgönüllülük sınavı,” dedi. “Burada yalnız başınayız. Plakanın bana gösterdiği tek şey şuydu; her birimizin ayrı yol aldığı bir labirent.”

Mather kıkırdadı. “Neden benim için endişelendiğini hissediyorum acaba?”

“Yani, sen tanıdığım en mütevazı adam sayılmazsın.”

“Leydim, bana olan inancınızın bu kadar az olmasına çok kııldım.”

Meira onu bırakırken yüzünde son testte onlara baktığı sıradaki ifade vardı; özgüven, ciddiyet ve büyük bir dikkat.

Meira sonra sağdaki kapıya yönelen William’a döndü. Yüzünde, Mather’ın yeniden ilişkilerini savunma güdüsünü harekete geçiren bir ifade vardı. Fakat William Meira’yı selamlayarak başını önüne indirdi.

“Diğer tarafta görüşürüz,” dedi Meira’ya. “Orası her neyse.”

Meira ve William kapılarının yanındaki fenerleri alıp; yalnızca ellerindeki ışık kaynağıyla aydınlanan bir karanlık derinasına daldılar. Mather da derin bir nefes aldı ve hareketsiz bir şekilde hem William’ın hem de Meira’nın ışıkları karanlığın içinde tamamen sönene dek bekledi.

İkisi de yardım için bağırmadığından Mather omuzlarını dikleştirip eline aldığı titreyen fenerin ışığıyla, kendi kapısına yöneldi. Demir tabanlı fenerin içindeki gaz yağının binlerce yıl sonra bile nasıl hâlâ burada bulunduğunu hayretler içinde düşündü.

Yanan alev parmaklarına sıcaklık yayarken kapıdan içeri girip küçük adımlarla ilerlemeye başladı.

Çevresinde duvarlar yükseliyordu ve tavana varmadan bitseler de tırmanamayacağı kadar yüksektiler. Yerdeyse kalın bir toz tabakası vardı.

Henüz içerde iki adım atmıştı ki sırtında bir hava dalgası hissetti. Hemen bir bıçak çekti ve eğilip gözlerini kısarak arkasındaki duvara baktı.

Arkasındaki *duvara* mı? Az önce tünelden fırlatıldıkları odaya açılan kapı şimdi kaybolmuştu. Mather yeni beliren duvara, yıkılmayacağını bilse bile, bir omuz attı.

Bu test gerçekten de onları birbirlerinden ayırıyordu.

Elindeki alevler, heyecan içinde yeniden önüne döndüğünde daha parlak yandı.

İlerledikçe adımlarını daha az temkinli atmaya ve labirentin derinliklerine doğru ilerlemeye başladı.

Arada bir dönemece geliyor koridorlar sola ya da sağa dallanıyor; yollar ikiye ayrılıyordu. Bazen de çıkmaz yollarla, karanlık köşelerle karşılaşılıyordu.

Mather şimdiye kadarki beşinci çıkmaz yoluna girip duvara tosladı. Şimdi Meira'nın neden onun için korktuğunu anlıyordu; böyle şeylerde hiç başarılı değildi. Sabır, analiz ve keskin bir zekâ gerektiren işlerde yani. Meira bunu kolayca çözerdi. William da. İkisi de muhtemelen şimdi bu test onları her nereye ulaştırdıysa orada onu bekliyor ve labirente girip kendisini kurtarmanın en iyi yolunu tartışıyorlardı.

Harika... bu yolculuğa Meira'yı kurtarmak için çıkmıştı oysa Meira *onu* kurtarmak zorunda kalacaktı.

Mather en son yanlış dönüşü yaptığı noktaya geri döndü. Hayır... bu lanet olasıca labirentten çıkacaktı. Bu labirentin sırlarını öğrenecek ve bu olayı bir gün çocuklarına anlatacakları bir maceradan ibaret kılmanın bir yolunu bulacaktı.

Bıçağını çıkardı ve sola döndüğü noktadaki duvarın soluna bir X işareti kazıdı. Şimdi buradan yeniden geçerse daire çizdiğini bilecek ve bunun yerine sağa dönecekti.

Birkaç adım daha attı ve bir X daha kazıdı. Dörde ayrılan bir yol. Bu defa sağa. X.

Mather göğsünün üzerine baskı yapan çantayı arkaya doğru atınca içindekiler sırtını çizdi. Her yanından ter akıyor, yüzüne akan damlaları ve pis saçlarını bileğiyle geriye atıp sağdaki duvara bir X daha kazıdı.

Bir başka yol ayrımı. Mather sola bir X çizerek dönecekti ki...

Karşısında başka bi X görüp homurdandı. Daire çiziyordu.

Geri dönüp sağa girerken sadece buraya da bir X çizmek için yavaşladı. Sağ, sağ, sol, düz...

Ta ki her dönüşünde X kazılı bir koridora denk gelene kadar. "Lanet olsun!" dedi öfkeyle.

Mather bu defa koşmaya; düz, sol ya da sağ, önüne gelen yere aceleyle dönmeye ve olabildiğince düz bir şekilde gitmeye başladı. Artık daire çizmeyecek, elinde olursa dönüş yapmayacaktı...

Ve yeniden her yerinde X yazılı o koridor. Labirent onunla bu şekilde oynamak istiyorsa...

Feneri yere attığında alevler, taş a değer değmez yükseldi ama fener sönmedi. Sönmesi umurunda da değildi; bu koridorlara duyduğu öfke, uzayıp giden karanlıklar ve alay eder gibi etrafında yükselen duvarlar dışında bir şey düşünemiyordu. Duvarlar gerçekten de onunla alay edebilirler miydi? Bunlar ederdi. Mather en yakındaki duvara saldırdığı esnada kahkahalarını duyduğuna yemin edebilirdi.

Hançerini öfkeyle duvara sapladı ve ayağını koyacak bir boşluk yarattı. Sonra az daha yukarda bir tane daha ve bir tane daha ve bir tane daha... Ta ki daha fazlasını yapmak için ilk yaptıklarını çıkarması gerekene kadar. Yavaş yavaş duvara tırmanmaya ve heyecanla duvarı yontmaya başladı.

Mather hançerini duvarın tepesinden bir kol boyu aşağıya sapladı. Bir adım daha atarsa duvarın tepesine tırmanıp labirenti görebilecekti... En azından fenerin ışığının izin verdiği yere kadar.

Fakat Mather bir parça kayayı daha yerinden çıkartmaya çalıştığı sırada tüm duvar... *sarsıldı*.

Bacakları açtığı boşluklarda iki eli de duvara saplı hançerin üzerinde gerildi. İkinci bir sarsıntı daha hissedildi ama bu seferki daha büyüktü ve herhangi bir uyarı vermeksizin Mather'ın açtığı tüm boşluklar ortadan kayboldu.

Şimdi yeniden pürüzsüzleşen duvarda kayıp sadece hançerine tutunarak asılı kalmıştı. Fakat o bile onu yarı yolda bıraktı çünkü duvar onu resmen fırlatmıştı. Mather, kendi boyunun en az iki katı yükseklikten, taşa çarpa çarpa, büyük bir gürültüyle... fenerinin üzerine düştü.

Altında kalan fener sönünce tüm labirent de karanlığa gömüldü.

Mather bir zamanlar karanlığın ne olduğunu bildiğini sanırdı. Rania Ovaları'nda geçirdikleri zamanlarda ay ışığı olmayan gecelerde ateşleri de tükenince bunu tam anlamıyla kavramıştı. Bazen fırtına bulutları toplanır, siyaha gri gölgeler eklerdi. Mather kampın ucunda taş kesilip dikildiğini; hiçbir şey görmemesine rağmen bir şeylerle çevrili olduğu hissine katlanmaya çalıştığını hatırladı. Düşmanlar hemen

önünde olabilirdi ama o şaşkın, kafası karışmış bir halde olduğundan ne kadar uğraşsa da onları göremezdi.

İşte en çok da bundan korkuyordu; gözlerinin önünde olmasına rağmen tehlikenin varlığını fark edememekten.

Tıpkı Meira'yla olduğu gibi.

Mather iki elinde iki bıçakla ayağa fırladı. Görme yetisinin yerini kulakları almıştı.

Onu düşünmek Mather'ı harekete geçirmiş; adeta çıldırtmıştı.

Evet, tıpkı Meira'yla olduğu gibi. Geceleri onun yanında yatmasına, onu öperken, dokunurken ve yam başında tutarken bile onu ele geçiren tehdidi fark etmemiş olması gibi. Onu koruyamamıştı.

Onu koruyamamıştı.

Mather bıçağını boşluğa salladı.

"Kahretsin!" diye bir çığlık attı duvara tosladığı sırada. Taş zemin omzunu yaralamıştı. "KAHRETSİN!"

Ter içinde dönüp bıçağını savurmaya devam etti.

Buradan çıkamazsa onu koruyamayacaktı. Bir sonraki teste William ile geçecek ve ondan sonra da William onun ölmesine izin verecekti. Planladığı şey her neyse ona doğru yürüyecek ve Mather bunu göremeyecekti. Karanlıkta gizlice bekleyen bir düşman, hayatının en iyi parçasını mahvetmek için acımasız elleriyle hevesli bir şekilde çömelmiş Meira'yı bekliyordu.

"Hayır!" Mather'ın bıçaklarından biri duvara saplanıp elinden karanlığa düştü. Kasları ağrıyor, boğazı susuzluktan yanıyordu. Alnını tozlu duvara yaslayıp yere çöktü.

Hayır. Meira ölmeyecekti. *Ölmeyecekti.* Mather onu kurtaracaktı. Buradan, *bu lanet olasıca yerden* sonunda çıkacaktı.

Mather tamamen yere düştüğünde dizleri sert zemine çarptı. Herod Meira'yı kaçırdığında bile kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Burada, bu karanlıkta, onu kaybetme düşüncesiyle ilgili tuhaf bir şey vardı. Kalbindeki tüm korkuyu, şüpheyi ve nefreti şaha kaldırıyordu. Bedenindeki her bir kemik acıyordu ve Mather hem saldırmak hem de yok olmak arzusuyla öne atıldı.

"Sen tanıdığım en mütevazı adam sayılmazsın," dedi bir ses.

Mather, soluk verirken yüzüne yapışan tozlar havalandı.

"Bu bir alçakgönüllülük sınavı. Sen tanıdığım en mütevazı adam sayılmazsın."

"Meira!" Ayağa kalkıp öne doğru bir adım attı. "Meir..."

Durdu. Bu o değildi... ayrılmadan önce söyledikleriydi bunlar. Mather sakinleşmek için yutkundu. Halüsinasyon mu görüyordu?

Bir alçakgönüllülük sınavı. Bu sınavların hepsi, içeri sadece hak edenlerin girdiğinden emin olmak için yaratılmış. Ve alçakgönüllülük demek de kendi değersizliğini kabul edebilme yeteneği ve bazı şeyleri itiraf edebilme becerisiydi... yenilgi gibi.

Mather'ın içgüdüsel tepkisi *Asla*, demekti. Bir şeyi yapamayacağını –özellikle de bu şey Meira'yı ilgilendiriyorsa– itiraf etmek onun tüm öğrendiklerine tersti.

Mather dizlerinin üzerine düştü. Elleri baldırlarının üzerinde boş ve açık vaziyette duruyordu.

Alçakgönüllülük.

"Yapamam..." diye başladı kararlılıkla. Ama *yapabilirdi*. Eğer daha fazla denerse, şu aptal duvarlara tırmanabilirse, eğer, eğer, eğer...

Bunu yapamayacağını itiraf ederse dudaklarından başka ne itiraflar dökülürdü?

Onu kurtaramam.

Onu kurtaramayacağını biliyorum.

O ölecek ve ben yanı başında durup gidişini izlemekten başka bir şey yapamayacağım.

Mather başı dizlerinde iki büküm oldu.

Bu test zihnini kurcalıyordu. Buradan dışarı çıkması gerekiyordu. Buradan dışarı çıkacaktı ve... Meira yine de ölecekti.

"Bunu yapamam," dedi sonunda büyük bir öfkeyle.

Hiçbir şey olmadı. Mather, karanlığa bakarak ayağa kalktı. Buradaki sihir onun kalbinden geçenleri biliyordu. Dürüst olmak zorundaydı; gerçekten mütevazı olmalıydı.

Pekâlâ.

Onu asla kurtaramayacak olabilirdi. Ama bunu yalnız yapmasına da izin vermeyecekti.

Yutkundu ve dudaklarının kıpırdamasına izin vererek sözcükleri serbest bıraktı. Her bir sözcük teslimiyetle döküldü dudaklarından.

"Bunu," dedi gergin bir şekilde, "yapamam."

Yer bir kez daha sarsıldı ve içeri çok ihtiyacı olan rahatlıkla birlikte serin hava doldu. Mather'ın gerginliği, duvarda aralanan kapıyı gördüğü anda azaldı.

Labirente beyaz bir ışık dolmuş; koridorların mutlak karanlığını aydınlatmıştı. Mather atılıp kapıya yöneldi.

"Meira!" diye bağırdı. "William..."

İsimler ona gereğinden fazla bir yankıyla döndü. Labirentin oymalı duvarlarından çok daha pürüzsüz duvarlardan yankılanmıştı bu gürültü. Gözleri ışığa alışıp odayı incelerken başına bir ağrı saplandı. Siyah-beyaz karolarla kaplı bir

zemin, dört köşesinde dört beyaz sütun olan mükemmel dik-dörtgen şeklinde bir odaydı. Oda'nın tavanı yoktu; yalnızca sonsuza dek uzanan sütunlar parlak krem rengi bir ışık bulutunda son buluyordu.

Mather'ın içgüdüleri şimdi yeniden kabarmış ve silahına davranmıştı. Bir hançer ve sırtına astığı kılıçlardan birini çekti. Elinde silahlarıyla dönerken bedeni bir kavga için yanıp tutuşuyor; o sırada beyni ona içindeki bu *görebileceği* bir düşman arzusuna karşı onu mantıklı düşünmeye zorluyordu.

Çünkü... bu düşmanı gerçekten görebiliyordu.

Ve onu görmek bütün mantıklı açıklamalarıyla çelişiyordu.

Odada üç kişi duruyordu. Biri eskisinden biraz daha tozla kaplı ama yaralanmamış Meira, bir diğeri silahsız ve yüzünde Mather'ın hiç anlamadığı korkutucu ve öldürücü bir perdede benzeyen boş bir bakış olan William.

Ancak Mather'ın bunu anlamlandırması için odadaki üçüncü kişiyi görmesi gerekiyordu.

Bir defasında bu kadının bir resmini görmüştü. Çocukken William, Kış Krallığı'nda birkaç kitap bulmuş ve bunlardan birinde Kraliçe Hannah uzun, beyaz saçları ve sakın bakışlarıyla minyon, güzel bir kadın olarak resmedilmişti. Mather fırsat buldukça bu resme bakar ve o zamanlar annesi olduğunu sandığı bu kadınla aralarında çaresizce bir benzerlik bulmaya çalışırdı.

Şimdi bu resim karşısında can bulmuş; Mather da kendisini, Kraliçe Hannah Dynam'ın karşısında bulmuştu. "Labirentin sonuna ulaştınız," dedi Hannah gülümseyerek. "Çok yol kat ettiniz."

Ceridwen

CERIDWEN VENTRALLİ kraliçesine doğru yaklaştıkça her şey sessizleşiyordu. Sanki diğer duyularının dikkatine daha çok ihtiyacı varmış gibi, kalbinin çarpışı ve zemindeki ayaklarının çıkarttığı dışında diğer tüm sesleri işitmez olmuştu. Bıçaklarının sapları avuçlarına batıyordu. Sonbaharın taze, keskin havası Kış'ın buz gibi havasıyla birleşmiş ve Ceridwen'in ciğerlerini yakan bir buzdan battaniye gibi her yanı sarmıştı.

Bu savaştı.

Sonbaharlı, Yazlı ve Yakimli ordular yanında ilerlerken yeri sarsıyor; Ceridwen bu titreşimi bacaklarında hissediyordu. Fakat hiçbir şey etrafını saran konsantrasyon bulutunun içine sızamıyordu. Ona ordusunun attığı savaş çığlıklarını fark ettiren tek şey kollarında diken diken olmuş tüyleriydi. Gerçek savaş çığlıklarının duyulması gerekmezdi ki... onlar hissedilirlerdi.

Raelyn'in de askerleriyle birlikte saldırıya katılacağını ummak çok fazlaydı. Saldırı esnasında geri çekilmişti. Ceridwen'in savaşmasını ve karşılaştıkları ana dek o sapa-sağlam dururken iyiden iyiye yorulmasını, kan kaybetmesini

bekleyecekti. Bu normal bir savaş olsa Raelyn'in böyle bir avantaja ihtiyaı olurdu. Fakat Ceridwen onun sahip olduğu gücü biliyordu. Bileğinin tek bir hareketiyle Simon'ın boynu-nu kırıvermişti.

Asıl avantaja ihtiyaı olan Ceridwen'di.

Lekan'ın omzu Ceridwen'inkine, Ventralli ordusuyla karşılaşmalarından birkaç saniye önce çarptı. Sözsüz bir işaretti bu daha önce onlarca kez paylaştıkları... Lekan bir saldırıdan hemen önce elini *hafifçe koluna srter; Ceridwen bir kurtarma görevinden önce yumruğunu hafifçe sırtına geçirirdi.*

Buradayım. Yanındayım.

Ceridwen onun yanında olduğuna hiç bu kadar memnun olmamıştı.

Her zamanki rutinlerini gerçekleştirdiklerinde sanki bu bir savaş değilmiş de Yazlı köleleri kurtarmak için giriştikleri sayısız görevden biriymiş gibi hissetti. Sol omzunu Lekan'ın sağ omzuna doğru eğdi ve biri bir yana diğeri diğer yana dönüp ölümcül bir bariyer oluşturdular. Lekan bir düşmandan eğilip kaçtığında Ceridwen de eğilmesi gerektiğini biliyor; Ceridwen bir diğerine geçmek için bir düşmanı başından savdığında asker Lekan'ın kılıcına düşüyordu. Bir düzine kadar kölenin karşısında bu taktik onlara hızlı bir zafer ge-tirse de bunu daha önce hiç düşürdükleri her bir askere karşı ikisinin belirlediği gerçek bir savaşta yapmamışlardı.

Ya da ölümcül bir sihrin esir aldığı askerlerle savaşma-mışlardı. Onlardaki sihir Raelyn'inki kadar kuvvetli olma-sa da her bir düşman gerektiğinden daha hızlıydı ve silah-lar Ceridwen'in göremeyeceği kadar hızla iniyordu. Sadece savaşçı içgüdüsü Ceridwen'i hayatta tutabiliyordu. Saldırı planlayacak zamanı yoktu.

Bu askerler Angra'nın Çürümesi'ni kullanıyorlardı.

Fakat Çürüme'yi ancak Angra yayabilirdi. Meira'nın dediği gibi kaynak oydu. O burada belirene dek ona karşı savaşan kimsenin karşılaştıkları askerler gibi olmaktan korkmalarına gerek yoktu. Karşısındakiler sanki karşılaştıkları her düşmana kişisel bir nefret besliyor gibiydi.

Ventralli askerlerinden oluşan dalgaların arasında bir anlık duraksama ile Ceridwen içine buz gibi havayı çekti. Artık Kış'a geçmişlerdi. Kar serpiştiriyor, yere düşen kar hemen çamurlaşıyordu. Ceridwen buz gibi havada midesinin bulandığını hissetti. Fakat bu, seve seve ödemeyi kabullendiği bir bedeldi çünkü etrafına baktığında Raelyn'in dört asker ötede olduğunu gördü.

Ceridwen Lekan'la göz göze geldi. Lekan başıyla onaylayıp, bağırarak üzerine saldırmaya davranmış adamlara atıldı. İlk ikisini kolayca devirip üçüncünün darbelerinden kaçtı ve dördüncüyü delip geçti. Bu sırada Ceridwen de onun kaçtığı üçüncü adamı halletmişti.

Raelyn olan biteni kıpırtısız izliyordu. Elinde silah yoktu; hatta zırh bile giymiyordu. Sadece basit, siyah bir yolculuk giysisi ve küçük, siyah bir maskesi vardı. Sanki Kış'ın bembeyaz ormanlarında keyfi bir gezintiye çıkmışken bu savaşa katılmaya karar vermiş gibiydi.

Lekan son askeri de düşürmenin verdiği ivmeyle dizlerinin üzerine düştü. Ellerini boşa çıkarmak için bıçaklarını donuk toprağa saplayıp parmaklarını birleştirerek bir basamak oluşturdu.

Ceridwen önce geriledi sonra koşmaya başladı. Ayaklarından birini Lekan'ın avuçlarına bastı ve Lekan onu havaya

fırlattı. Kanlı bıçakları atının üzerindeki Raelyn'e doğru inerken havada parıltıladı.

Kısacık bir anlığına da olsa Raelyn'in gözleri maskesinin ardında korkuyla büyüdü. Sonra kolunu uzattı ve görünmez bir güç Ceridwen'i bir yana yatırdı ve elindeki bıçaklar Ventralli kraliçesinin göğsüne saplanmaktan son anda kurtuldu. Ceridwen Raelyn'e çarpınca birlikte yere devrilip büyük bir gürültüyle karla kaplı yere düştüler.

Ceridwen bıçaklarını düşürmüştü. Karın üzerindeki parmakları uyuşmuştu. Ayağa kalktı ve tepeden tırnağa ürperirken onu içinden yiyip bitiren acı verici hisse karşı nefesini tuttu.

Şimdi Raelyn de doğrulmuştu. Giysisinin etekleri dar siyah pantolonunun etrafında dönüyordu. Maskesi yüzündeki öfkeli bakışı gizlemeye yetmiyordu.

"Abinin peşinden gitmeye bu kadar hevesli olduğunu bilmiyordum," dedi Raelyn.

Ceridwen bir şey söylemedi. Kısmen titrememek için çenesini sıkıtiğından, kısmen de Raelyn'le karşı karşıya kalacağını beklemediğıinden. Ventralli kraliçesinin sahip olduğu güç, onunla bu şekilde yüzleşemeyeceğı kadar fazlaydı. Ceridwen'in tek planı onu hızlıca bıçaklamaktı.

Şimdi Raelyn onu öldürecekti.

Ceridwen gözlerini kapattı. Ventralli askerleri onlardan uzak duruyorlardı. Lekan da kenara itilmiş; sırt sırta vermiş bir grup Kışlı askerin yanında savaşıyordu. Ama çok geçmeden bunlar da Raelyn'in birlikleri karşısında yenileceklerdi. Ceridwen ve Lekan'ın tek şansı hızdı... Şimdi hızları da ellerinden alındığına göre işleri bitmiş demekti.

Bu savaş için yeterli sayıda askerleri yoktu. Özellikle de onlara saldıran her bir asker bu kadar hızlıyken. Ceridwen

izlerken Lekan'ın grubundaki Kışlılardan biri göğsüne bir kılıç darbesi aldı. Lekan ikisini birden bir savaş sahasında mümkün olabildiğince korumak için çemberin ortasına iterken bir diğeri daha haykırdı.

"Kocam burada mı?" diye sordu Raelyn.

"Kocan mı?" Ceridwen gülümsedi. Ölecekse de, ateş ve sıcaklık her şeyi kavursun ki yüzünde bir sırıtışla ölecekti. "Birkaç gün önce düğün gecemizde tekrarladığı ismin senin-ki olmadığına eminim."

Raelyn hurlayıp havaya bir yumruk savurarak Ceridwen'in göğsüne yolladığı bir darbeyle nefesini kesti. Ceridwen karların üzerine düşüp Raelyn'in yeniden havayı yumruklayarak yaklaştığını görecektir şekilde yana yuvarlandı. Başını yere çarpmış, uzuvları dümdüz uzanmıştı ve Raelyn iki bacağını Ceridwen'in göğsünün iki yanına koyup başında dikildiğinde hareketsiz kalakalmıştı.

"Ah küçük kız, bu tip hikâyeleri paylaşmayı gerçekten hiç istemezsin." Raelyn yüzünde mide bulandıracak kadar tatlı bir gülümsemeyle eğildi. "Bu tip şeyleri gerçekten umursayan kişi sensin; ben değilim. Sen çok fazla şeyi, çok fazla umursuyorsun. Tıpkı abin gibi... sana onu öldürmenin nasıl hissettirdiğini anlatsam mı?"

Ceridwen kendisini hareketsiz tutan sihre karşı koymak için çırpındı ama fayda etmedi. Raelyn daha da yaklaşıp parmağını Ceridwen'in yanaklarında gezdirdi.

"Nefisti," dedi Raelyn. "Kendi ellerinle bir hayatı bitirebilme gücü..." Şimdi tırnaklarını Ceridwen'in derisine geçir-miş daha da sıkıyordu. "Hayal bile edemezsin."

Raelyn yeniden tepesinde ayağa kalkarak elini bir yumruk yaptı. Sihir başını serbest bıraktığında Ceridwen savaş

alanına bakmak için döndü. Son anlarında dostlarının yaşayacağı kaderi görmek istemişti. Lekan ve Kışlılar, Ventralli ordusunun önünde geri çekilmek zorunda kalmıştı. Böylece Ceridwen ve Raelyn baş başa kalmıştı. Ceridwen'le kendisini kurtarabilecek herhangi biri arasına ölümcül bir ordu girmişti.

Kaşları titrerken gözünü kırptı.

Çevresindeki askerlerin hepsinde Ventralli üniforması yoktu.

Kış ağaçlarının ötesine bakmak için kendini zorladı. Ventralli güçlerine katılmak için koşan başka askerler vardı. Gıcırdayan tekerlekleriyle demir makinelerin yanı sıra bir sürü savaşçı Ventralli ordusuna katılıyordu.

Angra'nın ordusu. Yanlarına toplarını da almışlardı. Sadece hızla seyahat edebilmelerine izin verecek kadar top getirmişlerdi ama Ceridwen bunu fark ettiği sırada bir tanesi ateşlendi ve savaşçıların arasına düşen ölümcül havan topunun ardından simsiyah bir duman yükseldi.

Ventralli ordusu karşısında zaten sayıca azlardı. Şimdiyse...

Ceridwen'in içi ürperdi ve bunun, üzerinde yattığı kar tabakasıyla bir ilgisi yoktu.

Raelyn de ordusuna katılan savaşçıları görmüştü. Neşeyle kıkırdadığı sırada, Ceridwen'le aynı anda, bir şeyi fark etti.

Ağaçların başladığı yerdeki, havayı kirleten akıllı almaz siyah bulutu.

Angra'yı.

Ceridwen dehşetten hareket edemez durumdaydı.

Ama buz gibi zeminde, Raelyn'in yenilmez gücüyle hareketsiz kalmış, sırtüstü yatmış bir halde Angra'nın vadiye

inişini izlerken Ventralli kraliçesini yenmek için tek yolunun olduğunu gördü.

Angra gölgelerin arasından aydınlığa çıktığı sırada gümüş rengi zırhı parladı. Dumandan geri kalanlar ağaçları karartırken arkasındaki siyahlıkta bir başkası belirdi.

Olamaz.

Theron, her bir hücresi donmuş, yanmış ve yeniden donmuş gibi ızdırıp içinde inliyordu. Angra onu da yanına alıp sihirle savaşa gelmişti.

Ve eğer Theron'u getirdiyse bu önce onu almak için Ochak'a gittiği anlamına geliyordu.

Ceridwen irkildi. Meira... ona ne yapmıştı acaba? Hem Angra Theron'u taşıyabilmek için sihrini nasıl kullanmıştı ki? Ceridwen, Meira'nın Kışlıları taşımak için bunu yapabildiğini biliyordu ama Angra'nın Theron'u, yani bir Cordell'liyi böyle etkilememesi gerekiyordu. Tabii bu Çürüme'nin bir başka hilesi değilse... Meira bundan bahsetmiş miydi? Ceridwen hatırlayamadı. Tek bildiği Theron'un çılgınlık attığı ve karda yuvarlandığıydı. Angra onu buraya getirmek için her ne yaptıysa işe yaramıştı; fakat pek... doğru görünmüyordu.

Angra, Theron'un yakarışlarına aldırmadan savaş alanının tam ortasına ilerlemeye başladı. Dimdik duruyordu ve yüzü mosmordu. Bu, Ceridwen'in endişelerini sildi. Meira'yı öldürmeyi başarsaydı bu kadar öfkeli olmazdı.

Raelyn gelişini alkışladı. Ceridwen'in aksine o, belli ki Angra'nın ne yapacağını henüz anlamamıştı. Angra'nın karşısındaki orduya Çürüme'yi bulaştırmaya çalışacağını zaten tahmin ediyorlardı ve Ceridwen onu engellemeye hazırdı.

Fakat zihninde filizlenen bir fikrin tohumu dışlerini sıkmasına sebep oldu. Angra'nın Çürümesi bu vadideki herkesi

etkisi altına alacaktı ve çoğu bununla savaşı da sonunda Çürüme bir yolunu bulacak ve Raelyn'in kötülüklerini cesaretlendiren çılgınca güç diğerlerini de ele geçirecekti.

Lütfen Meira. Ceridwen bu düşünceyi gönlüne yollarken vermek üzere olduğu karara tutunuyordu. *Lütfen acele et.*

Angra yürümeye devam ederek Raelyn ve Ceridwen'in yanından geçti. Bunu yaparken arkasındaki toplardan bazıları patladı ve kollarını bir babanın çocuğuna sarılmak için açması gibi açtı. Fakat suratı bambaşka bir hikâye anlatıyordu; dudakları kıvrılmış, dişlerini sıkıştı, gözlerinden alevler çıkıyordu.

Kollarını ileri savurdu.

Ondan çıkan kasvetli siyahlık orduların arasında süzülmeye başladı. Bu siyah nehrin dallarından biri de ayrılıp doğruca Ceridwen'e yöneldi. Raelyn'se onun acıyla kıvrınmasını ve mücadele etmesini izlemeye hazırlandı.

Ama Ceridwen savaşmadı.

Sihir, Ceridwen'den geriye güç ve kuvvetten başka bir şey bırakmayana dek aktı. Angra ona dilediği kadar sihir yolluyordu; tıpkı kurumuş, çorak bir toprağa akan kovalar dolusu su gibi. Bunu yaparken Angra'nın çaresizliğini hissediyordu çünkü askerlerine yaptığı gibi azıcık bir miktar vermiyor; kendine hâkim olmaya çalışmıyordu.

Bu, iki taraf için de son savaşı ve Angra dünyayı ele geçirecekti. Ceridwen Raelyn'le göz göze geldi.

"Birini öldürmek istediğinde öldür, onunla *alay etme*," dedi Ceridwen ve kendindeki Çürüme'yle üzerindeki sihir-den kurtulup kollarını Raelyn'e doğrulttu.

Raelyn'in boynu kırılmadan hemen önce yüzünde tam bir şok ifadesi belirdi. Ventralli kraliçesinin bedeni Ceridwen'in

yanında karların üzerine düşerken gözleri sonsuza dek taşıyacağı hayretle dondu.

Ceridwen ayağa fırladı. Çürüme bedeninin her bir köşesini öyle bir doldurmuştu ki patlayacağını düşündü. Öylesi sonsuz, yüce bir güçle dolmuştu ki dünya onun yıkımı karşısında ormanı yakıp yıkan söndürülemez bir yangın karşısındaki gibi hayretler içinde kalırdı.

O hem alev hem yakıttı. O Primoria'da yaşayan tüm zavallı yaratıkları kör edecek ışıktı.

Angra'nın tüm müttefikleri kendilerini bu kadar iyi hissediyorlarsa onun yanında durmalarına şaşmamak gerekirdi.

Ceridwen başını salladı. *Hayır, yaptıklarını hatırla. Onun kim olduğunu unutma.*

Fakat bu da güç. BU kuvvet. Daha önce hiç böyle bir şeye sahip olmamıştım.

Ceridwen kendini birden koşarken buldu. Karşısındaki Sonbahar-Yakim-Yaz ordusuna doğru ilerliyordu. Artık geri çekilmeler durmuş, askerlerin çoğunun zihni Angra'nın Çürümesi kontrolü ele geçirirken kıvranıyordu. Angra hâlâ savaş meydanında etrafına siyah dumandan sihir dalları göndererek ve yüzünde korkunç bir neşeyle sırıtıyordu.

Bu güç işte. Bu kuvvet. Ve bu insanlar ona karşı koyuyorlar. Ölmeyi hak ediyorlar.

Hayır!

Fakat Ceridwen'in itirazını bedeni işitmemişti ki kendini bir grup Yaz askerine doğru ilerlerken buldu. Homurdanıp ter içinde kalmış olmalarına rağmen direniyor ve yıllarca Simon'ın sihriyle savaşmanın verdiği alışkanlıkla Angra'ya herkesten daha çok karşı koyuyorlardı.

Bunun için ölümü hak ediyorlar.

HAYIR!

Üzerlerine atıldığında liderlerini şaşkınlıkla fark ettiler. Fakat onlara saldırmasına bir anlam veremiyorlardı çünkü aralarında en son Ceridwen'in Angra'nın etkisine gireceğini bekliyorlardı. Doğrusu şimdi zihninde biraz olsun bir boşluk kaldıysa sebebi de zaten buydu.

"Kaçın!" diye haykırdı üzerlerine giderken. İçinde yanıp tutuşan nefretle son bir gayret içinde haykırmıştı bunu. Ateş ve sıcaklık aşkına, Raelyn'den bile böylesi bir tutkuyla nefret etmemişti. Ama şimdi karşısındaki bu dünyayı zayıflatan cahil ve sersemlerden nefret ediyordu.

Ceridwen Yazlı savaşçılardan birini yumruklayınca adam saldırının şaşkınlığıyla yere yığıldı. Diğerleri onu yerden kaldırmaya yardım ederken ellerinden geldiğince karşı koyuyorlardı. Fakat Ceridwen tıpkı Angra'nın diğer kuklaları gibi hareket ediyordu. Durdurulamazdı ve kendini durduramaz *hissediyordu*.

Kes şunu! Onlar senin düşmanın değil!

Biri ona çarpıp Sonbahar tarafına düşürdü.

"Ceridwen!" diye bağırdı Lekan kollarını başının üzerine tutarken. Diğerleri de ona katılmış onu yerde tutması için yardım ediyorlardı. "Cerie, dur!"

Ceridwen Lekan'ın altında inledi. Lekan da zayıftı. O zaten Ceridwen'in hissettiği *ihtiyacı* hiç anlamamıştı. Bu gücün, onu kullanma sorumluluğuyla geldiğinin farkında değildi; Ceridwen de onu kullanacaktı.

"Cerie, sana ihtiyacımız var," diye yalvardı Lekan. Alnuna kan sıçramış; boynundan aşağısı çamurla kaplanmıştı. "Bu sen değilsin, sen tanıdığım en güçlü insansın. Angra ile savaşılabirsin."

Bu isim içindeki sihri yeniden harekete geçirmişti. Angra bu gücü hak etmişti. Sadece Angra taşıyabilirdi.

“O düşmanımız,” diye zorladı kendini yüksek sesle. Ceridwen bu sözcükleri kalbine de sürüklemiş; hâlâ Lekan ve Yazlıları saldırması için onu zorlayan bu nefret kadar sağlam ve güçlü kalmasını sağlamaya çalışmıştı.

Lekan başıyla onaylasa da bir kısmı yenikti. “Bağlayın onu,” dedi onu tutan adamlardan birine. “Şu anda bununla...”

Ceridwen’i kaldırdılar ve Lekan da emirler vermeye devam etti. Ceridwen onlara aldırış etmemeye çalışıyordu. Çürüme’nin onların aleyhine kullanabileceği herhangi bir şeyi duymak istemiyordu.

Zaten savaşa odaklanmalıydı. Ordularından geriye en dayanıklı askerlerden oluşan küçük bir grup kalmıştı. Angra’nın Çürümesi’ni iradeleriyle reddeden bir grup asker. Caspar da yakınlarda kalan generalleriyle bir şeyler bağırıyordu. Savaş başladıkları sayının yarısından azı hâlâ savaşıyordu ve bu durum bir intihar girişiminden farksızdı.

Askerleri savaşa da düşman askerlerinden fazlası yenik düşüyordu. Hepsini direnmiyor ama her saniye aralarından biri Ceridwen’i esir alan aynı nefretle kuşatılıyordu. Bu arada toplar birlikleri dağıtırken bir defada en az yarım düzine asker öldürüyordu.

Angra ordusunun ortasında bir varil yığınının ya da çıkıntının veya öldürdüğü askerlerin üzerinde kollarını açmış Çürüme’yi yollamaya devam ediyordu. Neşesinin yerinde şimdi hafif bir endişe olsa da bu onu durdurmuyordu. Onu hiçbir şey durduramazdı.

Ceridwen bunu şimdi anlıyordu... onu hiçbir şey yenemezdi. Meira bile.

Meira

LABİRENTİN DUVARINDA kapı belirince içeri bakıyor ve bana yardımcı olabilecek başka bir plaka arıyorum. Fakat burada sadece bu kapı var ve etrafımda da beyaz bir ışık.

Sonra son testin ne olduğunu hatırlıyorum.

Kalbin saflığı.

Bana diğer iki testte yardım etmiş olsalar da tarikat sadece kalbi saf olanların labirentten geçmesine izin verir.

Bu testi herkesin yardım almadan tamamlamasını istemeleri oldukça mantıklı.

Omuzlarımı dikleştirip kapıdan geçiyorum. Yardım gerekmeyecek. Buna hazırım; karşıma nasıl bir test çıkarsa çık-sın geçeceğim.

Zihnimi temizleyerek odaya giriyorum.

Ve içerde beni bekleyen kişiyi hayretler içinde fark ediyorum.

Hannah.

Efendi'nin labirenti de onu sağımdaki kapıdan içeri fırlatana dek orada bir ömür gibi geçen süre boyunca bekliyorum. Efendi hızla içeri giriyor; onu görüyor ve ayaklarının altındaki yere yapışmış gibi aniden duruyor.

Efendi ve Hannah'yı birbirlerine bakarken görmek aklıma Rares ve Oana'nın bir görüntüsünü getiriyor. Onlar şu önümdeki iki insandan ne kadar da farklıydılar. Ve hiç gerçek olmamasına rağmen bir hayata dair iki farklı ihtimal görmekten kendimi alamıyorum: ebeveynim olarak Efendi ve Hannah ya da Rares ve Oana. Bu çiftlerden birisi hep sert ve sevgisizken diğeri nazik ve istediğim her şeye sahipti.

Solumda da bir kapı açılıyor ve içeri, elinde bıçaklarıyla bana yaklaşırken bakışlarını yüzümden ayırmayan Mather giriyor.

Güzel... en azından içimizden biri hareket kabiliyetini yitirmemiş.

"Sen nasıl burada olabilirsin?" diye soruyorum sonunda.

Hannah'yla en son dünya turuna çıkmadan, yeraltı mağarasındaki sihir bariyeri onunla bağlantımı kırmadan, daha doğrusu ona artık ihtiyacım kalmadığı için aslında kendim engellediğimi öğrenmeden önce konuşmuştum.

Ve onu görmemekle bir sorunum da yoktu. Gittiğine *memnundum*.

Onu şimdi karşımda, sanki masum birer anne-kızmışız gibi, sanki onun hatası yüzünden dakikalar sonra ölmeyecekmişim gibi bana gülümserken görmek her yanımlı öfkeyle kavuruyor. Neden burada ki?

Kalbin saflığı.

Elimi göğsüme bastırıyorum.

Bu kalbin sınavı. İçinde nefret ya da öfke barındıran kişi burayı hak etmez.

Fakat Rares ve Oana'nın evindeyken Hannah'yı affettiğimi sanıyordum. Onunla Efendi'ye duyduğum öfkeyi bırakıyor ve bunu yaptığım anda da onlardan bugüne kadar

beklediğim her şeyin aslında asla gerçek olamayacak yanlış beklentiler olduğunu fark ediyorum.

Efendi öne doğru yönelse de adım atamıyor. Sadece hafifçe omuzlarını o tarafa doğru eğip sonra yeniden doğruluyor. Korkuyor.

Bedenimden buz gibi terler boşanıyor.

“Bunun gerçekten o olduğunu sanmıyorum,” diyorum Efendi’ye.

Hannah gülümsüyor. “Neden böyle düşündün tatlım?”

Ellerim gevşek yumruklar halinde. “Çünkü gerçek Hanna’yı haftalardır zihnimden engelliyorum ve bunu yapmaya da bir son vermedim. Sen bir sınavsın. Bize sihrin oynadığı bir oynusun sadece.”

Gülümsemesi daha da yayılıyor. “Başımdan beri sihir değil miydin zaten? Hiç gerçek Hannah oldum mu?”

Kaşlarımı çatıyorum. “Sen...”

Bir açıklama. Lütfen bir açıklama olsun.

Fakat ben ona baktıkça haklı olabileceğini anlıyorum.

Kan bağımızla bizi bağlayan bağ sihrinin onunla bağlantımı koparmadığını düşünmüştüm hep. Yoksa gerçekten hiç bir zaman o değil miydi?

Başımı sallıyorum. “Kes şunu! Sadece bizi huzursuz etmeye çalışıyorsun.” Hannah’yı arkama alarak Efendi’ye dönüyorum. “Bu testten geçmek zorundayız... bu kalbin sınavı.”

Efendi, incecik dudaklarıyla ona bakıyor. Bana bakmıyor bile. Yüzünde hiçbir tepki yok.

“Beni hayal etmiş olabilirsin Meira.” Hannah’nın sesi tıpkı hatırladığım kadar yumuşak ve ağzından dökülen her sözcüğü dinleme arzusu uyandıracak kadar hayret verici.

“Seni hayal etmedim,” diyorum Efendi’ye bakmaya devam ederek. Yanımdaki Mather da yerinden kıpırdamıyor. “Seni ilk ne zaman gördüğümü bile hatırlamıyorum. Bana söylediğin onca şeyi nasıl uydurmuş olabilirim?”

“Nasıl bağ oldun peki?” diye karşılık veriyor Hannah. “Bu labirentteki herhangi bir şey nasıl mümkün? Anahtarlara dokunduğunda buraya gelmen için görmem gereken şeyi gördün. Bu labirentteki plakalara dokunduğunda testleri geçebilmen için sana bir şeyler gösterdiler. Belki de o ilk yıllarında sihir sana yardım etmek için gereken şekli almıştır. Senin ihtiyacın olan şeyi, bir anneyi yaratmıştır.”

Tırnaklarım avuçlarıma batarak dönüyorum. “Ben Paisly’de seninle kavgamı bir kenara bıraktım. Orada gerçek ebeveynlerin nasıl olması gerektiğini gördüm. Gerçek bir ailenin nasıl bir şey olduğunu da. Ve şimdi seninle sahip olduğum ilişki her neyse, *yanlış* olduğunu biliyorum. Yaptığın her şey seni ilgilendirir ve hiçbirisi benim yüküm olmayacak. Fakat senin hatalarını tamir edeceğim Hannah. *Ben senden daha iyiyim.*”

“Biliyorum,” diyor ve yeniden gülümsüyor. “Kalbi huzur bulması gereken kişi sen değilsin zaten.”

Ağzım açık kalıyor.

“Peki ama kim...”

Hannah, Efendi’ye dönüyor. “Onu sana koruman için verdim. Sen beni hayal kırıklığına uğrattığın için sihirden yardım istemek zorunda kaldı.”

Efendi.

Panikle Efendi’ye doğru iki adım atıyorum ama o bakışlarını Hannah’dan çevirmiyor.

“Efendi, onu dinleme! Bana bak...”

“Beni hayal kırıklığına uğrattın general,” diyor ve bu defa sesindeki ima yanılığa yer bırakmayacak cinsten. “Kış’ı hayal kırıklığına uğrattın.”

“O Kış’ı hayal kırıklığına falan uğratmadı!” diyorum ona dönerek.

Mather eli omzumda, beni geri çekmeye çalışarak yanımda beliriyor. “Bu testten kendi geçmeli.”

Efendi’nin karşısına geçip doğrudan onunla konuşmaya başlıyorum. “Tüm bunlara Hannah sebep oldu. Buna o sebep oldu.”

Efendi gözlerini kırıyor. Bu hareketi bile rahat bir nefes almama sebep olurken birden yüzüme sanki beni ilk defa görüyormuş gibi bakmaya başlıyor.

“Annenle birlikte büyüdüm ben. Bunu sana hiç söylemiş miydim?”

Donuyorum. Hâlâ beni geri çekmeye çalışan Mather bile duruyor. İkimiz de Efendi’nin sesindeki melodiyi, o tarih derslerini anlatırken takındığı tonu duyuyoruz.

“İkimiz de Kış sarayındaki çocuklardık. Tıpkı sizin gibi birlikte büyüdük.” Mather’a bir bakış atıyor. “Gençlik dönemindeki çalkantılarını gördüm. Hatalarını, isyanlarını, kusurlarını gördüm... bu da taç taktığında onu bir kraliçe olarak görmemi sandığımdan daha da zorlaştırdı.”

Bakışlarını yeniden benden Hannah’ya çeviriyor. “Ona pozisyonunun gerektirdiği saygıyla davranmayarak hata ettim. Ve savaş şiddetlenip o daha da mesafeli bir hale geldiğinde onu kraliçesine yardım eden bir savaşçı gibi değil, bir dostun bir dostu rahatlatacağı gibi rahatlatmaya çalışıyordum. Ben sadece onun generali olmalıydım ama öyle

değildim. Kış'ı, bizi sürüklediği yoldan çevirmem gerekiyordu ama yapmadım."

Efendi'nin koluna yapışıyorum. "Angra'yla anlaşma yaptığını bilmiyordun. Bunu tahmin ede..."

Bakışları yeniden bana dönüyor ve ellerini kaldırıp kollarıma koyuyor. Bana daha önce hiç bu şekilde dokunmamıştı. Sanki yalvarıyormuşçasına bir çaresizlik içinde... O konuştukça Hannah, bu labirent, on yıllardır yaşadığımız her şey yüzünden uyanan gözlerindeki hezeyan daha da belirginleşiyor. Ve onu izlerken daha önce hiç yaşamadığım bir dehşeti yaşıyor gibiyim.

Onun için korkuyorum. *Ben, Efendi için korkuyorum.*

"Kendime bir daha bu hatayı yapmayacağıma dair yemin etmiştim," diyor parmaklarını kollarıma geçirirken. "Seni, hayatının her aşamasında sadece bir kraliçe olarak göreceğime ve böylece kontrolü hiç kaybetmeyeceğime dair yemin etmiştim. Ama hâlâ beceremiyorum."

Gözyaşları. Efendi'nin yüzünde.

"William." Sesim çatallanıyor. "William, dur lütfen..."

"Angra krallığını aldı," diye devam ediyor. "Kendi oğlum bile öz oğlum gibi yetiştirmeme izin yoktu. Yapabileceğim her şeyi yaptım ama yeterli olmadı ve bunun için bulabildiğim tek sebep... sendin."

"Ben mi?" Efendi, kollarımı tutmasa herhalde yere yığılırdım.

"Çok saçmaydı." Efendi'nin tutuşu kolumu daha da sıkıyor. "Bunu şimdi görebiliyorum Meira. *Yıllarca* seni suçladım. Ama sen hiçbir zaman bu suçlamayı kabul etmedin değil mi? Göklerdeki kar aşkına, bulabildiğin her fırsatta bununla, benimle savaştın. Ve düşünüyorum da, tüm o

kavgalar arasında suçlamalarımın yerinde olmadığını anladım. Geçmiş başarısızlıklarımızın sorumlusu sen değildin... sen bizim gelecek ümidimizdin. Mather'ı kendi oğlum gibi yetiştirememiş olabilirim ama ikinizi de yetiştirebildim."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

"Fakat haklısın," diyor sonra bir kahkaha atarak. "Haklısın. Her şey, başımıza gelen her şey Hannah'nın işiydi. Ve Angra'nın. Ve bu kadar uzun süre seni suçlayarak hayatlarımızdan daha fazla şey çalmalarına izin verdim." Bakışları Mather'a dönüyor. "Daha iyi bir baba olamadığım için özür dilerim."

Ve yeniden bana döndü.

"İkiniz için de daha iyi bir baba olmadığım için özür dilerim," diyor. Beni kendine doğru çekerken ömrünü kulaklarımdan ta içine diliyor.

Efendi bana sarılıyor.

Paisly'de onunla da barışmıştım. Kendimi onun bizim için seçtiği role sokmuştum ve bu konuda bir sıkıntım yoktu.

Ama aslında varmış.

Çünkü Efendi'nin kollarında çözülüyorum.

On altı yaşındayım; Angra'nın Nisran'da bana gösterdiği hayalde ona sarılıyorum.

On yaşında Gregg ve Crystella'nın ölümleri üzerine onun kollarında ağlıyorum.

Altı yaşında gördüğüm bir kâbustan sonra onun kollarında ileri geri sallanıyorum. Bana bu ilk kez isteyerek sarılışı kalbime öyle bir işlemiş ki hayatımda sahip olmak istediğim her şeyde izi var.

Kollarımı şimdi onun beline doluyor; yüzümü omzuna gömüyorum. Labirentin tozları üzerine yapışmış ve göğsündeki

kılıflarında duran küçük bıçakları sarılırken yüzümde hissediyorum. Kalbi kulaklarımda atıyor; göğsü hızlı ve derin nefeslerle inip kalkıyor. Tıpkı benimki gibi.

Bu yaşadığımız tüm o anlardan daha iyi. Bu hepsini silip yeni bir başlangıç yapıyor.

Ona bakmak için başımı kaldırıyor ve elimi Mather'a uzatarak onu da çağırıyorum. "Bunu halledeceğiz, birlikte, dünyamızı da iyileştireceğiz."

Efendi'nin yüzünden akan yaşlar yanaklarını ıslatıyor; gözlerinin kenarındaki kırışıklıkların arasına giriyor. Yeniden Hannah'ya bakmak için başını kaldırıyor. Hâlâ burada mı? Bir önemi yok. Bu testi geçtik; hepimiz. Artık iyileştik ve ilerleyebiliriz. *Birlikte.*

Yaşadığım sevinçli bölen bir şey var.

Hayır birlikte olamayacağız. Ama en azından Efendi'nin beni sevdiğini bilerek öleceğim. Bizim için istediğim her şeyin gerçekleşmeyecek bir hayal olmadığını bilerek öleceğim. Aslında gerçekleşti bile.

Efendi'nin bakışlarındaki acı mutluluk yerini tam bir keder bırakırken öyle gürültülü bir şekilde bölünüyor ki bu ses resmen kulaklarımda çınlıyor.

Pişmanlık duymayan, çığlık çığlığa bir keder.

"Kalbin sınavı," diye fısıldıyor. "Onu affetmemiz gerek."

"Affettik," diyorum ona ama yüzündeki o bakış... "Gidebiliriz artık..."

Sol tarafımdaki duvar gıcırdayarak aralanırken yer sarsılıyor. Önümde siyah ve uzun bir şey beliyor.

"Bir kapı!" diye haykırıyor Mather. "Hadi gel, gidebiliriz..."

Fakat yerin sarsıntısı susmuyor. Ve Efendi de yerinden kıpırdamıyor.

Kollarına asılırken Mather da bana yardım ediyor. İkimiz yer sarsılmaya devam ederken bağırışlar eşliğinde onu çekiyoruz. Odanın etrafındaki sütunlar titreşimlerle sarsılıyor; taş parçaları etrafımızda her yere yayılıyor.

Efendi beni omuzlarımdan tutup sakın ve bir o kadar da bilgi bakışlarıyla, "Kaçın," diyor.

"Senin de kaçman lazım!" diye bağırıyorum parçalanmış odadaki gürültüyü bastırmak için.

Fakat efendi başını sallıyor. Bacaklarına dönüp göstermek ister gibi dizlerini hafifçe kırıyor. Odaya girdiğinde de yere yapışmış gibi bir anda durmuştu. Gerçekten yapışmıştı. Hannah'yı affetmemişti. Oda bunu yapana kadar gitmesine izin vermeyecekti.

"Gitmesine izin vermek zorundasın!" Gömleğine yapışmış, onu çekmeye çalışırken sesimde büyük bir çaresizlik var. Mather da koluna yapışmış, bakışları bizimle kapı arasında gidip geliyor. Patlamalarla parçalanmış duvarlar ve çatlayan karolar...

Göklerdeki kar aşkına artık yer de ayrılmaya başlıyor; tıpkı bizi yuttuğu diğer zamanlar gibi. Ama bu delikler bizi bir sonraki teste taşıyan tüneller ya da ilk odadaki alev çukurları gibi değil... Bunlar boş. Simsiyah ve bomboş.

"Hayır Meira." Efendi, sükûnetini koruyarak, gömleğindeki parmaklarımı çözüyor. "Asıl sizin gitmenize izin vermem gerek. Ben Hannah'yı affedemem; özellikle de sana çizdiği kaderden sonra. Hepimize çizdiği kaderden sonra." Başını sallıyor. "Yapamam. Üzgünüm."

Mather şaşırıyor. "Sen... hayır. Bizimle gelmek zorundasın!"

Efendi ona bakıyor.

Elini oğlunun omzuna koyuyor.

Ve onu kapıya doğru itiyor.

Sonra bakışlarını bana çeviriyor. *Gidin*, diyor sessizce.

Kollarımı Mather'a dolayıp onu da çekerek kapıya yönlendiriyorum. Yolumuzdaki delikler yüzünden yıkık dökük çıkışa doğru ilerlerken onu zorlamam gerekiyor. Mather yanımda sürüklenirken kalbimi dağlayan bir çığlık atıyor.

Kapıya ulaşıyor ve Mather'ı ittikten sonra sadece bir anlığına duruyorum.

Arkamdaki sahnede taş ve tuğla yığınları ile açık delikler var. Tüm bunların ortasında Efendi ve Hannah birbirlerine bakarak duruyorlar.

İki adım ötemde bir sütun devriliyor ve tüm zemin hiçliğe gömülmeden hemen önce kapıdan dışarı atlıyorum.

Meira

KAPI, MATHER ve ben geçer geçmez savruluyor. Yüzümün bir karış ötesinde kapanıyor ve ben güçlükle aldığım –belki de hiçkırıklar olan– nefeslerle etrafımdaki kargaşaya bakıyorum.

“Meira,” diyor Mather.

Adımı duymak bizi buradan çıkarmak için giyindiğim koruma kalkanını bir anda yerle bir ediyor. Ellerimi yüzüme götürüyor ve başımı hiç durmadan hayır der gibi sallıyorum çünkü kelimeler bir türlü dudaklarımdan dökülmüyor.

“Meira,” diye tekrarlıyor Mather kolumu çeğiştirerek. Ona dönüp kendimi kollarına bırakıyorum ve benim bula-
madığım tüm sözcükleri söylerken beni sımsıkı sarıyor. “Ha-
yır... belki hayatta kalmıştır... geri dönüp ona bakabiliriz...”

Cümlesini bitirmeden bunun gerçek olmayacağını anlı-
yor. Gözlerimi kapatıyor ve aldığım her nefesle, fırtınadaki
dalgalar gibi boğazımdan yükselen çığlıkları bastırmaya ça-
lışıyorum.

Işık gözlerimi yakarken neredeyse buna şükredeceğim.

Fakat yeniden gözlerimi açtığımda eskisinden de boş his-
sediyorum kendimi.

Şimdi uzun ve dar bir koridordayız. Duvarlar pütürlü ve siyah bir kayadan yapılmış; yerlerse yamuk yumuk. Uzak uçta ise turuncu, sarı, mor ve mavi tonlarda bir ışık görüyorum.

"Mather," diye fısıldıyorum ondan bir adım uzaklaşırken.

Mather da geri çekilip baktığım yöne bakıyor.

"Sihir mağarası," diyor sadece.

Başım la onaylıyorum.

Uzun, ağır bir reddedişle başını sallıyor. "Hayır."

"Mather bak..."

"Çok erken. Önce babam... ve şimdi..." Sesi çatallaşır ve eliyle alnını ovuşturuyor. Bir şey demiyor; ellerim göğsünde hareketsiz duruyorum.

"Seni kurtarmak için aklıma hiçbir yol gelmiyor," diyor sonunda. Hayatında yaşadığı tüm ızdırap sanki o birkaç söz-cükte yeniden can bulmuş gibi.

Elimi yanağına götürüyorum. "O odaya girdiğimizde bir çıkış kapısı açılacak... labirentin sihrinin bir parçası. Oradan olabildiğince hızlı koşarak kaç... açıldığında dışarıdan insanlar da kısa bir süreliğine içeri girebiliyor olacak. Angra'ya buraya girme..."

"Meira, hayır."

Ama ben konuşmaya devam ediyorum çünkü duracak gücü bulamıyorum. "...fırsatı vermek istemiyorum. O yüzden koş, sakın durma. Ben de koşacağım."

"Meira."

"Ceridwen ve Caspar'ın sana ihtiyacı olacak. Dünyanın geri kalanını toplamana..."

Dudaklarını dudaklarıma dayayarak beni susturuyor. İçimde çözülecek başka bir şey kalmadığını zannederken bu öpücük tüm gücümü tüketiyor.

Bu an... bu bizim son anımız.

Bu yüzden olabildiğince uzatmak istiyorum; dudaklarının kurumuş kenarlarını, tuzlu, nefis ve hayat dolu tadını ve parmaklarımı çenesinde dolaştırdığımda kasılan kaslarını ezberlemek istiyorum.

Yeterli zamanımız olmadı hiç. Ama dünyanın geri kalanının olacak. Jesse ve Ceridwen'in, Caspar ve Nikoletta'nın... hatta belki bir gün Theron'un. Ve Mather'ın. Göklerdeki kar aşkına, Mather... O da bir gün bu duyguyu yeniden tadacak. Benden daha iyi birisiyle.

Kalbini kırmayacak birisiyle.

Yanağımdan süzülen yaşlarla geri çekiliyorum. Bana bakıyor. O safir mavisi gözleri öyle tanıdık ve öyle mükemmel bir şekilde evimi hatırlatıyor ki...

Parmaklarını parmaklarıma geçirip gülümsüyor. Hayatımda pek çok şeyi tanımlamış, beni eriten ve tepeden tırnağa dirençle dolduran bu gülümsemeyle. Burada, şimdi, gülümseyebilmesi bile içimdeki son korku ya da endişe kırıntılarını süpürüyor.

O her şeyini kaybetti. Ailesini ve şimdi de beni. Yine de burada benimle, benim yanımda, bana desteğini ve tutmam için elini veriyor.

Onunla birlikte koridorun sonundaki ışığa dönüyorum. Işık yanıp sönerken, sonsuz bir çiçek dürbünü gibi bir parlayıp bir soluklaşıyor.

Bir ölüm şekli seçecek olsam bunu seçerdim... Hayat ve enerji dolu bir gökkuşağına girmeyi. Yaşantımın diğerleriyle kıymetlendiğini bilerek ölmeyi.

Arkamızdaki taş duvara bir bakış atıyorum.

Sevildiğimi bilerek ölmeyi.

Bir adım ve bir tane daha. Mather'la yan yana taştan koridorda ilerliyoruz.

Yaklaştıkça adımlarımız da hızlanıyor; sonunda koşmaya başlayınca kadar.

Olabildiğince hızlı koşuyorum. *Olabildiğince hızlı*. Bu yakında bitecek; Angra daha beliren çıkışı fark edemeden; bu savaş gereğinden fazla uzun sürmeden bitecek.

Koridor sonunda bitiyor ve bizi büyük, mağara benzeri, her yöne uzanan bir oyuğun içine çıkarıyor. Dokunulamayacak kadar yüksek bir tavandan aşağı inen sarkıtlar korkunç dişler gibi görünüyorlar. Zemin, dipsiz bir boşluktan ibaret, mükemmel bir uçurumla düzleşiyor.

Ve bu boşlukta, uçurumun kenarından aşağıda sihrin kaynağı duruyor.

Bunu bir defasında Hannah'nın –ya da Hannah sandığım şeyin– bana gösterdiği düşlerden birinde görmüştüm. Sihir, aynı o zamanki gibi görünüyor; çukurun içinde salt iradeyle asılı dururken parlak bir enerji topu gibi ışık saçıyor. Saraydan, Ochak'ın tamamından büyük olan bu sihir sanki yaşayan, nefes alan bir canlı gibi duruyor. Enerjiden parmakları uzanmış, kayalıklara tutunmuş ve onları binlerce yıl önce bağları yaptığı güçle besliyor gibi.

Bu sihrin ürünü her köşede parlarken kayalar turuncu, altın, mor, kırmızı tonları ve her renkteki yumuşak ısıtılar şeklinde görünüyor. Tıpkı girişte olduğu gibi burada da hava nemli ve ağır. Sihir adeta her bir hücreye işlemiş. Bağlar ve sihir, her yerde. Hasada hazır bir güç tarlası gibi.

Yakında işi bitecek bir tarla gibi.

Uçurum, çukurun bir tarafında dönüyor ve adımımızı atar atamaz o tanıdık titreşimler bize solumuzda uçurumun hafifçe tavana doğru eğim aldığı noktada bir kapının açıldığını gösteriyor.

İşte bu.

Parmaklarımı gevşetip Mather'ın elini bırakarak sadece uçuruma yöneliyor ve dikitlerin çevresinden dönerek parılayan enkazın üzerinden sıçırıyorum.

Onu bir daha göremeyeceğim.

Buna rağmen ağlamıyor ya da koşarken bir an olsun yavaşlamıyorum. Devam ediyorum çünkü yapmak zorundayım... Eli yeniden elime yapıyor.

Ona bakıp kaşlarımı çatsam da o daha da hızlanarak bana ayak uyduruyor. Çıkışa doğru değil; benim yanımda koşuyor.

Mather...

Fakat onunla tartışamam. Ne zaman, ne uygun sözcük ne de deli gibi atan kalbimle boğazımda düğümlenen hıçkırık dışında bir şey var.

Onu buradan daha güvenli bir bölgeye göndermek için sihrimi kullanabilirdim. Ama o burada, benimle olmayı *seçiyor* ve onu göndermek, istemediği bir şeyi yapmaya zorlamak olur.

O bunu istiyor. Ve benim elimden, kalmasına izin vermekten başka bir şey gelmez.

Sanırım bir parçam beni yeniden terk etmeyeceğini zaten biliyordu.

Uçurumun kıyısına iki adım var.

Sihir ışıldıyor ve havada süzülerek aldığım her nefeste bedenime doluyor.

Uçurumun kıyısına bir adım var.

Mather'ın parmakları parmaklarıma sıkıca yapışıyor.

Uçurumun kıyısına vardığımızda elini sıkıyorum. Kenardaki normal, sihirsiz kayalar yuvarlanıyor. Tüketen bir enerjiyle paramparça olup dağılıyorlar.

Biz de böyle olacağız.

Sihir güçlenerek bana, bize, aydınlatan bir sıcaklık halinde uzanıyor.

Hazırım, diye geçiyor aklımdan. Bunu söylerken bu sözcüklerle çevreme bir kalkan örüyorum. Bitir şunu.

Çiğerlerimdeki tüm hava boşalınca atlıyorum. Altımdaki mağara beni içine çekecek şekilde değişiyor.

Bir süre sonraysa geriye doğru uçuyorum.

Omzuma kayalar çarpıyor. Işık saçan taşlar etrafımda dolaşırken az önce koştuğumuz koridorun yakınlarında bir yere düştüğüm sırada bedenimde yeni yaralar açılıyor. Mather'ı elinden tuttuğum için o da benimle yere düşüyor ve omzu taştan duvara çarptığında homurdanıyor.

Başım dönmüş vaziyette dirseklerim üzerinde doğruluyorum.

Etrafıma baktığımda dünyanın şekil değiştirdiğini görüyorum.

Dünya adeta çılgılık atıyor.

Angra yeni beliren çıkışta duruyor ve bana doğru ızdırap verici adımlar atıyor. Ellerinden birini havaya kaldırıyor ve sihrinin gölgesi siyah bir bulut şeklinde kolunda toplanmaya başlıyor.

Bizi geri çekti.

O burada. Sihir mağarasını buldu.

Ve ben hâlâ hayattayım.

Ceridwen

CERIDWEN SADECE bir şeyin değiştiğini hissediyordu çünkü Angra'nın çılgın neşesi içindeki sihri, atının dizginlerini hızla çeken bir sürücü gibi çekmişti.

Bir şey olmuştu.

Artık gücünün kontrol edilebilir bir yanı kalmamıştı... Angra'dan çaresiz güç, sihir ve nefret halkaları halinde yayılıyor ve duyulan tüm arzular ani bir istekle daha da artıyordu.

Kimse bunu benden alamayacak.

Ceridwen kendisini tutan Yazlılara doğru atılırken hem onları öldürmemek hem de öldürmek için uğraşıyordu ve göklerdeki ateş aşkına, bu dünyada onların kemiklerindeki her parça eti kazımdan; parmaklarını kalplerine geçirip oracıkta öldürmekten daha çok istediği bir şey yoktu. Ordusunun başındaki Angra'yı gördü.

Angra kollarını indirince kara sihir dalgaları da usulca yok oldu. Angra önce sarsıldı; hemen sonra kendisini topladı.

Kimse bunu benden alamayacak.

Angrasihir yollamayı bırakmış olabilirdi ama bu, üzerindeki hâkimiyetinin sonlandığı anlamına gelmiyordu. Toprağın

derinliklerine ekilen tohumlar gibi karanlık da, bulaştırdığı herkeste yayılmaya devam edecekti. Güneş battıktan çok sonra bile.

Ve güneş batmıştı.

Angra yanındaki birini –Ceridwen’in gözlerindeki öfke ve nefreti yansıtan Theron’u– tuttu ve birlikte sonlanmak üzere olan savaşa bir kez bile bakmadan ortadan kayboldular. Sihir hiç de uygun olmayan bir şekilde yeniden kendisini sararken Theron bir çığlık attı.

Angra’nın ortadan kayboluşunu birkaç kişi daha fark etmişti. Askerler bağırıyor, Caspar’ın kalan piyade ordusuna saldırarak kan dökmeye devam ediyorlardı. Yaşadıkları bu çılgınlık içinde daha önce hiç savaşmadıkları gibi savaşırken sadece İlkbahar ve Ventralli askerleri değil, Sonbahar ve Yakim ordusu da onlara katılıyordu. Yazlıların çoğu Angra’nın sihrine karşı koymayı başarmış; savunma hatları inşa etmeye çalışıyordu. Fakat sayıları o kadar azdı ki zafer imkânsızdı. Tanıdıkları insanlar, eski müttefikleri, şimdi onlara gözleminde nefret dolu bakışlarla çaresizlik içinde saldırıyorlardı. Etrafta düşman, silah ve ölümden başka bir şey yoktu... Ceridwen’in durduğu yerde –yani Caspar’ın ordusunun ortasında– tek bir umut bile görünmüyordu.

Angra gittiyse Meira’nın peşinden gitmiş olmalıydı. Onu bulduysa bu yenildikleri anlamına geliyordu.

Fakat Ceridwen’in içindeki karanlık neşeyle parladı. *Meira bu gücü alamayacak. Kimse bunu benden alamayacak.*

“Lekan,” dedi Ceridwen kendisini tutan asker yüzünden hareketsiz.

Lekan ve Caspar birkaç adım ötede savaşta yenilen adamlara özgü bir halde kan revan içindeydiler. Fakat Lekan yine

de ona döndü. Gözleri parladı; bu sığınmacı kampı dışında bir evleri olup olmayacağını sorduğunda Amelia'ya söylediği yalanlardaki gibi hem de.

Asker Ceridwen'in yere eğilmesine izin verirken Lekan da onunla eğildi. "Cerie..."

"Özür dilerim," dedi nefes nefese. "Özür dilerim... Ona izin verdim... Özür dilerim... Ben..."

Angra'nın askerleri, sahip oldukları sihirle savunmalarını delip yaklaşırken yakınlardan bir haykırış duyuldu.

Lekan'ın ölmesine izin verirse Kaleo onu asla affetmezdi. Ve Jesse...

Bu yüzden onunla evlenmişti ya. Hayatının çok kısa olduğunu bildiğinden.

Lekan ellerini Ceridwen'in omuzlarına koydu. Bir defa hafifçe sıktı; sözcüklere gerek duymayan bir rahatlatmaydı bu...

Ben buradayım. Yanındayım.

Göz göze geldiler. Ceridwen'in yapabileceği tek şey buydu.

Bir anda büyük bir patlama, savaş çıgıllıklarını bastırdı. Kış tarafından, hızla ve sırasıyla patlayan toplar. En azından düzinelercesi. Angra'nın askerleri bu kadar top getirmiş miydi ki? Ceridwen her an gruplarına doğru gelecek bir topu bekleyerek inledi.

Lekan da şaşkın bir şekilde kaşlarını çatarak, ters çevrilmiş bir sandığın üzerinden vadiyi inceleyen Caspar'ın yanına koştu.

Patlamalar devam ederken ortalığı aydınlatıp çekilen acıları gözler önüne seriyorlardı. Ceridwen beklemeye devam etti. Bu kadar toptan biri elbet kendi bulundukları bölgeye düşerdi...

İçindeki karanlık öfkeyle coştı yine. *Sonum bu şekilde gelmeyecek. Artık güçlüyüm.*

Fakat bunun ötesinde, içinde kalmış küçük ve temiz bir yer sessiz, yorgun ve... hazırды.

"Askerler," dedi Caspar, Lekan'a ancak sözcükleri bekleyiş içindeki, saklanan, yorgun her bir savaşıya ulaştı. "Yakim sancağı altında."

Yanlarında sadece bir avuç Yakim askeri kalmıştı ama bir anda yumruklarını havaya kaldırıp sevinç çığlıkları atmaya başladılar.

"Silahları ateşliyorlar," diye devam etti Caspar. "Angra'nın toplarına benziyor ama daha küçükler."

"Angra'nın topları mı?" Lekan şaşırmıştı. "Onun askerleriyle mi savaşıyorlar?"

Fakat Caspar gülümsedi. "Hayır. Angra'nın kendi silahını yeniden yaratıp ona karşı kullanma işini Yakimlilere bırakacaksınız."

Bu grubun durduğu alan askerlerle dolu olmasına rağmen Caspar'ın etrafı savaş alanını görmesine yetecek kadar açıktı. Boş havayı dolduran bordo ışık dalgaları bir süre eğilip büküldükten sonra ortaya bir adam çıktı.

Bir adam *belirdi*.

Ceridwen'in şaşkınlığı sihrini bile bastırdığından hiçbir tepki verememişti.

Angra değildi. Etrafını hemen silahlarını kaldıran askerler sardı ama adam onları hiç de umursamıyor gibiydi. Adam gülümserken koyu renk teni geriliyor ve yüzünün sağ tarafındaki yara izi Ceridwen'in yenik hafızasında bir şeyi canlandırıyordu.

Bu adamı daha önce Putnam'da görmüştü. Onlara üniversiteye kadar eşlik eden ve Meira'yla ikisine kütüphaneyi gezdiren hizmetkârdı bu.

Rares.

Bakışlarını doğrudan Ceridwen'e çevirdi. "Cesurca bir iş yaptın," dedi ve askerleri gösterdi. "Hepiniz yaptınız. Fakat Kış kraliçesi sihirli yeraltı mağarasına ulaştı. Son çok yakında ve bizler bunun gerçekleşmesi için yardım etmek zorundayız."

Bizler mi?

Ceridwen, bağlı kollarıyla yeniden ayağa kalktı. Kalkarken de savaş meydanında bu bordo ışıktan daha çok olduğunu gördü. Yakınlarda, kendi askerleri arasında; ilerde, yanlarındaki tekerlekli toplanlarla yaklaşan ordunun yakınlığında. Bordo ışık savaş alanına nüfuz ettikçe Meira'nın Ceridwen'e anlattığı her şey zihninde bir bir belirdi. Tıpkı pis bir pencereden içeri süzülen güneş ışığı gibi.

Paisly. Arınma Tarikatı.

Rares üzerindeki kaftanın uzun, ağır kolları dalgalanarak kemerinden bir bıçak çıkardı. "Hâlâ savaşmak isteyenler bu savaşın yakında biteceğini bilerek savaşsınlar," diye bağırdı.

Ceridwen'e ise tek bir kararlı bakış attı.

"Dayan," dedi sadece Angra'nın askerlerine yönelmeden hemen önce. Onlardan çok daha hızlıydı ve saldırıları askerleri havaya fırlatan görünmez darbelerle savuşturuyordu. Vadinin ötesinde bir yerde, patlayan Yakım silahlarının üzerinden, büyük bir gök gürültüsü duyuldu ve ışık saçan bir yıldırım, toplardan birinin üzerine düştü.

Paisly askerleri Angra'nın ordusuyla sihir kullanarak savaşıyordu. Yakımlılar de yardıma gelmişti... Giselle fikrini değiştirmiş olmalıydı.

Ceridwen, etrafındaki sesler yenik asker fısıltılarından galip bir ordunun umut dolu sevinç nidalarına dönerken tereddütle bekliyordu. İhtiyaçları olan şey buydu... savaşta bile. Bu savaşı, Meira'ya yardım edebilecek kadar sürdürmek.

Ama Angra onun ardından gitmişti.

Ceridwen Rares'in sözcüklerini hatırladı; içini hâlâ dolduran nefretle baş etmek için hiç durmadan tekrarlamaya başladı.

"Dayan," dedi önce yalvararak sonra çığlık çığlığa Meira'nun da bunu duyması ve savaşmaya devam etmesi için yalvarıyordu. Artık tek yapabildiği buydu. Hepsi bu dünya için, Meira için, bir araya gelmiş savaşıyorlardı ve o *başaracaktı*.

"Dayan," diye yalvardı Ceridwen. "*Dayan.*"

Meira

ANGRA BURADA. Ve ben hâlâ hayattayım.

Ama buraya kadar yaşamak için gelmedim ben.

Ayağa kalkıyor ve chakramıma uzanarak yeni yaralarım acıdan bir koro gibi haykırmaya başlamadan ona fırlatıyorum. Kaburgalarımın biri ağrıyor; gözüme kan dolmuş ama onu chakramım Angra'ya doğru giderken elimle siliyorum.

Ona çarpmayacak. Onu kullanacağımı biliyordu ama yine de dikkatini dağıtacak. Sadece bir an için. Böylece ben de chakramım ona ulaşmadan koşmaya başlıyorum. Uçurumun kenarı mağaranın duvarından sadece birkaç adım ötede ama her bir adım beni ona yaklaştırırken önümde uzuyor ve hâlâ çok uzak. Ben de içimdeki soğukluğa sarılıp kendimi sihirle kenara götürmeye çalışıyorum...

Fakat yeniden bir Çürüme dalgası geliyor. Gölgeden bir ip bedenimi sarıp beni geri çekmeye çalışırken giderek sıkıyor. Çürüme beni bir yana savurup atarken Angra ona doğru gelen chakramımın yönünü değiştiriyor. Havada uçuyor, uçurumun kenarına çarpıyor ve aşağı düşüyor.

Chakramımın yere düşüşünü bir rüya görür gibi izliyorum. Sihir topu içine düşen şeyi yok ederken etrafa elektrik yüklü ışıklar saçıyor.

Chakramım gitti.

Kayalıkların üzerine bir çuval gibi yığılırken kollarımdaki korkunç acıyı hissedebiliyorum. Bir kemiğim kırılmış olmalı ama nerede olduğunu bilemeyecek kadar çaresiz ve körüm. Böyle olmaması gerekirdi. Bu işi bitirmeye hazırım... Bunu bitirmek zorundayım...

“Beni yenemeyeceksin!” diye yankılanıyor Angra’nın haykırışı mağarada. Her sözünde büyük bir hiddet var ve sol kolum bedenime yapışık bir şekilde ayağa kalktığımda karşımda çıldırmış bir adam görüyorum.

Gözleri, lekeli yüzünde delirmiş gibi bakıyor ve bana doğru yaklaşıırken açık renk saçları dalgalanıyor. Mather hemen kendini önüme atıyor.

Angra bir kahkaha atıyor.

“Ne tatlı,” diye zıralıyor. “Ama yanımda *bunun* icabına bakacak birini getirdim.”

Mather’ın omzunu sağlam kolumla tutup onu arkama göndermek istiyorum... ikimizden biri Angra’yla savaşırsa bu ben olmalıyım... ama çıkış tüneline bir gölge belirliyor. İkimizi de içgüdüsel olarak donduran biri bu.

Gölge en az Angra kadar çıldırmış bir şekilde mağaraya giriyor. Angra’nın duygularıyla beslenmiş halde olduğunu anlıyorum; her bir öfke kıvılcımı, her bir şiddet dalgası onda vücut bulmuş. Angra tüm duygularını Theron’a yollamış ve o da bir an bile kaybetmiyor.

İki yumruğu da bir bıçağa sarılı vaziyette bize doğru atılınca Mather beni yeniden geri itiyor. Fakat Theron’un saldırdığı kişi ben değilim.

Bıçağını doğrudan Mather'a sallıyor. Sendeleyerek yere düşüyor ve Mather eğilip yere düştükten sonra Theron'la arasına mesafe koymak için bir takla atarken çığlıklar atıyorum. Mather'ın elinde de bir bıçak var. Yansıması yeraltı mağarasının duvarlarına vuruyor.

"Onu sana bırakmayacağım," diye hırslıyor Theron atılırken.

Kısa kılıcıma davranıyor ve sonunda onu alıyorum fakat Çürüme yeniden etrafımı sarınca Mather'a yardım etme şansım da elimden uçup gidiyor. Sihir kolumu sarıp kılıcı elimden düşürüyor ve beni öne doğru çekiyor. Kırık kolum sancırken Çürüme beni Angra'ya doğru çekiyor. Haykırıyorum.

Kendi sihrim, karanlığı delen bir buz yığınıyla karşılık verince atılıyorum. Angra benimle uçuşumun kıyısı arasında, belki dört adım uzağımda. Bakışlarımı yerdeki kılıcımı aramak için çevirirken onu bir dikiğin arkasında beni beklerken buluyorum...

Kılıca uzanıyorum ve sihir, parmaklarımdan buzdan bir sütun gibi fırlıyor. Fakat Angra da bana karşı bir atakla cevap veriyor. Onun sihri önce kılıcıma dumanlı bir gölge, bir ağacı saran sarmaşıklar gibi ulaşıırken sert kol hareketi ile kılıcım da tıpkı chakramım gibi uçuşumdan aşağı uçuyor.

"Ah, olamaz majesteleri," diye dalga geçiyor Angra. "Tüm numaralarını gördüm. Bana savurduğun her şeyde hayatta kalmayı başardım. Benim zaferle çıkamayacağım bir son yok, anlasana."

Ona aldırmiyorum. Koşuyor ve çevresinden dolaşmaya çalışıyorum; sadece aşağıdaki o sihir topuna doğru içgüdüsel olarak koşmaktan başka elimden bir şey gelmiyor. İçimde ne acı, ne sevgi ne de herhangi başka bir duyguya yer var

artık. Sadece olmam gereken şeyim; her şeyin doğabileceği bir boşluk. İyilik ya da kötülüğün, saflık ya da karanlığın... Bundan sonra ne olursa olsun bu, dünyanın zaferi ve kayıtsız seçimi olacak.

Angra gölgeyi yeniden peşimden yollayarak sihir mağarasına girişimi engelliyor. Çığlık atıyor –Hayır, hayır, HAYIR– ve dizlerimin üzerine düşüyorum. Mağaranın içindeki yoğun ve nemli partiküller bana doğru uçuyor ve beni Angra’nın sihrinden koruyacak şekilde önümde buzdan bir duvar örüyorlar.

Kahkahalar atarak buzdan bariyerime vuran bir başka sihir dalgası yolluyor. “Sana söylemiştim majesteleri... numaralarını biliyorum.”

Sihrimle buzdan bariyeri güçlendirmeye çalışırken ho-murdanıyorum. Söylediği hiçbir şeyin önemi yok. *Ben bunu bitireceğim.*

“Sahip olduğun her savunmayı, yaptığın her zavallı planı biliyorum,” diye devam ediyor Angra. Bir başka Çürüme düşümünü duvarıma çarpıyor. “Yapacağın hiçbir şey beni durduramaz. Şu müttefikin Yaz prensesi bile. O da artık benim. Benim. Tüm dünya onu izleyecek, teker teker, ta ki olması gerekenler gerçekleşene, *tüm dünya benim kontrolüme girene dek.*”

Ceridwen Angra’ya teslim mi oldu? Bu haberi güçlükle sindiriyorum. Sözcükleri savunmamın bittiği yan tarafa bakma-yol açıyor. Mather ve Theron hâlâ uçuşumun kenarında dövüşüyorlar.

Aylar önce son dövüşmelerinde –ki bana bir ömür kadar uzak geliyor– Bithai’nin eğitim alanında eşit şartlarda dövüşmüşlerdi. Ama şimdi Theron, Angra’nın Çürümesi ile savaşırken normal bir insandan çok daha hızlı hareket ediyor.

Mather'a öyle hızlı saldırıyor ki onu izlemekte güçlük çekiyorum. Ve ben bunu yaparken zorlanıyorsa Mather'ın başı çok daha fazla dönmüş olmalı.

Ona yardım etmek için güç ve enerji yollamak üzere Mather'a dönüyorum. Fakat sihir daha bedenimden ayrılmadan Mather dönüyor, Theron kılıcını çekiyor ve birbirlerine doğru atılıyorlar. Mather'ın Theron'un darbesinden kurtulamayacağı düşüncesi ile bedenimdeki tüm oksijen bir anda tükeniyor ve soluğum kesiliyor.

Fakat Theron'un kılıcı Mather'a saplanmıyor. Şaşkınlıkla bakakalıyorum. Mather Theron'un kılıcını havada yakalıyor.

Bunu nasıl... Mather'ın bu kadar hızlı hareket etmesine imkân yok...

Mather'ın diğer yumruğundan sarı bir ışık yayılıyor. Tıpkı yıllardır burada durup kaynağın sihri emen kayalar gibi. Tıpkı eskiden dünyada gezen ve sonunda insanların Çürüme'yi yaratan kötülükler için kullandığı sihrî dağitan asıl bağlar gibi. Kraliyet Bağları'na kıyasla bireysel bağlar inanılamayacak kadar zayıf ve geçicidir, sadece hızlı güç akışlarında işe yararlar. Fakat Mather'ın şu an ihtiyacı olan şey de buydu.

Elindeki taşın rengi yavaşça soluyor ve onu fırlatıp Theron'un bir sonraki darbesinden kaçarken yerden aldığı bir başka mavi taşla Theron'un yumruğunu durduruyor. Sihri saldırmak için değil, sadece savunma için kullanıyor.

Göklerdeki kar aşkına. Rares ve Oana'nın bana vahşi yıldıırımlarla öğretmeye çalıştığı şeyi kendi başına öğrenmiş.

Bir anda bir çatırtı duyuyor ve buzdan kalkanımın tepesindeki çatlağı görmek için tam zamanında dönüyorum. Aşağı doğru, bana doğru geliyor. Angra'nın sihrî bu; buzdan

kalkanımı kırıyor. Başka silahım kalmadı; ona saldırmak için kullanabileceğim bir şey yok.

Buz dışında.

Angra bana düşünecek fırsat vermiyor. Kalkanım patlar-ken geriliyorum. Minik buz parçaları havaya saçılırken küçük sivri parçalar da yüzümü kesiyor. İrice bir parça üzerime doğru düşerken, paramparça olmadan onu yakalıyorum.

“Hayır,” diye haykırıyorum ona, kendime, bu korkunç savaşa ve bu orada öylece dikilirken söyleyebileceğim tek şey bu. Buz kırığı avucumu kesiyor.

Angra ise buzdan kalkanımın kalıntıları arasında zaferle dikiliyor. “Hadi, denesene Kış kraliçesi. İlkbahar her zaman yener.”

İşe yaramaz kırık kolum bedenime yapışık durmaya devam ediyor ama bedenimin geri kalanı tereddütsüz savaşıyor; dizlerim bükülüyor, belim dönüyor, sağlam kolum buz parçasını Angra’ya fırlatmak için uzanıyor. Angra bir elini kaldırıyor ve Çürüme, parçayı ona ulaşmadan parçalıyor. Fakat ben bulabildiğim tüm parçaları toplamak için çevremdeki döküntüye bakarak kendime doğru bir tane daha çekiyorum. Oldukça büyük bir parça buz avucuma geliyor. Sihrim özgür kalmak için savaşıyor ve ben de –sadece sol koluma inip onu iyileştirebileceği kadar– onu serbest bırakıyorum. Başka sihir kullanmak yok. Angra’ya saldırmak için, yani Çürüme’yi besleyecek olumsuz bir hamle için sihir kullanmayı göze alamam.

Kaybetmeye artık çok yakınım.

Art arda attığım buz parçaları beni Angra’ya ve uçurumun kenarına adım adım yaklaştırıyor Kolum sürekli tutup, bükülüp fırlatırken Angra bu nafil çabalarımı her seferinde

arka arkaya kurduğu bariyerlerle daha ona yetişmeden eriyor. Yüzü şiddetle değişiyor; kaşları çıkardığı hırıltıya eşlik edecek şekilde çatılıyor.

Birkaç adım daha, sadece birkaç adım...

Küçük buz parçalarından biri Angra'nın bariyerinde erimek yerine ona çarpıyor çünkü bana saldırmak için kollarını kaldırıp bir anlığına savunmasını düşürüyor. Buz yanağında ince kırmızı bir çizgi bırakıp kanını akıtırken, beni yeniden duvara fırlatıyor. Fakat bu defa yere düşürmek yerine duvara yapışık bir şekilde tutuyor.

Angra bir eliyle beni duvara yapıştırmaya devam ederken nefes nefese.

"Beni şimdi öldürürsen," diyorum, "tüm Kış halkı benim gibi olur. Hepsi Bağ olur. Seninle savaşacak birileri hep çıkar."

"Beni durdurabileceklerini mi düşünüyorsun?" Angra elini indirince ben de sırtımı çizen sert kayalarla sürtünerek aşağı iniyorum. Kendime engel olmaya çalışsam da keskin bir çığlığı bastırmıyorum ve sesimi duyan Mather duraksıyor.

Bana dönüyor. Sadece bir anlığına.

Theron kılıcını Mather'ın midesine saplıyor.

Kesigi, sanki bana batmış gibi hissediyorum. Mantıklı düşünmemi engelleyen kızgın bir demir gibi.

"Kış beni kabul etti," diye devam ediyor Angra bizim dışımızdaki olaylara aldırış etmeden. "Senin krallığın gücümüzün gerçeğini onlara anlattığım an kapılarını bana açtı. Bağ olsun ya da olmasın, onlar bana tapıyor. Dünya bana tapıyor Kış kraliçesi ve sen beni yenemeyeceksin."

Mather elini karnuna götürüp iki büküm olmuş.

Theron çevresinde, kırmızıya boyanmış kılıcıyla, sırtarak bir tur atıyor.

Mather'ın bir başka bağ için çabalayışı, yarasından bacaklarına süzülen kıpkırmızı kan ve kaldırdığı kılıcıyla onun arkasında hazırlanan Theron ile görebildiğim tek şey ölüm.

Bu, bana ölümden başka bir şey getirmede.

Efendi, Nessa, Garrigan, Alysson, Finn, kendim... kurtaramadığım onca insan.

Angra bunun bir savaş olduğunu zannediyor ve belki de bir zamanlar böyleydi. Ama şimdi savaştan daha büyük bir şey oldu bu. Angra'nın kendisini bile önemsizleştiren bir şey.

Bunun onunla bir ilgisi yok. Onun sihriyle de.

Bu, benim kurtaramadığım onca insan ve hâlâ, şu an bile, kurtarabileceklerimle ilgili. Bu gelecekle, gerçek bir gelecekle, oyuncak yerine silahlarla oynadığım çocukluğumda ölmüş bir gelecekle ilgili. Mather kendini kayıp bir krallığın kralı sanarak büyürken ölen gelecekle, Theron'un babasının onu Cordell kanunlarına uygun yaşamak zorunda bıraktığında ölen gelecekle ilgili. Rares ve Oana'nın çocuğu olamadığında, Ceridwen abisinin gücüne boyun eğmek zorunda bırakıldığında ölen gelecekle ilgili.

Angra'nın bile sahip olması gereken bir gelecek bu. Evet, belki şimdiki hayatından daha beter bir gelecek olabilir ama daha iyi de olabilirdi. Ve daha kötü olsa bile bu kendi seçimiyle olurdu. Adil, gerçek ve insancıl, sihirsiz bir gelecek olurdu. Karanlıktan ya da aydınlıktan bağımsız bir hayat oluşurdu.

Bu, bana ölümden başka bir şey getirmede.

Ama bundan yaşam doğacak.

Bir çılglık atıyorum ve içimdeki tüm sihir dışarı püskürerek beni tutan Çürüme'yi yıkıp geçiyor. Daha fazla yaraya

izin vermeden, yere değmeden hemen önce kendimi durdurarak yere iniyorum. Düşer düşmez de Mather'a uzanıyor onu saf buzdan iyileşme dalgalarıyla dolduruyorum. Gözleri gözlerimde, sihirle dolu bi şekilde ayağa kalkıyor.

Dikkatimi arkasında, kılıcını Mather'ın boynuna doğrultan Theron'a çeviriyorum.

Mather sola kaçıyor. Midesindeki kesik artık pıhtılaşmış bir kan lekesinden ibaret. Derisi iyileşmiş ve kasları sapasağlam bir halde dirseklerinin üzerine düşüp eğilerek Theron'un kılıcından son saniyede kurtuluyor. Kılıç Mather'ın sırtındaki çantaya çarpıyor ve Mather Theron'un ayaklarını yerden kesmek için döndüğü sırada çantanın içindekiler havaya saçılıyor. Bir sicim, yiyecek paketleri ve...

Sapı açık mor renkte parlayan bir hançer. Cordell'in bağı mı bu?

Bunu düşünecek vaktim yok. Etrafımdaki havada zerrecikler dönmeye başlarken beni uyaran dalgalar gibi kollarımı karıncalandırıyorlar. Buradaki sihir Angra'nınkinin tam tersi; saf ve dokunulmamış. Ve şimdi uyanmış, serbest bırakılmış, damarlarımdaki aynı sihirle, Angra'nın Çürümesi bana saldıracakken etraftaki değişimleri hissedebiliyorum.

O yüzden daha bana saldıramadan dönüyorum ve gönderdiği gölge duvara çarpıyor. Etrafa kaya parçaları dağılırken ben arkama dönüp kendimi savunarak Angra'ya elimle hızla bir sihir dalgası gönderiyorum. Onunla savaşabilmemi sağlayan sistemdeki tek boşluk bu. Tıpkı Oana'nın, Çürüme'yi beslemeden bana yıldırımlar yollaması gibi.

Ötede bekleyen sihrin kaynağı benim çağrıma kulak vererek saldırıya geçiyor ve Angra'ya gönderdiğim şey bu kez kar ya da buz olmuyor. Bu en saf haliyle sihir; uzun süredir

üzerinde yürüdüğü kaotik yoldan çevirip Angra'nın ayaklarının dibinde patlaması için gönderdiğim sihir bu. Angra acıyla haykırarak geriliyor.

Bir homurtu dikkatimi yeniden Mather ve Theron'a çeviriyor. Theron, kılıcı elinden düşürerek yere seriliyor. Mather hemen üzerine atlayarak attığı yumrukla başını kayalara çarpıyor ve onu bayılıyor.

"Gücümü alamayacaksın," diyor Angra yumruğunu sıkıp Çürüme'yi son bir ölümcül darbe şeklinde yumruğunda toplayarak. "Kimse gücümü alamaz. Bu dünya sonunda *se-nin* gibi onu zapt etmek isteyen insanların ellerinden kurtulup özgür kaldı."

Öne atılıyor. Şimdi gölgeler havayı kaplıyor. Düzinelerce koyu renk parmak gibi bana doğru uzanmış; hepsi de yok etmeyi amaçlayan sihir dalgaları.

"Ben daha iyi ifade edemezdim," diye mırıldanıyorum.

Angra'nın sihri bana doğru gelirken hissedebildiğim tek şey heyecan; bu işin artık biteceğini bilmenin verdiği muhteşem mutluluk ve neşe. Çünkü sadece iki nefes sonra gerçekten bitecek.

Yakınlardaki bir dikite tekmeye vurup Çürüme'nin ilk birkaç dalgasından kurtulup bir sonrakinden kaçmak için havada bedenimi döndürüyorum. Ben zıplarken elimi Angra'ya uzatıp yere doğru bir başka sihir patlaması yolluyor ve sihirli mağaraya inen uçurumun tam kenarına götürece kadar sendelemesini sağlıyorum.

Hâlâ havadayım, içimi buz ve karla dolduran son bir sihir dalgasıyla ilerliyorum. Bu soğuk dalga içimden çıkıp en yakındaki silaha uzanıp onu bana getiriyor; Mather'ın çantasından düşen hançer.

Yüzümü kaplayan ter ve kan arasında uçurumun kenarında duran Angra'ya bakıyorum.

Ve gülümsüyorum.

Hançerin sapı avucumdayken içimdeki sihir kolumu gö-rüntü ve duygularla dolduruyor. Fakat hepsi kararlılığım karşısında susuyor. Burada hiçbir şey yok... ne dikkatimi da-ğıtacak bir şey, ne bir düşünce; sadece Angra, ben ve dünya-nın sonu.

Hançer, loş mekanda mor ışıkla parlarken Angra'nın arka-sındaki sihrin ışığını yansıtıyor. Bu ışık birden gözünü alıyor fakat artık çok geç. Sanki tüm dünya nefesini tutmuş benim uçuruma doğru atlayıp hançeri kaldırışımı ve yere indiğim anda onu Angra'nın göğsüne saplayışımı izliyor.

Mather'a son bir talimat yolluyorum. Etrafımızdaki oda parçalanırken babasının bize söylediğine çok benzer bir ta-limat.

Kaç!

Angra sendeleyince onu tekmeleyerek dengesini daha da bozmam kolaylaşıyor. Sahip olduğum tüm güçle onu aşağı iterken bocalayıp takılıyor ve elleri nafile bir şekilde havayı tutmaya çalışıyor.

İkimiz birden, benim hızım ve Angra'nın ağırlığıyla uçu-ruma doğru sendeliyoruz.

Bir kıpırtı son bir kez omzumun üzerinden arkaya bak-mama sebep oluyor. Mather, Theron'un kolunu boynuna do-lamış, yarı baygın kralı çıkışa götürüyor. Bana bakmak için durmuyor; katılmak için bir an olsun beklemiyor.

Sadece itaat ediyor ve sihir mağarasından, en büyük düş-manlarından biri kendisine yaslanmış halde uzaklaşıyor.

Son bir itişle ayaklarım uçurumun kıyısından ayrılıyor.

Angra çılgınlık atarken, karanlık sihrî çaresizlik içinde onu geri çekmek için son bir çaba sarf ediyor. Fakat sihrin merkezine yaklaştıkça gücü daha da artıyor ve elektrik yüklü parmakları Angra'yı engelliyor. Ben de hazırım. Beni durdurmasına izin vermeyeceğim. Kendini kurtarmak için yaptığı her girişimine kendi sihrimle karşılık veriyorum. Aydınlık ve karanlık, saflık ve Çürüme... Sihrin kaynağı giderek daha parlak, daha yakın ve daha sıcak.

Bir zamanlar, sihir için her şeyimi verirdim. Aslında verdim de... Kendimi yüzyıllık bir savaşın ortasına bırakıverdim. Ama bunu aynı zamanda Kış için, sevdiğim insanlar için de yaptım. Onların güvenli ve sağlıklı bir yaşam sürebilmeleri için.

Ve sihre sahip olduğumda, çok ama çok fazla sihre sahip olduğumda, ondan hem nefret ettim hem de korktum. Dünyamızın bu kadar çok kötülük yapmış bir şeye nasıl bu kadar bağlı olduğunu aklım almadı. Ama içinde iyilik de vardı. Hatta öyle muhteşem bir iyilikti ki bu kötülüğü bile neredeyse anlaşılr kılıyordu.

Sihrin merkezine doğru inerken bunları görüyorum. Parlaklığı gözlerimi acıtıyor ve tek görebildiği kör edici, pasparlak bir ışık olana dek renkleri birbirinden ayırmakta güçlük çekiyorum. Güzel ve acı verici, bozulmamış ve kusurlu. Tüm bu uçlar dünyamı kaos ve belirsizlikle donatmışken şimdi cevap aslında çok basit:

Sihrin bize verdiği iyilik de kötülük de eşit derecede önemsiz.

Tüm ömrüm boyunca sihir hep bir itici güç oldu. Tüm ömrüm boyunca sevdiklerimin güvende ve mutlu olacağı bir gelecek için savaşıp, yaralanıp, ağladım.

Bu yüzden şimdi gözlerimi kapatıyor ve sihrin yepyeni bir dünya yaratmasına izin veriyorum.

Mather

MATHER KENDİSİNE yeraltı mağarasından çıkmasını sağlayan şeyin Meira'nın yolladığı son sihir dalgası olduğunu söylüyordu. Meira onun iradesini kontrol altına almış ve tek bir emir, kalbinde başka bir seçeneğe yer kalmayacak şekilde yankılanmıştı.

Ama bu bir yalandı.

Ona kaçmasını söylerken Meira'nın sesi belirgin şekilde çatallıydı ve o an Mather, Theron'u oracıkta bırakıp Meira'ya koşmak istemişti. Ama hayır, daha kuvvetli bir şey Cordell prensini, kralını, taşıyıp çıkışa yönelmesini sağlamıştı. Gördüğü anda bedenine çok daha kuvvetli bir arzu yollayan bir şeydi bu: umut.

O ve Phil, Cordell'in bağı bu dünyada taşımışlardı. Rintiero'dan Paisly'ye, oradan Rania Ovaları'na ve oradan da Sonbahar'a kadar. Mather onu yanında labirente getirmişti çünkü Theron'un yeryüzündeki savaşta belirmesini bekliyordu. Theron'un ele geçirme ihtimaline karşı Buz Çözülmesi'nden kimseye de güvenip onu bırakamazdı. Mather bu bağı pek düşünmemişti. Sadece *Cordell* ismini duyduğunda bile tüm varlığını dolduran nefretti bu bağı aklından

çıkarmasının sebebi. Şimdiyse ne kadar kör olduğuna şaşıyordu.

Cözüm buydu işte; Cordell'in bağı.

Theron onu teslim etmişti. Rintiero'da *ondan vazgeçmişti*. Böyle olması gerekiyordu işte... bir bağı kurban edilerek sihirli yeraltı mağarasına dönmesi gerekiyordu. Cordell'in bağı feda edilmişti ve şimdi de mağaraya dönüyordu. Sadece sahibinin değil, Meira'nın ellerinde.

Bu tüm sihri yok etmeye yetecek miydi? Meira'nın hayatta kalmasını sağlayacak mıydı? İşe yaramak zorundaydı. İşe yaramalıydı. Çıkış tünelineki tek ışık şimdi sihirli yeraltı mağarasından geliyordu. O yüzden Mather, Theron'u sürüklerken zifiri karanlığın içindeydi. Tünelin içinde bir an duraksadı. Arkasında, ölümden son anda kurtulmuş ve koşarak ona doğru gelen Meira'ya dair bir işaret duymak için kulak kesildi. Fakat tek duyabildiği mağaradan yayılan, elektriklenmiş cızırtıya benzer seslerdi...

Sonra bir gümbürtü koptu. Sanki uzun bir uykudan uyanıp dünyanın derinliklerinden kalkarken omuzlarını gerip esneten Klaryn Dağları'nın homurtusuydu bu.

Tünel öyle şiddetle titredi ki tavan ve duvarlardaki kayalar düşmeye başladı. Birkaçı Mather'ın başına ve kollarına çarptı. Bir duvara çarptıkları sırada Mather sendelerken Theron da yarı baygın bir halde inledi. Titreşimler kesilmeden ve bu ilk gümbürtünün hemen ardından sihirli yeraltı mağarasından tünele doğru büyük bir patlama duyuldu.

Mather onlara doğru gelen şeyi görmek için arkasına dönmedi. Hayatta kalma içgüdüleriyle harekete geçerken bu hissizliğine hiç olmadığı kadar müteşekkirdi. Zihninde şu an onu yok edecek bir düşünce yoktu, her şey açıktı.

Aklında şöyle düşünceler yoktu: *Sihir patlıyor. Cordell'in bağı içeri düştüğünden olabilir mi?*

Ya da Kış'ınki yüzünden mi?

Omzundan kayan Theron'u tekrar yakaladıktan sonra daha önce hiç koşmadığı kadar hızlı koştu. Sanki hız her şeyi çözecekmiş gibi gidiyordu bacakları. Fakat bu bile işe yaramadı, acı verici derecede beyaz bir ışık tüneli aydınlatığında sırtına kavurucu bir sıcaklık vurdu. Bedenine hücum edip kaslarına işleyen ateş bombardımanı altında bacakları da iflas etti.

Ama yere düştüğünde tünelin zeminine çarpmadı.

Yukarı doğru düştü. Theron önünde, havada, sihir dalgasına kapılmış gidiyordu. Sihir onların altına girmiş, kıyıya zahmetsizce vuran bir dalga gibi onları taşımaya başlamıştı. Mather'ın beyni sanki kanla dolmuştu; belki sihir, belki de devam eden patlamalar yüzünden böyleydi. Tünelin sağır edici yoğunluğuna eş bir şey varsa o da kör edici aydınlıktı. Onlar uçtukça aydınlık artıyor giderek daha da parlaklaşıyor, sihir daha da ısınıyordu...

Sihir bedenini yüzeye bıraktı. Yere inip, taşlar ve çimenlerle kaplı dik bir yamaçtan aşağı doğru yuvarlanırken üzerine düşen kar tanelerini hissetti. Bir ağaç gövdesine çarptığında altın rengi yapraklar ve ağaçtaki kar yere döküldü.

Tünel onları Sonbahar'la Kış arasında, Klaryn Dağları'nın eteklerinde bir yere fırlatmıştı. Savaş meydanına yakın olmalıydılar.

Detaylar Mather'ın zihninde belli belirsiz oluşuyordu; karşısındaki dağlara bakarken ortadan kaybolan bir gerçek gibiydi.

O ve Theron'u tünelden atan patlama şiddetlendi. Yer öyle güçlü sarsılıyordu ki ayakta durabilmek için bir ağaca

yaslanması gerekti. Ayılmaya başlayan Theron ise bir kayaya sarılmış, gürültüden kaçmak için başını öne eğmişti. Çünkü ses giderek artıyordu. Titreşimler yavaşlarken savaş çılgılığı öncesindeki o derin nefese benziyordu sesler ve Mather havada süzülen altın rengi yaprakları izlerken dağlar patladı.

Kırmızı, turuncu, gümüş rengi, yeşil... masmavi gökyüzünde renk huzmeleri dalgalanıyor; sanki bir yanardağdan fışkıran gökkuşağı gibi etrafa saçılıyordu. Kayalar kulakları sağır eden bir gümbürtüyle parçalanırken havaya uçan sihirden çıkan parıltılar savaşa hazırlanan yüzlerce top mermisi gibi havayı aydınlatıyordu. Fakat onların ardından bir savaş gelmedi çünkü bu savaşın bitiydi; mavi gökyüzünü rengârenk bir hale çeviren büyük patlama ve Mather'ın tüylerini diken diken eden sihrin kendisi.

Duygularının yoksunluğu bu gösteriyi yalnızca bir anlığına durup seyretmesine izin verdi. Ve o anda neredeyse bu görüntünün güzelliğine hayran olacaktı; sihrin yok oluşuna...

Fakat orada bitti.

Bu patlama sihrin çözülmesiydi. Dağdan çıkan renkler havada kaybolurken alınan her nefeste bu heyecan dolu his giderek daha azaldı. Artık havada sihir yoktu. Tıpkı Meira'nın istediği gibi, gidiyordu.

Mather ağaçtan uzaklaştı. Patlama sırasında fırlayan taşlar şimdi çıkış tünelini kapatmıştı. Birini çekmeye çalıştı ama başaramadı. Hayır, Meira çıkmış olmalıydı. Belki de sihir onu daha uzağa, başka bir noktaya fırlatmıştı...

Yer, hâlâ kaosu artçılarıyla sarsılmaya devam ederken Mather kendini ağaçtan kayalara, sonra yeniden ağaçlara atarak ilerlemeye çalışıyordu. Avuçları keskin taşlardan

parçalanmış olsa da duramazdı, durmazdı, kalbi de yer gibi sarsılıyordu çünkü.

“Meira!” diye haykırdı. Çaresizlik içinde bağıırken babasının ölümünü gördüğü ilk an içine yerleşen keder giderek artıyordu. O ufacık umuda sarılmıştı ama o bile avuçlarında bir kar tanesi gibi eriyip yok oluyordu.

Son bir grup ağacın ardından sendeleyerek çıkıp savaş meydanına ulaştı. Ya da bir zamanlar savaş meydanı olan yere.

İki tarafın askerleri de hareketsiz bir şekilde kaybolan sihrin patlamalarına bakakalmıştı. Mather, savaş meydanını çevreleyen dağ eteklerini geçerken askerlerin yüzlerindeki rahatlamayı gördü.

Askerlerin çoğu, bu aydınlatıcı olay karşısında dizlerinin üzerine çökmüşlerdi. Birkaçı ağlıyor, ellerine sanki onları ilk kez görmüş gibi bakıyorlardı. Çoğu ise sadece diz çökmüş havayı dolduran boşluğu içlerine çekiyorlardı.

Mather da hissetmişti. Angra’nın sihrine esir düşmeyenler bile hissetmişti. Gözleri açılmış, çok uzun bir süre pisliğin içinde kaldıktan sonra alınan derin nefesle ciğerlerine saf havayı dolduruyorlardı. Askerler, etraflarına bakıp sevinç çığlıkları atmaya başladılar; tıpkı Nisran’da her şeyin bittiğini ve Meira’nın Angra’nın çalışma kamplarında zafer kazandığını düşündüğü zamanki gibi.

“MEIRA!” Savaş meydanının sevinciyle ters düşen sesindeki ıstırap yankılanıp yeniden kendisine döndü. İşe yararmış olmalıydı... Cordell’in hançeri yeterli bir kurbandı...

Belki de yararmıştı ama Meira yıkım alanına fazla yakındı. Belki her şey sonlanmadan önce Angra son bir darbe vurmuştu.

Mather irice bir kaya parçasına ellerini geçirdi. Acısını taş-
tan çıkarıyordu. "HAYIR!" diye haykırdı dağa doğru. Kendi-
sinden aldığı her şeyi hissetmesini istiyordu.

Tam o anda omzunda bir el hissetti. "Mather?"

Gözlerinde, görüşünü engelleyen yaşlarla –hayır çare-
sizlikle–, bir umutla döndü. Öyle çok ihtiyacı vardı ki buna,
onun adını sessiz, umut dolu bir yakarış gibi söylemeden
edemedi. "Meira?"

Ama bu Trace'ti. Arkasında Hollis, Kiefer, Eli ve Feige.

Buz Çözülmesi.

Onları da kaybetmemiştii demek.

Mather, yere düşüp bir zamanlar sihirli yeraltı mağarası-
nın çıkışı olan ve şimdi kayalıklarla kaplı yerde iki büklüm
oldu. Trace de yanına eğilip, Mather'ın duymayı reddettiği
sessiz bir şeyler söyledi. Belki bir gün onları yeniden duyabi-
lirdi ama şimdi, tek yapabildiği bu meydanda kutlamaların,
rahatlamaların ve Meira'nın hep arzuladığı zaferin ortasında
kendini bırakmaktı.

Meira da burada olmalıydı. O labirentte hayatta kalacak
biri varsa bu, o olmalıydı.

Mather bir şekilde doğrulduğunu fark etti; belki Trace ya
da Hollis'in yardımlarıyla. Şimdi Ceridwen de yaşlı gözleriyle
onların arkasındaydı. O çoktan anlamıştı; toplanan herkes
anlamıştı. Caspar, generalleri, Rares ve Oana – onlar buraya
nasıl gelmişlerdi ki? Dendera sanki saatlerdir ağlıyor gibiydi.
Henn de yanında değildi.

Hayır. Göklerdeki buz aşkına, daha fazla kayıp olmasın.

Mather yüzlerini incelemeye koyuldu.

"Dünyanın bundan sonra sana ihtiyacı olacak."

Meira'nın ona son sözlerinden biriydi bu ve Mather buna tutunup bu emri tüm diğer duygularına baskın çıkardı. Kederinin ötesinde yapılması gereken bir şeydi bu çünkü çevresindeki herkes ondan bir açıklama ya da liderlik bekliyordu.

Mather öne doğru hareketlendi. Kıpırdamasıyla gözler parladı. Boğazını temizledi. Ceridwen ellerini ağzına götürürken gözlerinde biriken yaşlarla omuzları iç çeker gibi birden titremeye başladı.

Caspar gülümsedi. Rares bir kakhaha attı, hayır kükredi adeta ve Oana kakhahalarla ona katılmadan hemen önce kocasını düşmesin diye tuttu. Dendera bile şimdi yaşlı gözleriyle gülümsedi ve kendini toparlamak için gözlerini kapadı.

Mather kaşlarını çatıp bir açıklama bekleyerek Buz Çözülmesi'ne baktı. Fakat hiçbirisi tek kelime etmiyordu çünkü konuşamayacak kadar şaşkındılar. Mather ensesinde iki parmak hissetti.

Bu çocukken oynadıkları bir oyundu. Genellikle Mather'ın ona yaptığı bir oyun. Gizlice arkasından yaklaşıp ve iki parmağını ensesine bir silah gibi bastırırdı.

"Öldün işte!" diye bağırırdı. Meira bu durumun hiç de adil olmadığını, onu gerçek bir dövüşte olsalar yeneceğini ve hazırlıklı olmadığını söyleyerek çılgınlık atarken.

Bu defa da Mather hazırlıklı değildi. Aslında hiç olmamıştı ve ona her gizlice yaklaştığında Meira'nın bu özgüveni onu sustururdu. Onu ne kadar çok dövüşürken görürse görsün birinin nasıl bu kadar güçlü olduğunu görmek onda hep bir hayret duygusu uyandırır.

O yüzden parmakları ensesine değdiğinde aslında şaşır-mamalıydı. Meira'nın hayatta kalma kabiliyetinden bir an olsun şüphe duymamalıydı.

Arkasına dönerken tüm benliği büyük bir kederden uyuşukluğa oradan da sevince sarıldı.

Meira. Üzerinde sihirli yeraltı mağarasının kalın toz tabakası ve kan lekeleri içinde.

Ama yine de Meira.

Hayatta.

Gülümsedi ve öne doğru bir adım atarken büyük yorgunluğuna karşı koymaya çalıştı. Mather bir an bile tereddüt etmedi –zaten istese de edemezdi–, Meira kollarını boynuna doladığında onu yakalamak için hemen atıldı. Meira’nın başı göğsüne düştü ve her bir ılık nefesi, Mather’ın kalbini en saf, en inanılmaz olacak mükemmellikte sevinç dalgalarıyla dolduruyordu.

Diline binlerce sözcük gelse de tek söylediği, “Cordell’in bağı,” oldu. Meira başıyla onayladı. Göklerdeki buz aşkına, onun her hareketi Mather’ın içinde avaz avaz bağırma isteği uyandırıyordu.

“Düşmeye başlayana dek yapabileceği şeyi anlamamıştım,” dedi Meira yüzünü Mather’ın göğsünden çekmeden. Sanki onun da en az Mather kadar dokunmaya ihtiyacı vardı. “Ama sihre çarptık ve Angra’nın yok oluşunu gördüm. Sihrin beni de yakıp kül etmesini bekliyordum ama hançer benden önce değdi. Sonra her şey bembeyaz oldu ve kendimi dağların arasında uçarken buldum. Ben... ben öldüğümü sandım... ama beni kurtardı. Hançer beni kurtardı.”

Meira kahkahalar atarak geri çekilmeden hemen önce artık başka sözü kalmadığını göstermek ister gibi başını sallayıp Mather’a son bir kez sıkıca sarıldı. Onun kahkahası Mather’ın artık aydınlanan gökyüzüne doğru ayaklarını yerden kesmeye yetmişti. Havada artık sihrin tüm kalıntıları gitmiş; yankılanan tüm titreşimler susmuştu.

Bitmişti.

Ceridwen hemen hâlâ Mather'ın elleri belinde olan Meira'nın üzerine atıldı. Sonrakiler Buz Çözülmesi'nin Çocukları'ydı. Kahkahalar eşliğinde birbirlerine sarılıp hem gülümsemeleri hem gözyaşlarıyla bir yığın oluştururken Dendera, Oana ve Rares de onlara katıldı. Bir mutluluk yumağına dönmüşlerdi; kayıplarını hatırlayarak zaferlerine; kederlerini bırakıp başarılarına sarılıyorlardı.

Mather'ın bakışları, grubun dışında kalan bir şeye takıldı.

Cordell askerleri pek uzak sayılmayacak bir köşedeki ağaçların çevresinde gruplaşmışlardı. Theron, bir eli belinde, yüzü ifadesiz bir halde onlara doğru sendeleyerek ilerliyordu.

Artık Angra'nın karanlığının esiri değildi. Yaptıklarına nasıl bir tepki verecekti?

Ve yaptığı şeylerin ne kadarı *kendi benliği* ile verdiği kararların sonucuydu?

Theron üzerindeki bakışları hissetmiş olmalıydı çünkü içgüdüsel olarak döndü ve hemen pişmanlıkla başını çevirdi. Onlarla yüzleşmeye henüz hazır değildi... Mather ise onu bunun için suçlayamazdı.

Mather'ın kollarının boş olmaması Theron sayesindeydi. Cordell'e duyduğu tüm nefret; Noam'a duyduğu kızgınlık ve Theron'a duyduğu kiskançlık... hepsi ona Meira'yı geri vermişti.

O yüzden Theron başını çevirmeden Mather boynunu öne eğdi.

Theron şaşırdı. Dudakları hafifçe kıpırdandı. Gözlerini kapadı ve o da başını salladı. Meira, Mather'ın kulağına fısıldadı. "Teşekkürler. Onu kurtardığın için."

Mather gülümsedi ve kutlamaya daha fazla kişi katılırken itilip kakılmaya başladı. Sonra Meira'nın yüzünü tutup kaldırdı ve, "Asıl sana teşekkürler. *Hepimizi kurtardığın için,*" dedi.

Meira sessizleşince Mather aklından geçen o tek düşünceyi hemen okudu: William.

"Artık özgürüz," dedi Meira hem kendine hem Mather'a. Sonra bir eli Mather'ın göğsünde, kutlayan kalabalığa döndü. Bakışları yeniden aydınlanmıştı ve Mather ömrünü bu güzel kararlı bakışlarda geçirmek istiyordu. "Özgürüz!"

Meira'nın haykırışı diğerlerini de harekete geçirdi. Burada neşeden başka bir şey hissetmek güçtü; vadideki herkesin hiç düşünmeden kendini teslim ettiği bulaşıcı bir mucize hissi vardı.

Meira kocaman gülümsemesiyle yeniden ona dönüp hiçbir uyarı ya da konuşma fırsatı vermeden dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Mather bunu bir daha yapabileceklerini hiç düşünmemişti. Onu tutmak, öpmek, dudaklarını anılarının ötesinde hissedebilmek... Bu öpücük her bir zerresine işlerken boğazında düğümlenen kederi bir nebze olsun yumuşatmıştı.

Mather onu öperken bir kahkaha atıp havaya kaldırdı ve etraflarındaki tüm o kaos, mutluluk ve kahkahalar içinde Meira'yı döndürerek öpmeye devam etti. Bu, yeni başlangıçlarının ilk anıydı.

Meira

Altı ay sonra

ŞEHİRİ KORUYAN büyük kapılardan geçerken atımın dizginlerini o kadar sıkı tutuyorum ki hayvanın kalabalığın arasına dalmamasına hayret ediyorum.

Sokaklar öyle keskin bir şekilde dönüyor ki seslerini duyabildiğime yemin ederim. Tüccarlar tezgâhlarından bağırıp gece gökyüzünde müşteri çekmeye çalışıyorlar. Çatıların kuvırlı kahverengi tuğlaları hâlâ gri taş zeminlerin üzerinde dururken sarmaşıklar binaların yüzeyini kaplamış. Rüzgârda dalgalanan, asker yeşili zeminde Cordell'in altın rengi akçaağaç yaprağı ve bir lavanta olan bayrakları.

Mather'la göz göze geliyorum. "Herkes mutlu görünüyor."

Bir omzunu hafifçe kaldırıp söyleyeceği şey her neyse onu söylemekten vazgeçiyor ve başını atımın eyerinde asılı duran çantaya çeviriyor. "Mektupta ne yazıyor demiştin?"

Önümüzde giden Trace homurdanıyor. "Hâlâ ezberlemedin mi?"

Fakat Mather bakışlarını benden kaçırmıyor. Mektubu ezberledi aslında, tıpkı benim gibi. Olan biten her şeyden bir

ay sonra, onu kontrol etmesi için Greer'ı gönderişimden beri, Theron'la ilk temasımız bu mektuptu.

Greer'ın siyasi raporların ötesinde bir bilgiyle gelmesini umut ediyordum aslında; niyetim Theron'un gerçekten nasıl olduğunu öğrenmekti. Savaşın ardından yüzüncü kez, "*Vadide onun arkasından gidip iyi olup olmadığını kontrol etmeli miydin?*" diye düşünüyorum.

Bedenim içgüdüsel olarak Mather'a yöneliyor.

Hayır; benim ilgilenmem gereken kendi krallığım var. Angra'nın Çürümesi Ochak'taki her bir Kışlıyı etkilediğinden sihir ortadan kalktığında hepsi de acı ve Angra'nın onlara yaptırdığı şeylerin pişmanlığıyla doluydu. Benim savaştan sonraki yerim Kış'tı.

Mektubu çıkartıp parşömeni parmaklarımın arasında usulca açtım.

Kış Krallığı'nın kraliçesine,

Sihirin yok edilmesinin ardından dünyamız sonunda normale döndü. Fakat tüm yaraların iyileşmesi uzun yıllar alacak.

O yüzden şimdi size sesleniyorum. Benzer bir mektup, şu anda Primoria'daki her bir krallıkta okunuyor. Hepinize aynı taleple geliyorum: Üç hafta içinde savaştan önce pek çoğunuzun imzaladığı anlaşmayı yürürlüğe koymak üzere Bithai'de toplanalım. Bu anlaşmanın şartlarına şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacımız var; birleşik sekiz krallıktan oluşan bir Primoria için.

Yeni bir dünyayı sadece birlikte inşa edebiliriz.

Mektubun sonunda Theron'un imzası ve Cordell'in mühürü var.

Doğrulup Mather'a gülümsüyorum. "Her şeyin yoluna gireceğini söylüyor."

Bana şüpheli bir bakış atıp başıyla onaylıyor. “Çoktan yoluna girdi bile.”

Akçaağaç dalları girdiğimiz geniş yolun üzerini kaplamış. Yolun üzerine gerilen örtü, altın rengi güneş ışınlarını filtrelerken yolculuğumuzun son kısmını daha huzurlu, adeta bir rüya gibi geçirmemizi sağlıyor.

Saraya ulaşan kapıya geldiğimizde gülümsüyorum. Burası eskiden iki altın ağacın yeri idi. Cordell’in zenginliğini göstermek için Noam’ın yaptırdığı bir şey. Ama şimdi ağaçlar kalkmış ve bir zincir, sonsuz misafirperverliği göstermek ister gibi kapıyı açık tutmuş.

Theron sarayını krallığına açmış.

Bu görüntü avluya çok daha özgüvenle girmemi sağlıyor. Atlarımızdan iniyoruz ve Mather hemen bizimle gelen korumalara emirler yağdırmaya başlıyor. Greer ve Conall’ın göğüslerinde Kış’ın sembolü olan kar tanesi varken Trace, Hollis ve Feige omuzlarının üzerindeki kar tanesi-yabani çiçek karışımı sembolle Buz Çözülmesi üniformalarını giymişler. Bu sembol onların artık benim seçkin özel koruma ordum olduğunu gösteriyor.

Herkes geldiğinde Mather ellerini cebine sokuyor ve gülümsemeden edemiyorum. Kışlıklarımın normal hayata bu kadar kolay dönebilmesine hâlâ inanmakta güçlük çekiyorum.

Mather arkamda bir şey görüp gülümsüyor. “Gelmeye karar veren sadece biz değilmişiz görünüşe göre.”

Ben daha ne demek istediğini bile sormaya fırsat bulamadan üzerime biri atılıyor.

“Bu ne cüret?” diye bağırıyor Ceridwen bana hafifçe vururken. “Beni ziyaret edeli tam *altı hafta* oldu. Resmen terk edip gittin, seni kötü kız.”

Ben de dönüp ona bir yumruk vuruyorum ama gülümsüyorum da. "Kış'a gelme sırası sendeydi!"

Bir başka tanıdık yüz daha belirdiği sırada Ceridwen abartılı bir şekilde iç çekiyor. Jesse, Mather'ı selamladıktan sonra Ceridwen'in kiminle konuştuğunu görerek bana doğru başını sallıyor.

"İkiniz bir arada olunca benim sonum hiç iyi olmuyor," diyor Jesse.

Ceridwen ona aldırış etmeden koluma giriyor. "Kimin kimi ziyaret etme sırası geldiğini boş ver, görüşmeyeli tam altı hafta olmuş." Jesse ve benim heyetim geride kalırken koluma girip bizi saraya yönlendiriyor. Bakışları birden tehditkâr şekilde yükselen gri taşların ve parlak pencerelerin üzerinde bir süre duruyor. "Ve görünüşe göre epey şey değişmiş."

Bana bakıyor ama elimi umursamaz bir şekilde sallıyorum.

"Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Mektupta anlatıldığı kadarını biliyorum."

Ceridwen ikna olmamış gibi homurdanıyor. "Pekâlâ. Bu arada paylaşacağım başka haberler de var."

Saraya giriyoruz. Duvarlardaki cilalı ahşap, dışarıdaki canlı atmosferle tezat oluşturarak bizi sıcak bir havayla kucaklıyor. Bakışlarım kendi iradeleriyle sağa, bir kapıyı ve ofisi gizleyen kaplamalı duvarlara kayıyor. Noah'nın eski çalışma odası. Theron burayı kendisine mi aldı acaba?

Bir hizmetkâr çıkıp bizi odalarımıza yönlendiriyor.

"Ventralli'den bir haber aldık," diyor Ceridwen hizmetkârın arkasından yürüdüğümüz sırada. "Bir seçim sistemi kurmuşlar. Tüm süreç oldukça etkileyici... krallığın yönetimini tamamen halkın seçtiği birine bırakıyorlarmış."

Sesimi kısarak konuşuyorum. "Jesse krallığını danışmanlarına bıraktığı için pişman değil ya?"

Başını sallıyor. "Onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Ventralli'nin onun yapabileceklerinin ötesinde gelişim gösterdiğini bilmek... ikimiz de bu ilerlemeden mutluyuz."

"Yaz'da da böyle bir sistem getirmeyi mi düşünüyorsunuz?" diye takılıyorum; bunun Ceridwen'in de benim de gönlünden isteyeceğimiz bir şey olduğunu bildiğimden.

Homurdanıyor. "Olabilir, krallık toparlandığı zaman belki. Laf açılmışken, Yakim'le dürüst bir ticaret anlaşması yaptık. Görünüşe göre Giselle, Yaz'ı ele geçirme hedefinden artık Klaryn'de sihir olmadığı için vazgeçmiş. Neredeyse ondan ölesiye nefret etmekten hoşlanmamaya geçeceğim."

"Bu harika!" Gülümsemem yumuşuyor. "Senin adına çok sevindim."

Bana bir dirsek atıyor. "Hislerimiz karşılıklı Kış Kraliçesi."

Kristal avizeleri ve bordo peluş halılarıyla tanıdık bir koridordan geçiyoruz.

"Geçen sefer bu odayı beğenmiştiniz sanırım," diyor hizmetkâr açık bir kapının önünde durarak.

Odaya baktığımda anılar canlanıyor. Bithai'ye ilk geldiğimde kaldığım oda bu; sinekliği olan bir yatak, lavanta rengi halı ve beyaz perdeleriyle.

"Ne kadar da körüm," diyorum birden. "Mona?"

Geçen sefer geldiğimde benimle ilgilenen hizmetkâr. Kırkıyor. "Beni hatırlıyorsunuz!"

"Elbette!" Etrafıma bakıyorum. "Rose nerede..."

"Rose evlendi. Artık sahil kenarında yaşıyor. Ama böylece ben de terfi aldım!" Mona hızla selam veriyor. "Bir şeye

ihtiyacınız olursa lütfen haberdar edin. Burada olduğunuza çok mutluyum *Kraliçe Meira*.” Göz kırıyor ve unvanıma yaptığı vurgu ile tüm o Cordell toplumsal sınıflandırmalarını hatırlıyorum.

Gülümsüyorum. “Ben de.” Ve bunu içtenlikle söylüyorum. Hem de daha önce hiç fark etmediğim kadar.

“Ekibinizin geri kalanının odaları sizinkinin çevresinde,” diye devam ediyor Mona. “Balo salonunda yapılacak müzikli akşam yemeğinden önce birkaç saatiniz var. İyi eğlenceler dilerim.”

O çıkarken Jesse, Ceridwen’e dönüyor. “Bırakalım da dirlensinler. Bu gece muhtemelen uzun olacak.”

Ceridwen isteksizce kabul ediyor ve beni parmağıyla dürtmeyi de ihmal etmiyor. “Dinlendikten sonra bizi bulun.” Mather’a baktıktan sonra yüzünde muzip bir gülümsemeye devam ediyor: “Ya da planladığınız şey her neyse ondan sonra.”

Mather bir kahkaha atarak yüzünü boynuma gömüyor ve bir ayının kükreyişine benzer sesler çıkartarak beni odaya çekiyor. Zavallı Conall ve Greer kendi odalarına dönerken Mather’ın Buz Çözülmesi’nin bir kısmı kıkırdayarak, bir kısmı kahkahalarla dağılıyor.

Ondan kurtulmayı başardığım sırada Mather kapıyı arkamızdan kapatıyor. Kolumu yakalıyor. “Bekle... Ceridwen’in fikri hiç de fena sayılmaz...”

Gülümsüyorum. “*Dinlenme* fikrinden bahsediyorsun sanırım? Bu gece için tüm gücümüze ihtiyacımız var.”

Mather bana doğru uzanıyor ama bu defa daha ciddi. “Sen iyi misin?”

Ne büyük bir soru bu. “Evet. Hayır.” Kollarımı bedenime sarıyorum. Yıllar boyu sihre maruz kalmanın sonucunda tüm Kışlılarda hâlâ soğuğa karşı büyük bir sevgi var. Bu yavaş yavaş yok mu olacak? Tek bildiğim rahatsız biçimde ürperdiğim. Belki de sadece yorgunumdur.

Mather ellerini omuzlarıma, alnını alnıma koyuyor. “Yalnız değilsin.”

Kollarımı beline dolayarak ona sokuluyorum. Başım göğsüne düşünce bakışlarım giysi dolabının yanındaki bir resme takılıyor.

Sabah güneşi karşıdaki dağ eteklerine, karla eğilmiş dallara vuruyor. Buz saçakları eriyor. Bu resim bana bu şehir, bu saray kadar tanıdık.

Theron göstermişti bunu. Kış'ı gördüğüm ilk anlardan biriydi.

“İstersen bunu senin odana asabilirim.”

Yanağımı Mather’a yaslayıp onunla aynı anda nefes alıyorum.

Theron iyi demek ki. Öyle olmalı.

Balo salonunun tavanından sekiz farklı renkte, sekiz farklı sembollü bayraklar sarkıyor. Bu tema tüm odanın dekorunda göze çarpıyor. Vazolarda ayrı renklerde sekiz ayrı çiçekten sekiz ayrı tepside sunulan ve her biri bir krallığın mutfağına özgü sekiz ayrı yemeğe kadar.

Merdivenlerden inerken parmaklarımı Mather'ın lacivert ceketine gömüyorum. Hollis ve Trace birkaç adım gerimizde odayı güvenlik açısından taramakla meşguller.

“Çok güzel,” diyorum.

Mather dudağının bir köşesini kaldırarak bana dönüp pilili krem rengi elbisemi süzüyor. Merdivenin bitiminde önüme geçip parmaklarını chakramımın kılıfına doluyor. Bu, her zaman kullandığım kılıftan biraz daha şık, kar tane-si deseni işli bir deri ve içindeki chakram da böylesi bir güzelliği hak ediyor. Chakramın eğimli sapı cilalı ahşaptan ve bıçak kısmında da çıplak Kış ağaçlarının dalları var. Caspar ve Nikoletta’dan, atmaya kıyamadığım bir hediye. Bu bana olduğum kişiyi –bir savaşçı kraliçe– hatırlatan, tıpkı madal-yonuma benzer bir anı.

Fakat onu kullanmayı sevmiyorum. Ben silahımın sadece bir süs olmasından hoşlanıyorum.

Mather dudaklarını alnıma dokunduruyor. “*Sen çok güzelsin,*” diyor ayrılmadan.

Oldukça iyi bildiğim tiz bir çığlıkla bölünüyoruz. Arkamı döndüğüm anda kalabalığın içinden fırlayan küçük siyah ve kırmızı fırtınayı görüyorum.

“Shazi!” diye haykırıyorum, onu kollarıma alırken.

Nikoletta da kalabalığın içinde belirip Shazi’yi benden ayırırken özür diler gibi bakıp gülümsüyor. “Daha dört yaşında bile değil ve ben onu zapt etmeye çalışmaktan çoktan yoruldum.”

Arkamızda Trace, Mather’a bir şeyler sormak için eğilince Nikoletta’nın bana attığı bakışı görmüyorum.

“Onunla konuştun mu?”

Konu değişince istemeden dikleşiyorum.

Nikoletta bunu bir cevap olarak kabul ediyor ve camlı kapıları işaret ediyor. “Altın Bahçe’de. Labirentin diğer tarafında.” Sonra uzanıp elimi tutuyor. “Seni görmek istediğini biliyorum.”

Başımla onaylıyorum ama soracağım bir başka soru Nikoletta'ya doğru eğilmeme yol açıyor. "O iyi mi?"

Nikoletta'nın yüzündeki keder azalmıyor. "Hepimiz kadar."

Sonra Caspar'ı bulmak için yanımdan ayrılıyor ve ben de kolumu Mather'ın koluna geçirerek camlı kapılara yöneliyorum. Şaşkın Trace ve Hollis'i geride bırakırken yanımda sendeleyerek bana eşlik ediyor.

Yüzümdeki bakışı görüp yaklaşan kapıların anlamını idrak ediyor.

"Hazır olduğuna emin misin?" Sesinde sıcaklık, destek ve onda sevdiğim her şeyden var sadece.

Gülümsüyorum. "Her şeye hazırım."

Tıpkı Nikoletta'nın dediği gibi, labirent bahçenin bitiminde altın rengi bir orman belirliyor. Hava artık kararmaya başlamış ve gecenin puslu griliğine karşı etrafı sadece yol boyunca yanan fenerler aydınlatıyor.

Mather yanımda duruyor. "Bu da ne?" diye fısıldıyor.

Karşımızda, yemyeşil çimenlerle kaplı tümseklerin ötesinde mükemmel sıralar halinde dizilmiş altın rengi akçaağaç fidanları uzanıyor. Her bir ağaç ancak benim boyumda ve düzinelercesi bel hizasındaki taş bir duvarla bahçenin geri kalanından ayrılmış durumda.

Parmaklarım işlenmiş metalin üzerinde, demir kapıyı açmak üzere duruyor. Mather yanımda, nereye gitmesini istersem oraya gitmeye hazır, bekliyor.

Elimi göğsüne bastırıyorum. "Beni burada bekler misin?"

Başını öne eğiyor. "Her zaman kraliçem."

Onu hızlıca öpüp ormana giriyorum.

Kapı arkamda gıcırtyla kapanırken altın rengi dallara değen altın rengi yaprakların hışırtısını bastırıyor. Yanından geçtiğim her ağacın gövdesinde isimler, tarihler ve şiirler kazılı. Hayır, aslında tek bir şiir. Çok ama çok uzun zaman önce duyduğum, ölmekte olan dudaklardan çıkıp zihnime kazınan bir şiir.

Cordell'in şiiri. Ben öldüğünü düşünmeden, kaçırılmamdan ve hayatım hâlâ keşfetmeye devam ettiğim şekilde değişmeden önce, Bithai'nin dışındaki savaş meydanında söylemişti Efendi bu şiiri.

*"Cordell, Cordell, eğer gitmek zorundaysak
Savaşmaya, yolculuğa ya da ölmeye,
Geri dönemeyenlerin senin varlığında
Sonsuza kadar yatmalarına izin ver."*

Ve bu şiir mısralarının altında söylenmek istenen şey Cordell'in soylularını altın rengi akçaağaçların altına gömüldüğü. Ochak'ta da böyle bir yer var; sadece gömdüğümüz bedenleri işaret eden daha basit semboller kullanıyoruz. Orada Efendi'nin de bir sembolü var. Nessa ve Garrigan ve üzerine kar tanesi oyulmuş pek çok başka taş.

O yüzden Theron'un nerede olduğunu, kimin mezarının başında durduğunu daha yanına gitmeden biliyorum. Ben de kimin mezarı başında duracağımı ve kalbimin kime kayacağını gayet iyi biliyorum.

Üzerinde en taze toprağın olduğu ağaç fidanına vardığımda onu orada buluyorum.

Theron başını öne eğmiş ve gözlerini kapamış vaziyette iki ağaç fidanının önünde dururken bir kolunu göğsüne

diğerini ensesine götürmüş. Fidanlardan biri daha büyük, diğeri ise henüz çok genç. Patikaya yerleştirilen fenerler etrafı aydınlatsa da arada hâlâ gölgeler var ve bu gölgeler detayları gizlemekte çok usta. Ben yaklaşırken yerinden kıpırdamıyor. Bu da bana onu inceleyecek zamanı tanıtmış oluyor.

Bir zamanlar uzun olan saçları şimdi kısa kesilmiş ve yüzünü sertleştiren sakalına karışmış. Cordell üniformasında onu en son gördüğümdekinden daha çok madalya var ve kumaşı da daha kaliteli. Altın rengi nakışlı, zümrüt yeşili kadife kumaştan yapılmış.

Özetle, şimdi babasına çok daha fazla benziyor ama sadece olumlu yönleriyle. Noam'ın kendinden eminliği, özgüveni ve kontrolü kendini gösterirken onun keskin karakterinden ve görkemli havasından eser yok.

Theron'un iki adım gerisinde duruyor ve eteklerimi tutuyorum.

Nefes al Meira. "Nikoletta burada olduğunu söyledi."

Gözleri hâlâ kapalı olan Theron gülümsüyor ama bana baktığında gülümsemesi soluyor.

"Fazlasıyla korumacı oldu," diyor sonra. "Beni kontrol etmek için seni mi yolladı?"

"İma etti diyelim." Gülümsemeye çalışıyorum. "Ama ben de seninle konuşmak istiyordum zaten."

Theron bakışlarını ağaçlardan birine çeviriyor. Noam'ın fidanı. Adı loş ışıktaki bile okunuyor. Theron ensesini ovarken hâlâ sessiz. Sonra ellerini belinde süs olarak taşıdığı kılıca götürüyor.

"Nikoletta'ya ve Jesse'ye ve tüm danışmanlarıma söylediğim gibi, ben iyiyim." Yeniden gözlerime bakıyor. "Bana

bir borcun yok majesteleri. Dünyanın birleşme toplantısına geldiğin için bile çok memnunum.”

“Theron.” Sesimdeki tereddüt boğazımda düğümlenen sözcüklere işaret ediyor. “Bana böyle davranmak zorunda değilsin.”

Acı bir kahkaha atıyor. “Bir defasında ben de sana buna benzer bir şey söylemiştim. Sen karşılığında ne dediğini hatırlıyor musun? ‘*Sen Cordell’sin, tıpkı benim Kış olduğum gibi. Her zaman krallığını bana tercih etmek zorunda olacaksın.*’ Eh, sevgili leydim, doğru tercihi yaptın.”

Sessizliği, karanlık bir odayı aydınlatan bir kapıymış gibi açarak susuyorum.

Theron bakışlarını üzerimden çevirmiyor ve o zoraki kahkahası şimdi kırgın bir homurtu sadece. Dudaklarını yalayıp başını bana, kendisine ve önümüzdeki mezarlara sallıyor.

“Her şeyi hatırlıyorum,” diye başlıyor usulca. “Ve çok üzgünüm Meira. Özüme nereden başlamalıyım, onu bile bilmiyorum. Herkesi biraz da bu yüzden buraya davet ettim... Ben bu dünyanın yok edilişine yardım ettim, o yüzden yeniden inşasına da yardım edeceğim. Ama sen, ah altın yapraklar aşkına, sana çok daha fazlasını borçluyum.”

“Ben buraya özür duymak için gelmedim,” diyorum kederle. “Buraya... şey, daha önce gelmediğim için senden özür dilemeye geldim. Seni kontrol etmediğim için. Bu savaş Kış’ın sorunu olarak başladı ve ben seni de ona dahil ettim. Angra’nın karşısına seni *ben* çıkardım ve...”

“Angra.” Theron neredeyse bu ismi söylerken ağlayacak gibi oluyor. İrkilerek çenesini göğsüne yaslıyor. “Beni onun karşısına çıkarmış olabilirsin ama o yolda yürümeyi ben seçtim.”

Kalbim acıyor. Başından beri korktuğum şey buydu işte; Theron'un yaptığı şeylerin Angra'dan çok kendi içinden gelenler olması. Ama onun gözlerindeki bakış hemen bu endişemi yok etti.

"İçimdeki Çürüme kendime itiraf bile edemediğim şeyleri istememe sebep oldu. Çok özgürleştirici bir histi." Durup kollarını kavuşturarak devam ediyor: "Ta ki Angra..."

Gözyaşları akıyor. Onları silip kendi haline gülerек bakışlarını karanlık gökyüzüne çeviriyor.

"Babamı onun yüzünden öldürdüm. Onun yüzünden korkunç şeyler yaptım. Ve yine de ona hayrandım. Ona tap-tım. Çok güçlüydü ve ben çok uzun zamandır çok güçsüz hissediyordum."

Theron bana bakıyor.

"Ama artık ben de güçlü olacağım. Kendi başıma." Kelimeleri bir söz gibi. Şimdiye dek onu gördüğüm en canlı halde.

Hiç düşünmeden yanına gidip elimi koluna koyuyorum. "Sen benim tanıdığın en geniş sevmе kapasitesine sahip insan-sın. Kusurlarına rağmen babanı sevdin; benim hakkımda sadece en az senin kadar görünmez olduğum dışında hiçbir şey bilmezken *beni* sevdin. Sen benden çok daha güçlüsün. Angra'dan da. Ve sen bize liderlik edersen, kaybettiğimiz herkesin onuru-na, Primoria'da huzur ve eşitlik olmasını sağlayabiliriz."

Theron hâlâ yaşlı gözleriyle olduğu yerden kıpırdamıyor. "Senin için yeterli olmadığıma üzgünüm," diye fısıldıyor.

Parmaklarımı daha da sıkıyorum. "Ben de senin için yeterli olamadığıma üzgünüm."

Theron yüzünde kalan son gözyaşlarını da silmek üzere geri çekiliyor. "Diğerlerine katılmalıyız," diyor artık berrak bir sesle. "Tartışmamız gereken önemli şeyler var."

Başımla onaylıyor ve bir adım geriliyorum ama Theron beni izlemiyor. “Geliyor musun?” diye soruyorum.

Bana bakıp göz kırparak “Birkaç dakikaya daha ihtiyacım var. Sen bensiz git,” diyor.

Ben kaşlarımı kaldırdığımdaysa boynunu eğiyor.

“Cordell Kralı olarak sana şeref sözü veriyorum ki iyi olacağım. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var.”

“Pekâlâ,” diyor ve duraksıyorum. “Olacağız. Yani, hepimiz,” diyorum.

Theron başını hafifçe eğip beni selamlıyor. “Leydi Meira.”

Arkama dönüp onu ebeveynlerinin mezarı yanında bırakıyorum. Fakat önemli olan şey hâlâ ayakta durabiliyor olması.

Mather’la birlikte içeri girdiğimizde balo salonu dolmuş bile. Müzisyenler merdivenlerin arasındaki platformda neşeli bir şarkı çalarken saray halkının sohbetini bastırıyor. Ceridwen, Lekan ve Kaleo, Caspar ve Nikoletta’nın yanında; Gisselle, birkaç hafta önce krallıklarımız arasında yıkılan köprüleri onarmak için Kış’a gelen İlkbahar generali ile konuşuyor. Bir grup Ventrallili ise içeri girip Jesse ile sohbete başlıyorlar.

Fakat geç gelenler bir tek onlar değil.

Biri bize doğru yaklaşıyor. Onun kaftanını ve bronz teninde uzanan yara izini tanıyıp Mather’ın elini bırakarak kendimi Rares’in kollarına atıyorum. “Gelmişsin!”

Rares beni öyle sıkı sarıyor ki öksürmek zorunda kalıyorum. “Elbette geldim canımın içi! Paisly’nin de temsil edilmesi gerek.” Ellerini omuzlarıma koyup beni bırakıyor. “Ve artık seyahat denen zorluk için sadece seni sorumlu tutuyorum. Sana özellikle seyahatten ne kadar *nefret* ettiğimi ve

sihrin bize sunduğu nadir iyiliklerden birinin de dilediğimiz an dilediğimiz yerde olma özgürlüğü olduğunu söylediğimi hatırlıyorum. Ama olmaz tabii, illa bunu elimizden alıp bize... çok daha iyi bir şey verecektin.”

Bunu dedikten hemen sonra da arkasındaki Oana’yı işaret ediyor.

Ellerimi ağzıma götürüp sevinç ve şaşkınlık içinde haykırıyorum. “Olamaz, sen...”

Bana sarılırken göbeğindeki hafif şişliği iyice hissediyorum. “Dört aylık.”

Çılgılık atmaktan fazlasını yapamadığım için ellerim omuzlarından karnına ve sonra yeniden omuzlarına gidiyor. Rares bu suskun halime gülüp başımın üzerine bir öpücük konduruyor.

“Son birkaç aydır senin de meşgul olduğunu tahmin ediyorum.” Başıyla Mather’ı işaret edip alına bir fiske vurarak, “Ona iyi davran,” diye uyarıyor.

Mather bir kahkaha atarak Rares’in vurduğu yeri ovuşturuyor. “Bakacağım, söz veriyorum.”

Rares onay için bana bakınca gülümsüyor ve kolumu Mather’ın beline doluyorum.

“Zaten başka türlü birini seçeceğini düşünmezdim,” diyor göz kırparak. “Sanırım artık dolaşmaya başlamalıyız. Ne büyük toplantı ama. Tam anlamıyla sihirli.”

“Bu işin sihirli bir yanı yok,” diyor Oana. “Burada olan her şeyi hak ettik.”

Rares başını sallıyor. “Bu da bana sihirli görünüyor işte sevgilim.” Bana bir daha sarılıyor. “Kral Jesse nerede? Ventralli’nin çok ilginç bir şekilde geliştiğini duydum.”

Mather kalabalığı işaret ediyor. "Karşıda... gelin sizi ona götüreyim."

Onlara eşlik ederek yanımdan ayrılıyor. Gözüme o kadar çok insan takılıyor ki... her krallığın temsilcileri barışımıza devam edebilmek için en iyi yolu konuşmak üzere toplanmış.

Ve bu birlik, kalabalığın içindeki boşlukları tamamlıyor. Jesse, Rares ve Oana ile sohbet eden Mather'ın yanındaki boşlukta Efendi olmalı örneğin; Nessa ve Garrigan kalabalığının içinde bana doğru gelen Conall'ı izlemeli; Henn odanın diğer ucunda Greer'la sohbet etmeli; Noam, Nikoletta ve Caspar ile gülüyor olmalıydı. Dudaklarıma yayılan gülümseme ve gözümde birikip balo salonunun ışıklarını bir çiçek dürbünü gibi bulandıran gözyaşlarımla savaşıyorum.

Rares de, Oana da iyi. Biz artık kendimiz sihiriz. Ve bizi hiçbir şey durduramaz.

TEŞEKKÜRLER

KÜL Gibi Kar ve *Ateş Gibi Buz* kitaplarımın teşekkür bölümünü okuduysanız benim gevezelik etmekten ve tanıdığım neredeyse herkese teşekkür etmekten hoşlandığımı da biliyorsunuz demektir. Ve artık serinin sonunda, hayatıma bu kitabı etkileyen ÇOK FAZLA insan girdi. Bu da demek oluyor ki!!!!!!...

TEŞEKKÜR EDECEK ÇOK KİŞİ VAR.

HADİ BAŞLAYALIM.

Mackenzie Brady Watson. Hayallerimdeki temsilci. Sen New Leaf ile en yüksek vasıflı mükemmellik demekken ben seninle çalışmaktan dolayı her gün şükran duyuyorum.

Harper Collins. Evet, tüm firma. Ama özellikle de: sana verdiğim ilk kitabı (ki bence koca bir karmaşa başlığı altında sınıflandırılabilir) okunabilir bir kitap haline getirdiğin için elbette, her zaman ve sonsuza dek Kristin Rens'e; Erin Fitzsimmons; Caroline Sun; Nina; Megan; Gina; Kelsey; Margot; Nellie ve sadece bu kitaba değil serinin tüm kitaplarına destek olan herkese teşekkür ederim. Basit ve klişe olacak belki ama hepiniz tüm hayallerimi gerçekleştirdiniz ve bunun için size yeterince teşekkür edebilmem mümkün değil.

Jeff Huang. Cidden ama, ŞU KAPAĞA BİR BAKIN. Kitap-
larımın senin sanatını taşımasından gurur duyuyorum.

Kate Rudd ve Nick Podehl. İkiniz de bu kitaplara büyüle-
yici birer ses oldunuz.

Şimdi artık işin biraz daha kişisel boyutuna geçiyoruz:
Kelson. Fazla duygusal görünmek pahasına burada seni sev-
diğimi ve bu hayatı seninle yaşayabildiğim için ne kadar mut-
lu olduğumu söyleyerek bunu ölümsüzleştirmek istiyorum.

Anne ve babam. Bu kitabı size ithaf ediyorum ama yine
de çok ama çok fazlasını borçluyum.

Melinda. Pekâlâ senin karakterinin bazı parçaları bu ki-
tapta yerini buluyor. Sen çılgın bir enerji ve güzellik girda-
bısın ve dürüst olmak gerekirse Melinda karakteri seninle
karşılaştırılmaktan korktu.

Büyüyen ailemin geri kalanına da ayrıca teşekkür etmek
isterim: Annette, Dan, Trenton, Caro, John, Karen, Mike ve
Haydin, büyükbabam ve büyükannem, Debbie, Dan, Bren-
da Teyze, Lisa, Eddie, Mike, Büyükannem Connie, Suzanne,
Lillian, William, Brady, Hunter, Lauren, Luke, Delaney, Gar-
rett, Krissy, Wyatt, Ivy, Brandi, Mason ve kütüphaneci Kayla.

Yakındaki ve uzaktaki yazar dostlarıma da: J. R.
Johansson, Kasie West, Renee Collins, Natalie Whipple, Bree
Despain, Michelle D. Argyle, Candice Kennington, L. T.
Elliot, Samantha Vérant, Kathryn Rose, Jillian Schmidt,
Claire Legrand, Jodi Meadows, Anne Blankman, Lisa
Maxwell, Kristen Lippert-Martin, Sabaa Tahir, Sarah J. Maas,
Susan Dennard, Evelyn Skye, Akshaya, Madeleine ve Janella
ve her zamanki gibi Kuzen Nicole.

Özel olarak teşekkür etmek istediğim bir kişi de yazar-
eşim Kristen Simmons'a. Hâlâ sana *Ateş Gibi Buz*'da teşekkür

edemediğime inanamıyorum. Dostluğumuz yeni olabilir ama ah tatlım, sen hayatımı değiştirdin.

Şimdi, belki de en zor ama en tatmin edici bölüme geldik; SİZE teşekkür.

Ateş Gibi Buz'un teşekkürler kısmında hayatımı sihirli bir hale sokan tüm bloggerlara, eleştirmenlere, hayranlara teşekkürle ilgili bir şeyler gevelemiştim. Bunu yeniden yaparsam bu kısmın kitap kadar uzun olacağından korktuğumdan şimdi elimden geldiğince kısa kesmeye çalışacağım:

Bu üçlemede herkesin sihre sahip olmak için ne kadar çabaladığının farkındasınız değil mi? Sırf hayatlarını daha iyi yapacağını düşündükleri bu parıldayan şey için savaşıp, ısırtıp çekip, bir şeyler feda ediyorlar. Sonra, Meira'nın durumunda olduğu gibi (ve gerçek hayatta da pek sıklıkla yaşandığı üzere) onu elde ediyor ve o kadar da harika olmadığını fark ediyorlar.

Sizse asla böyle değilsiniz.

Kül Gibi Kar'ın teşekkür bölümünde söylediğim gibi siz, her biriniz, herhangi bir bağdan çok daha iyisiniz. Hayal edebileceğim en fantastik sihirden bile iyisiniz. Bu üçlemenin en büyük temalarından biri benim için *yeterli olabilme* fikriydi... "Daha iyi" olmak ya da bir şeyleri "hak etmek" için dış etkenlere ihtiyacımız olmamasıydı. Ve bu inancı bazılarınıza bile geçirebilmiş olmayı umut ederken bu inançta kendi başarısızlığımı itiraf etmekten de hiç utanmıyorum. Çünkü benim her birinize ihtiyacım var. Bu kitap yayınlama macerası pek çok iyi ve kötüyü bir arada sunsa da sizin, küçük Kış hayranlarımin, burada olduğunu bilmek her anına değmesini sağlamanın yanında aynı zamanda tam anlamıyla büyüleyici de kaldı.

Bu hikâyeyi sizinle paylaşabilmek büyük bir onur. On iki yaşında, defterine bir şeyler karalayıp beyaz saçlı bir kızı ve onun Kış krallığını hayal eden Sara, on yıl kadar sonra sonunda ortaya çıkabilecek büyük muhteşemliği hayal bile edemezdi.

Ve bu sizin ve sadece siz olmakla yarattığınız tüm o sihrin sayesinde.

O yüzden, teşekkür ederim.

